

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BITTER PRINCE

THE ILLEGITIMATE SON HAS COME TO RULE HIS KINGDOM...

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACI PRENS
ÇALINTI İMPARATORLUK
BİRİNCİ KİTAP

EVA KAZANANLARI

Telif Hakkı © 2023 Winners Publishing LL ve Eva

Winners tarafından

Fotoğrafçı: Daniel Jaems

Kapak Görseli Tasarımcısı: Eve Graphic Design

LLC Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners> BookBub:

<https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _

İÇİNDEKİLER

[Acı Prens Çalma Listesi](#)

[Yazar Notu](#)

[Blurb](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54 Sırada](#)

[Ne Var?](#)

BITTER PRINCE ÇALMA LİSTESİ

<https://spoti.fi/46M2HvJ>

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucular,

Lütfen bu kitabın bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler içerdiğini unutmayın. Dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için değildir.

Yapma. unutmak için işaret yukarı için Eva Kazananlar Bülten (www.evawinners.com) gelecekteki sürümler hakkında haberler için.

BLURB

Bir zamanlar bir aslan bir kızı kurtarmış. Onun küçük tarçın kızını.

O aslan büyüdü ve bir prens'e dönüştü. Karanlık, acı ve o kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

Ama tüm bunların altında, kız adamı gördü. Onun sevgi ve şefkate olan açlığını gördü ve verecek çok şeyi vardı.

Ben o kızdım. Bana yapma demesine rağmen aşık oldum. Ona her şeyimi verdim, çünkü ben buydum.

Ona bu dünyadaki ışığı göstermeye kararlıydım ve onun gülümsemeleri için yaşıyordum. O benim sanatım, melodim, ilham perimdi. Birlikte çok güzeldik.

Ben de verdim, verdim, hepsini acı prensime verdim. Verecek bir şeyim kalmayana kadar.

Beni boş bırakana kadar.

Kimse beni aşkın beni parçalayacak kadar soğuk bir karanlığa iteceği konusunda uyarmadı.

Hayatta kalmak için tarçın kızı öldürüp başka birine dönüşmem gerekiyordu. Tanımadığım birine.

Eğer bir çiçeğim olsaydı
Seni her düşündüğümde,
bahçemde sonsuza dek
yürüyebilirdim.

Alfred Lord Tennyson

PROLOGUE

REINA, 6 YAŞINDA

O ir zamanlar Trieste Körfezi kıyısında güzel bir kale varmış. Burası gerçekten de doğuda deniz, batıda ise geniş tepeler gören büyümlü bir yerdı. Vahşı bir kral ve onun iki

Oğullar karanlığın ortasında yaşıyor, içindeki her şeyle birlikte yavaş yavaş soluyorlardı. Hiçbir büyü onları kurtaramazdı.

Bahçeleri gelincikler, yabani yaseminler, gardenyalar ve menekşeler dolduruyordu. Yumuşak esinti havada dolaşıyor ve beraberinde pek çok kokuyu da getiriyordu. Deniz, çiçekler ve narenciyelerin kokusu havayı buğulandırıyor ve etrafımızda uçuşan kelebekleri kendine çekiyordu.

Kız kardeşim ve ben, onun eli benim elimde, tüm bu dinginliğe bakakalmıştık. Düzinelerce insan gülüyor, yemek yiyor ve dans ediyordu. Babamın sevdiği gibi melodik eski bir İtalyan şarkısı havayı doldurdu ve insanlar İtalyanca ve İngilizce sohbet etti.

"Çok güzel," dedim anneme, babama ve Phoenix'e işaret ederken. Ablamın yüzünde ışıklar yanıp söndü ve uzun zamandır ilk kez yüzünde şaşkın ve mutlu bir ifade belirdi.

"Burası büyümlü bir ev," diye ekledi annem de imzalayarak, ama yüzündeki ifade asıktı ve gözleri mutsuzluğu yansıtıyordu. Papa'nın eli yatıştırıcı bir hareketle sırtında aşağı yukarı dolaştı.

"Romero, *sei arrivato*." Derin ve sert bir ses annemin hem Phoenix'i hem de beni daha yakına çekmesini sağladı. İtalyanca anlamıyordum. Babam annemle çoğunlukla İngilizce konuşurdu, o yüzden buna hiç gerek yoktu. "Kızlarınız ve sevgili eşinizle birlikte gelebildiğinize sevindim," dedi adam, ana dilimize geçerek, mavi gözleri kız kardeşime ve bana odaklanmıştı.

"Angelo, seni görmek ne güzel," diye selamladı Papa onu. "Kızlar, bu Bay Leone. Kendisi ev sahibimiz." Papà'nın eli annemin beline dolanırken, kız kardeşim ve ben annemizin eteğine daha da yaslandık. "Bu benim karım Grace."

Bay Leone'nin gözleri annemize kayd ve anlamadığım bir şeyin titreşimi gözlerinden geçti. Hoşuma gitmeyen bir şey.

Mamma'nın boştaki elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Romero." Bu hiç hoşuma gitmemişti. Annemin elini onun elinden çekip almak ve ona annemin benim olduğunu söylemek istedim ama terbiyeli davranmazsam Papa'nın hoşnut olmayacağını biliyordum. "Ekrandakinden çok daha nefes kesicisin."

Annem eskiden oyuncuydu ama babam için bıraktı. Phoenix ve benim için de. Çok güzeldi ve gülümsediğinde herkes büyülenirdi. Yumuşak sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, hareket ettiğinde zıplıyordu. Onu ne kadar sevdiğini göstermek için Papà'nın en sevdiği renk olan kırmızı bir elbise giymişti. Babam da onu çok seviyordu ama annem mutlu değildi. Bir keresinde ona, tekrar mutlu olabilmesi için ona ayı ve yıldızları vereceğini söylediğini duymuştum.

Mamma'nın dudakları Bay Leone'yi izlerken inceldi, tıpkı bir şeyden hoşlanmadığında olduğu gibi. Doktor anneme Phoenix'in işitme yetisini kaybettiğini söylediğinde olduğu gibi. O hiç ağlamazdı; hiç bağırılmazdı. Ama babam o gün ağladı. Hiçbir şey anlamamıştım.

Babam annemin elini tuttu. "Hadi dans edelim, *amore mio*," dedi, gözleri kız kardeşim ve benim üzerimdeydi. "Oynamaya gitmek ister misin?" İkimiz de başımızı salladık. "Gidin ve eğlenin. Başınızı belaya sokmayın."

"Ve sakın üstünüzü kirletmeyin," diye bağırdı annem biz koşarak uzaklaşırken arkamızdan.

Bahçelerde yürüdük ve iki cannoli aldık, sadece onları ağzımıza sokmak ve iki tane daha almak için. Biri bize bağırmadan önce kıkırdadık ve kaçtık. Bir sürü İtalyanca kelime konuşuldu. Bize doğru atılan birçok meraklı bakış vardı, ama çoğunlukla kendimize sakladık.

Dışarıda oynamaktan yorulduğumuzda, büyük şatoya taşındık, boş odalarda dolaştık ve diğer insanlardan kaçtık. Hepsi gülüyor ve sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi konuşuyorlardı. Annemin tek bir kelime bile anlamadığını bildikleri halde babamla İtalyanca bile konuşuyorlardı.

Burada yabancıydık ama belki de uzun sürmeyecekti. Babam bizi İtalya'ya geri götürmek istiyordu, bu yüzden bu yazı burada tatil yaparak geçiriyorduk. Annem bunun bir sınav olduğunu söyledi ama ben neyi sınavımızdan emin değildim.

"Alo?" Seslendim, sesim uzun koridorda yankılandı. Cevap gelmedi. Kız kardeşimle bakiştık, sonra tekrar parlak mermer zeminli uzun koridora döndüm.

Aklıma bir fikir geldi ve ablamın gözleriyle karşılaştığımda, muzip bakışları bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söyledi. Annem Phoenix'le benim gözlerimin aynı olduğunu söylerdi. Masmavi bir denizin rengindeydiler, tıpkı bir lagünün dibi gibiydiler.

"*Yapalım mı?*" İmzaladım. Gözlerini ayaklarıma indirdi. Benimkiler de onunkilere. Fırfırlı, dantelli çoraplarla uyumlu elbiseler giymiştik. Bu, onlar için şimdiye kadarki en iyi kullanım olabilirdi.

Başıyla onayladı ve annemin o gün bizim için özenle seçtiği ayakkabıları tekmeleyerek çıkardık.

Elimi kaldırdım. *Üç. İki. Bir.*

Koşmaya başladık ve konağın mermer zemini üzerinde süzölmeye başladık. Kıkırdadık, birbirimizin üzerine düştük ve soğuk, kaygan yüzeyde yuvarlandık.

"*Yakalanırsak başımız belaya girer,*" diye imzaladı Phoenix. "*Yakalanmayacağız,*" diye güvence verdim ona. "*Sizi koruyacağım.*"

Tekrar tekrar yaptık, buzun üzerindeymişiz gibi süzöldük. Çarpıştık, koştuk, tekrar çarpıştık. Neredeyse uçuyormuş gibi hissettik.

Ta ki... *Crash!*

Donduk kaldık. *Mulan*'a aitmiş gibi görünen büyük bir vazanın parçaları yere saçılmıştı. Sonrasında nefes alış verişlerimiz daha yüksek sesle duyuluyordu. Kalbim çılgınca atıyor, nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

Babamın uyarısı zihnimde parladı: *Bu partide uslu durmalısınız kızlar.*

Beladan uzak durun. "Burada ne oldu böyle?" Derin bir İtalyan sesi beni ürküttü ve inleyerek Phoenix'in de aynı şeyi yapmasına neden oldum. Aslanın gözleri soğuk ve acımasız bir hal almış, bizi süzüyordu. Bir adım öne çıktı, şekli bir yağmur bulutu gibi üzerimizi kararttı. Kız kardeşimin elini tuttum ve onu arkamdan ittim. O benden uzundu ama ben daha güçlüydim. Onu ısırdım, böylece o da kaçabilirdi.

babamızı almak için.

"Bunu hanginiz yaptı?" diye tısladı.

Panik içimde yükseldi. Kaçmalıyız. Çılgılık atmalıyız. Yine de sesim boğazımda düğümlendi. Kötü krala karşı altı yaşında bir kız.

"O bendim."

"Hayır, baba, bendim."

İki çocuğun sesi hep bir ağızdan cevap verdi.

Sesi takip ettim ve onları köşede dururken buldum. İki küçük gölge, kımıldamadan. Gözleri adama kilitlenmişti.

Bir çocuk babasına benziyordu. Aynı renk. Aynı koyu kahverengi, neredeyse siyah saçlar. Aynı sertlik.

Ama diğeri... Daha önce gördüğüm hiçbir çocuğa benzemiyordu. Yüzünde keskin açılar vardı. Teni altın sarısıydı. Saçları gece yarısından daha koyuydu ve tellerinde mavi tonlar parlıyordu. Kapüşonlu gözleri tüm galaksiyi yansıtıyordu - kendi başına bir evren - içlerinde derinlere gömülü yıldızlarla.

Bakışları benimkini bulduğunda zaman durdu. Kıpırdamadan durdu ve bizi dünyada yalnız bıraktı.

Gecenin siyah kadifesine bakmak, rüyanın seni yutmasına izin vermek gibi bir şeydi. Gözlerinde güneş yoktu. Ay da yoktu. Ama yıldızlar vardı.

Bir gün sadece benim için parlayacak olan yıldızlar.

1

AMON, 12 YAŞINDA

Dante ve ben yemek masasında oturuyorduk, gözlerimiz tabaklarımızdaydı. Benimki yanıyordu ama babam beni ağlarken yakalarsa kırbaçlayacağını biliyordum. Gömleğimin yara izlerimin üzerinden kaydığını hissettiğimde sırtım kaşınmaya başladı.

Ama kristal mavisi gözleri ve altın bukleleri olan küçük kızı kurtarmak için buna değerdi. Nedense onun gözlerindeki korkuyu görmeye dayanamıyordum. Herkes babamdan korkardı. Ama onun erik yanaklarından süzülen gözyaşlarını düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Tıpkı babam anneme zarar verdiğinde olduğu gibi.

Smash.

Bir başka gürültülü çarpışma daha oldu ve bir sürü kırık mobilya olacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Annem ve babam hep tartışırlardı. Babam ona şımarık fahişe derdi. Annem intikamını alması için bağırdı. Söylenenlerin çoğunu anlamıyordum ama neden sürekli ona bağırdığını anlamak zordu. Annem iyi bir erkeğin kadınlara ya da çocuklara asla elini ya da sesini yükseltmediğini söylerdi.

Yine de onu seviyordu.

Kan donduran bir çığlık daha kaleyi yırttı. Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. Müdahale etme iznimiz yoktu ama anneme zarar vermesine izin veremezdim. Eğer onun için tasarlanan dayacağı yersem, öyle olsun.

"Amon, yapmamalısın..." Dante yüzüme bakarken sözlerini yarıda kesti. Sonra içini çekti ve sandalyesini de geriye itti. "Peki, birlikte yaparız."

Başımı salladım. "Hayır, sen anneme bakmak zorundasın."

Çenesi sıkıştı ve cevabımdan hoşlanmadığını biliyordum. Ama bu, "Ben daha büyüğüm" kuralını uygulayacağım zamanlardan biri olacaktı. Sadece birkaç hafta farkla bile olsa.

Kırık camlar ve kırmızı damlacıklarla kaplı fuayeden geçtim. *Kan.* Merdivenleri çıkarken, yıkımın izlerini ve öfkeli sesleri takip ederken kalbim sıkışıyordu. Ayaklarım beni babamın aralık duran yatak odası kapısına doğru götürdü.

"Buraya adım atmasına nasıl izin verirsin? Bizim evimize." Annemin sesi çatallaştı. "Bile bile... bana nasıl davrandığını. Beni kullandı."

"Bunun seninle bir ilgisi yok." Babamın gürleyen sesi pencereleri salladı. En azından öyle hissettiriyordu. "Melodramatik ve kıskanç olmayı bırak. Yakışmıyor."

"Seni... seni... canavar. Sana her şeyimi verdim." Anne Japonca konuşmaya geri döndü, hıçkırıkları kelimelerini bölüyordu. "Sana hâlâ her şeyi veriyorum. Ve sen-"

"Bunu bitirme," dedi babam tehditkâr bir hırıltıyla. Yüksek bir gıcırta duyuldu ve hemen ardından içimi burkan yumuşak hıçkırıklar geldi. Henüz akşam yemeğini yememiştım ama öğle yemeği boğazımdan geri gelmekle tehdit ediyordu.

Kapıyı itip açtım, kapı çerçevesine adım attım ve donup kaldım.

Babam annemi yatağa yatırmış, dizini boğazına dayamıştı. Elleri yatağın demirine bağlıydı, vücudu morarmış ve kan içindeydi. Kıyafetleri yırtılmış ve paçavra gibi üzerinden sarkıyordu.

İnledi ve sonunda beni sersemliğimden sarsan şey bu oldu. İçimden öfke fişkırdı, kızgın ve kırmızıydı ve odaya doğru fırlayıp babamı yakaladım. Büyük bir gürültüyle yataktan yuvarlandı ve ben de hemen arkasına düştüm. Zalim, yaşlı bir piç için şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu. Kendini toparladı ve bana ters bir yumruk attı. Hissetmem gerekirdi ama hissetmedim. Tek hissedebildiğim damarlarımda dolaşan adrenalin ve öfkeydi.

Yumruklamaya, vurmaya ve ısırmaya devam ettim. Hepimize bahşettiği acıyla eşleşecek herhangi bir şey.

Beni sırt üstü yuvarladı, kafatasım soğuk parkeye çarptı. Yıldızlar görüşümde dans ediyordu ama başımı salladım.

"Cesar, o lanet kıcını buraya getir," diye bağırdı.

"Hayır," diye tısladım, ona karşı sarsıldım. Öne doğru savrulduğum ve ona kafa attım, burnundan anında kan fişkırdı. "Önce annemi koru."

Ondan daha küçük olmaktan nefret ediyordum ve bir gün daha güçlü olacağıma dair söz vermişim. Onu alt edecek kadar güçlü. Onu *bitirecek* kadar güçlü.

Mamma bir şekilde kendini kurtarmış ve onun sırtına atlamıştı. "Bırak onu, Angelo. Yoksa yemin ederim giderim. Amon'u alıp geri döneceğim.

eve, sonuçları lanet olsun."

Babam durdu ve onu itti. "Onun bağlantılarına ihtiyacım olduğu için şanslısın," diye iğrenerek tükürdü ve beni ayağa kaldırdı.

Elini çektiğimde görüşüm tünelleşti. Sadece başını salladı ve nefesinin altında mırıldandı. Babam güçsüz hissetmekten nefret ederdi. Ondan ne istediğini anlamamıştım ama önemli bir şey olmalıydı.

Kapı çalındı ve ben eğilip atılmış bir bornoza uzandım ve onu annemin küçük bedenine sardım.

"Kaybol, Cesar," diye bağırdı babam. "Her zamanki gibi geç kaldın." Sonra odadan çıktı ve beni annemle yalnız bıraktı. Sessizlik doldurdu ortalığı, uğursuz ve ağır.

"Onu kızdırmamalısın Amon," diye azarladı beni usulca. "Sen önemlisin. Ben değilim."

Başımı salladım. "Sen önemlisin. Dante ve benim için."

Yanağıma dokundu. "Ama ben senin annenim, Dante'nin değil." Sesi kısıldı ve yanağımdaki eli titredti. "İkinizi de seviyorum ama sen benim küçük prensimsin ve sana bir taç borçluyum."

Gözlerim büyüdü. "Öyle miyim?" Fısıldadım.

Bakışlarındaki keder içimi parçaladı. "Sen hem kardeşinden hem de kuzeninden daha büyüksün. Yine de senin olması gerekeni alacaklar. Senin hakkın olanı ve senin hak ettiğini."

Ben elini tutup yanağıma bastırırken o yere düştü. "Anne?"

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum," diye mırıldandı, gözleri fıldır fıldır kapalıydı. Tüm gücümü kullanarak onu kaldırmaya çalıştım. Kaldıramayınca yastıklara ve kabarık battaniyelere uzandım, onları yataktan çekerek küçük bedenini kapladım. "Benim küçük prensim," diye mırıldandı. "Senden çaldı."

Onun sözleri karşısında damarlarımda dolaşan duyguları anlamamıştım. Sonunda bunun acı olduğunu anlamam yıllarımı alacaktı.

2

REINA, 6 YAŞINDA

D *sadece toza.*

Küller küllere.

Rahibin İngilizce söylediği tek kelimeler bunlardı. Geri kalanı Ayin İtalyancaydı, yani Amerika'dan gelen ziyaretçilerin çoğu ayini anlayamıyordu.

Ben de dahil.

Tek hissettiğim göğsümdeki sıkışıklıktı. Ağır nefes alışımdı. Gözlerimde yanma.

Alışılmadık bir duyguydu. Boğucuydu. Ağrıyı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum. Ciğerlerime daha fazla oksijen girsin diye. Görüşüm bulanıklaştı -gözyaşı ya da panik, bilmiyordum- ama sonra Phoenix elimi sıkarak dikkatimi çevreye verdi.

Ciğerlerime hava doldu. Görüşüm yavaşça netleşti ve odaklandığım ilk şey babamız oldu.

Yıkılmış bir halde durmuş, tabutun aile mezarlığına indirilişini izliyordu. Büyükannem ağladı, yumuşak hıçkırıkları havayı doldururken, kız kardeşim ve ben gözlerimizi kocaman açmış, birbirimizin ellerini tutmuş duruyorduk. Göğsüm ağrıyordu ama bunun normal olduğunu düşündüm çünkü Phoenix onun da göğsünün ağrıdığını söylemişti.

İnsanlar başsağlığı dileyip ayrılırken biz geride kaldık. Onlar kendi hayatlarına geri dönerken bizimki sonsuza dek değişecekti. Büyükannemin kocası yakında eski kocası olacaktı, bu yüzden sadece dördümüz kalmıştık.

"Vedalaşma vakti geldi," diye mırıldandı büyükanne, sesi titriyordu.

Büyükannemi hiç ağlarken görmemiştim ve bunda gözlerimi yakan bir şey vardı. "Vedalaşmak istemiyorum." İçimden bir hıçkırık kaçtı ve elimin tersiyle burnumu sildim. "Annemin bizimle kalmasını istiyorum."

Vedaları hiç sevmezdim. Babam ve annem bizi bir bakıcıya -genellikle büyükanneme- bırakıp yemeğe çıktıklarında bile bu beni üzerdi ve onlar dönene kadar uykuyla savaşırdım.

Ama bu sefer bundan kaçış yoktu.

Annem geri gelmeyecekti. Bu sefer gelmeyecekti. Babamın bunun son bir veda olduğunu söylediğini duydum ve sonra yıkıldı. Onsuz nasıl yaşayacağını bilmediğini söyledi. Şu anda tabuta bakıyor, gözlerini ayıramıyordu. Tören başladığından beri kıpırdamamıştı. Gözlerindeki bir şey beni korkuttu. Belki kederdi, belki de başka bir şey. Bilmiyordum.

"Gidelim," diye imzaladı Phoenix. Hareket etmedim, o da kollarımdan çekti.

"Hayır," dedim inatla. Ellerimi oynatıp işaret edemeyecek kadar yorgundum ama Phoenix dudaklarımı okuyabiliyordu. "Babam gitmiyor, biz de gitmiyoruz."

Büyükannem değiş tokuşumuzu izledi, yüzü hayalet gibi solgundu. Cenazeye zamanında yetişebilmek için son iki gündür seyahat ettiği için yorgun görünüyordu. Babamıza döndü, kaşları onaylamaz bir şekilde çatılmıştı.

"Kızları eve götürüyorum, Tomaso," diye tersledi.

Gözlerini tabuttan ayırmadı. "Yakında orada olacağım."

Ona ters ters baktı ve ben de omuzlarım çökerek büzüldüm. Büyükannem istediği zaman korkutucu olabiliyordu.

"Hayır, o ev değil," diye tısladı. "Onları yanımda götüreceğim."

Papa tabuttan başını kaldırıp baktı. Anlayış gözlerine yerleşmeden önce birkaç kalp atışı geçti. "Hiç sanmıyorum, Diana."

Büyükannem ona soğuk ve korkutucu bir şekilde baktı ve birden onunla gitmek istemedim. Babamla kalmayı tercih ederdim. "İstemiyordum, Tomaso. Kızlar benimle güvende olacak."

"Onları güvende tutacağım." Yüzü kızardı, belki de morardı ve anlamadığımı bir dizi küfür savurdu.

"Seninle evlenirken kızıma bir söz verdim." Sesi boş mezarlıkta gümbürdüyor, ölü ya da diri tüm ruhları rahatsız ediyordu. "Bu sözü tutacağım."

"Çocuklarımı benden alamazsınız," diye kükredi.

Büyükannem bir adım öne çıktı, onu hiç bu kadar iri ve güçlü görmemiştim.

"Grace beni aradı ve ne bulduğunu söyledi." Papa'nın yüzü bembeyaz oldu. Ağzını açtı, sonra kapattı. Tekrar denedi ama yine de ağzından tek kelime çıkmadı. "Senin dünyanın hakkında pek bir şey bilmiyorum Tomaso," dedi büyükanne.

devam etti. "Ama bunu başka biri öğrenirse Phoenix ve Reina'nın tehlikede olacağını biliyorum."

Phoenix'in kolu bana dolandı, sıkıca sarıldı ve onun da en az benim kadar titrediğini hissedebiliyordum. Kalbim küt küt atıp kaburgalarımı çatlatırken, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde birbirlerine bakıyordum ve karanlık bir şeyin şekillenmeye başladığını biliyordum.

Sadece ne zaman ve nerede bize zarar vermek için geri döneceğini bilmiyordum.

3

AMON, 14 YAŞINDA

I dizlerimin üzerine çöktüm, yumruk dengemi kaybetmeme neden oldu. Annem dikmekte olduğu pembe kimonoyu keskin bir nefes alışla yere bıraktı. Kardeşim onun yanına oturdu, nefesini tuttu ve her hareketi izliyor.

Büyükbabamın eski ustası Usta Azato ile haftalık Goju-ryu ve Shotokan karate derslerim vardı. Yaşı ilerlemiş olabilirdi ama yarı yaşındaki birçok erkekten daha güçlüydü. Babamdan bile güçlüydü. Bu yüzden onun talimatlarını dinledim ve sıkı çalıştım.

Sadece babamdan daha güçlü olmak istediğim için değil, aynı zamanda yenilmez olmak ve büyükbabamı gururlandırmak istediğim için. Hayatıma daha geçen yıl girmişti ama anneme Yakuza'nın başına geçmemi istediğini söylemişti. Annem bunun beni babamdan daha güçlü yapacağını söyledi. Omertà'dan daha güçlü. Yeraltı dünyasının çoğundan daha güçlü.

Çok çalıştım ve kendimi daha da zorladım.

Başka bir darbeyi engellemek için tam zamanında ayağa kalktım. Nefes nefese kalarak dişlerimi sıktım ve mikazuki geri kullanarak dizimi büküp Azato Usta'nın soluna doğrulttum.

Bacağımı çekip yüzünün yanından kıl payı uzakta durdurduğumda homurdandı. Benden uzaklaştığında gülümsüyordu. "İyi iş, Amon," diye Japonca beni övdü.

"Bugün çok mu sert vurdum, Usta?" Ben de aynı dilde cevap verdim. Japonca derslerim büyükbabamın bir başka zorunluluğuydu. Annem babamın evinde İtalyanca konuşmak zorundaydı ama yalnız kaldığımızda benimle Japonca konuşurdu. İşe yarıyordu.

Başını iki yana salladı. "Yumruklarını asla tutma. Hiç kimse için."

Oturumun bittiğini işaret ederek selam verdik.

Anneme doğru ilerledim ve Dante'nin omzuna hafifçe dokundum. "Senin sıran."

Gözleri parlıyordu. Babası "saçmalık" diyerek ders almasını yasaklamıştı ama bilmediği şey ona zarar veremezdi.

Ayağa kalktı ve ayakkabılarını tekmeleyerek neredeyse minderin ortasına kadar koştu.

"Ben hazırım, Usta Azato."

Kendimi annemin yanındaki koltuğa bıraktım ve başımı çevirdim. Göğsüm burkuldu. Annem morlukları gizlemekte iyiydi ama ben de onun kapaticısının tonlarını fark etmekte daha iyiydim.

"Anne, neden kaçmıyoruz?" Japoncaya geçtiğimde sesim boğuk çıkıyordu. Böylesi daha güvenliydi çünkü babam tek bir kelime bile öğrenmemişti. Dante de öğrenmemişti ama bizi duysa bile ona asla söylemeyeceğini biliyordum. Annemizi seviyordu ve onun güvende olmasını istiyordu. Tanıdığı tek anne oydu. Bize sevgi ve şefkat gösteren tek kişiydi.

Babam Dante'nin öz annesi hakkında hiç konuşmazdı. Ne zaman Bayan Leone'den, yani doğum sırasında esrarengiz bir şekilde ölen eşinden söz edilse, annemin yüzü genellikle asılırdı. Babamın karısı hayatta kalma mücadelesi verirken, annemin onun metresi olduğunu bilmekten utanıp utanmadığını bilmiyordum.

Karmakarışık üçgene karşı içimde bir öfke yuvarlandı. Aşk, hayatta ihtiyacım olmayan bir güçlütü.

Annem başını salladı ve üzgün gözlerle omzuma dokundu. "Ve nereye, benim küçük prensim?"

"Eve dönüş. Japonya'ya. Filipinler'e," diye mırıldandım, duygularımı içimde toparlamaya çalışıyor ama başaramıyordum. "Burası dışında herhangi bir yere."

Annem gün geçtikçe küçülüyor, yok olup gidiyordu. "Yapamam," diye fısıldadı.

Yutkundum. "Neden?"

Bana hiç kimsenin gülümsemediği bir şekilde gülümsedi ve elimi tuttu. Kahverengi gözleri nazik ama kırıktı. "Çünkü terk edildim."

Kaşlarım çatıldı. "Babam tarafından mı?"

Başını iki yana salladı, yorgun ve üzgündü. "Hayır, başka bir adam tarafından. Baban beni kurtardı."

Hala anlamıyordum. Babam hepimizi yok ediyordu. Zalimliği sınır tanıımıyordu. "Bize zarar veriyor," diye fısıldadım. "Bunu göremiyor musun?"

Yanağıma dokundu. "Ama eve dönmek bize daha çok zarar verecek. Ağabeyim oğlu için Yakuza'yı güvence altına almak isteyecektir. Bunun için de seni ortadan kaldırması gerekecek." Gözlerim büyüdü. Kendimi bildim bileli bana taşsız prensim diyordu ama nedenini hiç söylememişti. "Güven bana Amon. Bunu senin için yapıyorum. Büyüdüğünde hepsini alacağız."

4

AMON, 20 YAŞINDA

"I Babam olmadan Kaliforniya'da olacağımızı hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Dante.

Kabul ettim ama bu bizim yararımıza oldu. Enrico Marchetti, Leone-Romero kavgasının Omertà'yı sekteye uğratmasından bıkmıştı. Bu yüzden

orta yolu bulduk. Dante ve ben, Leone ve Romero aileleri arasındaki tüm iş anlaşmalarını denetleyecektik.

Kazan-kazan.

Alışılmadık bir durumdu ama bu gezi aynı zamanda mülklerimi ve işlerimi genişletmek için yeni yerler keşfetme fırsatıydı. Yavaş yavaş dünyanın dört bir yanında rıhtımlar, oteller ve kumarhaneler satın alıyor, bir yandan da babamın Omertà için yaptığı işleri yönetiyordum. Dante de aynısını yaptı. Nalları dikmesini beklerken o zalim piç kurusuna muhtaç olmak istemiyorduk.

Pasifik Sahil Otoyolu'na çıktık ve Tomaso Romero ile buluşmak üzere Malibu'ya doğru yola koyulduk. Bazı nedenlerden dolayı Romero İtalya'da kalırken kızları büyükanneleriyle yaşıyordu. Ayrıntılarla ilgilenmiyorduk, sadece Romero'nun Kaliforniya'da olduğunu biliyorduk, bu da işleri bizim için çok kolaylaştırıyordu.

Onlarla tanıştığımız günü hâlâ hatırlıyorum. Elektrik mavisi gözleri olan iki kız, size yaz mevsimini ve sıcak, güneşin aydınlattığı akıntıları hatırlatırdı. Dikkatimi çeken daha genç olan kızdı ve o zamandan beri onu görmemiş olsam da o gözler aklımdan çıkmadı.

Nisan güneşi siyah Mustang'imın kaputuna vuruyordu. Kuraklık olmuş olmalıydı çünkü gösterişli sitelere doğru uzanan arazinin çoğu kuru ve ıssız görünüyordu.

"Burası olmalı. Çok da fena değil," dedim Dante'ye yirmi dakika sonra, zenginlik ve Hollywood ihtişamını haykıran malikânenin önüne geldiğimizde. Etrafı, köklü yeşilliklerle kaplı gösterişli bir demir çitle çevriliydi... *Sanırım kuraklık kuralları pis zenginler için geçerli değildi.* Buradan bembeyaz malikânenin büyük bir kısmı görülemiyordu ama Pasifik Okyanusu'nun manzarası çok netti. En iyi yerlerden biriydi.

Yumuşak bir homurtu dikkatimi çekti ve başımı sola çevirdim. Üzerinde küçük kalpler ve tarçın çubukları olan bir çift külot ilk fark ettiğim şey oldu.

Dante ve ben eğlenerek, ellerimizi ceplerimize sokarken beyaz boyalı demir çitten sarkan çırpınan kızı inceledik. Eteğinin kenarı sivri uçlardan birine takılmış, pembe babetleri ayağından sallanırken çırpınmaya başlamıştı.

"Yabalı ve aptal elbiseli lanet olası çitler," diye homurdandı yumuşak ses. Kadın manevra yapmaya çalışırken tısladı, ardından kumaşın yırtılma sesi geldi. "Lütfen bu beni gerçekten duyduğun *tek* an olsun," diye bağırdı, kollarını sallarken suratının asıklığı ses tonundan belli oluyordu.

Ancak o zaman başka bir kızın diz çöküp bir çantayı karıştırdığını fark ettim, sırtı bize dönüktü. Koyu renk saçları kumral, kömür rengi ve maun tonlarında parlıyordu. Romero kardeşler olmalıydılar. Aldığım bilgilere göre Reina on dört, kız kardeşi Phoenix ise on altı yaşındaydı.

"Biliyor musun, Marilyn Monroe rüzgârda savrulan eteğini zarafetle taşıyabilirdi. Hatta bunu çok doğal bir şeymiş gibi gösterirdi," diye kendi kendine mırıldanarak devam etti. "Ama yine de, babası tarafından yakalanma endişesi taşımıyordu, kızı tüm dünyanın görebileceği şekilde dışarı sarkıyordu. Büyükanнемin beni bu halde yakalamasıyla başa çıkabilirim ama babam çılgına döner." Sinirli bir nefes aldı. "Siktir, siktir, siktir." Sonra bu yetmezmiş gibi bir tane daha ekledi, "Siktir!"

Uzun zamandır ilk kez göğsümde bir hafiflik hissettim. Uzun zamandır gördüğüm en eğlenceli şeylerden biriydi. Kardeşime doğru bir bakış fırlattım ve kıza yardım etmeyeceği belli olunca mesafeyi kapattım.

Birkaç dakika önce çantasını karıştıran kız arkasını döndü ve sessiz bir çılgılık attı. Mavi gözleri korkuyla irileşti, arkamdan kardeşime ve sonra tekrar bana baktı.

"Ne?" Kızın elbisesi başının üzerine kadar çekilmiş, görüşünü engellemişti ama kolları ince havayı kavrayarak etrafı yokladı. "Phoenix, iyi misin?"

Ne oluyor?"

Yine de tam olarak bir cevap beklemiyordu, değil mi? Şu anda bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bakan ablası sağırdı. Yeraltı dünyası Tomaso Romero'nun en büyük kızının erken işitme kaybına neden olan genetik bir bozukluk olan Pendred sendromuna sahip olduğunu öğrendiği gün, Phoenix Romero engeliyle etiketlenmişti.

Tıpkı anne tarafımdan gelen mirasımle etiketlenmem gibi.

"Siktir et, bu elbiseyi yırtıp atacağım," diye tısladı Reina. "Her kimsen, ona dokunursan ölürsün. Ve başka tarafa bak, olur mu?"

Başımı salladım. Bu cılız, küçük, tarçın kalpli kız beni tehdit ediyordu. Çok eğlenceliydi.

"Ona zarar vermiyorum Reina," diye güvence verdim. Vücudu hareketsiz kaldı. "Dikenlerden kurtulmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Bir kalp atışı sessizlik. "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi temkinliydi.

"Daha önce tanışmıştık."

Omuzları kulaklarından bir parça düştü. "Peki o zaman, inmemle yardım et ve külotuma aval aval bakmayı bırak."

"Külotuna baktığımı da kim söyledi?" Doğrusu, şu anda göz hizamda oldukları için elimde değildi. Dikkatli olmaya çalıştım ama ona sırtımı dönmediğim sürece bu kaçınılmazdı.

"Erkeklerin tek derdi külot," dedi ve yüzünü göremesem de gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Moody, şu," dedi Dante kapının yanında durduğu yerden, elleri hâlâ ceplerinde.

"Sizden iki tane mi var?" diye tersledi. "Yüce Tanrım, şu anda kaç kişi gerçekten kıcıma bakıyor?"

"Sadece ben," dedim eğlendiğimi gizleyerek. "Merak etme. Kardeşimin görüşünü engelledim, tarçın kız. Yine de tüm blok senin küfürlü konuşmanı duyabilir."

Bir ahududu patlattı ve "Siyah külotumu giymeliydim" gibi bir şey mırıldandı. Sonra boğazını temizledi ve yüksek sesle ekledi, "Ve sen benim küfürlü konuşmamı dert etme, dostum. Benim işim, senin değil."

Göğsümde bir kıkırdama titreşti. Dante bile kendini tutamadı.

Üç ayak yüksekliğindeki taş duvarın üzerine çıkarak parmaklığın tepesine uzandım ve elbisesini takıldığı yerden kurtardım. Yumuşak pembe

Malzeme vücudundan aşağı dökülürken, sırtından aşağı dökülen ve öğleden sonra güneşinin altında her zamanki gibi parlak olan tanıdık altın sarısı bukleler gözümü kamaştırdı. Dürtüyle hareket ederek bir tanesini parmaklarımın arasına aldım ve görüldüğünden daha yumuşak olduğunu fark ettim. Parmağımın etrafına sardım, sarı teller altın gibi parlıyor.

Reina saçlarını tuttuğum yerden çekerek atladı.

"Ah!" Elini yukarı kaldırdı ve kafa derisini ovuşturdu. "Neden saçıma dokunuyorsun?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve sanki bir okyanus içime girmiş gibi hissettim. Ben küçük bir çocukken, babam yüzme zamanının "ya şimdi ya hiç" olduğuna karar vermişti. Bir gün teknesiyle denize açıldığımızda beni Trieste Körfezi'ne bıraktı. Dalgalara ve akıntıya karşı mücadele ettim ama sonunda etrafımdaki güzelliği gördüm. Güneş ışınlarını mavi denizin derinliklerine doğru itiyordu ve ben onun güzelliğinde boğulacaktım gibi hissediyordum. Yüzeyin altındaki yaşam beni sıcak kucağına çekti ve kendimi güvende hissettim, onun tarafından sevildim. Babamdan daha fazla. Belki annem ve kardeşim hariç tüm dünyadan daha fazla.

O gün, kardeşimi ve annemi babamızın merhametiyle baş başa bırakma düşüncesi, yüzeye ulaşmak için ellerimi çırpmana neden oldu.

Yine de şimdi, bakışlarının maviliğine bakarken, o duyguyu tekrar hatırladım ve bu kız için isteyerek boğulmaktan korktum.

"Alo?" Elini yüzümün önünde salladı ve ben bir adım geri attım.

"Nahoş olmaya gerek yok," diye terslendim, o garip anımsamadan sonra hislerimin kontrolünü yeniden kazanmaya ihtiyacım vardı. Az önce ne olduğunu açıklayamıyordum ama küçük bir kızın beni önümdeki görevden alıkoymasına izin verecek değildim. "Neden bana teşekkür edip yoluna gitmiyorsun, yoksa babana evindeki misafirlere nasıl davrandığını söyleyeyim mi?" Onunla bu şekilde konuşmak bana sert gelmişti ama aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu.

Gözleri tiksintiyle kısıldı ama hâlâ o kadar güzellerdi ki ona bakmak acı veriyordu. Kız kardeşine baktı ve bir şey imzaladı.

Phoenix karşılığında bir işaret yaptı, Reina da "Katılıyorum" diye cevap verdi. Ağız dolusu diş telini göstererek sırttı.

Phoenix ve Reina dikkatlerini bana çevirdiler ve ancak o zaman yüz hatlarındaki şaşırtıcı benzerliği fark ettim. Birinin saçları koyu renk, diğerkinki ise sarışındı ama bunun dışında ikiz oldukları söylenebilirdi. Onların

Dünyayı kasıp kavuran Hollywood'un son aktrisi annelerine olan benzerlikleri tekinsizdi. Babalarına benzememelerinin onlar için iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Reina ayaklarının üzerinde kayarak arkamdan kardeşime baktı. "Siz ikiniz kimsiniz?" diye sordu. "Aptallar dışında tabii ki." Onu çitten kurtarmak için yaptığım cesurca girişim buraya kadarmış. Bu kız kesinlikle belaydı.

Kız kardeşinin iyiliği için konuşurken imza attı. Phoenix kıs kıs güldü ama hemen susturdu.

Dante'nin kaşları havaya kalktı. Hiçbir kadın bizimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi. Hepsi soyadımızı ve onunla birlikte gelen tehlikeyi biliyordu. Ama bu kız hâlâ bir çocuktü. Tamam, belki çocuk değildi ama on beş yaşından büyük olamazdı.

"Ben Amon," diye cevap verdim.

Kardeşim dişlerini sıktı. "Dante."

Reina ve Phoenix mükemmel bir uyum içinde gözlerini devirdi.

"Soyadı mı?" Reina sordu, gözleri çitin ve etrafındaki ağaçların arkasından görünen malikâneye kaydı. Bale ayakkabıları sabırsızca kaldırıma vuruyordu. Hâlâ kız kardeşinin iyiliği için imza atıyordu. "Hadi ama, bütün gün bekleyemem."

Bu kız bir şeydi.

"Leone," diye yanıtladı Dante, ama bana bakan güneş ışığından gözlerimi alamıyordum.

Gözlerinde tanıma titreşti. Bir adım geri çekildi, gözleri bana odaklandı.

"Seni tanıyorum," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Kız, kırılan vazo yüzünden suçu üstlenen çocukları hatırlıyor muydu? Ellerini beline sardı, sanki yıllar öncesinden gelen aynı korku onu da sarmıştı, ama sonra ellerini çekti ve kız kardeşine bir şeyler işaret etti. Tüm konuşmayı tercüme ettiğini düşündüm ve sonraki kelimeleri söylerken imzalamaya devam ettim. "Seni hatırlıyorum. Sen ve kardeşin bizi babanızdan kurtarmıştınız," dedi usulca.

Sonra beni şaşırtarak bir adım öne çıktı ve yüzünü bana doğru kaldırarak bana sarıldı. Ben beceriksizce ayakta dururken o gülümsedi, diş telleri tam teşhirdeydi. Onun masum kucaklamasındaki bir şey ruhumun kırık kabuğunu çatlattı ve içimdeki acıyı açığa çıkarmakla tehdit etti.

yıllarca oyalandım. Artık küçük bir prens değildim; acı bir prenstim.

İroniktir ki, bana bu lakabı takan babasıydı.

Phoenix elini kardeşinin omzuna koydu ve onu benden uzaklaştırdı. Bir şey imzaladı ve Reina başıyla onayladı.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı Reina, yüz ifadesi kardeşimle benim aramda gidip gelirken.

Dante, "Babanız ikinizin gizlice dışarı çıkmasından memnun olmayacak," diye uyardı.

Reina yaramazca gülümsedi. "Sadece bizi yakalarsa."

Tarçın kızımın gidişini izledim, ama omzunun üzerinden bakıp derin okyanus gözleri benimkilerle buluşmadan önce değil.

5

AMON, 20 YAŞINDA

A Palmiye ağaçları ve yanıp sönen kırmızı kameralarla kaplı uzun araba yolunun sonunda Romero bizi bekliyordu. Kızlarının evden gizlice çıktığını bilmemesi garipti.

mülktü.

İçimden bir uyarı geçti ama görmezden geldim. Şimdilik.

"Leone kardeşler," dedi selamlarken. "Sadece ikiniz mi varsınız?"

Kaşlarını çattı, gözleri arkamızda geziniyordu. O ve babam neredeyse on yıldır yüz yüze konuşmamışlardı ve şimdi de konuşmaya başlamayacaklardı.

"Başka kimi bekliyordun?" Elini sıkarak sordum.

Romero bana odaklanmış, Dante'nin elini sıkarken beni inceliyordu. "Hiç kimse."

Onu arabayla takip ettik ve giriş salonuna adım attık. Silahım takım elbise ceketimin hafif kumaşının altında kılıfındaydı; ne Dante ne de ben korumasız hiçbir yere gitmezdik. Evde bile giyerdik. Benimkini sadece yatağa girdiğimde çıkarırdım ve o zaman bile kolumun erişebileceği bir yerde dururdu.

Bizi her köşesi bir bitki ya da heykelle dolu, açık konseptli evin arka tarafına götürdü. Eski bir Hollywood filminin seti gibiydi.

Romero, "Ofiste mahremiyetimiz olacak," diye belirtti.

İçeri girdikten sonra, Dante ve ben masanın karşısına oturduk, arkasındaki tavandan tabana pencerelerden okyanus manzarası kilometrelerce uzanıyordu. Kırmızı halı etkinlikleri, film galaları ve ünlülerin fotoğrafları etrafımızı sarmıştı. Dekordan ve kadınsı mobilyalardan ofisin Romero'ya ait olmadığı anlaşılıyordu.

Bir fotoğraf dikkatimi çekti. Reina sörf tahtası taşıyordu, pembe bir bikini giymişti ve kocaman sırtıyordu. Yeni çekilmiş bir fotoğraf olmalıydı ve kız çok mutlu görünüyordu. Yüzündeki sırıtışta huzur verici bir şey vardı - belki de güneşten kırıkmış gözleri ya da karışık, kumsal saçları... Her neyse, sadece resme bakarak ayaklarımın altındaki sıcak kumu hissedebiliyordum.

Romero fotoğrafa baktığımı fark etmiş olmalı ki alay etti. "Reina'nın kafasında sörfçü olmak var. Bu ayın hedefi bu gibi görünüyor."

"İyi biri mi?" Dante'nin ses tonundan iyi olup olmadığı umurunda bile olmadığı anlaşıyordu ama en azından sohbet ediyordu. Genelde tek istediği iş konuşmak ve buradan defolup gitmekti. Aslında bu beni hazırlıksız yakaladı. Ben Romero'dan annemi kullandığı için nefret ederken, kardeşim ondan tamamen nefret ediyordu. Bu, annemize karşı hissettiğimiz intikam ve korumacılığın ötesinde bir şeydi ama Dante bunu detaylandırmayı reddetti.

Şimdilik annemin ihtiyacı olan ve Romero'nun kasalarından birinde saklandığı düşünülen belgeyi bulmaya odaklanmıştık. Annem Tomaso Romero'yla birlikte olmak için ailesini terk ettiğinde, büyükbabamın annemin seçimini kabullenmesi biraz zaman aldı.

İmtiyazının bir parçası olarak, o ve Romero daha sonra yazılı hale getirilen bir anlaşmaya vardılar. Orijinali kendisinde kaldı ve Romero da bir kopyasını aldı.

Annemin buna neden bu kadar ihtiyacı olduğundan emin değildim. Birliktelikleri hiç gerçekleşmediği için tartışmalı görünüyordu. Yine de şimdi bir kopyasını almak için yanıp tutuşuyordu ve ne Dante ne de ben annemizi asla reddedemezdik.

Bir keresinde anneme Ojisan'ın -büyükbabamın- neden belgeyi ona vermediğini sordum. Verdiği cevap beni çok üzmüştü: Dedem, kızının yaptığı seçimle kendisini utandırdığını söylemişti. Büyükbabam sonunda bunu kabullenmişti ama onu affetmemişti. O da bir kadındı ve bir kadının pazarlık kozu olmak dışında pek bir değeri yoktu. Ve sözlerine göre, hazır olduğunda onu bana verecekti.

Her ne zaman olduysa.

"Birkaç sörf yarışması kazandı," diye homurdandı Romero. "Dünya şampiyonu olamayacağını varsaymak yanlış olmaz. Bunu yapıyor çünkü ben yasaklıyorum. Kız inatçı. Her neyse, işimize dönelim. İtalya'ya bir sevkiyat gönderebilmem için Leone limanının açık olması gerekiyor."

"Portlarının nesi var?" Dante sordu. "Son baktığımda Venedik'te bir limanın vardı."

"Nisan ayı Venedik'te yoğun bir ay, yani limanlarda ekstra güvenlik olacak."

"Ve istihbaratımız bize bu liman yetkililerine maaş ödediğinizi söylüyor," dedim. "Peki sorun nedir?"

"Et ticaretine göz yummazlar." Cevabını duyunca kan basıncım fırladı. Romero, Omertà'nın hâlâ et ticaretiyle uğraşan son üyesiydi ve ben bundan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum. Ne tür bir adam -özellikle de kızları varken- kadınları hisse senedinden farksızmış gibi hareket ettirebilirdi?

Babamız da bunu yapmıştı ve ancak Dante ve ben ona uyuşturucu kaçakçılığından daha fazla para kazandırınca sonunda vazgeçmişti. Belki Romero'yu da aynısını yapmaya ikna edebilirdik. Tek yapması gereken bu konuda akıllı davranmak ve işi doğru yapmaktı. Aylar içinde kâra geçebilirdi.

"Cevabım hayır," diye dişlerimi sıktım. Herifin bunun ne kadar yanlış olduğunu anlaması için tek yapması gereken ofisinin duvarlarını kaplayan kızlarının fotoğraflarına bakmaktı.

"Bu senin kararın değil," diye tersledi.

"Aslında öyle," dedi Dante, için için kaynayan öfkesini bastırarak. Onu tanıyan biri olarak, masanın öbür ucuna uzanıp onu boğmak istiyordu. "Babam anlaşmaları uygun gördüğümüz şekilde müzakere etmeyi bize bıraktı."

Romero gözlerinde açgözlü bir parıltıyla, "Demek mesele ücret," dedi.

"Sorun ücret değil," dedim, ses tonum düzdü.

"Leone ailesi artık et ticaretiyle uğraşmıyor ve limanlarımızdan geçmesine izin vermeyeceğiz," diye ekledi Dante. Bakışlarım ona kaydı, gözlerini hafifçe devirdi ve sonra ayağa kalktı. "Tuvalet?"

Bu bizim ona etrafı araştırması için verdiğimiz işaretti. Çok uzak bir ihtimaldi ama belki de Romero kayınvalidesinin evinde bazı belgeler saklıyordu. Ve kimse bir kasaya kardeşim gibi giremezdi. Ona "kasa fısıldayıcısı" denmeli.

"Kapıdan çık, merdivenlerden yukarı çık, sağdaki ilk kapı," dedi Romero kaşlarını çatarak ve yumruklarını sıkarak.

Dante gözden kayboldu, ayak sesleri mermer merdivene çarpıyordu. Romero süslü kutusundan bir puro çıkardı ve sözsüzce bir tane uzattı. Başımı salladım. O bokun kokusundan her zaman nefret etmişimdir. Bana kendi babamı hatırlatırdı.

Bir saat tik tak etti. Puro dumanı, belirgin bir kadın kokusuyla karışmış halde havada asılı duruyordu. Romero'dan hoşnutsuzluk yayılıyordu.

gözlerini bana dikti. Hislerimiz karşılıklıydı.

Sessizce oturduk, havada bir şeyler oluşuyordu. Rahatsız edici olarak nitelendirilebilirdi ama umurumda bile değildi. Hayatım boyunca pek çok rahatsız edici ana dayanmışım, özellikle de babamın çatısı altında. Hayatta kalmayı öğrenmişim ve bazen sessizliği sürekli konuşmaya tercih ediyordum.

"Fikrinizi değiştirmek için ne gerekiyor?" Romero'nun sözleri havadaki sessizliği bir bıçak gibi kesti. Bakışlarım tam başımın üzerinde titreşirken onu buldu ve arkasındaki camda bir yansıma yakaladım.

Kendimi sandalyemden i t i p arkamı döndüğümde Romero'nun gözleri büyüdü. "Siktir!" diye bağırdığımda adam bıçağını indirdi ve yana doğru kaçarak kolumu göğsüme dayadı. Soğuk bıçağın ceketimi mide bulandırıcı bir netlikle delip geçtiğini ve etimi kestiğini hissettim. Silahını kafama doğrultmuş başka bir adam belirdi. Dante neredeydi?

Bang. Romero'nun acı dolu homurtusu havada dolaştı. Kendi silahımı çıkarmak için çabaladım ve bıçağını çılgınca savurmaya devam eden saldırganıma çarptım. Kolumdan aşağı kan akıyordu ama sol elimle boğazını kavradım ve sağ elimle nişan aldım. *Bang. Bam!*

Yere düştü.

Sonra hâlâ sandalyesinde donmuş halde oturan ve sol kolu kanayan Romero'ya nişan aldım. Elimi yerdeki herifin boynuna sarıp tüm gücümle sıkarken odağımı ona yönelttim.

"Seni kim gönderdi?" Altımda yatan adama bir bakış fırlatarak hırladım.

Gözleri şişti ve ben daha da sert sıktım, gözbebekleri gerildi ve kan çanağına döndü. Ona sadece dikkatimin yarısını verdim, bakışlarımı Romero'ya kilitledim. Ona güvenmiyordum.

Kemikleri tutuşumun gücü altında ezildi. Son bir sarsıntıyla vücudu yere yığıldı.

"Ne oluyor lan?" Dante'nin sesi beynimdeki ölümcül sisi delip geçti ve sonunda tuttuğum nefesi bıraktım. Dante silahını Romero'ya doğrulttu ve "İyi misin, Amon?" dedi.

Başımı salladım ve yavaşça ayağa kalktım, dikkatimi Reina'nın babasına verirken ellerim kan içindeydi. Nabzım hızla atarken aklımda yüzlerce düşünce dolaşıyor, ter alnımı yalayıp geçiyordu.

Daha önceki uyarım on kat geri döndü. İçgüdülerime güvenmeliydim. Kızları yakalanmadan evden kaçmışlar,

Mülkün her yerinde sayısız güvenlik kamerası olmasına rağmen. Yalnızdı. Birinin arkamdan yaklaştığı konusunda beni uyarmadı. Hiçbiri iyi görünmüyordu ve hepsi bir tuzak gibi hissettiriyordu.

Ama kesin bir kanıt olmadan onu öldürmek savaşa neden olur.

"Ben iyiyim," dedim ona, sertçe nefes alıp etrafımızdaki dağınıklığa bakarak. İronik bir şekilde, gözlerim kırık bir vazoya takıldı ve beni iki küçük kızın anısına geri götürdü. "Başka bir adam gördün mü?"

Dante'nin gözlerinde biraz çılgınca, neredeyse ateşli bir bakış vardı. İhtiyacım olan tek cevap buydu. "Evet, koridorda iki adam vardı. Onları vurdum."

Yanımdan geçtim ve "Silahını ona doğrult" diye mırıldandım.

Romero'nun beni sırtımdan vurmayacağına güvenmiyordum.

Koridorda, etraflarında Kızıldeniz gibi kan birikmiş iki ceset buldum. Tıpkı ofiste öldürdüklerim gibi, onlar da Japon'du. Yakuza olabilir miydi? Cesetlerden birine tekme atarak onu ters çevirdim ve bileğindeki tanıdık dövmeye baktım. Bakışlarım diğer yığılmış cesede kaydı. Aynı dövme.

Sevgi ve şefkatin kanji sembolü. Büyükbabamın en sevdiği semboldü, bu yüzden büyükbabam bunu bir dövme haline getirdi. Önce karısına bir söz olarak, sonra da tüm takipçilerini damgalamanın bir yolu olarak.

Yani ya büyükbabam ölmemi istiyordu ya da... Alternatifini düşünmememe izin veremezdim. Her iki senaryo da benim için iyi değildi. Ya kuzenim Yakuza tacımın peşindeydi ve tacı devralmak için sıradaki kişiydi ya da büyükbabam fikrini değiştirmiş ve beni değersiz bulmuştu. Tüm bu yeraltı dünyası zihniyeti bende her şeyin en iyisi ve en zengini olma isteği uyandırdı ki kimse benimle uğraşmasın.

Cesetlerden uzaklaştım. Romero kendi lanet temizliğini yapabiliyordu. Ofise döndüğümde, gözlerimi hareketsiz bir şekilde oturan ve hâlâ kanlı kolunu tutan Romero'ya diktim.

"Arkadaşların mı?" diye sordum. "Onları daha önce hiç görmedim."

"O zaman neden buradalar?" Dante, ses tonunda açıkça görülen bir inançsızlıkla konuştu.

"Ben nereden bileyim?" diye tükürdü. "Bu buluşmadan birine bahsettin mi?"

"Bu toplantıyı siz istediniz," diye belirttim.

Dante kanlı ellerime bakarak, "Babam bunu öğrendiğinde senden hiç memnun olmayacak, Romero," dedi. Yıllar boyunca pek çok kişiyi öldürmüştük. Bir adamı vurmak neredeyse çok kolaydı. Ama çıplak elle öldürmek

Eller tamamen farklı bir duyguydu. Kişiseldi; sadece bedeninizde değil ruhunuzda da bir leke bırakıyordu. "Belki senin de sonunu getirmeliyiz," diye devam etti rahatsız edici bir sırıtışla.

"Hayır," diye homurdandım. Romero'nun bu işin içinde olduğundan emin olamazdık -altıncı hissim ne kadar uyarsa uyarsın- ve kızlarını ebeveynsiz bırakmak gibi bir şey içime sinmiyordu.

"Ne demek hayır?" diye tısladı kardeşim. "Herifin *evinde* Yakuza vardı. Her nasılsa, onu öldürmek için burada olduklarını sanmıyorum."

Romero zayıf bir sesle, "Beni vurdular," diye itiraz etti. "Lütfen," diye kıs kıs güldü Dante.

"Seni sıyırdı."

"Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var," diye homurdandım ve mini bara doğru yöneldim. Kendime bir bardak viski doldurdum ve masanın arkasında oturan yaşlı adamı inceledim. "Neden Yakuza ile çalıştığını bilmek istiyorum."

Soluğu kesildi, başını sarsakça salladı. "Ben değilim."

Kristal bardağı minibarın cam yüzeyine çarparak paramparça ettim. "Yalan söylemeyi kes."

Masaya geri döndüm, cesedin üzerinden geçtim ve sandalyeye çöktüm. "Son uyarı, Romero. Konuşmaya başla yoksa Dante gözlerinin arasına bir kurşun sıkacak."

Onun yaşının üçte biri kadar olabilirdik ama daha güçlüydük. Yakında yenilmez olacaktık ve kimse bizimle uğraşamayacaktı.

"Benim için bir zevktir," dedi Dante, gülümsemesi çözülmüştü.

Romero sonunda yenilgiyi kabul ederek omuzlarını çökertti. Gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Uyuşturucu sevkiyatlarını çaldım. Karşılığında ya senin hayatını ya da kızımı alacaktım."

Kız, kız değil. Görünüşe göre kızlardan sadece birini istiyorlardı ve ben de zor kazandığım tüm paramı hangisi olduğunu tahmin etmeye yatırmıştım.

Sonuç olarak, Romero'nun hangi seçeneği seçtiği belliydi. Yanlış seçim yapmıştı, çünkü şimdi onu taşaklarından yakalamıştım.

C

AMON, 20 YAŞINDA

I Çok uzun bir gündü.

Olanlardan sonra, Dante ve benim rahatlamaya ihtiyacımız vardı. L.A. şehir merkezindeki Ritz-Carlton otelinin barında oturduk. Ufuk çizgisi manzarası uzanıyordu, etrafımızdaki şehirden yayılan ışıklarla yıldızlar görünmüyordu. Arkamızda konuklar biftekleri ve yıllanmış şarap şişelerini mideye indiriyordu.

"Sence devam edecek mi?" Dante İtalyanca konuşarak sordu. Hayatı karşılığında şartlar öne sürmüştük. Devam eden insan kaçakçılığı operasyonlarında köstebeğimiz olacaktı. O her zamanki gibi işine devam edecek, biz de onu yavaş yavaş içten dışa doğru yok edecektik. "Yoksa bizi arkadan bıçaklamaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Zaman gösterecek." "Babama söylememiz gerekmez mi?"

Ona kuru bir bakış attım. "Ona söylemek ister misin?"

Elini yüzüncü kezmiş gibi görünen bir hareketle saçlarının arasında gezdirdi. "Sen en büyüklerisin."

Başka zaman olsa, bu gerçeği unutmayı tercih ederdi. "Ona söylemeyeceğiz," dedim soğuk bir ifadeyle. "O ve Romero anlaşıyor. Bu şekilde Romero bize borçlu olacak, biz de et ticaretinin sona ermesinde pay sahibi olacağız. Her iki taraf da kazanır."

"Bizi sırtımızdan bıçaklamadığı sürece," dedi ve daha önceki endişesini tekrarladı.

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Bize ihtiyaç duymasını sağlayacağız," dedim. "Bizim yardımımız olmadan uyuşturucu taşıyamayacak. Biz de onun mevcut bağlantılarını kullanarak insan kaçakçılığını bizim bölgemizden geçirenlerin işini bitireceğiz."

"Bu iyi bir plan," diye kabul etti Dante. "Sadece ona güvenmiyorum." Ben de güvenmiyordum ama denemek zorundaydık. Eğer en ufak bir aldatma belirtisi varsa, onun işini bitirirdik. "Neden hiç erkek bir varis üretme zahmetine girmediğini merak etmiyor musun? Karısı öldükten sonra bir daha evlenmedi."

Dante'nin sorusu karşısında kaşlarını şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hayır, hiç merak etmedim, çünkü Tomaso Romero ya da onun neden bir daha evlenmediği umurumda bile değil. Neden merak edeyim ki?"

"Bana biraz tuhaf geliyor," dedi Dante. "Tomaso hariç Omertà'daki her ailenin bir veliahtı var. Omertà masada kadınlara izin vermiyor ve öngörülebilir gelecekte de bu böyle kalacak. Öyleyse neden kaybetme riskine girsin ki?"

"Karısı yeraltı dünyasının bir parçası değildi ve kendi başına zengindi. Belki de artık o koltuğa ihtiyacı yoktur. Ya da belki karısını seviyordu," dedim alaycı bir tavırla. "Bazı erkekler sever."

Alay etti. Dünyamızdaki evliliklerin çoğu, bırakın aşkı, güvene bile nadiren değer verir.

"Bundan şüpheliyim. Babamıza bir bakın," diye belirtti. "Her neyse, bence o ve Yakuza olayının arkasında daha kötü bir şey var. Aldığı uyuşturucunun yanı sıra."

Ben de öyle düşündüm ama konuyu değiştirdim. "Evde bir şey buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama burası onun evi olmadığı için bunu beklemek normaldi."

"Hangi odalara baktınız?"

Dante gözlerini devirdi. "Onun yatak odası. Çocuklarının yatak odaları. Başka bir kütüphane vardı. Hiçbir şey yoktu." Birkaç kalp atışı sessiz kaldıktan sonra devam etti: "Yakuza'nın seni neden öldürmek istediğini merak etmiyor musun? Senin liderlik için sıradaki kişi olman gerekiyordu, idam edilmen değil."

Omuz silktim. "Annemle konuşacağım ve bağlantılarından herhangi bir bilgi alıp alamayacağımıza bakacağım. Yakuza ölmemi istiyorsa bir sebebi olmalı."

"Büyükbaban öldüğünde yerine senin geçecek olman dışında mı?" Amcam tacı devrilmek için sıradaki kişi olacaktı ama öldürüldü. Kendi evinde. Suçlu bilinmiyor. Umursadığımdan değil. "Bahse girerim Itsuki'dir."

"On sekiz yaşına yeni girdi."

"Hiçbir şey bizi reşit olmadan önce öldürmekten alıkoymadı."

İyi bir noktaya değindin. Büyükbabam tek oğlunu kaybettikten sonra annemi aramış ve onun günahlarını affetmişti -yani Yakuza yerine bir İtalyan'ı seçmesini. Sadece kendi varislerini sıraya koymak istediğı açıktı ve kuzenim beyinsiz bir aptaldı. Zalim, düşüncesiz ve aptalın tekiydi.

7

REINA, 14 YAŞINDA

I Phoenix cipini büyükannemin malikanesinin karşısına park ettiğinde saat sabahın biriydi. Carrie Underwood'un şarkı sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Gözlerim gülümseyen kız kardeşimi. Evet... Konser efsaneydi.

Çıktığımız gibi eve geri döndük. Bu sabahın aksine, elbisemin sivri uçlara takılmamasını sağlamıştım.

Babamın dikkatli bakışları altında -ya da yanıp sönen kırmızı kameraları mı demeliydim- gizlice içeri girmek kolay değildi. Okul tatillerimizde burada kalmamıza izin vermesinin tek yolu buydu. Aksi takdirde İtalya'ya gitmemiz için ısrar ederdi.

Sekiz yıl önceki son İtalya seyahatimizi hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Annemin boş gözleri ve hayalet gibi solgun yüzü.

Bunun için babamı suçladım. Onun dünyasına karşı her zaman temkinliydi, ama yine de onu bu dünyanın içine çekmekte ısrar ediyordu. Papà, Omertà'nın beş ailesinden birinin başıydı. Onun suç ağı -mafya- İtalya'dan Avrupa'ya, oradan da Güney Amerika'ya kadar uzanıyordu.

Babam Phoenix'i tanımıyordu ve ben onun bir suçlu olduğunu biliyordum. Elbette suçlu olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığını biliyordum. Yine de, yatılı okulda olmadığımız zamanlarda kız kardeşim ve benim büyükannemle kalmamıza izin vermesi iyi bir şeydi.

İyi aşınmış patikayı takip ederek, ayaklarımız çimlere yumuşak bir şekilde basarak, yatak odalarımızın bulunduğu arka tarafa doğru döndük. Büyükannemin yatak odası zemin kattaydı ve okyanusa bakıyordu. Bizim odalarımız ise ikinci katta, onunkinin hemen üstündeydi ve evin yan tarafını saran bir balkona sahipti. Çoğu zaman eve gizlice girip çıkmayı bu şekilde başarırdık, dalgaların şakırtısı dikkatli adımlarımızın sesini örterdi.

"Önce sen git," dedim kız kardeşime. "Sen gitmelisin," diye itiraz etti.

Başımı salladım. "Hayır. Ben kalıp gelenleri dinleyeceğim."

Bununla birlikte, mülkün yan tarafına doğru sürünen sarmaşıkların arkasına gizlediğimiz ipi tutarak tırmanmaya başladı. Tam tepeye ulaştığında balkon demirinin üzerinden sürünerek geçti, sonra bana dönerek başparmağıyla işaret etti. Tırmanmaya başladım ve kısa süre sonra balkonda ona katıldım.

"Gördün mü?" diye sırtarak imzaladım. "Çok kolay."

Doğrusu, Papà şehirdeyken yatılı okuldan gizlice kaçmak buradan kaçmaktan daha kolaydı. Ama Papà'nın geliş gidişleri üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktu, bu yüzden ayrılırken daha dikkatli davranıyor, bizimkinden çok komşunun mülküne sadık kalıyorduk.

Kız kardeşimin elini kendi elime alarak odama doğru ilerledik. İçeri adım attığımız anda ışıklar yandı ve babamın sandalyede oturduğu, kolunun bandajla sarılı olduğu ve yüzünde karanlık bir ifade olduğu ortaya çıktı.

Phoenix'in parmakları sıkılaşıp elimi acıyla kavrarken "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Sarhoş musun sen?" Babam tısladı. O kadar kızgındı ki kulaklarından buhar çıktığına yemin edebilirdim. Boyunun tamamına kadar yükselmiş, ikimizin üzerinde yükseliyordu. Phoenix benden daha uzundu ama babamın bakışları altında o da küçüldü.

Başımı salladım, sesli bir şekilde yutkundum. Gözleri Phoenix'e ve tekrar bana kaydı.

"Hiç alkol almadık," diye yemin ettim, kalbim o kadar sert atıyordu ki kaburgalarımın kırılmasından korkuyordum. Annem ölmeden önceki halini özlemiştim. Gülümsemelerini ve kucaklamalarını özlemiştim ama sanki annemle aynı gün ölmüş ve yerini babama benzeyen biri almıştı. Onu bize geri getirmek için ne kadar savaşmak istesem de, önce bu geceyi atlatmam gerekiyordu.

"Bana yalan mı söylüyorsun, Reina?" Gözlerindeki fırtına yalan söylediğimi düşündüğünü gösteriyordu. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ama görmezden geldim.

Yüzümü ifadesiz kalmaya zorlayarak başımı salladım. Babam bu kadar öfkeli olduğunda beni her zaman sinirlendirirdi ve ürkekliğimi kolayca suçluluk duygusu olarak yorumlayabilirdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Phoenix'i benden uzaklaştırdı, elini kaldırdı ve bana tokat atmaya hazırlandı. Kıpırdamadım, eli gittikçe yaklaşıırken ağır çekimdeymiş gibi izledim ama tokat hiç gelmedi. Phoenix bir tane aldı

Bir adım attı ve bana atılmak üzere olan tokat yüzüne sertçe çarptı. İnlerken başı geriye doğru savruldu.

Phoenix'in acısını kendi acım gibi hissettim. *Kız kardeşini koru*. Annemin sözleri kulaklarımda çınlıyor, beni onun için bu cezayı almaya çağırıyordu. İçimdeki öfke kabarıp ortalığı kırmızıya boyarken, kendimi karşılık vermeye hazırladım. Bunun onun yapacağı bir şey olmadığını ve daha sonra suçluluk duygusuna kapılacağını biliyordum ama buna seyirci kalamazdım. Böylece, bir adım attım

yüz hatlarımı sertleştirdim ve onu arkama aldım.

"Ona dokunmayın." Öfke dolu ve hayal kırıklığıyla kaplı çılgılığım muhtemelen tüm Kaliforniya'dan duyulabilirdi. Daha önce bize hiç vurmamıştı. Evet, son zamanlarda bize karşı giderek daha da sinirleniyordu ama bu çok ileri bir adımdı. Kız kardeşimi korumak *benim* görevimdi ve bunu yapmayı planlıyordum.

Kulaklarım çınladı ve dudağımı o kadar sert ısırığımı için ağzıma bakır tadı doldu.

Orada öylece duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve gözlerinde tam olarak okuyamadığım ya da yorumlayamadığım bir şey vardı. Titreyen bir nefes verdi, gözlerini kaplayan derin kırışıklıklar öfkemde bir dalgalanma yarattı. Yorgun görünüyordu. Bitkin.

Phoenix onun yanağını tuttu ve yanağında onun el izini görmek öfkemin yeniden alevlenmesine neden oldu.

Hatırladığım adam değildi. Kızlarına karşı nazik ve yumuşak olan aynı Papa değildi. O değişmişti. Sertleşmişti. Bunu anlayamıyordum. Dünyaya ve içindeki herkese karşı duyduğu nefret, vücudumdaki tüyleri diken diken edecek kadar yoğun bir şekilde onu tüketiyordu. Gözlerim kolunu inceledi.

"Ne oldu?"

Gözleri aşağıya kaydı ve sanki unutmuş gibi karardı. "Hiçbir şey." Sesi soğuktu, havayı kesip geçiyordu.

"Umarım bu *hiçbir şey*" -gözlerim bakışlarıyla yeniden birleşmeden önce kanlı bandajına kaydı- "kan kaybından ölürsün."

Kelimelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evet, okulda sık sık başım belaya girer, Phoenix'e zorbalık eden çocuklarla kavga ederdim ama hiç bu kadar kötü bir şey söylememiştim. Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama daha tek bir kelime bile edemeden tokat geldi ve beni susturdu. Yanağında acı patlarken kulaklarım çınladı ve ılık sıvı çenemden aşağı süzüldü.

Parmaklarım yarılan dudağıma dokundu, kıpkırmızı oldu. Dudağım zonklayıp çenemden aşağıya ve gömleğime daha fazla kan damlarken elime baktım. Babam bize hiç elini kaldırmamıştı. Hem de hiç. Yine de aynı gece Phoenix'e ve bana vurmuştu.

Kapı açıldığında kendimi daha fazla acıya hazırladım.

"Ne yapıyorsun, Tomaso?" Büyükanmem kapı aralığında duruyordu, elleri kalçalarında ve başında beyaz bir şapka vardı. Phoenix'in ve benimki gibi mavi olan gözleri kız kardeşimin üzerindeydi. Onun yanağındaki el izini gözden kaçırmadı ve benimkinde de aynı izi görünce gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen?"

Tatlı ve bakırımsı kan tadı midemi bulandırdı ve gözlerimin arkasını yaktı. Phoenix'in yumuşak çığlıkları odayı dolduruyordu ama onun için güçlü olmak zorundaydım. Gözyaşlarımın düşmesine izin verirsem, durmayacaklarından korkuyordum.

"Kızlarımı cezalandırıyorum." Sesi karanlık odada yankılandı. "Yatağına dön Diana," dedi Papa ürkütücü bir sakinlikle. "Ve yarından itibaren, Phoenix ve Reina gizlice dışarı çıkıp bütün gece kim bilir ne yaptıkları için cezalı olacaklar."

Bir saniye önce kapının önündeydi ve bir saniye sonra Papa'nın önündeydi, bizi ondan engelliyordu.

"Yoldan çekil, Diana," diye tısladı. "Onlar benim kızlarım."

Cevap vermedi, sadece korkusuzca ona baktı. Bir gün ben de onun gibi cesur olmak istedim. Bir gün ben de onun gibi dünyaya karşı duracaktım.

"Hatırlatmaya ihtiyacın var mı?" Büyükanmemin sesi kırbaç gibiydi. Odadaki sıcaklık bir anda düştü ve Nisan ayının ılık havasına rağmen kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Verdiğin sözünü unutma, Romero."

Sessizlik gerildi, gerilim köpürürken sabit kaldı. Göğsüme baskı yapıyordu. Garip. Rahatsız edici. Neredeyse patlayacaktı ama tam olarak değil. Sessizlik derimin altını kaşındırıyordu, kalın ve uğursuzdu, ta ki Papà topuklarının üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden bizi terk edene ve kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak kapatana kadar.

"*Ondan nefret ediyorum.*" Sessizliği ilk bozan Phoenix oldu, elleri hızla işaret ediyordu. Büyükanne kapalı kapıya baktı, göğsü inip kalkıyordu. Her zamankinden daha üzgündü. "*Ondan nefret ediyorum ve onu seviyorum. O neden böyle?*"

Cevap yok. Gerginlik görünmez elini boğazıma dolamış, beni boğuyordu.

"Büyükanne, ne oldu?" Sesim titreyerek fısıldadım. "Ve babamın kolu neden sargılıydı?"

"Çünkü o lanet olası bir suçlu," diye cevap verdi, ağzından kaçırıldığı şey yüzünden ifadesi bozulmuştu. Ama bu ifade bir şok etkisi yaratmadı. Küçüklüğümüzden beri babamızın farklı olduğunu biliyorduk. Belki de hiçbir arkadaşımızın babasının silah taşımamasından kaynaklanıyordu. Polis olmadıkları sürece, ki bizim babamız kesinlikle polis değildi. "Grace'e onun için yeterince iyi olmadığını söyledim ama beni dinlemedi. Hiç dinlemedi ve bu ona her şeye mal oldu."

Phoenix ve ben daha ayrıntılı konuşmasını bekledik ama ince dudaklarına ve sert ifadesine bakılırsa konuşmayı bitirmişti.

"*Birini öldürdü mü?*" Phoenix sordu. "*Neden mutlu değildi?*"

Büyükanne başını salladı. "Siz ikiniz bu konuda endişelenmeyin." Sonra ikimizi de en sert bakışıyla kıstırdı ve ekledi, "Ve bunu asla kimseye tekrarlamayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

İkimiz de tereddütle başımızı salladık. "Ya babam bizi buradan götürürse?" diye mırıldandım. "Sence seninle yaşamamızı yasaklar mı?"

Başını iki yana salladı. "Yapmayacak."

İçimde bir parça şüphe kalsa da onun güveni benim de güvenimi tazeledi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" İçimde oluşan şüpheyle sordum.

Büyükannem aradaki mesafeyi kapattı ve ikimizi de sıkıca kucakladı. Orada öylece durduk, sevgisi etrafımızı sarmıştı. Bu annemin sevgisi değildi. Babaminki de değildi. Ama bir sonraki en iyi şeydi.

Tam cevap almaktan ümidimi kesmiştim ki geri çekildi ve imzasını attı: "*Çünkü asla ortaya çıkmayacak bir sır taşıyorum. Bu yüzden annenin son isteklerini kabul etti ve benimle yaşamana izin verdi.*"

Kız kardeşim ve ben, nasıl bir sırrın onu bu şekilde etkileyecek kadar büyük olabileceğini anlayamadığımız için birbirimize baktık.

"*Ne sırrı?*" Phoenix sordu.

Büyükanne bize kurt gibi gülümsedi, vahşi doğada bir annenin yavrularına yaklaşan bir yırtıcıya sunabileceği türden bir gülümseme.

"Sana söylersem sır olmaz, değil mi?" Haklıydı ama yine de merakım arttı. Eğer kız kardeşimi tanıyorsam -ki tanıyordum- o da aynı şekilde hissediyordu. "Ama size şunu söyleyeceğim kızlar. Eğer siz büyümeden önce bana bir şey olursa, benden bir mektup alacaksınız. Bu sizin güvenceniz olacak."

Bu kelimelerin anlamını uzun yıllar boyunca anlayamayacaktım.

8

AMON, 20 YAŞINDA

T Ertesi gün İtalya'ya geri döndük.

Uçağımız henüz inmişti ki annemden acil bir mesaj geldi ve onunla şehir merkezindeki dairemde buluşmamı istedi.

Trieste'nin. Babam öfke nöbetlerine girdiğinde burası onun güvenli sığınağıydı ve artık Trieste'de nadiren kaldığım için iyi de oldu. Sadece ilgilenmem gereken bir iş olduğunda.

Vardığımız anda bana sarıldı, kara gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Kardeşime sarılmadan önce bana bir mektup verdi. Bu sırada, ojisan'ımın en güvendiği adamı Hiroshi arka planda duruyordu.

Japonca yazılmış mesaja baktım, hiragana karakterleri beyaz sayfa üzerinde kalın bir şekilde işaretlenmişti. Kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu. Japoncamı bile sorguladım, okudum ve sonra tekrar okudum. Anlamı açıktı. Büyükbabam ölmüştü. Kuzenimin gönderdiği *Koseki* -Japon yasalarına göre ölüm raporunu içeren belge- çok az ayrıntı içeriyordu. Taziye ve cenaze töreninin nerede ve ne zaman yapılacağını bile belirtmemişti.

Siktiğimin piçi.

En azından şimdi kuzenimin hayatıma kastettiğine dair elimde bir kanıt vardı. Sofu ölmüştü. İçgüdülerim onun suikasta kurban gittiğini söylüyordu ama yine de elimde kanıt olmadan bu gereksiz bir varsayımdı.

"Senin devralmanı istedi," diye iddia etti Hiroshi. Son yirmi yıldır büyükbabamla birlikteydi. Aralarında ömür boyu sürecektir bir bağ vardı ama artık o öldüğüne göre ittifakını seçmişti.

Annem sessizce oturdu, elleri kucağında kenetlenmişti. Bu ölüm en çok onu etkileyecekti. Sadece bir kez gördüğün birine yakın olmak zordu.

Birkaç kez, ama babasıyla birlikte büyümüş ve onu sevmişti, en azından ona ihanet eden bir adama güvenme hatasını yapana kadar.

Tomaso Romero'ya aşık oldu. İlk hatasıydı. İkincisi ona güvenmekti. Onu bağlantıları için kullandı, sonra da terk etti. Onunla evlenme sözünü asla yerine getirmede. Annem kendini babamın metresi olarak buldu. Angelo Leone, Tomaso'dan daha iyi değildi. Sadece onu ve rahmini kullanarak kendi soyuna bir varis yaratmak istiyordu.

"Sanırım Itsuki kendini Yakuza'nın başı ilan etmek için uygun zamanı beklemedi," dedim kesin bir ifadeyle. Annemin büyürken pek çok kez fısıldadığı sözler zihnimde canlandı. *Taşsız bir prens.*

Acı bazen üstesinden gelinmesi zor bir şeydi. Burada imparatorluğumu kuruyordum ama bu, doğuştan gelen hakkımı kaybetmenin acısını hafifletmiyordu. Kardeşimi seviyordum ve Omertà masasında onun yerini almak bir seçenek değildi. Öte yandan Itsuki'ye hiç saygı duymuyordum. O aileden değildi, en azından benim kitabımda, bu yüzden onu bitirmekte bir sorun görmüyordum.

Sadece benim değil, herkesin kapısına bela getirebileceği gerçeği dışında.

Gözlerim Hiroshi'yi buldu. Ellili yaşlarındaydı, sadıktı. Büyükbabam ona çok güvenirdi ve benim için bir değer olabilirdi. Kendimi bu fikre açarsam, potansiyel olarak iyi bir arkadaş olabilirdi.

"Kuzenimin teklifi nedir?" diye sordum. "Sanırım bir teklifi var."

"Akıllı çocuk," dedi Hiroshi gülümseyerek. Alaycı bir nefes beni terk etti ama üzerinde durmadım. En son ne zaman birinin bana çocuk dediğini hatırlamıyordum, kendi babam da dahil. Muhtemelen ilk cinayetimi işlemeyi hemen önce. "Onun için çalışmanı istiyor." Dişlerimi sıktım. Bu benim için zor bir geçiş olacaktı. "Senin zayıflıklarını arayacak. Sende hiç olmamalı. Bu arada biz de onun her şeyinden faydalanacağız. Ve doğru zaman geldiğinde-"

"Saldıracağız."

Başını salladı. "Bu doğru. Saldıracağız."

Çünkü sonsuza dek taşsız prens olarak kalırsam lanetlenirim.

İki gün sonra, saat yediye birkaç dakika kala, babamın evinin yemek salonunda oturduk. Bu yolculukta onu görmemiz kaçınılmazdı.

Tartışacak çok şey var.

Ne kardeşim ne de ben sohbet etmek istiyorduk ama ondan daha fazla kaçmanın sorun yaratacağını biliyorduk. İşte buradaydık.

Annemin yüzünde herhangi bir morluk izi var mı diye baktım. Hiçbir iz yoktu. Büyümenin ve fiziksel olarak babanızdan daha büyük ve güçlü olmanın faydaları vardı. Ona elini sürerse Leone işine yardım etmeyi bırakacağını uzun zaman önce açıkça belirtmişim. Dante de aynısını yaptı. Onu dizginlemek için her zaman burada olamayabilirdik ama sonunda onun başının üzerinde tutabileceğimiz bir şeyimiz vardı ve ikimiz de bunu kullanmaktan çekinmeyecektik.

Babam masanın başında oturuyordu, gözleri anneme kilitlenmişti. Onunla kalmasından nefret ediyordum. Yanında birden fazla metresi vardı -ki bu annemin tercih ettiği bir şeydi- ama neden onu hiç terk etmediğini anlayamıyordum.

Onu sevmiyordu.

Çocukken bizi kandırmış olabilirdi ama artık bunu yapamazdı. Onun kafasında bir şey tutuyor olmalıydı ve ben bunun ne olduğunu öğrenmeye niyetliydim. Sonra onu özgür bırakacaktım, böylece kalan günlerini huzur içinde yaşayabilecekti.

"Romero'yla görüşmen nasıl geçti?" diye sordu, bakışları hâlâ hafifçe kaskatı kesilmiş olan annemdeydi. Romero'nun beni öldürtmek için Yakuza ile anlaşma yaptığını ona söylememiştim. Ona işbirliği yapması için şantaj yaptığımıza göre, bu tartışmalı bir konu gibi görünüyordu.

Bir hizmetçi elinde yemek tabaklarıyla içeri daldı -şüphesiz babamın damak zevkini tatmin edecek bir şeyler- ve onları önümüze koydu.

"İyiymi," diye yanıtladı Dante. "Bu da ne böyle?" diye sordu tabağımızdaki yemeklere bakarak.

"Sağlıklı bir akşam yemeği."

İlk önce Yakuza işinden bahsetmemesi ilginçti. Kuzenim işin başına geçtiğine göre uyuşturucu rotaları konusunda endişeleneceğini düşünmüştüm. "Bahar ve yaz aylarında uyuşturucu sevkiyatı için Leone limanlarını kullanacak ve bize bir ücret ödeyecek."

Annemin dikkati önündeki yemek dolu tabaktaydı, şüphesiz bunları nasıl mideye indireceğini merak ediyordu. Siyah puding, ekmek ve iyi pişmiş bir biftek. Bu kesinlikle ince bir "siktir git "ti. Yine de tabağındakileri itip kakarken hiçbir şey söylemedi.

"Sağlıklı yemek mi? Bu ne lan?" Dante, annemizinkini yansıtan tabağa bakarak mırıldandı. "Yemekten hiç anlamayan yeni bir şef mi buldun?"

tomurcuklar?"

"Aynı aşçı," diye cevap verdi annem.

Babama onu emekli etmeyi düşünmesi gerekebileceğini söylemek için ağzımı açtım ama Dante daha hızlı davrandı. "Hepimize patlayıcı ishal vermek istiyor olmalı."

"Bunu bir arınma olarak düşün," diye mırıldandım. Babamın yanağındaki bir kas seğirdi, ben de devam ettim. "İnsanların bu boku yediklerinde kendilerini kaybetmelerine şaşmamalı," diye ekledim, çifte anlam onun öfkesini hedefliyordu.

Yumruğunu masaya vurdu ve tüm çatal bıçak takımlarının takırdamasına neden oldu. Ne Dante ne de ben onun patlamalarına alışkın olduğumuz için irkilmedik ama annem irkildi. Bunca yıl sonra bile, onun yanındayken gergindi.

"Siz ikinizin boktan şakaları bitti mi?" diye hırladı. Yaşlı adam pek iyi yaşlanmamıştı. Alkol tüketimi ve beslenme düzeni ona zarar vermişti. Kansere de buna yardımcı olmuştu. Saçları hâlâ koyu renkti -çünkü boyatmıştı- ama saç çizgisinin gerilemesine ve cildinin sararmasına çare yoktu.

Fiziksel durumunun zayıflamış olması önemli değildi. Hâlâ istismar ve ihanet edebiliyordu. Artık onun çatısı altında uyumamamın nedeni buydu. Aynı şey Dante için de geçerliydi.

Genel olarak, nerede kalırsak kalalım ikimiz de bütün gece uyuyamazdık. O zamanı gözetimin üzerine gitmek ve imparatorluğumu büyütme için kullandım. Uykusuzluğum özellikle altın saçlı bir kızı kurtardığım gün başladı. Aynı gün babam Dante ve beni ilk kez zindana götürdü ve cezalandırdı. O günden beri tek gözüm açık uyuyorum. Yaşlı ve zayıf olabilirdi, ama yıllarca onun elinden çektiğimiz eziyetler bizi birçok yönden değiştirmişti.

Kardeşim de dahil olmak üzere kimsenin haberi olmadan babamdan kurtulmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama ne yazık ki bu mümkün değildi. En azından şu anda.

"Romero'nun kızlarını gördün mü?" diye sordu. Annemin gözleri yemeğe oturduğumuzdan beri ilk kez tabaktan fırladı. Bakışları benden Dante'ye, oradan da babama kaydı.

Üçümüze de hiç hoşlanmadığım bir şekilde baktı. Sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi.

"Kızlarını görmedik," diye yalan

söyledim. "Neden umursuyorsun ki?"

Annem ona sordu.

Benim sorum da tam olarak buydu. Babam hiç kimseyi umursamazdı, özellikle de başkalarının çocuklarını.

Omuz silkti, kendini beğenmişliği yüzünden okunuyordu. "Bilmiyorum. Sadece Romero'nun oğullar için bu kadar çaresizken kızlarla cezalandırılmasının komik olduğunu düşünüyorum." Göğsüm öfke ve nefretle yanarken ona kayıtsızca baktım. "En küçüğü Reina'nın tam bir baş belası olduğunu duydum."

Ona sert bir gülümseme verdim, onun adını ağzına almasından nefret ediyordum. Bırakın Reina Romero'dan bahsetmesini, onun varlığından haberdar olması bile hoşuma gitmiyordu.

"Nasıl yani?" Dante merakla sordu, siyah pudingini tiksintili bir alaycılıkla tabağın üzerinde itip kakıyordu.

"Söylentilere göre her zaman kız kardeşinin savaşlarında mücadele ediyormuş."

"Kız kardeşini seviyor ve onu koruyor. Bunda anormal bir şey yok." Annemin sesi titriyordu, parmakları çatalı öyle sert tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Babam bir kahkaha attı. "Belki de." Arkasına yaslandı, gözleri anlayamadığım bir şeyi arıyordu. Onu annemizde aradı. Dante'de. Ve bende. "Romero, kızı reşit olduğunda onunla evlenmek isteyecek. Ejderha büyükannesi bu kızları sonsuza dek koruyamayacak."

İşte o an Reina Romero'yu koruyacak kişinin ben olacağıma karar verdim.

9

REINA, 14 YAŞINDA

T Yatılı okul Tahoe Gölü civarındaydı. Yirmi dönümlük süslü bir hapishaneydi ama evde olmaktan daha iyiydi. Yıllarca devam ettikten sonra burayı avucumuzun içi gibi bilirdik.

Kız kardeşim ve en yakın arkadaşımız Isla ödevleri üzerinde sıkı bir şekilde çalışırken, bu sefer atıştırma hakları almaktan ben sorumluydum.

Talimatı biliyordum. Hepimiz biliyorduk.

Tüm görev yirmi dakikamı alacaktı. Çitteki çatlaktan geçecek, en sevdiğimiz dondurmayı almak için markete gidecek ve fark edilmeden gizlice geri dönecektim.

Gözlerim yaklaşan bir fırtınanın habercisi olan karanlık ve griye dönen gökyüzüne kaydı. Havadaki yağmur kokusunu alabiliyordum.

Malibu'daki evimizde hava sıcaklığının her zaman iyi olmasının aksine, Kaliforniya'nın bu bölgesinde hava sevdiğimden daha soğuk oluyordu.

Birkaç araba geçip beni otostop çekmeye teşvik etti ama bunun tehlikelerini bildiğim için buna karşı çıkmaya karar verdim. Yolda hızla ilerledim, gözlerim çevremdeyken aklım sürekli Amon Leone'ye dönüyordu. Geçen haftaki çit olayından beri onu aklımdan çıkaramamıştım.

Tanrım, çok güzeldi. Yakışıklıydı. Ve çok hoştu.

Phoenix etkilenmedi. Onun deli olduğunu düşünmüştüm. Amon şimdiye kadar gördüğüm en bayıltıcı çocuktü.

Lastiklerin gıcırıtısını duydum ve şimdiki zamana geri döndüm. Renkli camlı koyu renkli bir Mercedes birkaç adım önümde rölantide gidiyordu ve adımlarım duraksadı. Nefesimi tuttum, arabanın sürmeye devam etmesini bekledim ama etmedi.

Sonra her şey ağır çekimde gerçekleşti.

Arabanın kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. İri yarı, sumo güreşçisi görünümlü bir adamdı ve iki yanında birer adam vardı.

İçimde bir alarm çalarken ve görünmez eller boğazımı tırmalarken, *onun maiyeti* diye düşündüm. Nefes alamıyordum. Kaçmalıyım. Varlığımın her zerresi buradan gitmem için çılgılık atıyordu. Yine de kalbim gümbür gümbür atıp her atışta göğüs kafesimi çatlatırken ayaklarım hareket etmeyi reddediyordu.

"Reina Romero." Yardımcıları beni ihtiyatla izlerken, esas oğlan gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Ne hoş bir sürpriz."

Ağzım kurudu ve cevap vermeyi reddettilim. İçgüdülerim bu adamları nereye giderlerse gitsinler tehlikenin takip ettiği konusunda uyarıyordu.

O zaman kaç, diye uyardı mantığım.

Yerimden kıpırdamadım. "Evet, bu Reina Romero olmalı," dedi bir adım ötemde durarak. "Altın gibi saçları ve masmavi denizler gibi gözleri var."

O bir adım öne çıktı; ben bir adım geri.

"Ne istiyorsun?" Tısladım.

"Sen."

Bu beni sonunda harekete geçirdi. Elimdeki çantaları bırakıp koşmaya başladım, asfalt ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu. Yatılı okulun ön kapısına varırsam, gizlice kaçtığım için başım belaya girecekti ama güvende olacaktım.

Durmadım, hayatta kalmamın ne kadar hızlı koştuğuma bağlı olduğunu biliyordum. Kaslarım çılgılık atıyordu. Hiç koşucu olmamıştım. Kardiyo benim zayıflığımdı. Ciğerlerimin çalışma sesini zar zor duyabiliyordum ama arkamdaki hareketi hissedebiliyordum.

Tam girişe yaklaşmıştım ki bir el boğazıma dolandı. Sıkı bir tutuşla çekildim ve geriye savruldu. Sırtım yere çarptı ve acı içimde patladı.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ama ağır bir vücut gövdem üzerine oturdu ve bir el her türlü sesi boğdu.

Aman Tanrım. Bu şekilde ölemem.

"Senin ihtiyarın bana borcu var." Üzerime bir gölge düştü. "Ürünümüze zarar verme, Akio."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım. Beni yakalayan adam -Akio- ayağa kalkarken ben yerde üç çift göze bakıyordum.

Fedailerden biri beni vahşi bir şekilde çekerek ceketimi yırttı.

Avuçları boynuma dolandı ve umutsuzca oksijen solumaya çalışarak hırıldadım. Kollarını pençeleyerek onu durduramayınca taşaklarına tekme attım ve bu da yanağıma bir tokat yememe neden oldu.

"Onu arabaya bindirin," diye emretti iri yarı adam.

Beni arabaya doğru sürüklerken çırpındım, tırmaladım ve çığlık attım. *Asla arabaya binme*, diye fısıldadı zihnim yaygın olarak bilinen güvenlik gerçeğini.

"Bırakın beni," diye hırladım, sahip olduğum tüm güçle savaşıyordum. Yanıtları sırtmak ve sırtmak oldu. "İmdat!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım ve kendimi kurtarmak için çaresizce bedenimi ileri doğru ittim.

Panik ciğerlerimi istila etmeye başladı. Nefes alış verişim düzensizleşti. Arabaya yaklaştığım her adımda hiperventilasyon geçiriyordum.

Beynimdeki sisin ve tekmelerimin arasından bir motor sesi duydum. Ama birinin beni kurtarmasını umamayacak kadar bitmişim. Bunun yerine saldırganları pençelemeye odaklandım.

"Bırak. Onu. Gitsin," diye gürledi arkamdan tanıdık bir ses, havada paramparça olan net bir komut. "İlk ve son uyarı. Bir dahaki sefere ateş edeceğim."

Tüm hareketler durdu. Birkaç kalp atışı sessizlik, ardından anlamadığım bir dilde söylenen sözler. Üzerimdeki tutuş tamamen serbest kalana kadar gevşedi ve yerçekimi beni aşağı çekti. Güçlü bir kol belime sarıldı.

"Bana tutun."

Döndüğümde hayallerimin çocuğunun beni kavradığını gördüm. Bakışlarım onun boş yüzüne kaydı, bir hafta önce gördüğüm gülümseme derinlerde ve ulaşamayacağım bir yerde saklanıyordu.

Ellerim göğsüne geldi, parmaklarım koyu deri ceketini kavradı.

"Burada ne yapıyorsun kuzen?" diye sordu iri yarı adam. *Kuzen*. Bu pislik Amon'un kuzeni miydi?

Amon'un ifadesi ölümcüldü ve eğer bu ilk karşılaşmamız olsaydı, ondan korkardım. Neyse ki beni babasından kurtaran çocuğu hatırladım.

"Reina bir aile dostu." Amon'un kontrollü sözleri tenimde yankılanıyordu ama bize bakan üç adamla durum daha da kötüydü. Amon'un onlara silah doğrulttuğunu ancak o zaman fark ettim.

Dudaklarım titredi ama Amon'un ne yaptığını bildiğine güvenerek kıpırdamadan durdum.

"Babasının bana borcu var." Amon'un kuzeni bana baktı, satılık bir hayvanmışım gibi beni inceliyordu. Bundan hoşlanmadım.

"Artık değil."

Kuzeni kuru kuru güldü. "Bu kararları sen veremezsin."

"Seni hemen burada ve şimdi bitirmemi istemiyorsan, Reina'yı ve borcu unutmanı tavsiye ederim."

Kuzen başını eğmiş, dikkatle Amon'u inceliyordu. Yumruklarım sıkıldı, yabancıнын suratını yumruklamak istedim. Bu bakıştan hoşlanmamıştım.

"Belki yaparım. Ama bir şartla."

Amon'un kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum ama ifadesi hiç değişmedi. "Varlık mı?"

"Benim için çalışıyorsun."

AMON, 20 YAŞINDA

M Lanet olası kuzenim.

Ondan nefret ediyordum ve arabayla uzaklaşmasını izlerken bu dünyadaki zamanım bitmeden onu öldüreceğime yemin ettim.

Ona söz verdim: Reina'nın hayatı için sadakatimi.

Daha yeni lehimize bir plan yapmışken Romero'nun borcunu kendi cebimden ödediğime inanamıyordum. Ancak Reina'nın solgun yüzünü izlerken pişman olmadığımı fark ettim. Hâlâ ceketimi tutuyordu ve gözleri kaybolan arabaya kilitlenmişti.

"İyi misin?"

Başını kaldırdı ve yanaklarında yumuşak pembe bir tonla bana baktı. Gözlerinde kalplerle bana baktığını gördüğümde sarsıldım. Çocuk on dört yaşındaydı.

Parmaklarını ceketimden sıyırdım ve aramıza biraz mesafe koydum. Burun deliklerimde tarçın kokusu vardı ama hoşuma gidip gitmediğine karar veremedim.

"Reina, iyi misin?" Tekrar ettim.

Boğazını temizleyerek gözlerini kırptırdı.

"Hayır, iyi değilim. Neredeyse kaçırılıyordum." Sonra sorumun ne kadar aptalca olduğunu vurgulamak istercesine gözlerini devirdi. Bunu iyi olduğuna dair bir işaret olarak aldım. "O pislik senin kuzenin mi?"

Ses tonu karşısında dudaklarım seğirdi. Çok genç olmasına rağmen çok sevimliydi. Belki de Romero kızlarını yeraltı dünyasından uzak tutarak doğru bir fikre sahipti. Reina masumiyetini koruyordu ama kesinlikle bir omurgası vardı. Oraya vardığımda onu Itsuki ve adamlarıyla dişe diş mücadele ederken görmüştüm.

"Öyle, ama artık seni rahatsız etmeyecek. Bundan emin olacağım."

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Hiroshi Japonya'daki kaynağından Itsuki'nin Romero'nun kızının peşinde olduğuna dair bilgi aldı. Buraya zamanında gelebilmek için son yirmi dört saattir seyahat ediyordum. Beş dakika bile gecikmiş olsaydım, onu tamamen kaçırmış olacaktım.

Bu düşünce göğsümü gerdi. Babası kim olursa olsun, çocuk hiçbir zararı hak etmiyordu. Dante ve ben ne pahasına olursa olsun Romero kızlarını atlayarak annemizin ihtiyacı olan belgeyi bulacaktık.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Omuz silkti ve benden uzaklaştı.

"Atıştırmak için gizlice çıkma sırası bendeydi."

Ayağı takılıp yüzünü buruşturduğunda onu yakaladım. Sessizce küfrettim. Şerefsizler canını yakmış olmalıydı. İkimiz de sessiz bir şekilde yürümeye devam etti, ta ki atıştırmalıklarının kaldırıma saçıldığı yere gelene kadar.

Simit paketine uzandığında, hareketleri yavaştı, onu durdurdum.

"Bana bırak." Bütün atıştırmalıkları çantaya tıkıştırılmamı izledi. "Bu yatılı okulda size atıştırmalık vermiyorlar mı?"

Bir nefes verdi. "Sadece sağlıklı şeyler." Yüzündeki ifade bu konudaki fikrini doğruluyordu.

"Burada on kişiyi doyurmaya yetecek kadar atıştırmalık var," diye belirttim, tam boyuma yükselirken eğlenerek. Büyümesinin bitmediğini biliyordum ama bana kıyasla hâlâ çok küçük görünüyordu. Korunmaya ihtiyacı olan bir çocuk.

"Odada üç kişiyiz," dedi ve elimdeki çantaya uzandı. "Buradan sonrasını ben hallederim."

"Hayır, seninle yurduna kadar yürüyeceğim."

Bana aval aval baktı. "Beni yatakhane kadar geçiremezsin. Gizlice çıktım. Önümüzdeki ay cezalı olmamak için gizlice geri girmeyi tercih ederim."

"Seninle gizlice geleceğim," dedim ona. Önerimden hoşlanmadığı belliydi. Çok kötü oldu. Altı bin milden fazla yolu onu güvenli bir yere götürmemek için kat etmedim.

"Her neyse, Amon." Yüzümden fikrimi değiştirmeyeceğimi anlamış olmalıydı. "Ama yakalanırsan, ben seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun."

"Beni nasıl da yaraladın," diye takıldım ona.

Altın rengi bukleleri yüzünü çerçevelerken başını çevirdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Sanırım beni kurtardığın için, geri ödeme olarak bir ay cezalı olmak o kadar da kötü değil."

"Yakalanmayacağız," diye güvence verdim, sonra onu ileri doğru ittim. "Yolu göster, tarçın kız."

Bu lakap ona yakışıyordu. Onu dirseğinden tuttum ve yine yüzünü buruşturdu.

"Yurda döndüğünde sıcak bir duş al, mümkünse banyo yapsan daha iyi olur." Yan yana yürüdük, adımları yavaş ama sabitti. "Hiç kesik var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. O salak beni yere çarptığında nefesim kesildi sadece."

Dişlerimi sıktım, görüntü beni kıpkırmızı yaptı.

"Artık seni rahatsız etmeyecekler."

Bana tereddütlü bir bakış fırlattı. "Onun için çalışacağın için mi?"

Cevap vermekten kaçındım ama o tüm konuşmayı duymuştu. "Çünkü ona izin vermeyeceğim."

İçini çekti. "Çok şey bilmiyorum Amon ama bu adamın iyi bir haber olduğunu sanmıyorum."

Çitteki boşluğa vardık ve bir tamirci tutmak için aklıma bir not aldım. Reina'nın atıştırmalıkları onun hayatına değmezdi. Artık kimse bu yoldan girip çıkmayacaktı.

"Haklısın. O değil. 'Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut' sözü burada da geçerli. Ben de öyle yapıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Yatakhanesinin önüne geldiğimizde, kapalı kapılar ardında müzik ve kahkahalar duyabiliyordum.

Reina yutkundu, boğazındaki narin damarlar beni izlerken titriyordu. "Tekrar teşekkür ederim."

Tüm yüzü masumiyetle parlıyordu ve içten içe, bir gün onu yok edecek kişinin ben olacağımı biliyordum. Şimdiden yasını tuttum.

REINA, 17 YAŞINDA

N hiçbir şey sıkı çalışma ve fedakârlık olmadan gelmemiştir.

Bunlar büyükannemin sözleriydi. Annem de aynı şeyi söylerdi. Bu küçük gerçek kalbime ve ruhuma işlenmişti. Bu beni bugün olduğum kişi yapan şeydi: stresli bir karmaşa.

Yine de, kız kardeşimle birlikte mezun olabilmek için iki sınıf atlamayı bu şekilde başardım. Israr, sıkı çalışma ve sürekli bir endişe akışıydı. Onu korumak ve tüm hayallerinin gerçekleşmesini sağlamak benim sorumluluğumdaydı. Yol boyunca Isla, Athena ve Raven ile kurduğum ekstra arkadaşlıklar da işin bonusu oldu ve her şeyi daha da güzelleştirdi.

Kraliyet Sanat ve Müzik Koleji'ne gitmek üzere Paris'e taşınmamızın üzerinden bir buçuk yıl geçmişti. Babam en başından beri buna karşı çıkıyordu ama Büyükanne Diana yine devreye girdi ve ona annemin bizim için normal bir hayat istediğini hatırlattı.

Hâlâ anlamasam da babamın bu kararlar üzerindeki gücünü takdir ediyordum. Ve tüm kalbimle aynı fikirdeydim. Üniversiteye gitmek büyümenin bir parçasıydı. Normalliğin bir parçası.

Yaya girişinin kapısını iterek Paris'in kenar mahallelerindeki modern binanın kapalı otoparkına vardım. Eski Paris'i tercih ederdim ama buradaki yoga stüdyosu en sevdiğim yerd. Tek dezavantajı, binaya nemli ve ürkütücü garajdan girmek zorunda olmanızdı.

Kulaklıklarım takılıydı, Carrie Underwood'un "Church Bells" şarkısı ben mırıldanırken kulak zarımı patlatıyordu. Söyledikleri doğruydı: Kızı Amerika'dan çıkarabilirdiniz ama Amerika'yı kızdan çıkaramazdınız. Başlık

Loş otoparkın içinden geçerken göz ucuyla şık bir araba gördüm, bana doğru hızla gelirken lastikleri gıcırđıyordu.

Ayaklarım durdu ve gözlerim süzölerek neredeyse boş olan alana baktım. Stüdyoya katıldığımda, özellikle akşam derslerine kaç genç kadının katıldığı düşünölüğünde, güvenliğin bir öncelik olduğu konusunda bana güvence verilmişti. Tesisin etrafını çevreleyen CCTV kameraları bunun kanıtıydı ama nedense içimi bir korku kapladı.

Gösterişli kırmızı Ferrari tam görüş alanımda durduğunda yakındaki bir arabanın arkasına saklandım. Lastikleri arkasında kızgın siyah izler bıraktı ve kalbim hala kulaklarımda çınlayan müziğin ritminden daha çılğınca çarptı.

Çömeldiğim yerde güvende olduğumu düşünerek titrek bir nefes aldım. Garaja karşı girişten girdikleri için beni görmelerine imkân olmadığını biliyordum ama bir şey beni kapıdan fırlamaktan alıkoydu. On beş metre uzaktaydı ve bana zamanında yetişebilmelerinin hiçbir yolu olmamasına rağmen yerimden kıpırdamadım.

Araba hareket etmedi. Park etmedi. Sanki bir şeyi ya da birini bekliyormuş gibiydi. Bir saniye sonra başka bir araba -siyah bir Mercedes Benz S sınıfı-aniden ortaya çıktı ve Ferrari'nin yanında durdu. Kimse inmedi ve Mercedes'in camının indirilip bir silahın namlusunun görünmesini dehşet içinde izledim.

Sanki bir işaretmiş gibi Carrie'nin şarkısı sona erdi. Silah sesleri havayı doldurdu, boş garajda yankılandı, gürültü başımın şiddetinden geriye savrulmasına neden oldu. Diğer arabanın camının indirilmesini ve ateşle karşılık vermesini dehşet içinde izledim, kurşunlar havada uçuşuyordu.

Ellerim havaya kalktı, kulaklarımı kapattı. Bana dramatik bir şarkının kreşendosunu hatırlattı, perde hızlanıyordu. Sonra aniden... sessizlik.

Ürkütücü. Sağır edici.

Bekledim; ne için, emin değildim. Ama sessizlik uzadıktan sonra hayatımın akışını değıştirecek bir hamle yaptım. Kırmızı Ferrari'nin kapıları açıldığında arkasına tünediğim külüstür Fiat'ın kaputunun üzerinden baktım.

Tırnaklarım avuçlarıma batarken kalbim boğazımda gümbürdüyordu. Bunu New York'ta da beklerdim. Los Angeles'ta bile. Ama silah yasalarının en katı olduğu yerlerden biri olan Paris'te asla. Arabadan iki adam indi; biri koyu renk uç parçalı bir takım elbise giymişti, diğeri ise kot pantolon ve bileklerine kadar sıyrılmış, altın sarısı tenini ortaya çıkaran sade beyaz bir gömlek giymişti. Bir eli yanında rahat bir şekilde dururken, diğeri eli siyah Mercedes'e doğrultulmuş silahı tutuyordu. Bu silah

Silahlar konusunda çok rahat olduğu açıktı.

Hep birlikte dönüp profillerini bana gösterdiklerinde dudaklarımdan yumuşak bir soluk koptu. Şaşkınlık içimi kaplarken elimle onu bastırdım.

O çocukları tanıyorum.

Hayır, artık çocuk değillerdi. Onlar erkekti. Uzun boylu, karanlık ve korkutucu. Amon ve Dante Leone: *Aslan kardeşler*.

Mercedes'in kapısını açtıklarında her birinin elinde bir silah vardı. İki adam dışarı düştü, birbirlerinin üzerine yayılmışlardı, kıpırdamıyorlardı, kan artık tanınmaz hale gelmiş yüzlerini kaplamıştı. Boğazımda safra birikti ve öğürmemek için derin nefes aldım.

Anneminki dışında daha önce hiç ceset görmemiştim ama bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Panik ataklarımı tetikleme eğilimindeydi. Yine de bir aptal gibi, büyükannemin eski Hollywood günlerinden kalma filmleri izlerken yaptığı gibi önümde gelişen sahneyi izledim.

Başımı salladım ve görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırptım. Önümde uzanan tehlikeye odaklanmam gerekiyordu.

Kardeşler kanlar içinde ama hâlâ hayatta olan tombul bir adamı zorla arabadan indirdiler ve şakağına bir silah dayayarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladılar. Avrupalıya benzemiyordu, yüz hatlarına bakarak bir tahminde bulunacak olursam, Asya kökenliydi.

Tıpkı beni kaçırmaya çalışan kişi gibi. Tıpkı Amon'un kuzeni gibi.

Aptalca, gözlerim Amon'a, hiç unutmadığım çocuğa döndü. Hâlâ hatırladığım kişi olduğuna dair bir işaret var mı diye onu izledim ama yüzündeki karanlık ifadeden o masum çocuğun çoktan gittiğini anladım. Onun yerinde uzun boylu, güçlü, muhtemelen acımasız bir adam vardı.

"Kimin için çalışıyorsun?" Amon mükemmel bir İngilizceyle sordu, sesi sakindi ama arkasındaki güç açıktı. Ölümcüldü ve dizlerinin üzerindeki adam da bunu biliyordu.

Çaresiz kalan tombul adam Dante'ye baktı ama Dante de aynı derecede zorlandı. Ne de olsa onlar aslan kral babalarının altında büyümüş kardeşlerdi.

Yardım alamayacağını anlayan Tombul Adam ağır aksanlı bir sesle hırladı: "Siktir git melez. Tüünün hainisin."

Kelimeler kafa karıştırıcıydı. Ben ne demek istediğini anlamamıştım ama kardeşler başlarını eğerek salladıklarına göre anlamışlardı. "Bu yanlış cevap. O zaman ailenin peşinden gidelim mi?" Dante'nin sesi okyanusun en karanlık derinliklerinden daha soğuktu ve tüylerimi diken diken ediyordu.

"Sen Japonya'ya adımını bile atamazsın," diye homurdandı Tombul Adam ama bir etkisi olmamış gibiydi. Alnından terler boşandı ve sadece Japonca küfürler olduğunu tahmin edebildiğim bir dizi küfür savurdu.

"Son şansın," diye uyardı Amon, ifadesi karanlıktı.

"Patron hâlâ onu izlediğini biliyor. O-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü Amon tetiği çekti. Tek bir el silah sesi kulaklarımda çınladı ve bir zamanlar bakışlarında yıldızları taşıyan küçük çocuğun karanlıktan başka bir şeye dönüşmediği gerçeğini gözlerimin önüne serdi.

Adamın boş gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izlerken midem çalkalandı ve ellerim yemeğimi kusmamak için ağzıma vurdu.

Amon'un eli yanına düştü, sıkılmış bir ifadeyle cesedi inceliyordu. Tepki yok. Pişmanlık yok.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

AMON, 23 YAŞINDA

I gözlerini üzerimde hissettim.

Yine de adamı öldürene kadar başımı yana eğmedim. Ona doğru. Çılgılık atmasını, yardım istemesini, bağırmasını bekliyordum. Onun yerine, o

donup kalmış, park h a l i n d e k i sedanın arkasına saklanmış ve açılmış gözlerle bana bakıyordu. Gözleri hatırladığım kadar inanılmazdı.

Buradan bile gözlerinin renginin mavinin baş döndürücü bir tonu olduğunu görebiliyordum.

Onu henüz görmemiş olan kardeşime bir bakış attım. "Cesetlerden kurtulma sırası sende," dedim ona.

Etrafımda dolanırken bana ters ters baktı ve onları kolayca külüstür Mercedes'in arka koltuğuna fırlattı.

"Bu Yakuza piçleri gerçekten diyet yapmalı," diye homurdandı son adamı da içeri alırken.

Alaycı bir nefes verdim. "Eminim İtalyanlar için de böyle diyorlardır."

Dante alaycı bir tavırla, "Yarı İtalyan olduğunu unutmayalım," dedi. O bir Doğru, elbette. Birden fazla dil konuşmamın nedeni buydu. İtalyanca ilk dilimdi, her ne kadar annem aynı zamanlarda birkaç Japonca kelime söylediğimi iddia etse de. İngilizce ve Fransızca ondan sonra doğal olarak geldi.

Mercedes'in kapısını kapattı ve sürücü tarafına doğru döndü. "Dur tahmin edeyim, Japon mirasına sahip çıkmaya karar verdiğin yer burası. Ne kadar da uygun."

Ona cevap vermedim. Soyumu inkâr etmek zordu. Tek yapılması gereken keskin elmacık kemiklerime ve kara gözlerime bir göz atmaktı. Omertà Dikenleri'ne hoş karşılanan bir eklenti olmamıştım. Bunun tek nedeni Enrico Marchetti'nin ilerici düşünceleri ve benim soyumdan faydalanma arzusuydu.

Yakuza ile olan bağlarımdan dolayı kabul edildim. Bu bağlar annemin tarafından geliyordu; Yakuza prensesi, bilmediği bir şey için bildiği her şeyi terk etmişti.

Dante bana doğru son bir bakış atarak koltuğa kaydı ve yakında ölü sahipleriyle birlikte tarih olacak arabayı çalıştırdı.

Görüş alanından çıktığında, hamlemi yaptım.

Yaklaştığımı görünce boyunun tamamına kadar yükseldi ve omuzlarını dikleştirdi. Çenesi yukarı doğru eğildi ve bu hareket altın rengi buklelerinin garajın loş ışığında bile parlamasına neden oldu. Onu her gördüğümde nefesimi kesiyordu.

Bu tepkiden hoşlanmıyordum ama bunu kabullenmişim. Güneşin dönüşü gibi kaçınılmazdı. Kalbimdeki acı ve ciğerlerimdeki hava gibi bu da benim bir parçamdı. Bu yüzden onunla savaşmayı bıraktım ve onun yerine onu kucakladım.

Ondan iki adım ötede durdum, bir metre beş santimlik gövdesinin üzerinde yükseldim ve tarçın kokusu anında beni sardı. Tıpkı on bir yıl önceki o ilk gün olduğu gibi.

"Merhaba, tarçın kız."

Titremesine rağmen mavi bakışlarının derinliği beni sıcaklığının içine çekti. Solgun boynunda bir kelebeğin kanatları gibi çırpınan korku görünüyordu. Gençti, çok gençti ve ona dokunmak ikimizi de mahvedebilirdi.

Yine de, güneşi görmek için can atan ay gibi, elimi boynuna götürdüm ve çenesinin pürüzsüz çizgisini izledim, parmaklarım nabzının attığı noktaya ulaşana kadar yolu takip ettim.

Geri çekilmedi ya da sinmedi. Kıpırdamadan durdu. "Amon, ne yapıyorsun?" Dudaklarım memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni unutmadın, değil mi?"

Bıkkın bir nefes verdi, alt dudağı hâlâ hafifçe titriyordu. "Sanki biri seni unutabilirmiş gibi," diye nefes aldı.

"Şaşıracaksın."

"Ayrıca, seni son gördüğümde on dört yaşıyordum. Altı değil," dedi sesi yeniden güç kazanarak.

"Nasıl unutabilirim ki?"

"O adamları neden öldürdün?" Gözleri arkamda, birkaç dakika önce iki cesedin yattığı yere kaydı ve sonra beni incelemek için geri döndü.

"Bize saldırdılar." Geçen hafta boyunca takip ettiğin gerçekten bilmiyor muydu? Gözlerindeki bakış bana öyle olmadığını söyledi. "Onlar

kendilerine ait olmayan bir şeyin peşine düştüler."

Narin kaşları çatıldı, anlamını çözmeye çalışıyordu.

Bırak düşünsin.

"Etrafta dolaşıp insanları öldüremezsin," diye homurdandı, dokunuşuma doğru eğilerek. "Bu yanlış."

Benden bir alaycı nefes daha kaçtı. "Bunu Romero ailesinin bir üyesinden duymak çok zengin bir şey."

Tabii babasının neye bulaştığını bilmiyorsa. Ya da hala ne yaptığını.

"Ne demek istiyorsun?"

Yabani buklelerini yüzünden ittim. "Boş ver onu. Burada ne yapıyorsun?"

"Yoga dersi."

Onaylamama içimde fokurdadı. "Yalnız mı?"

Gözlerini devirerek elimi itti. "Evet, yalnız. Neredeyse iki yıldır buraya geliyorum ve burası oldukça güvenli, çok teşekkür ederim. Görünüşe göre tehlike sizi takip ediyor."

"Üç yıl önce bela seni takip etti," diye belirttim.

Başını öne eğdi. "Ya da kuzenin olduğu için belki de *sendin*."

Son iğnesini görmezden geldim. Böyle düşünmesi onun yararınaydı. "Kız kardeşin neden seninle değil?"

"Yoga yapmayı sevmiyor. Ayrıca, sana ne ki?"

"Yaşın küçük," dedim ses tonumu eşit tutarak. Yaşlı Romero, torunlarının bağımsızlığı konusunda ısrarcı olan kayınvalidesinin sözünden çıkmıyordu. Yaşlı ejderha birkaç yıl önce bir dükle evlenmişti ve şimdi İngiltere'de yaşıyordu. Tomaso'nun kızlarının yetiştirilmesinde herhangi bir söz hakkı olup olmadığını merak ediyordum.

Reina'nın gözleri kızgınlıkla parladı. "Neredeyse on sekiz yaşımdayım." "Aynen öyle."

Sinirli bir nefes verdi. "Neden bu saçmalığı seninle tartışıyorum ki? Az önce bir adam öldürdün. Benim yaşımdan gerçekten önemli değil. Sen kendi yaşımdan için endişelenmelisin, çünkü bir Fransız hapishanesinde uzun süre kalacağın kesin."

"Ancak bu gece gördüklerini birine anlatırsan." Ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Bana meydan okuyanlara korku salmak için ters ters bakmama ya da kaşlarımı çatmama gerek yoktu. "Ve sen bunu yapmayacaksın, değil mi?"

Konuşursa hayatta kalma şansının -babasının kim olduğuna bakmaksızın- yok denecek kadar az olduğunu biliyordu, bu yüzden bir sonraki hareketi beni şaşırttı. Elimden kurtuldu ve beni toz içinde bırakarak asansöre doğru fırladı.

Hemen kendimi toparlayıp peşinden gittim ve onu kolundan tutup geri çektim. Çılgılık atmak için ağzını açtı ama elim ağzını kapatmak için fırladı ve her türlü sesi boğdu.

"Reina, kes şunu," diye uyardım. Avucumu ısırdı ve ben de hem İtalyanca hem de Japonca bir dizi küfür savurdum. Annemin dilinde konuşana kadar sakinleşmedi. Dilini avucumda hissettim, sıcak ve ıslaktı ve bununla ilgili bir şey sikimi kıpırdattı.

Lanet olsun. Yaşı küçüktü. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Çılgılık atmayacağım." Sesi boğuk çıkmıştı. "Söz veriyorum." Kaşlarım kalktı ve elimi yavaşça onun yumuşak dudaklarından çektim. "Japonca biliyor musun?" Ciddi bir şekilde şaşırmış görünüyordu.

"Var," diye onayladım.

"Sana kim öğretti?" Damarlarımda zehir dolaşırken çenem gerildi.

"Annem." Sesim bir kırbaç darbesi gibi keskin çıktı. Kristal mavisi gözleri büyüdü ve sanki onu gerçekten incitmişim gibi bana baktı. "Babamın İtalyan olduğunu zaten bildiğine göre, annemin de Japon olması mantıklı olurdu," diye ekledim.

"Bu konuda küstahlaşmana gerek yok," diye mırıldandı. "Sadece merak ettim. Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Yeraltı dünyası bir dedikodu arenasıydı. Herkes her şey hakkında konuşurdu ve gayrimeşru doğumum ve Yakuza ile olan bağlarımın Omertà'da konuşulduğunu biliyordum. Reina'nın babası da örgütün bir üyesi olduğu için mutlaka bu konuda konuşuyordu. Yine de bu tuhaf etkileşimin ortaya çıkış şekli bana aksini söylüyordu.

"Artık biliyorsun." Elim hâlâ ağzının üzerinde duruyordu. Kendi elini benimkine yaklaştırdı, parmakları elimin üzerinde kıvrıldı. Küçük, narin parmakları ojesizdi. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Başını eğdi, beni inceliyordu. Utanmadan. Korkusuzca. Beni bir adamı öldürürken görmesine rağmen. Ve içimden bir ses bunun ölümü ilk görüşü olmadığını söylüyordu. Aslında, hayatım üzerine bahse girerim.

Üç yıl önce yollarımız tekrar kesiştiğinden beri onu uzaktan izliyordum. Küçüklüğümden beri onda ilgimi çeken bir şeyler vardı.

Reina'nın dolgun dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

"Şimdilik bu kadar." Bir adım öne çıktı, göğsü göğsüme değıyor, masum bir ifadeyle beni izliyordu. Kokusu içime işlediğinde omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Bence bu çok havalı. Egzotik." *Egzotik*. Acaba gayrimeşru mirasıma -babamın annemle hiç evlenmemiş olmasına- dolaylı yoldan gönderme mi yapıyordu? Karışık ırksal geçmişime. Ya da sadece bir gözlem mi yapıyordu?

Gözlerim onun üzerinde gezindi. Bacaklarını ve o yumuşak, kusursuz tenini ortaya çıkaran jean şort, sıcak pembe ayakkabılar ve pembe bir tişört giymişti. Reina Romero'nun lüksü sevdiğini ve alışkanlıklarını desteklemek için bolca parası olduğunu biliyordum. Sadece babasından değil, anne tarafından ve zengin büyükannesinden de - ikisi de Hollywood efsanesiydi.

"Sokaklarda tek başına dolaşmamalısın Reina," dedim ona tekrar. "Sen de insanları öldürmemelisin Amon," diye usulca azarladı.

Normalde, birinin bana ne yapacağını söylemesi beni sinirlendirirdi. Ama onun yanında sadece omuz silktim ve duvara yaslanmış bacak bacak üstüne atmasını izledim. Yumuşak, kıvrımlı vücudu gözümden kaçmadı ama o hâlâ bir kızdı.

Reşit olmadığını kendime hatırlattım. Reşit olup olmaması da önemli değildi, çünkü asla benim olmayacaktı. İtalyan babalar kızları için safkan İtalyanlar isterlerdi, karışık ırktan gelen gayrimeşru oğullar değil. Acı prens, asla bir kral değil.

"İstersen yoga dersimden sonra akşam yemeğı yiyebiliriz," diye teklif etti. "Ve belki bana bunu neden yaptığını anlatabilirsin."

Merak kediye böyle öldürdü.

REINA

A Damarlarımdaki yaşam coşkusu fokurdadı ve bir cevap bekleyerek kıvrandım. Ona çıkma teklif ettiğime inanamıyordum ama sözlerimi geri almak için artık çok geçti. İstediğimden değil.

Erkeksi kokusuyla gözlerinde savaşılan gölgeleri yakaladım.
-limon ve yeşil elmalar- etrafımı sardı ve meme uçlarım sıkılaştı.

Kafa karışıklığı düşüncelerimi bulandırdı ve uyarılar zihnimde çınladı. Bu adamın iki kişinin ölümüne neden olan bir saldırı gerçekleştirdiğini görmüştüm ama tek yapabildiğim bana kayıp galaksileri ve yıldızları hatırlatan bakışlarında boğulmaktı. Başka tarafa bakamıyordum, beklediği bu olsa bile.

Kaliforniya güneşi kadar sıcak bir adrenalin fısıltısı damarlarımda dolaşırken soruma vereceği cevabı bekledim. Ayak parmağımızın ucunda durduk. Onun pahalı görünümlü İtalyan deri ayakkabıları benim pembe Rothly'lerimle tezat oluşturuyordu. Benim tiki pembe tişörtüm -her ne kadar Valentino olsa da- onun elbise tişörtüne karşıtı. İkimiz de kot pantolon giymiştik ama onunki özel dikim gibi görünüp onu sımsıkı sararken, benimki yıpranmış ve uyluğun ortasından kesilmişti.

"Sizinle akşam yemeği mi?" İngilizcesi mükemmel ve çok düzgündü -İngiliz aksanı, İngilizce konuşurken Amerikan değil- sesine eğlence dokunuyordu. Yakınlığı ve derin sesi midemi ısıttı, derinlerde bir yere yerleşti.

"Evet, benimle," diye cevap verdim sığ bir nefesle, gözlerim dudaklarına inerken. Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum. Cin ve günah gibi belki de. Bir arabanın yanaştığını duydum ve bu adamın düşüncelerim üzerindeki ezici hâkimiyetini kırdım.

"Yogayı bitirmeni bekleyeceğim," dedi sonunda ama ben daha fazla heyecanlanamadan ekledi, "Ve seni eve götüreceğim. Dışarıda dolaşmamalısın."

sokaklarda tek başına. Yatılı okuldan kaçtığında neler olduğunu unuttun mu?"

Öfkelenmeyi reddettim. "Yapabilirim ve yapacağım. Korku içinde yaşamayı reddediyorum. Ayrıca, akşam yemeği yemek niyetindeyim. Yani ya oturup beni izleyebilirsin ya da bana katılabilirsin."

Onu atlatıp binaya girdim ve stüdyonun kapılarının kilitli olmadığını umdum, çünkü neredeyse on beş dakika gecikmişim.

Bir saatlik esneme hareketleri, pozlar ve meditasyondan sonra aşırı derecede terlemişim. Tüm bu süre boyunca, elleri ceplerinde kapı çerçevesine rahatça yaslanan tanıdık figürün farkındaydım. Tüm varlığı dikkatimi dağıtıyordu ama buna aldırmadım. İki ceset ve cevaplanmamış bir sürü soruyla sonuçlanan saldırıyı en ön sıradan izlediğim için dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Gözlerimi Amon'a dikmekten kendimi alamadım, koyu renk saçlarındaki mavi tonları yakaladım ve ben aşağı doğru köpek pozisyonundayken gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Bakışlarımız her buluştuğunda, bir gülümseme ve havada dans eden, bizi birbirimize yaklaştıran kalın ve karanlık bir şey olurdu. Onunla tekrar konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Hayatımın en kısa ama aynı zamanda en uzun saatimiş gibi hissettim.

İşim bittiğinde, ona doğru kasıla kasıla yürüdüm ve şakacı bir göz devirmesi yaptım. "Benimle akşam yemeğine karşı koyamadın, değil mi?" Etkilenmiş görünmüyordu, temkinli gözlerle beni inceliyordu. "Merak etme, Amon. Bu bir randevu olmayacak. Seni daha iyi hissettirecekse kendi yemeklerimizi bile ödeyebiliriz."

Bakışlarını vücudumda gezdirip sonra tekrar yukarı kaldırırken gözlerinden bir parça hoşnutsuzluk geçti.

"Üstünü değiştir, Reina." Tanrım, çok huysuzdu. Yine de önemli değil. Bu beni yıldırıamazdı.

Yavaşça soyunma odasına girdim ama kapı arkamdan kapandığı anda yeni keşfettiğim bir hevesle duş alıp temiz kıyafetler giymek için acele ettim. Haziran gecelerinin erken saatlerinin serin olabileceğini bildiğimden, çantama koyduğum pembe omzu açık bluzu üzerime geçirdim.

Dışarı çıktığımda hala aynı yerdeydi.

"Hazır mısın?" Kalbim göğsümde gümbürdeyerek nefes verdim.

Parmağını uzatıp göğüslerimin arasında duran kolyenin izini sürdüğünde nefesim kesildi. "Güzel kolye."

Bakışlarımı Japon kanji kolyesinin zarıfçe asılı olduğu platin zincire indirdim. Görünüşe göre aşk ve sevgi anlamına geliyordu. Umarım dili bildiğimi ya da kültür hakkında bir şey bildiğimi düşünmemiştir. O zaman neden boynumdaydı? Çünkü annemindi. Neden ondaydı? Hiçbir fikrim yoktu. Öldüğü gün bana vermişti ve ondan ayrılmaya dayanamadım.

Parmağı hâlâ oyalanıyor, neredeyse tenimi okşuyordu. Dokunuşuyla nabzım hızlandı. Ağır bir gerilim aramızdaki boşluğu doldurdu, yoğunlaştırdı.

"Annemindi."

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine çantamı aldı ve pembe ve kız gibi olmasına aldırmadan omzuna attı. "Gidelim mi?"

Tanrım, büyüleyiciydi. Sessiz güveni, düşünceli hali. Ve o kadar hassas hareket ediyordu ki, sanki her hareketinin gizli, daha yüksek bir nedeni vardı. Attığımız her adımda kalbim daha hızlı atıyordu, neredeyse başım dönüyordu. Sanki daha önce binlerce kez birlikte yürümüştük, boy farkımıza rağmen ayaklarımız senkronize olmuş gibi hissediyordum.

Binadan çıkarken beni garaja götürdü ve adımlarım duraksadı.

"Biz... senin hurda arabanla gitmiyoruz, değil mi?"

Amon'un bakışları parladı ve durup bana baktı. "Sadece senin için yeni bir araba getirttim."

Şaka yapıp yapmadığından emin olamadığım için hayal kırıklığı boğazımda yükseldi. Dilim dudaklarımın üzerinde gezindi. "Yürüyebiliriz," diye umutla önerdim. "Kaldırımın çıkışı şu tarafta."

Yürümeye devam etti ve ben de ona yetişmek için hızımı arttırmak zorunda kaldım. Siyah bir Maserati'nin yanında durdu ve ben rahat bir nefes aldım. Her şey bir araba dolusu kurşundan daha iyiydi.

"Arabaları nasıl değiştirdiniz?" diye sordum. "Bunca zamandır stüdyodaydın."

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve çantamı arka koltuğa fırlattı. "Geliyor musun?"

Cevap vermeyince sinirli bir nefes verdim ve ona doğru ilerleyerek içeri girdim. Sıcak, erkeksi koku anında nabzımın atmasına neden oldu. Sürücü koltuğunda bana katıldığında ve kapıyı kapattığında, koku daha da güçlendi ve tüm duyularımı istila etti. Zihnimi bulanıklaştırdı ve bacaklarımın arasındaki o tatlı noktayı zonklattı.

Yanaklarım ısındı, emniyet kemerimi bağlarken ona karşı duyduğum çekimin farkındaydım.

Bana neler olduğunu anlamayan Amon arabayı vitesine taktı ve uzaklaştı.

Arabasına bindiğimizde hiç konuşmadı. Zihnimde milyonlarca konuşma yapıyorduk ve çocuksu yanım onu etkilemek istiyordu, bu yüzden beni onun gözünde daha olgun gösterecek konulardan geçmeye devam ettim.

Bana söylediği reşit olmayan kız değil.

Ben de telefonumu açtım ve Japonca olan her şeye göz attım. Mini bir çöküş kursu. Annemin kolyesinden kanji sembollerini biliyordum ama hepsi bu kadardı.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda şöyle bir baktı. "Ne yemek istersin?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve mutlu bir sırıtışa engel olamadım.

Telefonumu bir kenara bırakarak, "Sen nasıl istersen" diye cevap verdim. Dikkatini tekrar yola verdi ve belirsizlik bir kez daha omurgama doğru ilerledi. Bu kadar tedirgin, açıkta ve güvensiz hissetmekten nefret ediyordum. "Sen de yemek yiyeceksin, değil mi?"

Sağa keskin bir dönüş yaptı ve kapılı bir park alanına girdi. "Kesinlikle oturup yemek yemenizi izlemeyeceğim."

Bir kıkırdamanın kaçmasını engellemek için yanağımın içini ısırdım. Daha önce yaptığım akıllıca geri dönüş için kendimi takdir ettim, çünkü açıkça işe yaramıştı. Arabayı park edip dışarı atladı ve ben daha kemerimi çözmeden arabanın etrafında dolanıp kapımı açmıştı bile.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, uzattığı elini tuttum. Parmakları benimkileri sardı, güçlü ve sıcaktı ve içimden, restorana kadar elimi tutmasını diledim. Aptalca ve aptalca mı? Evet, ama romantik düşüncelerime engel olamıyordum.

Yürümeye başladığımız anda elimi bıraktı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hızlı ve derin bir şekilde. Hayal kırıklığı olması gerekenden daha güçlüydü.

Önemli değil, dedim kendime. Eğer benden hoşlanmasaydı, beni restorana götürmezdi.

Küçük dükkânların, Fransız müziğinin ve yarım düzine küçük kafenin olduğu bir sokağa girdik. Merakla hangi restoranı seçtiğine bakıyordum. Bu cadde evimden biraz uzaktaydı, bu yüzden Paris'in bu kısmına pek sık gitmiyordum.

Aksi takdirde gözden kaçırabileceğim bir Japon restoranında durdu, ayrı işaretleri ve girişi sokaktan gizlenmişti. Benim için kapıyı tuttu ve restorana girdiğimde kalabalık olduğunu gördüm. Şaşırmış bir halde dar yemek salonunda onu takip ettim. Küçük masalar birbirlerine yakın bir şekilde sıkıştırılmıştı ve odanın uzak köşesinde Japon alfabesi olan hiragana, katakana ve kanji- ile yazılmış bir bar vardı.

Kendimi beğenmiş bir şekilde, *mini kaza kursunun işe yaradığını* düşündüm.

Amon'un ön kolunu tuttum, parmaklarım sert kaslarının etrafını sardı. Durdu, gözleri ona dokunduğum yere kilitlendi, sonra *ne yapıyorsun* der gibi bakışlarımla buluştu. Umurumda değildi. Hiçbir zaman duygularımı saklayan ya da bastıran biri olmamıştım ve şimdi de buna başlamayacaktım. Onu rahatsız etmek istemedim ama ellerimi ondan uzak tutmak için mücadele ettim, aramızdaki bağ her zaman çok nazıkçe çekiyordu.

Barı işaret ettim ve "Bana bar menüsünü okuyabilir misin?" dedim. Kara kaşları çatıldı. "Neden?"

Sinirli bir nefes verdim. "Böylece kokteyllerin Japonca isimlerini bileceğim," diye homurdandım. "Başka neden olsun ki?"

"Reşit değilsin," diye karşılık verdi kuru bir sesle ve elimi sıktı. "Bu yüzden içki içemezsin."

"Göreceğiz," diye mırıldandım nefesimin altında. Sonra ona meraklı bir bakış fırlattım. "Kaç yaşındasın sen?"

Bana bir bakış bile atmadı. "Yirmi üç."

"Hmmm, bu biraz daha yaşlı." Alaycı bir nefes verdi ve ben de ona kibirli bir bakış fırlattım. "Yine de çok yaşlı değil," diye hızla ekledim. "Neredeyse on sekiz yaşındayım."

"Henüz değil, değilsin."

Yaşlı bir kadın bizi fark ederek bağırdı ve sohbetimiz durdu. Gözleri parladı ve koşarak yanımıza geldi, Amon'a anlamadığım Japonca kelimeler söyledi. Birbirine bağlı heceler gibi geliyordu. Amon'u -uzun boylu, göz korkutucu Amon'u- gömleğinden tutup çekti ve beni şaşırtarak Amon'un yanağını şefkatle okşamasına izin verdi. Sıcak bir şekilde gülümsedi, kadını tanıdığı ve ona çok değer verdiği belliydi.

"Amon, uzun zaman oldu," dedi Fransızca'ya geçerek.

Bir adım geri çekilerek bu sevimli sahneye gülümsedim ama sessiz kalarak onların kendi anlarını yaşamalarına izin verdim. Belki de yıllar önce beni kurtaran çocuk hâlâ oradaydı, saklanıyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Oba." Ona bu kelimenin ne anlama geldiğini sormak istedim. Hiç değilse bu sözde buluşma sırasında belki birkaç yeni kelime öğrenebilirdim. Ne de olsa Amon şimdiye kadar tanıştığım tek Japon'du.

Kadının bakışları bana döndü ve merakla beni süzdü. Tenime dokunduğunu hissettim ve nedense onayladığını düşünmedim.

"Peki bu kim?" diye Fransızca sordu.

Amon beni öne doğru çekerek omuz omuza durmamızı sağladı. "Oba, bu benim arkadaşım Reina. Kaliforniya'dan." En azından bana arkadaş dedi, baş belası değil. "Reina, bu kadın eskiden annemin dadısıydı ama benim için daha çok bir teyze gibi."

Gülümsedim ve Amon'un takdiminden sonra yüzü gülün kadına elimi uzattım. "Memnun oldum, Bayan Oba."

Amon ve Oba usulca kıkırdarken gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, neyin bu kadar komik olduğunu merak ediyordum.

"Oba teyze demek," diye açıkladı Amon.

Kızardım, rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kaydım. "Ah, özür dilerim."

Başını eğerek elimi tuttu. Gözlerini bana dikmiş, beni inceliyordu ve ne gördüğünü merak ediyordum. Gözlerindeki onaylamama ifadesi kayboldu ve gülümsedi. "Bana Oba diyebilirsiniz."

Gözlerim Amon'a kaydı, bunun onu üzüp üzmeyeceğini merak ediyordum. Omuz silkti ama ben daha ağzımı açamadan o konuştu. "Kimin Oba'sı olduğuma o karar vermiyor. Ben onun için Oba'yım ve senin için de Oba'yım, çünkü ben öyle diyorum."

Sonra eğildi. Ne yapacağımı bilemediğim için onun hareketini taklit ettim. "Memnun oldum, M-" Bir bakışıyla sözümü kesti ve ben de "Oba" diye düzelttim.

Amon'a bir kez daha bakarak gülümsedi. "O bir bakıcı."

Amon'un ifadesi hiç değişmedi. Bir şey söylemesini diledim ama sessiz kaldı.

"Bize ayıracak bir masanız var mı?" dedi, şimdi İngilizce konuşuyordu - Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşmama rağmen, benim iyiliğim için olduğunu varsaydım.

"Senin için, her zaman." Bizi restoranın arka tarafına doğru götürdü, Seine Nehri'ni ve Paris'in parıldayan ışıklarını gören bir masada durdu.

Nefesim kesildi. "Bu muhteşem. Küçük bir gizli mücevher."

Oba gülümsedi. "Artık biliyorsun. Gel ve beni gör."
Heyecanla başımı salladım. "Kesinlikle. Japon mutfağına bayılırım."

Ben geniş manzaraya bir kez daha göz gezdirirken küçük masaya oturduk. Seine nehri boyunca ıslıl ıslıl parlayan bir tekne, kara bir bulutun üzerinde sürükleniyormuş gibi görünüyordu.

"Sık sık Japon yemeğı yer misin?" Oba masadaki fazla gümüşleri temizlerken merakla bana sordu.

Başımı salladım. "Büyükannem bizi genellikle yılda bir kez götürürdü." Annemin ölüm yıldönümünde, ama bunu söylemedim. Bunlar karanlık anılardı. Onlara burada yer yoktu.

Oba, "Umarım sizi yılda bir kereden fazla görürüz," dedi.

"Elbette. İki buçuk yıllık bir eğitimim daha var, yani beni tekrar göreceksiniz. Bir dahaki sefere kız kardeşimi ve arkadaşlarımı da getireceğim."

Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde Amon'un yanağını okşadı. "En sevdiğini getireyim mi?"

"Elinizde ne varsa, Oba," diye cevap verdi. "Bizim için yolunuzdan sapmayın."

Oba'nın yüzündeki ifade bana tam olarak bunu yapmayı planladığını söyledi.

O gittikten sonra Amon'un dikkati bana döndü.

"Peki, neden yoga?" Konunun aniden değişmesi karşısında gözlerimi kırpıttım. Bir an yalan söylemeyi, onu memnun edecek bir yanıt bulmaya çalışmayı düşündüm ama sadece omuz silktim.

"Terapistim tavsiye etti." Kaşları kalktı ama yorum yapmadı, karanlık bakışları beni inceliyordu. Dikkatli olmazsam, arkasındaki galaksilerde kaybolabilirdim... Amon düşüncelerini saklamakta iyi olabilirdi ama ben onları ortaya çıkarmakta daha da iyiydim. Merakım tatmin olana kadar onları araştırdım. Ya da adalet için, en azından sağır kız kardeşim söz konusu olduğunda. Yatılı okuldaki çocuklar bazen acımasız olabiliyordu ve Phoenix'i bundan korumayı her zaman kendime görev edinmiştim. Ne pahasına olursa olsun. "Meditasyon panik ataklarımı uzak tutmama yardımcı oluyor."

"Sık sık olur mu?"

Başımı salladım. "Hayır, artık değil. Sadece uyumak için mücadele ettiğimde." Sonra dayanamadığım için ekledim, "Şaşırmış görünüyorsun."

Garson içki siparişimizi almaya gelmişti, o yüzden hemen cevap vermedi. Bizi yalnız bıraktıktan sonra Amon konuştu. "Sizin gibi korunaklı bir prensesin panik atak geçirmesi için bir neden olacağını düşünmemiştim."

Sırtım dikleşti ve içime bir gerilim yayıldı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Varsayımlarını kendine saklamalısn."

"Öyle mi?" Sesi sakın ve endişesizdi. "İnsanları yargılamıyor musun?"

Yutkundum. "Yapmamaya çalışıyorum," diye fısıldadım. "Hepimiz bu dünyaya çığlık atarak ve kanlar içinde geldik. Tek yapabileceğimiz aynı şekilde gitmediğimizden emin olmak."

Çenesindeki bir kas çalıştı ve ifadesi taşlaştı. "Bunu nereden duydun?"

"Emin değılim," diye yalan söyledim. *Bana bak Reina,* diye inledi annemin sesi. *Hepimiz bu dünyaya çığlık atarak ve kanlar içinde geldik. Bana söz ver, sen ve kız kardeşin aynı şekilde gitmeyeceksiniz.* O zamanlar bu sözleri anlamamıştım. Bugün hâlâ anlamıyorum. *Benim için çok geç olduğunu* söylemişti.

Amon bana tuhaf bir bakış atarak, "Benim de aynı şekilde gitmekle ilgili bir sorunum yok," dedi. Onu kızdırıp kızdırmadığımı merak ettim. "Yani, ellerimde birinin kanıyla." Birbirimize baktık. "Bu yanında taşımak için çok duygusal bir söz gibi görünüyor. On yedi yaşındakilerin çoğı bu kadar hastalıklı düşünmez."

Nabzım hızla atıyor, konuyu kapatmasını umuyordum. Bu konuşmayı yeni bir yöne çekmem gerekiyordu, hem de hızlıca. "Çok fazla on yedi yaşında genç tanıyorsun, değıl mi?" Ses tonumu sabit tutmak için mücadele ettim. "Ayrıca, bu seni ilgilendirmez. Neden sen kendi sırlarını saklamıyorsun, ben de kendiminkileri saklayayım?" diye fısıldadım. "Açık bir kitap değılsin ki."

Şaşırmış gibi sustu. "Bana yalan söylüyorsun. Bu sözleri tam olarak nerede duyduğunu biliyorsun."

O da bir yerlerden duymuş mudur? Merak ettim. "Öyle mi? Nerede peki?" Sorusuna bu kadar kolay boyun eğmek istemeyerek meydan okudum. "Onları nerede duydum, ey yüce Amon Leone?"

Alaycı bir nefes verdi. "Omertà bunun üzerine inşa edilmiştir." Bir şey söylemek istemeyerek onu izledim. Babamın bu sözleri söylediğini duymuştum ama önce annemden duymuştum. "Tam da 'Kötülük görme. Kötülük duyma. Kötü söz söyleme,'" dedi.

Alay ettim. "Biraz ikiyüzlüce, sence de öyle değıl mi?" Kuru bir şekilde karşılık verdim. "Omertà'da erkeklerin yaptığı tek şeyin bu olduğu düşünülürse."

"Peki biz tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordu. "Bizler işadımıyız. Daha fazlası değıl, daha azı değıl."

Neyse ki homurtumu tuttum. Hiç de sevimli olmazdı. Bunun yerine elimi salladım, hayal kırıklığım boğazımda fokurduyordu. "Her neyse. O yola girmeyeceğim. Sen kendi sırlarını sakla Amon," diye tekrarlardım usulca. "Ben de benimkileri saklayacağım."

"Yeterince adil."

Nefes verirken gerginliğim eridi. "Uzun zamandır mı Paris'tesin?"

"Gelip gidiyorum."

"Bu sefer ne kadar süre buralarda olacaksın?"

Omuz silkti. "Bazı iş anlaşmalarını tamamlamam gerekiyor, sonra bakarım." Amon menümü işaret etti. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gözlerimi indirdim ve her şeyin Japonca olduğunu fark ettim. "Evet, ama oba'nın sana en sevdiklerini getireceğini söylediğini sanıyordum."

"O artık senin de oba'n," diye belirtti, sesini renklendiren bir eğlenceyle.

"Herkes sashimi sevmez. Her ihtimale karşı başka şeyler sipariş etsen iyi olur." "Sen ne yersen ben de onu yerim," dedim. "Büyükannemle ne zaman Japon yemeği yesek, ton balıklı dürüm yeriz. Onları çok severim ama başka

bir şey yemeye hazırım.

yeni."

Garson içeceklerimizle ve tanımadığım çeşitli yiyeceklerle geri geldi. Tabakları aramıza yerleştirdi. Ağzım sulandı ve aniden midem guruladı.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Acıktım."

"Bunu duyabiliyorum," dedi Amon, eğlenerek. Yemek çubuklarıma uzandım, birini kaptım ve bıçak gibi tuttum, Amon'un parmakları bileğime dolandığında ilk suşi rulosunu saplamaya hazırlandım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yemek."

Gözlerini yemek çubuklarına indirdi ve tekrar yüzüme dikti. "Öyle değil."

"Yemek çubuklarını tutmakta iyi değilim," diye homurdandım. "Denedim ve her zaman büyük bir karmaşayla sonuçlanıyor."

"Dur, sana göstereyim." Bileğimi bıraktı, kendi yemek çubuklarını aldı ve havaya kaldırdı. Onun tutuşunu taklit etmeye çalıştım ve birkaç denemeden sonra uzandı ve parmaklarımı doğru pozisyona getirmek için kaydıldı. "Yemek çubuklarını tepeye doğru tut, ortasından ya da ucundan değil."

Çubukları hareket ettirdim ama düşmediler. Kulaktan kulağa sırtırken gözlerim onunkilerle buluştu. "Buldum. Bak."

Başını salladı. "İyi işti."

Övgüsü karşısında güneş gibi parladım. İlk ruloyu aldım ve dudaklarıma götürdüm. "Nefis," diye mırıldandım. "Hangisi sashimi?"

Ortadaki tabağı işaret etti. "Soya sosuna batır. Bu şekilde daha çok sevebilirsin."

Başımı salladım ve parçaya uzandım, sosa batırdım ve sonra dudaklarıma götürdüm. Yavaşça çiğnedim, çiğ balığın tadı çok daha güçlüydü. Tuzlu ve cesur.

"Hmmm, hoşuma gitti," dedim
çiğneyerek. "Aferin kızıma."

Gözlerimi devirdim ama bulaşıkları işaret ederken kızardığımı hissettim. Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini bilmesine asla izin vermeyecektim.

"Biraz yesen iyi olur," diye mırıldandım. "Yoksa hepsini ben yerim ve sen aç kalırsın."

Kendine bir parça alırken kıkırdadı. "Beni gerçekten aç bırakmazsın. Değil mi, Reina?"

Ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışırken yüzünü taradım. Onu düşünmekten hiç vazgeçmediğimi biliyor muydu?

"Hayır, yapmazdım," diye itiraf ettim, güzel gözlerinde boğuluyordum. Sıradışydılar, kahverenginin etrafında daha koyu bir halka vardı. Soğuk değillerdi ama onlarla ilgili bir şey beni her zaman büyülemişti.

Amon başka bir parçaya uzandı ve onu bana uzattı.

"Bunu dene," diye teşvik etti. Öne doğru eğildim ve dudaklarımı çubuklarının etrafına kapattım, sonra geri çekildim, ton balığı rulosunun tadına baktım. Burnum karıncalandı ve kıkırdarak bana bir bardak su uzattı. "İç."

Suyu yudum yudum içtim. "Tanrım, bu baharatlı ton balığı," dedim bardağı boşaltırken. "Bir dahaki sefere bir kızı uyar."

Kıkırdarak bardağı elimden aldı. "Suyun faydası olmaz. Süt iyi gelir." Burnumu kırıştırdığımda başını salladı. "İyi, istediğin gibi olsun, ama önümüzde uzun bir yol var." Başını masamıza doğru ilerleyen ve bir düzine küçük tabak daha taşıyan garsonlara doğru salladı.

"Aynen öyle," diye mırıldandım sırtarak.

AMON

T İki saat sonra arabama geri dönmüştük, uzun saçları omuzlarına dökülmüş ve dalgalanıyordu. Uykulu gözlerini, çökmüş halini ve panik ataklarıyla ilgili merakım bir kez daha artıyordu.

omuzlar. Yemek boyunca her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetti, bana arkadaşlarından ve derslerinden bahsetti ve benim odaklanabildiğim tek şey onu üzen şeylerdi. Onu endişelendiren ya da strese sokan şeyler. Son birkaç yıldır onun hakkında çok şey öğrenmiştim ama terapisi ve panik ataklarıyla ilgili hiçbir şey gündeme gelmemişti.

Şimdi öğrenmek kaçınılmazdı; Reina hiçbir şeyi saklamıyor gibiydi. Tek yaptığının saklamak olduğunu düşünürsek, bu ferahlatıcıydı.

Bir parçam onu parçalarına ayırmak ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyordu. Onu neyin harekete geçirdiğini, ona neyin ilham verdiğini anlamak. Geçmişinde terapi gerektiren şeyler varsa, neden hala güneş ışıklarıyla gülümsediğini bilmek.

Başını çevirdi ve mavi gözlerindeki merakla bana baktı. "İtalya'ya sık sık gider misin?"

"Evet." Sonra, cevabı bilmeme rağmen, "Sen?" diye sordum.

Ellerini kucağında yumruk yaptı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Hayır." Onun ve kız kardeşinin, babamın partisinde tanıştığım yazdan beri geri dönmediklerini biliyordum. Aslında onun hakkında çok şey biliyordum. Eğitimini. Sosyal çevresi. Önemsiz olmayan harcama alışkanlıklarını. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Finallerden sonra gideceğim. Ama sadece birkaç günlüğüne, en fazla bir haftalığına."

"Babanda mı kalıyorsun?" Başını salladı, ifadesi boştu. Göğsümdeki bir şey hayal kırıklığıyla gerildi. Bir maskenin arkasına saklanmaktansa, gözlerindeki o muzip parıltıyla onu daha çok seviyordum.

Karanlık sokaklardan geçtim, parıldayan ışıklar onun profiline ve kıvrıkcık saçlarına gölge düşürüyordu. Gerginlik gerildi ve bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim.

Başını yana çevirdi, gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri pürüzsüz porselen teninin üzerinde duruyordu. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve çatık kaşları. Geri çekilmem gerekiyordu. Onu koruyacak büyükannesi ve babası vardı. Benim korumama da ihtiyacı yoktu.

Yine de buradaydım.

Reina Romero'nun melek gibi yüz hatları vardı ama ruhumu kemiren onun gözleriydi. Belki kendi ruhunu bile. Bu gece, lanetli bir şeyin parıltılarını yakalamıştım ve bunu görmezden gelmek çok zordu.

Yumuşak, ipeksi saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdım. On dört yaşındaki diş telli kızıdan çok daha büyümüşü. Güzelliği erkekleri kör eden türdendi ve beni büyülemesinden korkuyordum. Şimdi gözlerimde kalpler olması ironik olurdu.

Tarçın kokusunu içime çektim ve onun da tarçın tadında olup olmadığını merak ettim. *Kahretsin, ben gidiciyim.*

"Reina."

Yavaşça kıpırdandı, gözlerini açıp bana baktı. Rüya gibi bir gülümseme dolgun dudaklarını kavislendirdi ve uyku onu tekrar altına çekerken göz kapakları dalgalandı. O koruyucu dalgalanma tekrar içime işledi.

Elimi uzatıp altın sarısı buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hadi, uyuyan güzel."

Ayağa kalktı, gözlerini ovuşturdu ve parmaklarını o asi buklelerinde gezdirdi. Çok vahşi, çok isyankârdılar ama yine de babamın şatosunun mermer zemininde çoraplarıyla kayan kıza bir şekilde mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

Yine de yol boyunca saklanmaya, kendini farklı bir şeye dönüştürmeye başlamıştı. Hâlâ dışa dönük ve hayat doluydu ama onda farklı bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama onda bir şeyler değişmişti ve ben de gerçeği ortaya çıkarmaya niyetliydim.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye teklif etti.

Yüzünü inceledim, o gözler gecenin karanlığında bile parlıyordu.

"Bir kız onu bu saatte evine davet ettiğinde bir erkek ne düşünür biliyor musun?"

Bir kahkaha attı. "Dört kızla birlikte yaşıyorum. Tekrar düşün Amon Leone." Yumuşak dudaklarından çıkan isminin sesi bana o kadar çok şey verdi ki

fikirler. Yanlış fikirler. Bekledi, beni izliyordu, zarif boynunda bir damar hafifçe atıyordu. *Onu öpmemi istiyor.* Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözleri dudaklarıma kaydı, kendi ağzı da hafifçe aralandı. Bir süre daha bekledikten sonra, "Her neyse, yemek için teşekkürler" dedi.

Arabadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Ve bir şekilde, bir gün kapının aramızda kalıcı olarak kapanacağına dair farklı bir his vardı içimde.

"Hiroshi," dedim danışmanımı Le Havre limanındaki deponun arka odasında bulduğumda. Bir tabureye oturmuş, dikkatini telefona vermişti. "Kızın orada olacağını nereden biliyorlardı?"

Reina gerinir, meditasyon yapar ve vücudunu her yöne doğru bükerken, ben de Hiroshi'ye saldırının nedenini öğrenmesi için bir mesaj gönderdim. Reina'nın yoga stüdyosunun otoparkında dolaşan Yakuza adamlarını ancak bir son dakika gözetleme kontrolü sayesinde tespit edebilmişim. Ve sadece şans eseri yakınlardaydık ve onlar Reina'ya el süremeden önce oraya varabilmiştik.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Japonca. "Ama bunun Itsuki'nin emri olduğunu tahmin ediyorum."

Yıllarca kuzenimin ikinci adamı rolünü oynadım ve Yakuza ile Omertà arasında hassas bir ittifak görevi üstlendim. Elbette Itsuki açgözlü bir piçti ve dünyamızı ele geçirmek için her yolu denedi.

Ama Romero'nun kızını takip etmek çizgiyi aşmaktı. Ona katılmayı kabul ettiğimde tek şartım buydu. Reina Romero yasak bölgedeydi. Yine de buradaydı, tam olarak bunu yapmaları için adamlarını gönderiyordu. Romero'larla en çok ilgilenen hep o olmuştu. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü onlar örgütteki en zayıf aileydi. Tabii Romero'nun üç yıl önce kuzenimden çaldığında başlattığı bok fırtınası yüzünden değilse, ama Itsuki'nin emrinde Yakuza'ya katıldığımda bu borç ödenmiş sayıldı.

"Romero'yu araştırdın mı?" Ben sordum. "Belki yine kötü bir anlaşma yapmıştır."

"Benim de ilk aklıma gelen buydu," diye itiraf etti. "Ama onlarla herhangi bir teması olmamış."

"Pislik herif kızlarını Yakuza'nın radarına sokmamalıydı." *Salak herif.*

Yine de pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyordu. Bu işle uğraşan başka kimsenin haberi olmadan et ticaretini durdurmuş ve hâlâ bu işle uğraşan şerefsizlerin bağlantılarını aktarmıştı. Dante ve ben bunlarla ilgilendik ve kadın ve çocuklarla dolu sevkıyatları daha kıyıya varmadan durdurduk. Sonra bir gemiyi ve yüklerini kaybettiler. Bu ağır bir darbe oldu ve mali olarak toparlanmalarını zorlaştırdı.

İstihbarat için Romero'nun derisinin altına girmiştim ve bizim dünyamızda bu herhangi bir silahtan daha ölümcüldü. Bunu annemden öğrendim. Uzun vadeli kazanç için strateji kullanmanın doğru yol olduğunu psikopat babamdan öğrendim. Tabii ki, herkesi arkadan bıçakladı ve diğerlerinin önüne geçmek için gereken her yolu kullandı.

Annem Dante'ye ve bana onurlu bir şekilde savaşmayı ama asla kaybetmeyi kabul etmemeyi öğretti. Ben de buna odaklandım: Kazanmaya. Annemi siktiği için Romero'ya karşı. Ona kötü davrandığı için babama karşı. Tacımı çaldığı için kuzenime karşı.

Romero annemi kendi dünyasından, ailesinden koparmış, sonra da babamın merhametine terk etmişti. Yıllar geçtikçe çizgiler bulanıklaşmış olabilirdi ama ben görevimi gözden kaçırmamıştım.

Arka odanın kapısı açıldı ve Dante içeri girdi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu. "Bahse girerim Reina Romero şimdiden senin elinden yiyordur."

Dudaklarının suşimin etrafından ayrılışının görüntüsü zihnimde canlandı ve uzun bir iç çektim. Kafamda olması gereken bir görüntü değildi bu. Kendime *reşit* olmadığımı hatırlattım.

Hiroshi ona ters ters baktı. "Şaka yapmanın yerini ve zamanını öğrenmelisin." "Ne?" Dante bir sigara aldı ve yaktı. "Biz Leone'lerin elinde değil,

kadınlar için karşı konulmazız."

"O zaman neden bekârsın?" Hiroshi nefesinin altında mırıldandı.

Dante heyecanlandı ve bekar olmanın neden daha iyi olduğunu sıralamaya başladı, Hiroshi'nin soğuk kayıtsızlığıyla karşılaştı. Onların ileri geri konuşmalarına bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim. Ojisan'ın sağ koluyla -ki artık benim sağ kolumdu- ne kadar iyi anlaşırsam anlaşıyım, o ve Dante çocuk gibi didişiyorlardı.

Hiroshi ve Dante sessizleşerek dikkatimi onlara çektiler. Hiroshi'nin elindeki telefona, ejderha ve kanji dövmesine baktılar.

sembolü bileğinin yıpranmış derisine kazınmıştı.

"Ne?" İkisini de sorguladım.

Dante'nin gözlerindeki ifade değişmişti ama yine de o kibar sesiyle cevap verdi: "Yakuza. Itsuki yine Reina'yı araştırıyor." Bu herif yıllardır Reina Romero'yu izliyordu, babasının başına gelenlerden beri. Onu yolun kenarında kurtararak kuzenimin ilgisini daha da çekmiş olabileceğimden korkuyordum.

"Yani?" Bu eski bir haberd. Onları Reina'nın yoga stüdyosuna kadar böyle takip etmişim. Ne kaçırdığımı merak ederek danışmanıma baktım.

"Kuzenin onu satmak için Brezilya karteliyle bir anlaşma yaptı. Bakire olarak."

Öfke içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Hangi aile?" Hırladım.

"Cortes ailesi."

Göğsüm soğumadan önce yakıcı bir sıcaklıkla büküldü. Damarlarıma şiddetli bir şey yayıldı ve ardında donma izleri bıraktı. Ve biliyordum ki -Çünkü Reina benim çöküşüm olacaktı. Bunu çocukluğumdan beri biliyordum. Hiç mantıklı değildi. Onu çok az tanıyordum ve kendime sahip olmama izin veremezdim, ama başkasının ona sahip olmasına izin verirsem lanetlenirdim. Ya da onu incitirsem.

"Kian'a ulaş ve bunu durdurmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını öğren." Kardeşi Perez Cortes'in sarışınlarla karşı acımasız bir hayranlığı olduğu bilinen bir gerçekt.

Dante bana şüpheli bir bakış attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Kendi ailesinin küçük kız kardeşini yaşlı Marchetti'ye satmasını engelleyemedi. Bunu da durdurabileceğini sanmıyorum."

Yumruklarım sıkıldı.

Kuzenime koşullarımı hatırlatmanın zamanı gelmişti. Onun lanet örgütüne katılmamın tek nedeni, onun korunmasını sağlamaktı.

Bu arada, Kian'ın ajansının ona göz kulak olmasını sağladım.

AMON

T Reina ile akşam yemeğinden bu yana üç gün geçmişti ve garip bir şekilde onu tekrar görmek için can atıyordum. Dikkatimi zar zor toplayabiliyordum, aklım hep ondaydı.

Yalnız kaldığımızda Dante, "İki kızı da kaçırmalı ve babalarının kasasının yerini onlardan öğrenmeliyiz," dedi.

Üzerinden manik bir enerji yayılıyordu. Romero kızlarından her bahsedildiğinde gözlerinde bir ateş parlıyordu ve bunda beni geren bir şey vardı. Reina'yı kardeşimin yakınında istemiyordum.

"Senin çılgın planların bizi sadece boka bulaştırmayı başarıyor," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Aklını kullan, dürtülerini değil."

"Tarihteki her dahi çılgınca bir planla işe başlamıştır."

Masama yaslandım.

"Bugün senin delilik anlayışın canımı sıkıyor," diye kestirip attım. "Beni bu saçmalıktan kurtar, olur mu?"

Dante sıırttı, ben de başımı salladım. "Benim çılgınlığımı seviyorsun. Sıkıcı hayatınızı heyecanlı kılar."

"Hayatımda bu kadar heyecan olmasa da olur, seni deli herif."

"Romero kardeşler, bilseler de bilmeseler de Omertà dünyasının bir parçası. Eninde sonunda babalarının günahlarının bedelini ödeyecekler. İster bize ister başkasına. Soyadınızdan kaçış olmadığını çok iyi biliyoruz."

Ne yazık ki haklıydı. Angelo Leone'nin oğulları olmamız çoğu zaman aleyhimize işliyordu. İki yıl önce Dante'nin kaçırılmasına babamın aptallığı neden olmuştu. Yeraltı dünyasının çocukları her zaman ebeveynlerinin günahlarının bedelini öderler.

"Çoktan konuştuk ve anlaştık. Romero kardeşlere yaklaşacağız ve kasaların yerini öğreneceğiz."

"Peki ya bunu bilmiyorlarsa?" Bu mümkündü. Kızlar büyükannelerinin evinde büyümüşlerdi ama babalarının belgeleri nerede sakladığını biliyor olababilirlerdi. "Ya başka bir çıkmaz sokaksa?"

Pencereden dışarı baktım, Paris'in kalabalık caddeleri son duraklarına doğru ilerleyen insanlarla dolup taşıyordu.

"Onları kaçıırır ve babalarına şantaj yapmak için kullanırız." Annemiz bunu kesinlikle onaylamazdı. Bu son çareydi ama ahlaki açıdan hiçbir mantıklı yanı yoktu.

Dante kıkırdadı, yüz ifadesinde gizlenen bir heves vardı. "Bununla başlamalıyız."

Gözlerim yüzünü taradı. Bazen babamız gibi zalimleşmesinden endişe ediyordum, özellikle de kaçırılma ve ardından gelen kazadan sonra. Bugünlerde, işkenceden bahsedildiğinde yüzündeki heves beni bile duraksatıyordu. Tam olarak aynı değildi ama o hâlâ benim kardeşimdi ve her zaman onun yanında olacaktım.

"Phoenix'i ele geçirmek için bu kadar hevesli misin?"

diye homurdandım. "Belki de Reina'yı ele geçirmeyi tercih ederim," diye karşılık verdi.

Patladım, yüzüne kapandım ve sertçe nefes aldım. "Ona dokunamazsın," diye hırladım. Kardeşimle nadiren anlaşmazlığa düşerdik ama konu sarı saçlı kıza geldiğinde ortak bir zemin bulmakta zorlanırdık.

Dante benim patlamamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Elleri cebinde ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle öylece duruyordu. Ama gözlerindeki karanlık parıltı zayıf bir adamı kaçırtmaya yeterdi. Benim onlardan biri olmamam iyi bir şeydi.

"Görünüşe göre ağabeyim birilerine el atmaya hevesli," dedi bilmiş bir sırıtışla. Lanet olsun ona. "Ona olan takıntın nedir?"

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrıdı.

"Takıntı falan yok." Bana attığı bakış inanmadığını gösteriyordu. "Phoenix'le aranızda ne var?"

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Onunla tanışıp tanışmadığımı anlayamıyorum."

Ona sabırlı bir gülümseme sundum. Kazadan bu yana kırılan bir başka şey daha vardı: hafızası.

"Onu birkaç kez gördük, Dante," dedim yavaşça. "İlk kez Miramare'deki castello'daydı. Daha küçük bir kızdı."

Başını salladı, anıları onun için kavraması zordu. "Bunu hatırlıyorum. Başka bir yer vardı..."

Kazadan önce sakladığı sırlar olup olmadığını merak ederek onu değerlendirdim. Varsa bile artık yoktu.

Gerçi bundan şüpheliydim. Romero kardeşler tam olarak bizimle aynı çevrelerde hareket etmiyorlardı. Romero kızlarını her gördüğümüzde, yatılı okulundaki kaçırılma girişimi ve garajdaki zaman hariç, birlikteydik. O zamanlar Reina ile tek başıma ilgilenmişim. Kız kardeşi orada değildi.

"Kendine geleceksin," dedim ona güven vererek. Kazadan beri anılarının geri gelmesini bekliyordum. Bazıları geri gelmişti ama birçoğu hâlâ gelmemişti. Bunun onun başa çıkma mekanizması olup olmadığını merak ediyordum. "BlackHawk SF Güvenlik'i aramam gerekiyor."

"Ne için?"

"Reina'ya göz kulak olmaları için onları işe alacağım," dedim. Dante gözlerini devirdi. "Eğer Perez Cortes gözünü Reina'ya diktiyse, vazgeçmesi zor olacaktır. Adamın sarışınlarla karşı hastalıklı bir takıntısı var."

"Sanırım Phoenix'in siyah saçlı olması iyi bir şey," diye söylendi.

Sonra ortadan kayboldu ve beni telefon görüşmemi yapmak üzere bıraktı, bunun şimdilik onu güvende tutmaya yeteceğini umuyordum.

1c

REINA

I Amon Leone ve kardeşinin o adamları öldürdüğünü gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti. Onunla yemek yemeyeli koca bir hafta oldu. Bütün bir hafta boyunca -arkadaşlarımın dehşetine rağmen- haberleri izledim. Etrafıma karşı tetikteyim.

Hiçbir şey.

Sanki hiç olmamış gibiydi. Ama en kötü kısmı bu değildi. Ya da belki de en üzücüsü demeliydim. Amon beni tekrar görmeye çalışmadığı için sinirlenmeye başlamıştım. Akşam yemeği yedik. Tanrı aşkına, onun çubuklarıyla yedim. En azından beni arayabilirdi. Ya da beni ziyaret edebilirdi. Herhangi bir şey. Onun yerine, radyo sessizliği alıyordum. Sıfır. Nada.

Kaşlarım çatıldı. Ona telefon numaramı vermemiştim. *Ama nerede yaşadığını biliyor*, diye fısıldadı zihnim.

Beni tekrar göreceğini hiç söylemedi, değil mi? Aslında pek bir şey söylemedi ama bir şekilde çok şey söylemiş gibi hissettirdi. Uzun zaman önce Jodi Picoult'un kitaplarından birinde şöyle bir cümle okumuştum: "Ağzı sessiz bir hikâye gibi hareket ediyor." Kelimeler o zaman kafa karıştırıcıydı ama şimdi daha anlamlı geliyor. Ve benim acı prensim Amon Leone'ye mükemmel bir şekilde uyuyor.

Bu lakap uzun zamandır aklıma gelmemişti. Bir keresinde babamın konuşmasına kulak misafiri olurken duymuştum.

"O benim, senin değil," diye gürledi tanıdık bir adamın sesi hoparlörden. Zihnim onu bir isme bağlayacak kadar hızlı çalışmıyordu. "Amon benim oğlum ve o dünyayla bağlantısı var. Benim ailemle. Siktir git işimize karışma." Papa'nın işinde sıradan bir gün gibi görünüyordu. "Kendini yerin iki metre altında bulmak istemiyorsan, geri çekil."

Papa'nın dünyasının bir parçası olmak istemediğimi anlamak için duymam gereken tek şey buydu. Gerilim, nefret ve ölümcül tehditlerle dolu görünüyordu.

Gitmek için döndüğümde babamın kıkırdaması ve ardından gelen sözler beni durdurdu

Ben.

"Nasıl bağlandınız?" Papa alaycı bir ses tonuyla meydan okudu. I sandalyesinde arkasına yaslanmış purosunu tüttürürken hayal edebiliyordu. "Gayrimeşru bir piçiniz var. Omertà ya da Yakuza tacını alamayacak. Büyüdüğünde öfkeli ve acımasız bir prensin olacak." Alay etti, sonra ekledi, "Gerçek bir kazananınız olacak."

Kimin hakkında konuştuklarını anladığımda içime bir öfke yayıldı. Kimsenin Amon Leone hakkında, benim suçumu üstlenen çocuk hakkında kötü konuşmasına izin verilmiyordu. Beni kendi babasından kurtaran çocuk. Hayatımda gördüğüm en güzel kara gözlere sahip olan çocuk.

"En azından oğullarım var, Romero." Adam sinirlenmiş olmalıydı çünkü ardından cam kırılması gibi bir ses geldi. Büyükannem onun kıcını tekmeleyecek, diye düşündüm kendi kendime. "Ve eğer dikkatli olmazsan, kızlarını da alacağım. Dilsiz ve aptal olanı bile."

Ardından anlamadığım bir dizi İtalyanca kelime geldi ama telefonumu çıkarıp Google'a tercüme ettirecek vaktim yoktu çünkü arkamda bir gölge belirdi. İrkildim, büyükanne beni meraklı davranırken yakalarsa kendi kıcıma tekme yemeye hazırdım.

"Ne yapıyorsun?" Phoenix sessizce imzaladı.

Elimi göğsüme koyarak rahat bir nefes aldım.

"Beni çok korkuttun," diye imzaladım.

O sırtıttı, ben de gözlerimi devirdim, sonra ona dikkat çekmeyen bir bakış attım. "Papa'nın Bay Leone ile konuşmasını dinliyorum. En azından ben o olduğunu düşünüyorum. Tartışıyorlar."

Phoenix hiç etkilenmiş görünmüyordu. "Ne diyorlar?"

Omuz silktim. "Söylemesi zor ama babam Amon'a kötü isimler takıyor." Bay Leone'nin de ona lakap taktığını söylemedim. Bu onu üzebilirdi. Eğer o adamı elime geçirirsem, ablama dilsiz ve aptal dediği için onu boğardım. Duyma yetisini kaybetmişti ama eskisi kadar zeki, şefkatli ve güzeldi. Ve bana sorarsanız, bu gezegendeki herkesten daha iyi piyano çalıyordu.

Yanaklarım kızardı ve Phoenix'in bakışları yanaklarıma kaydı. "Bu aşkı gerçekten bırakmalısın," diye imzaladı, neyse ki kızarmamı Amon'a bağladı, başka bir şeye değil.

"Benim aşık olduğum falan yok," diye karşılık verdim, el hareketlerim sarsıntılıydı. Sinirlendiğimde ya da yıprandığımda böyle oluyordu. "Ama o vazoyu kırdığımızda bizi kurtardı. Babam en azından çocuğa iyi davranabilirdi."

Phoenix öfkeli bir nefes verdi. "Babam olsa Bay Leone'nin bize dokunmasına izin vermeden önce."

Elimi sallayarak bu mantığı reddettim. Amon beni kurtarmıştı ve bu, Papà'nın Bay Leone ile savaşa girmesinden daha iyi, daha romantik bir hikâyeydi.

Düşüncelerim günümüze ve büyümüş Amon Leone'ye geri döndü. Karanlığa saplanıp kalması ve ışığının sönmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Babalarımız gibi insanlar onu söndürmek için çok uğraştılar.

Belki ona bu dünyadaki ışığı gösterebilirim, diye düşündüm kendi kendime. Raven düşüncelerimi duyabilseydi beni azarlardı. Her zaman "Bir adamı değiştiremezsin" derdi ama gerçek şu ki onu değiştirmek istemiyordum. Sadece Amon'a dünyanın kötü olduğu kadar iyi de olduğunu göstermek istiyordum. Sadece nerede arayacağını bilmeliydi.

Ve ona gösterecek kişi de ben olacağım, diye karar verdim yüzümde geniş bir sırıtışla ve Phoenix'in meraklı bakışlarını üzerime çektim. Cep telefonum çaldığında ona el sallıyordum. Ekranı baktım ve "Favori Büyükanne"nin bana ters ters baktığını gördüm. Onun bizim tek büyükanne olduğunu boş verin.

Şu anda onun için havamda değildim! Yine de o yeşil Cevapla düğmesine bastım.

"Merhaba büyükanne," diye cevapladım FaceTime aramasını, büyükanne Diana'nın kulağı ekranda belirdi. Onlarca yılını ekranda geçirmiş bir kadın için bu konuda epey zorlanmıştı. "Telefonu önünüzde bir yere koyun ki sadece kulağınızı değil yüzünüzü de görebilelim."

"Lanet olası teknoloji," diye mırıldandı, manevra yapmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra muhtemelen ona yardım etmeye çalışan kocası ortaya çıktı ve sehpanın mı yoksa televizyonun mu daha iyi olacağı konusundaki hararetli tartışmalarını dinledim.

Kendi telefonumu kurup kız kardeşime el salladım. *"Büyükanne FaceTime'da."*

Gözlerini devirdi. İkimiz de nasıl çalıştığını anlamalarının en az beş dakika, yüzlerini kameraya odaklamalarının da bir beş dakika daha alacağını biliyorduk.

"Birkaç hafta içinde onu görmeye gideceğiz," diye imzaladı Phoenix. *"Bekleyemez mi?"*

Omuz silktim. *"Bizden haber alamadığında endişelendiğini biliyorsun."*

"Bu *sabah grup sohbetindeydi.*" Phoenix haklıydı ve güvenli seks ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar üzerine bir ders içeren uzun bir sohbet olmuştu. Nedenini bilmiyordum ama büyükannem birkaç haftada bir bize cinsel eğitim tazelemesi yapmak zorunda hissediyordu. Sanki ikimizin de buna ihtiyacı varmış gibi.

Şimdi Amon Leone? O kesinlikle bir aday olabilir. Hayallere daldım. Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordum. Muhteşemdi ve onu her düşündüğümde kalbimi hızlandıran bir şeyler vardı.

Öldürdüğü adamlar olabilir, diye uyardı mantığım ama hemen kapattım. Bu küçük bir engeldi ve belli ki diğer adamlar kötü adamlardı, değil mi? Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Belki de kabul etmek istemediğim kadar babama benziyordum.

"*Sadece hayatta olduğumuzdan emin olmak istiyor,*" diye imzaladım.

Phoenix, "*Mesajlarımıza cevap verirsek hayatta kalırız,*" diye belirtti. Haklı bir noktaydı ama tartışacak havada değildim.

"İşte geldik. Her şey hazır," diye duyurdu büyükannenin kocası. Dördüncü ve en zengin kocasıydı. Büyükanne de zengindi ama her nedense evliliğe gerçekten inanıyordu ve 60'lı yılların diğer yaşlanan film yıldızları gibi o da evlenmeye devam ediyordu. Phoenix ve ben onun Elizabeth Taylor'ın numarasını geçmeye çalıştığına dair şaka yapardık. Ne de olsa yolu yarılamaştı.

"Teşekkür ederim, Glasgow Dede." Gümüş beyazı saçları ve gülümseyen yüzü gözümün önüne geldi ve el salladım. "Nasılsınız kızlar?"

"*Güzel,*" diye ikimiz de imzaladık. "Ne var ne yok?" Ben sordum.

Büyükanne ASL dilinde cevap verdi ve Glasgow Dede'nin anlaması için konuştu. "Hiçbir şey. Torunlarımı bir nedene ihtiyaç duymadan göremez miyim?"

"*Bizi daha geçen hafta gördün,*" dedi Phoenix. Ses tonundan anlaşılmayabilirdi ama yüzündeki kızgınlık açıkça belli oluyordu. Büyükannesinin onu boğduğunu, aciz hissettirdiğini düşündüğünü biliyordum. O çok yetenekliydi.

Avucumu kardeşimin bacağına koydum ve onu sakinleştireceğini umarak okşadım.

"Seni her gün görmek istiyorum." Büyükannenin gözleri, bu ikisinin arasında her ne varsa onaylarcasına başını sallayan kocasına kaydı. "İkinizin İngiltere'ye gelmenizi ve yazı bizimle geçirmenizi istiyoruz."

Kız kardeşimin sertleştiğini hissettim ve ben de aynısını yaptım. Bu yaz fazladan bir tasarım dersi almıştım ama sekiz haftanın sadece üçünde beni meşgul edecekti.

Bir bahane bulmak için çırpınırken aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Yapamayız. İtalya'ya gidiyoruz. Babam istedi."

Ardından sessizlik geldi. Phoenix yanağımda bir delik açtı ve onun yararına imza atmadığımı fark ettim, bunu hemen düzelttim. "*Büyükanneme İngiltere'ye gelemeyeceğimizi çünkü babamın İtalya'ya gelmemizi istediğini söyledim.*"

Ona sert bir bakış attım. Başını salladı ve ekrana döndü. "*Bu doğru. Gelmemiz gerektiğini söyledi. Yoksa-*"

Büyükanne dik oturdu. "Yoksa ne olur?"

İçimden homurdandım. Bazen her konuda Papa'yla savaşmak için yaşıyormuş gibi hissediyordum. O çatışmadan beslenirken Phoenix bundan nefret ediyordu ve ben bu konuda nerede durduğumdan tam olarak emin değildim.

"Ya da bizi burada ziyarete gelir," diye ekledim hemen, kız kardeşimle kısa bir bakışmayı paylaşarak. "Bizi burada ziyaret etmesini istemeyiz çünkü hâlâ okul yurtlarında kaldığımızı sanıyor."

Büyükannenin omuzları gevşedi ve gülümsedi. "Onu kesinlikle kandırdık, değil mi?"

"Yaptık," diye kabul etti Phoenix. "*İkinizin arasında ne var ne yok?*"

Sonraki yirmi dakika boyunca Glasgow Dede torunlarından bahsetti - yine de üçüzler - bu sırada Phoenix, Büyükanne ve ben esnemelerimizi bastırmak zorunda kaldık. Üçüzler sevimliydi ama onlarla düğünde tanışmıştık ve devasa bir öfke nöbeti geçirmişlerdi. Bu şimdiye kadarki en iyi doğum kontrol yöntemi, Phoenix ya da ben cinsel olarak aktif olduğumuzdan değil.

Sonunda telefonu kapattığımızda hep birlikte iç geçirdik. "*Büyükannemi ziyaret etmektense babamın evine gitmeyi tercih ettiğimize inanamıyorum,*" diye imzaladım. "*İtalya gitmek isteyeceğim son yer. Neden daha iyi bir şey düşünemedik ki?*" "*Belki birkaç günlüğüne gidebiliriz,*" diye önerdi Phoenix.

"Al

herkes bizimle."

İsla çatlak kapıdan başını uzattı, alevli bukleleri yüzünü çerçevesliyordu. "Kulak misafiri oldum ve İtalya'ya gideceğini söylediğini mi duydum?"

Bir saniye sonra Raven ve Athena da odama daldılar. Plan yapmamız beş dakika, nadiren kullandığımız grup sohbetinde Papà ile onaylamamız ise bir on dakika sürdü.

Ve tüm bu süre boyunca, her şeyin başladığı yere geri dönme düşüncesi içimi çalkaladı.

REINA

Boklar, notlar, çizimler ve enstrümanlar rahat dairemizin her yerine dağılmıştı. Banyoda bile yapışkanlı notlar vardı. Fransızca ve İngilizce. Temizlemek ve düzenlemek için can atıyordum ama biliyordum ki kızlar beni öldürür ve sonra tekrar yeni notlar alırlardı.

Bu yüzden sınavlar geride kalana kadar beklerdim.

"Birkaç gün daha okul var ve sonra yaz tatili," dedi Raven, aynı anda imzalayarak. Hepimiz Paris'teki dairemizin küçük oturma odasının zeminine yığılmıştık, bacaklar çapraz ve kitaplar her yerdeydi. Bazıları açık, bazıları kapalıydı. "Çok çalıştık. Dışarıda bir geceyi hak ettik!"

Müzik tarihi kitabımı kapattım. Dikkatimi dağıtacak her şey hoşuma giderdi. Kız kardeşimin iyiliği için çift anadal yapıyordum ama müzikten onun kadar zevk almıyordum. Modayı tercih ederdim ve tasarımlarımı yaratırken saatler, günler, haftalar geçirebilirdim. Müzik söz konusu olduğunda, onu yorucu buluyordum.

"Bence bu harika bir fikir," diye onayladı Isla, muhtemelen evden çıkmaya can atıyordu. Ders çalışmaktan nefret eder, sadece müzik çalmayı tercih ederdi.

"Kulübe gitmek zorunda mıyız?" Mırıldandım.

Bir kulübe gitmek konusunda hep endişeliydim. Benim için ya tutardı ya tutmazdı ama bir gece dans etmek için dışarı çıkma fikri her zaman hoşuma gitmiştir. En azından Fransa'daki kulüpler on sekiz yaş ve üzeri içindi ve ben on sekiz yaşıma çok yaklaştım.

Phoenix başını salladı, yüzünde azarlayan bir ifade vardı. "*Yarın sınavlarımız var.*"

Isla omuz silkti. "Hepimiz gidiyorsak ben varım." Sonra yeşil gözlerini kızların her birine dikti ve Phoenix ile bitirdi. "Hepsi. Hepimiz. Biz."

"*Evde kalıp derslerimizi bitirmeliyiz.*" Phoenix her zaman mantıklı ve temkinli olardı. "*Bu yaz bol bol dışarı çıkabiliriz.*"

Mantıklı bir öneriydi ama kızların yüz ifadelerine bakılırsa pek de popüler olmayan bir öneriydi.

"Yaz neredeyse geldi," diye sızlandı Raven. "Dışarıda bir geceyi hak ediyoruz." Athena, "Her gece dışarıda bir geceyi hak ettiğimizi düşünüyorsun," dedi.

"Senin kadar sıkı parti yapabilen biriyle daha önce hiç tanışmadım, Raven."

Miranda Lambert ve Carrie Underwood'un düet yaptığı "Somethin' Bad" şarkısını söylemeye başladı ve poposunu bir striptizci gibi salladı.

Isla, "O bu ruh halindeyken kötü bir şeyler olacağı kesin," diye mırıldandı ve hepimiz kıkırdama krizlerine girdik. Phoenix hariç hepimiz. Yüzü çöktü ve yanaklarını avuçlayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum, sonra dudaklarımı okuyabilmesi için yavaşça ve net bir şekilde şöyle dedim

"Gideriz, dans ederiz, sonra da gece yarısına kadar döneriz," diye akıl yürüttüm. "*Külkedisi gibi,*" diye mırıldandı, sesi hiç çıkmıyordu. Öyle bir şey olmuştu ki

Onun sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Dört yaşındaydım ama hâlâ hatırlıyorum. Yumuşak ve melodik. Ama sonra hastalandı ve her şey değişti.

"Hadi direk dansına gidelim," diye bağırdı Raven, aynı anda işaret ederek. Kaygısız kişiliğinin ve seks düşkünü tavrının aksine oldukça çekingendi. Tüm bunlar daha önce kalbini kıran adam sayesinde olmuştu.

"Gerçekten mi?" Athena onu azarladı. "Biz striptizci değiliz."

"Ölmeden önce yapılacaklar listemde striptizci dansı var," dedi Raven, hepimizin gözlerini ona çevirerek. "Daha çok kucak dansı."

"Ölmeden önce yapılacaklar listenizde olması tuhaf bir şey," dedim.

"Kucak dansı yapmak ya da almak ister misin?" Isla merakla sordu. Raven başını eğdi, koyu siyah saç telleri omuzlarına dökülüyordu.

Kendisi seçmiş olsaydı daha uygun bir ismi olamazdı, saç rengi kuzgun tüylerini andırıyordu.

"Bunu düşünmem gerekecek," diye cevap verdi kollarını kavuşturup bir parmağını yanağına vurarak. "Sanırım kucak dansı yapmayı hiç düşünmemiştim, ama şimdi belki de çok dar görüşlü olduğumu görebiliyorum."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı Athena. "Eğer görüşlerini genişletirse, listesine başka neler girecek?"

"Yargılamayın." Hepimiz sırtarak gözlerimizi devirmiştik. Burası yargılamamanın olmadığı bir bölgeydi ama arada bir birbirimizi şok etmeyi başarıyorduk.

"Ama kucak dansı?" diye sordum. "Yapılacaklar listene başka bir şey - daha değerli bir şey - koyman gerekmez mi?"

"Peki, seninkinde ne var?" Ona baktım ve aslında hiç yapılacaklar listesi yapmadığımı fark ettim.

"Ne? Senin kendi yapılacaklar listen yok mu?" Raven savunmaya geçti.

Omuzlarını silkmiş olan kız kardeşime baktım. "*Bir tane yapmayı hiç düşünmemiştim,*" diye imzaladı.

"Aynen, ama bunu en kısa zamanda düzelteceğimden emin olabilirsiniz."

Isla alaycı bir ifadeyle, "Aynen öyle," dedi ve Athena'ya baktı. "Sanırım hepimiz bir tane yapmalıyız."

İkincisi gözlerini devirdi. "Sanırım ben de öyle yapacağım."

"Çok nazıksınız," dedi Raven homurdanarak. "Bir hafta içinde notlarımızı karşılaştırırız. Şimdi seksi kıyafetlerimizi giyip hazırlanalım. Yeni açılan bir kulüp olduğunu duydum. Oraya bir göz atmalıyız."

"Adı ne?" Merakla sordum.

"Bu bir Japon sembolü, ne anlama geldiğinden emin değilim," diye cevap verdi Raven ve gözlerim göğüslerimin arasında asılı duran kolyeye kaydı. Midemin çukurunda bir şey çalkalandı ve uyardı. Bu bir tesadüf olamazdı. "Evet, onun gibi" -zincirimle oynarken beni yakalamış olmalı- "kolyen gibi."

Bir saat sonra, giyinip kuşanmış, küçük banyomuzda toplanmıştık. "Aman Tanrım, bacaklarımızın üzerinde seks yapıyoruz. Bize bakan her erkek ereksiyon olurum." Böylesine *mütevazı* bir açıklama yapmak ve bunu yüksek sesle söylemek Raven'a kalmış. Bunu dünyaya duyurmaktan çekineceğini de sanmıyordum.

Çok kötü görünmüyorduk. Raven kırmızı deri bir mini elbise giymişti. Athena siyah deri şort ve gümüş askılı bir üst. Phoenix ve Isla beyaz deri pantolon giymeyi tercih etti. Phoenix arkadan bağlanan pırıltılı, askılı mavi bir üst giyerken, Isla aynı türden ama zümrüt yeşili bir gömlek tercih etti.

Kendimi kontrol etmek için arkamı döndüm. Siyah deri pantolon vücudumu o kadar sıkı sarıyordu ki ikinci bir deri gibi görünüyordu. Şeffaf pembe kolsuz bluz, altındaki ışıltılı push-up sütyenimi ortaya çıkarıyordu.

"Yeterince yaşlı görünüyor muyum?" Sağa sola dönerek hepsine sordum. Çok fazla makyaj yapmazdım. Daha az sürmeyi, doğal bir görünümle daha rahat olmayı tercih ediyordum. Çoğunluğu yirmi yaşına yeni basmış olan kalabalığın aksine ben henüz on sekizime basmamıştım ve en genç olduğum gerçeğinden nefret ediyordum. Anka Kuşu

benden yirmi ay büyüktü, yani grubun bir sonraki en genç üyesiydi.

Ama yapacak bir şey yoktu.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi Isla, kırmızı bukleleri onu egzotik bir tanrıça gibi gösteriyordu. Aynaya bir göz attım ve hepimizin yansımalarını yakaladım. Phoenix ve benim yüzlerimiz neredeyse aynıydı, annemizin ayna görüntüsü gibiydik. Ancak Phoenix'in koyu renk saçları babamızınkine benzerken, benim saçlarım anneminki kadar açık renkti. Buklelerim büyükannemin tarafından geliyordu. Sonra vahşi kızıl yelesiyle Isla ve kaygan, abanoz siyahı saçlarıyla Raven vardı. Athena'nın bal rengi saçlarında bakır ve altın tonları vardı.

"Gerçekten de iyi görünüyoruz, değil mi?" dedim kız kardeşimle kollarımızı birleştirerek. "Hadi gidip şu yeni, ateşli Paris kulübüne gidelim."

Otuz dakika sonra dışarıda, içeri girmek için bekleyen diğer parti müdavimlerinin arasındaydık. Yumuşak bir inilti çıkardım.

Ayaklarıma bakarak, "Tanrım, bu sıra çok uzun," diye mırıldandım. Pembe Valentino ayakkabılarım seksiydi ama en rahat ayakkabılar değildi.

Tanıdık Maserati'nin kulübün önüne yanaştığını görmeden önce duydum. Arabanın kapısı açıldığında nefesimi tuttum ve Amon'un sanki oranın sahibiymiş gibi kaldırıma adım atışını izledim. Doğruca kulübün girişine yöneldi. Bu gece, kusursuz bir şekilde dikilmiş üç parçalı bir takım elbise giymişti, tüm kişiliği gibi karanlıktı, ancak şu anda bir kurtarıcı gibi görünüyordu. İçeri girmenin bir yolu. Arkasından gelen adam kuyruktaki kadınları süzme gösterisi yaptı. Ama Amon öyle yapmıyordu, gözlerini önden ayırmıyordu.

"Burada bekleyin," dedim Phoenix ve diğerlerine, Amon'un peşinden koşarak. Nehirden gelen esinti Amon'un parfümünü taşıyordu. Temiz hava solumak gibiydi. "Amon." Hiçbir şey. "Amon, bekle."

Sendeledi, arkasını dönerken adımları hafıfledi. Yine de yeterince hızlı durmadım ve onun sıcak, kaslı göğsüne çarptım. Isı, tutuşmuş bir alev gibi içime yayıldı. Etrafımızda düzinelerce insan vardı ama hepsi arka planda kayboldu ve bana dünyada yalnız olduğumuzu hissettirdi.

Kendimi toparlamak için bir adım geri attım, ancak o zaman elinin dirseğimi kavradığını ve beni sabitlediğini fark ettim.

"Özür dilerim," dedim, kafa kafaya çarpışmamız için özür dileyerek, elim göğsündeydi. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı eğmek zorunda kaldım ve bunu yaptığımda gözleri

ruhuma çarptı. Güçlü bir akıntıyla savaşmak gibiydi. Sadece yıldızların rehberiniz olduğu karanlık bir evrende süzölmek gibi.

Bir el omzuma indi. "Kaybol."

Bana dokunmaya cüret edene çıkışmak için arkamı döndüm ama Amon benden önce davrandı. "Elini ondan çek, Roberto."

Roberto yanmış gibi geri adım attı. "Üzgünüm, patron."

"Ona bir daha asla dokunma." Amon'un diğer tarafında başka bir adam belirdiğinde Amon'un her zamanki sakinliğinin yerini soğuk bir öfke aldı. Kel. Tıknaş. Ve bok gibi korkutucuydu. Gözlerim büyüdü, aramıza biraz mesafe koyarken hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi. "Sorun yok Cesar. Ben hallederim," dedi adama, bakışlarını sağa çevirerek.

Roberto sinirli görünüyordu, gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi ama aynı hızla kayboldu. Cesar soğukkanlı görünüyordu. Ve tüm bu süre boyunca, kapıdaki bir fedai VIP ipini çözmüş, açıkça Amon'un geçmesini bekliyordu.

Roberto'yu, Cesar'ı ve fedaiyi görmezden gelerek dikkatimi Amon'a yönelttim. "Merhaba," dedim gülümseyerek. "Tekrar karşılaştığımızı inanamıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Biz birbirimize rastlamadık. Sen bana rastladın."

Yanaklarım Hades'ten daha sıcak yanıyordu. "Çok ani durdun." Sonra çenemi oynattım ve bu konuda tartışmanın ne kadar saçma olduğunu fark ettim. "Buraya birkaç arkadaşım ile geldim. Şuradaki adamdan bizi içeri almasını isteyebilir misin?" İyilik olsun diye tatlı tatlı gülümsedim ve ekledim, "Lütfen."

Hayattan daha büyüktü, gözleri kıyafetimin üzerinde gezinirken beni inceliyordu. Bana sanki bilim projesiymişim gibi bakıyordu. Ta ki bakışlarımız buluşana kadar. Sonra bakışlarının arkasında bir şey parladı ve beni alışık olmadığım bir şekilde baştan çıkardı.

"Reşit değilsin." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Ama değiller," diye gerekçelendirdim. "Eğer beni içeri almak istemiyorsan, o zaman

izin verin." Kız kardeşimin ve arkadaşlarının bir araya toplandığı yere döndüm, bazı erkekler onlara laf atmaya başlamıştı bile. Her zaman aynıydı. Amerikalı olduğumuzu ve kışkırtıcı giyindiğimizi anladıklarında, yorum yapmakta özgür olduklarını hissediyorlardı -güzel ve çirkin- bizim yolumuz.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silkdim. "Bir kulübe girmeme ilk kez izin verilmiyor. Eve gideceğim."

Bana doğru bir adım attı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yalnız mı?" diye hırladı.

Ona doğru bir adım attım, o kadar yaklaştım ki başımı öncekinden daha da fazla geriye eğmek zorunda kaldım. "Amon, buna gerçekten bir son vermelisin. Evet, yalnız. Sadece sen etrafımdayken başım belaya giriyor. Ayrıca, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Başımın üstüne bakarken çenesi gerildi. "Cesar, bu kadını ve kız arkadaşlarını içeri al." Sonra arkasına bile bakmadan kulübe girdi.

Göz kırptım.

Bu pek centilmence değildi. Bize içeri kadar eşlik edeceğini ummuştum. Benimle dans etmesini. Ya da en azından benimle biraz konuşmasını. Beni bir saniye bile düşünmeden terk etmesini beklemiyordum.

"Her neyse," diye mırıldandım nefesimin altında. Topuğumun üzerinde döndüm ve "Kızlar, buraya gelin" diye bağırdım.

Onları taciz eden adamlardan kurtuldukları için mutlu bir şekilde bana doğru zıpladılar. Cesar yüzünü buruşturdu ama bize yol gösterdi.

"Sen en iyisisin," diye gülümsedi Raven. "Bunu nasıl başardın?" Gözlerim Phoenix'e kaydı, onun gözlerini üzerimde hissettim. "Sadece eski bir arkadaş."

İçeri girdik, kırmızı ışıklarla aydınlatılmış vestiyeri geçtik ve bar alanına doğru ilerledik. Zemin camdı ve altında hareket eden suyun parıltısını görebiliyordunuz. Dans pistinin bulunduğu geniş kapıları geçtik. Işıklar yanıp sönüyordu -mor, kırmızı, mavi, sarı- ve çıplak kollarıma yumuşak bir parıltı vuruyordu. Ayaklarımızın altındaki paneller de renk değiştirdi. Ritim, sanki pist kendi kalbiyle yaşıyormuş gibi altımızda titreşiyordu.

Kulüp kalabalıktı. Bara doğru ilerledik, ilk cin shot'larımızı içtik ve dans pistine yöneldik. Zara Larsson'un "Ruin My Life" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır yükselirken dans pistindeki bedenler birlikte hareket ediyor, uzuvlar birbirine değiyor ve kalçalar sallanıyordu.

Phoenix yüksek sesli müziği duyabiliyor ve baslardan gelen titreşimi hissedebiliyordu. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu, yüzü aydınlanıyor ve gözleri heyecanla parlıyordu. Sessizlikten, günlük konuşmalar gibi basit bir şeyi duyamamaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Şimdi burada olduğumuz ve birlikte dans ettiğimiz için daha önce dışarı çıkma konusundaki isteksizliğini unutmamı sağladı.

Bir şarkıda dans ettik, sonra diğerinde ve ondan sonra bir başkasında. Bir damla ter sırtımdan akarak tenimden aşağı süzüldü. Ellerimi üzerimde gezdirdim.

boynumu, buklelerimi kaldırdım ve yukarı baktım.

Nefesim kesildi ve hareketlerim dondu.

Amon, ipeksi siyah saçları olan, kalçalarını zar zor örten siyah bir mini elbise giymiş, kolları ona sarılmış ve dudakları boynunu okşayan güzel, uzun boylu bir kadının yanında duruyordu. Ruh halim bozuldu. Vücudu kıvrımlıydı, göğüsleri benimkilerden daha büyüktü ve bacakları çok daha uzundu.

Güzel olabilirdi ama Amon'un ağzını bile oynatmamasına rağmen kıkırdamaya devam etmesine bakılırsa sütyen ölçüsünün IQ'sundan daha yüksek olduğuna bahse girerim. İnsanları yargılamak hoş değildi ama kendime engel olamıyordum. Kadın benim bok listemdeydi.

Yanımdaki en yakın adamı yakalayarak tekrar dans etmeye başladım. Ne yazık ki bu adam Roberto'ydu, Amon için çalışan adam, ama kıskançlık aklımı başımdan aldı.

Kendimi Amon'u ve onu birlikte gördüğüm kadını düşünmemeye zorlayarak onunla dans etmeye devam ettim. Müziğe ve kalçalarımın dönüşüne odaklandım. Daha yavaş, daha seksiye. Daha şehvetliydi.

Ama içten içe, başka birine sahip olduğu için kızgındım -öfkeyle kıskanıyordum-. Kadının pis pençelerini göğsünde gezdirirken ona bir şeyler söylediğini görmek için tam zamanında ona doğru bir bakış fırlattım. Cevap verdi ama gözleri benim üzerimdeydi. Bedenim onu arzuluyor, kadını bırakıp dans pistine inmesini ve bana katılmasını umuyordu.

Bakışlarını tutarak müzik eşliğinde dans etmeye ve şarkının sözlerini dudaklarımla mırıldanmaya devam ettim ama Amon arkasını döndüğünde hayal kırıklığı damarlarıma doldu. Kadını da p e ş i n d e n sürükleyerek uzaklaşmasını izledim,

kalbimde garip bir his hissediyordum.

Nefretti. Ben değil de o olduğu için nefret ediyordum.

AMON

T o çekim yasaktı. Pek çok açıdan yanlış.

Bir de babasına karşı planladığım intikam vardı. Reina ile ilgili her şey rahatsız ediciydi ve Yoğunluk, içimde derinlerde incelemek istemediğim bir şeyi tetikledi.

Ben de işe dönmeye karar vererek oradan ayrıldım. Plan geri tepti çünkü zihnim onun pistte dans ettiği, uzun bacaklarının kulüpteki erkekleri baştan çıkardığı her türlü senaryoyu canlandırdı. Saçları beni çılgına çeviriyordu, özellikle de kalp şeklindeki yüzünü çerçevelediği zaman. Bir de her zaman yumuşak bir gülümsemeye sahipmiş gibi görünen o lanet dudakları vardı.

Başımı salladım ve onu aklımdan çıkardım.

Kardeşim ve ben arka odadaydık, hem Leone limanlarına hem de kendi özel limanlarıma gelen kokain sevkiyatlarının numaralarını kontrol ediyorduk. Bir Leone olabilirdim ama babamın bana hiçbir şey bırakmayacağını düşünmezdim. Bu dünyada kendi yolumu çizmem çok önemliydi.

"Neyin var senin?" Dante kendi rıhtımına gelen sayıları hesaplarken mırıldandı. "Buraya geldiğinden beri suratın asık."

"Romero'nun kızına rastladım." Roberto'yla dans ettiği görüntüler zihnimde tekrar tekrar canlanıyor, yüzümün kızarmasına neden oluyordu. Reina'nın dünyamı alt üst edeceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

"Yine mi?" Başımı salladım. "Seni takip mi ediyor?" "Hayır."

Beni gördüğüne gerçekten şaşırmış gibi görünmesi dışında ben de aynı varsayımda bulunurdum. Eğer numara yapıyorsa, mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Yine de annesi ve büyükannesi oyuncuydu, yani bu geni miras almış olması çok da uzak bir ihtimal değildi.

"Seninle ilgilenen kıza ne oldu?" Dante'nin sesi düşüncelerimin arasına girdi ve Reina'dan bahsetmediğini anlamam bir anımı aldı.

Işıkların altında parlayan sarı buklelerini, kalçalarını ritme göre sallayıp dönerken erkeklerin ona bakışlarını görmeye dayanamıyordum.

Reina Romero çok seksi görünüyordu. Giydiği her şeyin içinde muhteşemdi, ama o dar deri pantolon kıvrımlarını öyle bir sarıyordu ki, bana vücudunun altında nasıl görüneceğine dair bir fikir verdi.

Yaşı küçük. Reşit değil. Reşit olmadığımı kendime hatırlatıp duruyordum ama nedense bunun bir önemi yoktu. Boku yemiştim.

"Amon?" Dante'nin sesi bana ona hiç cevap vermediğini hatırlattı.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok." Kadınlar hakkında konuşacak havada değildim. "Numaraların nasıl gidiyor?" Onun yerine ben sordum.

Bu da dikkatimizi tekrar işimize vermemizi sağladı. On sekiz yaşına girer girmez Dante ve ben orada burada iş kurmaya başladık. Dante aile işimizle benden daha fazla ilgileniyordu, bu yüzden kendi işimi büyütmek için boş zamanım kalmıştı. Dört kıtada gece kulüpleri, oteller ve rıhtımlara sahip oldum ve bunları daha yasadışı girişimlerimden elde ettiğim parayı aklamak, malzemelerim ve nakliye için aktif olarak kullandım. Hatta hobim olan araba yarışlarına bile yatırım yaptım ve iyi bir getiri elde ettim.

"Geliyorlar," diye homurdandı Dante. İş konuşmaktansa kadınlardan konuşmayı tercih ederdi. Ne de olsa sadece yirmi üç yaşındaydık, ben ondan sadece birkaç hafta büyüktüm ve ikimiz de unutmayı tercih edeceğimiz şeyler görmüştük. Ama bu önemliydi. Bu bize babamızdan -eğer ihtiyacımız varsa- ve eğer istersek yeraltı dünyasından bağımsızlık kazandıracaktı.

Şehirlere göre sıralanmış satış rakamlarını incelemek her zaman sonsuza kadar sürerdi ama neler olup bittiğini tam olarak öğrenmek istiyordum. Dante de aynı şeyi hissediyordu. Babamın işi söz konusu olduğunda, yükü paylaşıyorduk ama bizim değildi. En azından o nefes aldığı sürece.

Bir saat geçtikten sonra kapı çaldı ve ikimiz de dizüstü bilgisayarlarımızdan başımızı kaldırdık. Kapı açıldı ve gelen Cesar'dı. Dev gibi bir vücudu vardı ve babamın sağ koluydu, ancak sadakati bize kaymıştı. Babamızı en az bizim kadar sevmiyordu.

Kaşlarımı çattım. Buraya nadiren gelirdi. Genellikle ön tarafta ya da barın arkasında olurdu.

Gergin bir şekilde gülümsedi ve ben de gözlerimi kıstım. "Ne oldu?"

"Barda bir sorunumuz var," dedi, ses tonu temkinliydi. "Biri bir kıza tecavüz etmiş ve sağır kız kardeşi çılgına dönmüş."

"Romero kızları," diye tısladık ağabeyim ve ben aynı anda. Sarsılarak doğruldum ve dizüstü bilgisayarımı yolumdan çektim. Lanet olası para bekleyebilirdi. "Kim?"

"Ona dokunmadı. Kız kardeşi ve arkadaşları oradaydı ve onun üzerindeydiler." Cesar sert bir şekilde nefes alıyordu. Kızlardan faydalanmak için onlara ilaç veren erkeklerden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Hışımınla yanından geçip ofisimizin önündeki salonun önünden geçerek Reina'ya ulaşmak için acele ettim. Dante ve Cesar'ın beni takip ederken arkamdan konuştuklarını duyabiliyordum ama onları zar zor dinledim. Yüksek sesli müzik içime işledi ve onu görene kadar öfkemi besledi.

Reina kız kardeşinin koluna yapıştı, yüzü kül rengiydi, gözleri odaklanmamıştı ve başı sanki onu tutamıyormuş gibi sallanıyordu. Bu haliyle bile o kadar güzel görünüyordu ki canı acıyordu.

"Bunu yapan adamı bulun ve bana getirin." Sesim zorlukla bastırdığım öfkemle titriyordu. Onu kesip biçecek ve ona baktığına pişman edecektim.

"O-" Cesar sesli bir şekilde yutkundu, rahatsız olduğu belliydi. "Lanet olası Roberto'ydu."

"Arkadaşın," diye mırıldandı Dante. Tam olarak değil, ama bir çeşit arkadaşım sayılırdı. Üniversitede birkaç dersi paylaştık ve adam daha sonra burada kaldı, ben de ona bir iş verdim.

İçimdeki öfkeyi ve onun peşinden gitme isteğini bastırmak için bir saniye durmak zorunda kaldım. Onu lime lime etmek istiyordum ama Reina şu anda daha önemliydi. O iyileşir iyileşmez onu halledecektim.

"Onu özel odaya götürün," diye homurdandım.

Öfke boğazımda ve damarlarımda yanarken kalabalığın arasından geçtim, insanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. Reina'yı, onu zar zor ayakta tutabilen kız kardeşinin elinden aldım.

"Bırak beni," diye tükürdüm, Reina'nın boştaki kolunu tutarak. Phoenix, ablasınınkine çok benzeyen ama hiç benzemeyen gözleriyle bana baktı. Sonra kızın sağır olduğunu hatırladım. *Aptallar İçin Amerikan İşaret Dili*'ni sipariş etmeyi aklıma not ettim.

Dante Phoenix'in ince omzuna dokundu ve gözleri ona kaydı. "Bırak onu Amon alsın. Onu güvende tutacaktır."

Dudaklarını okumuş olmalı çünkü Reina'yı bıraktı. Ama sonra beni şaşırtarak onu tersledi. Onların saçmalıkları için zamanım yoktu. Romero'nun kızını kızdırmak için ne yaptığını bilmiyordum ve şu anda umurumda da değildi. Benim önceliğim Reina'ydı.

"Orada... galaksiler... var," diye tutarsızca mırıldandı Reina, elini kaldırmaya çalıştı ama gevşekçe geri düştü. Onu kucağıma aldım ve yüzünü göğsüme gömdü. "Çok fazla galaksi var."

Başımı salladım. Kız zor durumdaydı. "Arkadaşlarının geri kalanı nerede?"

Gözleri sağa sola daldı, odaklanamadı, göz bebekleri büyüdü. Ağzını açtı ama sonra tek kelime etmeden kapattı.

"Cesar onlarla birlikte," diye yanıtladı Dante. "Kızlar Roberto'yu dövmeye çalıştı. Haklı olarak."

Başımı salladım ve ofisime dönmek üzereydim ki Phoenix dikkatimi çekmek için pazumu çimdikledi. İmza atmaya başladı ama ben hiçbir şey anlamadım. Dante'ye baktım, o da en az benim kadar bilgisiz görünüyordu. Telefonunu çıkardı ve ona uzattı.

"Buraya. Yaz." Önce telefonuna baktı, sonra da ters ters ona baktı. Gözlerini bana çevirdi, ama ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Reina ögürdü, yüzü bir ton daha soluklaştı.

"Siz ikiniz bir yolunu bulun," diye homurdandım. "Onu ofise götürüyorum." Onları geride bırakarak dans eden bedenlerden oluşan kalabalığın arasından ilerledim.

Şaşkın mavi gözleri benimkileri buldu, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Parmakları gömleğimi buruştururken yüzümü incelediler.

"O kadar çok yıldız var ki," diye mırıldandı, nefes alıp verirken zorlanıyordu.

Onu kollarımda çaresizce izlerken içimde bir öfke patlaması oldu. Öfkeden deliye dönmek, insanları öldürmek ve incitmek istedim. Bunun yerine, tüm odağımı ona yönelttim. Söz konusu o olduğunda bu tepkiyi ya da bu öfkeyi anlamıyordum. Tek bildiğim, kulübümde ona bir şey olduğu için kendimi sorumlu hissettiğimdi. Ofisime geri döndüğümde, onun küçük ve savunmasız bedeni bana yaslanmıştı.

"Duş," diye mırıldandı. "Duşa ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım. Daha önce hiç uyuşturulmamıştım ama duş almanın işe yarayacağını sanmıyordum.

"Dinlenmen gerek," dedim yumuşak bir sesle ve onu kanepeye yatırdım.

Parmakları şaşırtıcı bir güçle takım elbiseme yapıştı. "Duş al." Kıpırdamadım, duş talebi karşısında kafam karışmıştı. Kimse ona dokunmamıştı, değil mi? Ellerimin arasında kıpırdandı, titriyordu. "Hasta olacağım."

Onu kucağıma aldım ve titreyerek kusarken başını tuvaletin üzerinde tutmak için tam zamanında banyoya ulaştım.

"Bakma," diye mırıldandı, sesi perişan geliyordu.

"Daha kötülerini de gördüm." Kolumu beline doladım ve kalkmasına yardım ettim, tuvaletin kapağını kapattım ve sifonu çektim. Lavaboya döndüm, bir havluyu ıslattım ve havluyu havaya kaldırdım. Havluyu alıp ağzını silerken elleri titriyordu. "Daha iyi misin?"

Vücudundan bir ürperti daha geçti. "Duşa ihtiyacım var." Büyük duşa doğru baktım. Kıyafetlerini çıkarmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Ona bu haldeyken asla dokunmazdım ama kız kardeşi buraya geri gelirse nasıl görüneceğini biliyordum. Ayrıca, o bir *Romero*'ydu, unutamazdım. "Lütfen."

İçimi çektim ve duşu açmak için onu bıraktım. Titreyen bacakları onu destekleyemedi ve dengesini kaybetti. Onu yakalayıp tuvalete oturttum.

"Sanırım birlikte duş alacağız," diye mırıldandım nefesimin altında, onu kucağıma aldım. Ellerini kaldırmaya çalıştı, o dayanıksız iplere uzanıyordu. "Kıyafetlerin üzerinde kalsın."

En azından tamamen giyinik kaldığımızı söyleyebilirdim.

Suyun altına girdik ve yavaşça karo zemine doğru kaydık. Derin bir iç çekti ve bana sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Ona bakarak, "Neden duş alıyorsun?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Paniğe yardımcı oluyor." İşte yine oldu. *Panik ataklar*. "Gözlerin galaksiler gibi," diye mırıldandı uykulu bir şekilde. "Çok güzel."

Alaycı bir nefes verdim. İlk defa biri bana güzel demişti. Kızın galaksilere karşı ciddi bir takıntısı vardı. Ve görünüşe göre pembe renge.

Banyo kapısı açıldı ve Dante, Phoenix ile birlikte göründü. Üzerimize su yağarken fayans zeminde ikimizi incelediler.

"Onu buldun mu?" Kardeşime sordum.

Başını salladı. "MIA."

Uzun sürmeyecekti. "Ghost'a onu bulmasını söyle." Bu adam Rusya'da olmadıkları sürece herkesin izini sürebilirdi.

Bir an hareketsiz kalarak Reina'nın vücuduna yapışan ıslak kıyafetlerini izledi ve kıskançlık göğsümü ısırdı. Hiçbir erkeğin ona bu şekilde bakmasını istemiyordum. Aslında bu beni kızdırıyordu. O benimdi.

Düşüncelerimdeki sahiplenici nota açıldı. Reina'ya karşı her zaman korumacı olmuşum ama o ana kadar bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim. *Benim kızım*. Yumuşak kalpli kız geceleyin bir hırsız gibi içeri girdi ve ruhumu çaldı.

Ruhum yorgun ve ahlaki pusulam bozuk olabilirdi ama onu kaybetmemek için kardeşimle ölümüne savaşacağımı biliyordum.

Dante herkese ve her şeye sahip olabilirdi. Ama ona sahip olamazdı.

REINA

I kanepemizde kız kardeşime sarılmış bir şekilde uyandım. Isla, Athena ve Raven yere yayılmış, vücutlarını örtmek için çarşaf kullanıyorlardı. Üçü de dün geceki kıyafetlerini değiştirmiş, şort ve atlet giymişlerdi.

Kırık pencereden şehrin uğultusu geliyordu. Sesler yayalar aceleyle Fransızca konuşuyordu. Araba kornaları havada patlıyordu.

Gözlerimi indirdiğimde üzerimde büyük beyaz bir tişört buldum ama bu benim değildi. Bir erkeğin tişörtüydü ve limon ve yeşil elma kokusu bana tam olarak kime ait olduğunu söylüyordu. Tişörtü yüzümün yarısına kadar çektim ve kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim.

Dün gecedен görüntüler zihnimi doldurdu. Bana sarılırken sıcaklığın midemde nasıl kıvrıldığı.

"Tamam, duşa biraz ara vermeliyiz," dedi Amon bakışlarımı tutarak. Gözleri yumuşak ve karanlık bir şekilde parlıyordu ve ben de kendimi onların içinde boğulmaya bıraktım. Tıpkı uzun zaman önce altı yaşındaki o kız çocuğuyken yaptığım gibi.

"Tamam," diye kabul ettim. Ben onu izlerken başının üstünden uzanıp musluğu kapattı. Giysilerinin altında kaslarının esneme şeklini. Mürekkep siyahı saçlarından boncuk boncuk su damlıyordu.

Tüm vücudum yanıyordu ama bunun uyuşturucudan mı yoksa bu adamdan mı kaynaklandığından emin değildim. Parmaklarım gömleğinin eteklerini kavrarken her santimim titriyor ve dişlerim takırdıyordu.

Yumuşak bir havluya uzandı ve onu vücuduma sardı. İçimi çektim, ona doğru eğildim ve yüzümü göğsüne gömdüm.

"Güzel kokuyorsun," dedim dişlerim takırdayarak.

Göğsünden sert bir ses yükseldi. "Tarçın gibi kokuyorsun."

"Acı prens," diye mırıldandım burnumu kırıştırarak. "Bu hiç... seksi değil." Bir an için sustu ama kafamda her şey dönüp dururken bunu fark etmedim. "Benim acı prensim."

"Bunu nereden duydun?" Sesi sertleşti, sesine karanlık sızdı.

Yorgunca iç çektim.

"Baba," diye mırıldandım. "Her zaman o." Yüzümü ona doğru kaldırdım, yüzünde acı ve karanlığı gördüm. Avucumu yanağına götürdüm ve usulca kavradım. O kadar güzeldi ki, başka tarafa bakamadım. "Üzülme. Kulak misafiri oldum ve onu duydum."

Bakışları sertleşti. "Bunu bana baban verdi." Gözlerimi kırıştırıp şaşkınlıkla ona baktığımda ekledi: "Unvan."

Bir nefes verdim. "O kadar da kötü biri değil, biliyorsun," diye mırıldandım. "Ama annemi kaybetmek onu kırdı." Başımı tekrar göğsüne yasladım. "Onu çok severdi."

Sonra alnımdan öptü ve anlayamadığım Japonca bir şeyler fısıldadı ve kendi kendime yarın ilk iş olarak Japonca için Rosetta Stone sipariş edeceğimi söyledim.

"Eve nasıl geldik?" Hafifçe kıpırdandığımda homurdandım. Yerdeki kızlar kıpırdandı, pencerelerden süzülen sabah ışığına karşı gözlerini kırıştırdılar.

Phoenix'in gözleri birden açıldı ve benimkilerle buluştu. "Nasıl hissediyorsun?" "Şöyle böyle," diye mırıldandım imza atarken. "Eğlenceni mahvettiğim için özür dilerim." Isla'nın eli çıplak kalçalarımın geldi ve sıktı. "Sakin üzülme.

O şerefsiz senden faydalanmaya çalıştı."

Olaylar bulanık bir şekilde gözümün önünden geçti. O adam bize bardan içki getirdikten sonra midemin nasıl bulanmaya başladığını. Dans pistinde ne kadar sakar olduğumu, odanın dönüp durduğunu. Ama kızlar beni fark ettiklerinde kurtarmaya geldiler. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydılar, asla kaldıracabileceğimden fazla içmezdim. Ben kız kardeşime tutunurken ve dünya kendi ekseninde dönerken onu kulüpten kovaladılar, ona isimler taktılar. Sonra Amon eski bir tanrı gibi bana doğru ilerledi ve günü kurtardı. Bu görüntü nedense her şey kadar netti.

"Arkadaşının ona iyi davranacağını sanmıyorum," dedi Raven.

"Yapmamalıydı," diye tısladı Athena. "Eğer biz orada olmasaydık, Roberto Reina'ya tecavüz edecekti."

Başım ağrımaya başladı ve kulaklarım çınlıyordu.

Phoenix kızlara sert bir bakış atarak, "*Herkes sakin olsun,*" diye işaret etti. "*Sakin olalım.*"

Başımı salladım. "Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Senin sayende." İçeri dalıp günü kurtaran uzun boylu, egzotik adamı düşünerek hülyalı bir şekilde gülümsedim. "Ve Amon," diye ekledim usulca.

Oda sessizleşti. Şehrin gürültüsü hiç kesilmedi ama o bile hafiflemiş gibiydi. Üzerimde dört çift göz buldum ve neyi kaçırdığımı merak ederek gözlerimi kırptım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Athena. "Herhalde bu kadar hızlı olmaz, değil mi?"

"Ne?" Gözlerim bir kızıdan diğerine geçerek kız kardeşime takıldı. "Ne oldu?"

Phoenix güzel yüzüne kazınmış endişeyle beni izledi. "*Ona aşık mı oldun?*"

Başımı salladım.

"Evet, var," diye düzeltti Raven inkârımı. "Yüzünün her yerinde var." Sanki orada gördükleri her şeyi silebilecekmişim gibi elimi yüzüme götürdüm.

"Saklamaya zahmet etme," dedi Isla yumuşak bir sesle. "Utanılacak bir şey yok."

Omuzlarım dikleşti. "Utanmıyorum. Sadece hepinizin aceleci davrandığınızı düşünüyorum." Yanaklarımın ısındığını hissettim ve kalbim göğsümde kanatlarını ilk kez deneyen bir kelebek gibi çırpındı. "*Eve nasıl geldik?*" Kız kardeşime sordum.

Raven cevap verdi, "*Erkek arkadaşın* bizi eve getirdi. Israr etti ve hiçbir şey onu caydıramadı. O seni ve Isla'yı arabasına alırken kardeşi de Phoenix, Raven ve beni aldı."

Isla ciddi bir yüz ifadesiyle, "Galaksiler hakkında konuşup duruyordun," dedi.

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Isla'nın gözleri onlara kaydı, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı ama neyse ki bir şey söylemedi.

Gözlerimi kapattım ve tek hissedebildiğim alnıma değen dudaklarıydı, bana o güne kadar duyduğum en güzel dilde fısıldıyordu.

Sonra telefonuma uzandım ve *Rosetta Stone Japanese, Level One*'ı sipariş ettim.

AMON

I Zindan merdivenlerinden aşağıya doğru ilerledim, karanlık koridorlarda belli belirsiz sesler yankılanıyordu.

Öfkem o kadar güçlüydü ki, bir patlama gibi patlamakla tehdit ediyordu.

Yanardağ, kırmızı bir sis görüş alanıma giriyordu. Boğazımda yanarken, çocukken öğrendiğim nefes egzersizlerini kullanarak onu boğmak zorunda kaldım.

Hücreye yaklaşırken o tanıdık sakinliğin üzerime çökmesine izin verdim.

Hem Dante'nin hem de benim babamızın kalıbına girmiş olduğumuzu fark etmemiş değildim. Babam belli bir noktaya değinmek istediğinde zindanları kullanırdı. Ve işte ben de aynı şekilde meramımı anlatmaya hazırlanıyordum.

Sadece bir istisna vardı.

Bu adam gitmeyecekti. Arkadaş ya da değil.

Şeytanların yükselmesine ve yönetimi ele geçirmesine izin verdim. İtalya'da il diavolo'nun en kötüsü olduğunu düşünürlerdi ama Japon mitolojisinde Amanjaku pastayı kapmıştı. Roberto ve diğer tüm erkekler -ya da kadınlar- bu gece benimle ve benimkiyle uğraşmanın ne demek olduğunu öğreneceklerdi.

Dante ve Hayalet taş a yaslanmışlardı. Yüzlerinde bembeyaz dişlerini gösteren bir gülümseme vardı ve gözleri bir vaatle parlıyordu. Kingston, Sofia Volkov'un berbat yöntemlerinin bir ürünüydü. Dante ise babamızın ve ona yapılan işkencelerin bir ürünüydü. Onu bulduğumuz zaman bulmasaydık neler olabileceğini hayal etmekten bile nefret ediyordum.

Biraz delirmiş ve akli dengesini yitirmişti.

Ağabeyim beni dikkatle izliyordu, ağzından bir sigara sarkıyordu. Son iki yıldır bu alışkanlığı geliştirmişti ve bırakmayı reddediyordu. I

hoşuma gitmiyordu. Bağımlılık bir zayıflık göstergesiydi ama hiçbir şeyin onu durduramayacağını biliyordum. Ta ki kendisi bırakmaya hazır olana kadar.

Ghost'a bakarak "Bir sorun var mı?" diye sordum.

Roberto'yu bulmakta hiç zorlanmadığı belliydi.

Omuz silkti. "Hayır."

"Bir şey söyledi mi?"

Ghost cevap verme zahmetine girmedi. Doğum ismine geri dönmüş olabilir ama alışkanlıkları aynı kalmıştı. İster Kingston ister Hayalet adını kullansın, fark etmezdi. O bir katildi. En iyi iz sürücüydü.

Kingston sessiz kalınca Dante sonunda yanıt verdi. "Sessizdi. Durumun ciddiyetini henüz kavradığını sanmıyorum."

"Yapacak. Çok yakında."

Roberto'nun bir sandalyeye bağlanmış olduğu yere doğru ilerledim. Sırtarak başka bir sandalye çektim ve karşısına oturdum.

"Bir kızın içkisine Rohypnol koydun."

Bıçağımı kınından çıkarıp kalçasına sapladım ve keskin bir şekilde çevirdim. Bir bebek gibi çığlık attı.

"Ona dokunmamalıydın." Sesim zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyordu. "Kulübümde kaç kadınla yattın?" Roberto'nun gözleri büyüdü ve sudan çıkmış balık gibi ağzı açık kaldı. Aç. Kapandı. Hiçbir şey çıkmadı. "O da neydi? Seni duymadım."

"Bir tek o var," diye inledi.

Beni neyin daha çok öfkелendirdiğini bilmiyordum: Reina'yı seçmiş olması mı, yoksa muhtemelen bana yalan söylüyor olması mı? Ona dokunmuş, onu incitmiş olabileceği düşüncesi bile görüşümden kırmızının süzülüp odayı kaplamasına neden oldu. Roberto mırıldanmaya devam ediyordu ama sesi içime dolan öfke yüzünden bozulmuştu.

Yüzüne baktım, duman kokusu ve ucuz tıraş losyonu dudağımın kıvrılmasına neden oldu. Gözleri dehşetle seğirirken göğsümde bir ateş topu patladı.

Parmaklarım boğazına dolandı ve sıkarak onu boğdum. Tüm gücümle onu ittim, vücudunu yere çarptım - sandalye ve her şey. Kafatası sertçe yere çarptı ve onu tekrar dik konuma getirdim.

"Yanlış kadınla yattın," diye homurdandım. "Bana bir satır getir, Dante."

Birden fazla silahın bulunduğu masaya doğru ilerledi ve yanıma gelerek silahları bana uzattı. Sağ serçe parmağıyla başladım, sonra bir sonraki parmağa geçtim. Ve bir sonrakine. Hiç parmağı kalmayana kadar.

Çığlık attı. Ağladı. Merhamet için yalvardı.

Ne benden, ne Dante'den, ne de Kingston'dan hiç ses çıkmadı. Bir an sonra Dante yanımdaydı, tekmeleyip çırpınırken onu tutuyordu. O bir orospu gibi çığlık atarken ben pantolonunu indirdim.

Bıçağı kavradım ve kalçasına sapladım. "Fuuuuck," diye bağırdı. "Lütfen dur. Lanet olası dur."

Yüzümü ona yaklaştırdım ve soğuk bir şekilde gülümsedim. "Oops, küçük aletini kaçırdım."

Sonra bıçağımı tekrar indirdim, bu sefer tam sikinin üzerine. Çığlıkları o kadar yüksekti ki neredeyse kulak zarımı deleceklerdi. Sonra taşaklarına yöneldim, önce sol tarafına sapladım. Boğuk bir çığlık attı ve ben de ayağa fırlayıp geri çekildim, tam o sırada kusmaya başladı.

Seğirip sandalyeye yığılırken kan denizi etrafında birikti.

Geceyi atlatamazdı.

"Oba, restoranına bir kız getirdiğini söyledi."

Annemin karşılaşması bizi doğrudan ziyaretinin amacına götürdü. Şafak ufukta belirmeden onu kapımda bulduğuma şaşırmadım. Ya da Reina'yı duymuş olmasına. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

Üzerimde eşofman altından başka bir şey yoktu, onu içeri almak için kapıyı açtım. Yarım saat önce yatağa girmiştım, eski arkadaşımın Reina'yı uyuşturması fiyaskosundan sonra geceyi -ya da daha çok günü- geçirmeye hazırdım. Kötü zamanlama diye bir şey varsa, o da buydu ama bunu anneme asla söyleyemezdim.

"Paris'te olmanın tek sebebi bu mu?" diye sordum.

Başını salladı, pembe kimonosunun içinde kısa adımlarla içeri girerken aklım isteksizce Reina'ya kaydı. Annemle ortak bir noktaları varmış gibi görünüyordu. İkisinin de bu reнге karşı bir hayranlığı vardı.

Annem Paris'in kalbindeki yeni dairemi ölçüp biçti. Şafağın ilk ışıkları şehrin üzerinde titriyor, simge yapıları belirginleştiriyordu. Reina'nın dairesinin sadece iki blok ötede olduğunu sadece ben biliyordum.

Burayı sadece birkaç ay önce satın almıştım ve annem beni Paris'te ilk kez ziyaret edecekti. Bu yer büyük planımın bir parçasıydı. Tarçın kızına yaklaşıp, sonra da kasasına girerek onu piç babasına karşı kullanacaktım. Dante ve ben yıllardır Romero'nun kasasının yerini bulmaya çalışıyorduk ama başarılı olamamıştık ve annemin çaresizliği, onda olduğuna inandığı belge için daha da artmıştı.

"Kahve ister misin, anne?"

"Çay içmeyi tercih ederim," diye cevap verdi ve mutfığa doğru ilerledi. Kahretsin, eğer kendini rahat hissediyorsa, şu anda havamda olduğumdan daha uzun bir konuşma olacaktı. "Yapmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, bana bir saniye ver, yapacağım."

Yatak odasına gidip düz beyaz bir tişört çıkardım ve başıma geçirdim, sonra mutfığa döndüğümde annemin kyusu'yu -geleneksel Japon çaydanlığı- çoktan çıkardığını gördüm.

"Anne, izin ver." Tencereyi ondan aldım. "Otur. Sanırım Earl Grey istemezsin."

Asla market çayı istemezdi.

"Sencha'yı tercih ederim."

Gülümsedim. "Tamam, sencha olsun."

"Çaydanlığa yaprakları ekleyerek başla," diye talimat verdi ben hazırlamaya başlarken. Kendime engel olamadım ama eğlenerek nefes aldım. Bu çayı onun için yüzlerce kez hazırlamıştım ama o yine de adım adım talimatlar vermekten kendini alamıyordu. "Fincan başına bir çay kaşığı. Sonra kaynar su ekleyin. Sadece bir ila iki dakika demleyin."

Annem çay servisini ritüelleştiren bir çay seremonisi olan chakai'ye büyük önem verirdi. Japon akrabalarımın ve arkadaşlarıımın çoğu gibi o da çay servis etmenin bir sanat olduğuna inanırdı. Benim evimde ise bu sadece annemi mutlu etmek için yapılan bir şeydi. Muhtemelen İtalya'da yetişmiş olmamdan kaynaklanıyor.

İçime işlemiş talimatları tekrarlarlarken, düşüncelerim Reina'ya geri döndü. Talihsiz gerçek şu ki, o kızın yanındayken planımı, annemi ve ikimizin ailesini de unutmaya meyilliydim. Belki de annesinin Tomaso Romero'ya büyü yaptığı gibi o da bana büyü yapmıştı. Annemle evlenmeye söz verdikten sonra neden onu terk edip gittiğini anlamaya çalışırken kendime söylediğim bir şeydi bu.

Grace Bergman'la evlenmek. Bir de dünyaca ünlü bir film yıldızı olduğu gerçeği vardı.

Japon atalarımın saygı duyduğu Tanrı, Buda, Kami-Shintō tanrıları bana gülüyor olmalı, çünkü Reina'yı bu dünyadaki herhangi bir erkeğin isteyebileceği en mükemmel, en güzel pakete dönüştürdü.

Yollarımız tekrar kesiştiği andan itibaren, beni izleme şekliyle ilgili bir şey içimde derin ve sinir bozucu bir ateş yaktı.

Onun özür dilemeyen, sessiz gücünü sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Utanmadan beni yemeğe davet etmesini. Utanmadan bana bakması. Ve eğer bu beni kaşındırmadıysa lanet olsun. Gözlerindeki yumuşaklık bana kobalt mavisi gökyüzünü hatırlatıyordu ve garip bir huzur ve memnuniyet getiren bir vahaydı. Hiç bilmediğim türden.

Ve kızarması... sadece yanaklarının kızarması bile beni sertleştirdi, ki bu onun yaşı ve kim olduğu düşünüldüğünde yanıltıcı. Yine de buradaydım, sanki benim işimmiş gibi onu düşünüyordum, bir yandan da babasını yok etmek için onu kullanma planımı uyguluyordum.

Zihnim onun masum olduğunu fısıldadı. Bir sebepten dolayı bana körü körüne güvenmişti. Ve bu beni daha da sinirlendirdi çünkü vicdanım duymak istemediğim şeyleri fısıldıyordu.

On dakika sonra, güneş yükselirken mutfaktaki masada oturup bekledim ve annemin çayını yudumlamasını izledim. Son aylarda -aslında neredeyse bir yıldır- cildinde çürük yoktu ama ben bunu babamın başka kadınlara gitmiş olmasına bağlıyordum. Ya da muhtemelen arkadan bıçaklayacağı başka ailelere.

"Oba, Reina Romero ile birlikte olduğunu söyledi." Annemin bu yönünü çok severdim. Nadiren lafı dolandırırdı.

"Evet."

"Onu bir daha görmeni istemiyorum."

Yoğun bir sessizlik içinde birbirimizi izledik, gergin bir sessizlik. Annem neredeyse yirmi yıldır bana ne yapacağımı söylememişti. Bana tavsiyelerde bulundu, önerilerde bulundu ama asla emir vermedi. Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Üzgünüm anne, ama hayır."

"Onunla çıkıyor musun?" demeden önce birkaç kalp atışı geçti.

Sandalyede arkama yaslandım ve çayını yudumlarken yüzünü inceledim. Yıpranmış görünmüyordu ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Ve bu kiminle çıktığım ya da çıkmadığım ile ilgili değildi.

"Hayır." *Henüz değil.* Reina'dan hoşlanmadığımı söylersem yalan olur. Onda bana çekici gelen bir yumuşaklık ve masumiyet vardı. Kendimi hiç masum hissettiğimi hatırlamıyordum. Dünya benim için hiçbir zaman güllük gülistanlık olmamıştı ama bu kız öyleymiş gibi davranıyordu.

Annemin umutsuzca istediği belgeyi alabilmek için babasının güvenli yerlerini bulmak için onu kullanacağımı bildiğimden, keskin bir suçluluk duygusu içimi delip geçti. Yine de bu beni caydırmadı.

"Onunla çıkmak istiyor musun?" *İşte bu* yüzyılın sorusuydu. Kız... Doğru kelimeyi aradım, Reina Romero'yu yeterince tanımlayabilecek tek bir kelime bile bulamadım. Hayatın içinde bir güneş ışığı gibi yürüyen tarçın kız.

"Hayır." *Yalancı.*

Annem başını eğdi, beni düşünceli bir şekilde inceledi. "Sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum, *musuko.*" Bana sadece endişelendiğinde Japonca "oğlum" derdi. "Ama bana daha önce hiç yalan söylemedin, bu yüzden sana güvенеceğim."

Suçlu hissetmem gerekirdi ama hissetmedim. Romero'ya olan nefretim onurumdan daha güçlüydü. Altın bukleli kıza olan ilgim, nefretimden bile daha güçlüydü.

"Ojisan'ın sözleşmesini almaya yaklaştın mı?" Başımı salladım, annemi inceliyordum. O kâğıt parçasını anlamadığım bir çaresizlikle istiyordu. Büyükbabamın ölümünden sonra bu daha da arttı. Bu dünyada sadece iki kopyası vardı, biri Romero'daydı, diğeri de büyükbabamdaydı. Kuzenimin büyükbabamı öldürttüğünde onu da yok ettiğine inanmak için sebeplerimiz vardı.

"Romero'nun belgeyi yakıp küle çevirmeyeceğini nereden biliyorsun?" Anneme sordum.

Narin porselenleri tutarak çayından bir yudum aldı. Masaya en ufak bir darbe gelse paramparça olacaktı. Tıpkı etrafımızda dans eden hayaletler gibi.

"Tomaso Romero belgeleri her zaman hazineymiş gibi saklardı," diye yanıtladı. "Onları bir daha ne zaman kullanacağınızı asla bilemeyeceğinizi söylerdi. Kime karşı kullanabileceğini de."

Bazen Romero'nun alışkanlıkları hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini merak ederdim. Romero'nun gözü Grace Bergman'a takılmadan önce birbirlerini sadece kısa bir süredir tanıyorlardı.

"Onunla nasıl tanıştığınızı hiç açıklamadınız mı?" Aniden sordum.

Soru onu şaşırtmış olmalıydı çünkü cevap vermesi birkaç kalp atışını aldı. "Ojisan için belirli bir ürünün taşınması konusunu görüşmeye geldi." Bu uyuşturucu ya da insan kaçakçılığı olabilirdi. Romero silah taşımazdı. En azından başarılı bir şekilde değil. "Şartlar üzerinde anlaşılamadılar. O gecenin ilerleyen saatlerinde deden bir parti verdi ve benim de katılmama izin verildi."

Bakışlarını pencereye dikmiş, şehri izliyor ve muhtemelen anılarında kayboluyordu.

"Ve?" Onu yumuşak bir şekilde zorladım.

Gözleri bana döndü. "İlk kez Batılı bir erkekle karşılaşıyordum. Bunu heyecan verici buldum ve Romero tek kızı olarak babam için ne kadar önemli olduğumu gördü. Sanırım benimle Ojisan'a baskı yapabileceğini düşündü. Ben de bir aptal gibi ona uydum."

Çenem sıkıştı. Tipik bir sık kafalı hareketi gibi gelmişti. "Çok genç ve korunaklıydın."

Başını salladı. "İşte bu yüzden o belgeye ihtiyacımız var Amon. Bunu koz olarak kullanmasını istemiyoruz."

Alaycı bir nefes verdim. "Ama orada ne kullanabilir ki?"

"Orada benim, çocuklarım ve onun çocukları için hükümler vardı. Çocuklarımız için."

Kaşlarını çattım. "Onun çocukları senin çocukların değil, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Senin çocukların ondan değil ve siz ikiniz hiç evlenmediniz."

Annem başını salladı. "Romero, bana bir şey olması ve yeniden evlenmesi ihtimaline karşı Ojisan'a çocuklarının her biri için özel bir karşılık koydurdu. Artık kızları da buna dahil olacak."

Bu benim için yeni bir haberd, ancak açıklama hiç mantıklı değildi. Ojisan örgütüne dışarıdan gelenlere karşı hoşnutsuzluğuyla ünlüydü. Romero'nun annem dışında Yakuza'yla herhangi bir bağlantısı olmasına izin vermezdi. "Ama siz ikiniz hiç evlenmediniz," diye tekrar belirttim. "Bu bütün anlaşmayı geçersiz kılar."

Annemin yüzündeki ifadeden ikna olmadığı anlaşılıyordu.

"Ama o belge önemli," diye mırıldandı. "Bunu biliyorum. O hükümleri okumamız gerekiyor."

İç çektim. Annem korunaklı bir Yakuza prensesi olabilirdi ama inatçılığı çoğu erkeğini aşıyordu.

"Ne tür bir karşılık?" Bu konuda endişelenmenin anlamsız olduğuna gerçekten inanmama rağmen sorguladım.

"Tartışmalarına katılmama izin verilmediği için emin değilim." Altıncı hissim itiraf ettiğinden daha fazlası olduğu konusunda uyarılmıştı. "Ama o belgenin Ojisan'ın Yakuza'yı ve tüm işlerini senin devralmanı planladığını gösterdiğine de inanıyorum."

"Ben zaten Yakuza'dayım," diye hatırlattım ona. "Ayrıca, siz ikiniz ayrıldınız, yani o belge o kadar önemli olamaz."

"Lideri olarak değilsin, değilsin." Bunun üzerinde çalışıyordum ama onu telaşlandırmak istemedim. Yakuza'da ihanet ölüm demektir. Annemin omuzlarına fazladan endişe yüklemeye gerek yoktu. "Ayrıca Romero'nun Yakuza'yla hiçbir bağlantısı olmadığını da unutmayalım," diye belirtti. Onun mantığı karşısında kaşlarım çatıldı. "Ve bu şekilde kalmasını istiyoruz." Romero kuzenimin sevkiyatını çaldıktan sonra onunla iş yapma ihtimali kalmamıştı. "Ojisan'ın belgeyi Romero'nun ihanetini yansıtacak şekilde güncellediğini hiç sanmıyorum, bu da kızları için bir sorun olabilir."

"Ne zamandan beri onun kızlarını önemsiyorsun?"

Fincanını sessizce masanın üzerine koydu. "Bilmiyorum ama seni önemsiyorum ve bu belge seni Ojisan'ın varisi olarak gösteriyor."

Başımı salladım. "Önemli değil anne. Itsuki o belgeyi kabul etmeyecek, bunu sen de biliyorsun. Onu beynimle, gücümle ve kendi servetimle yenmek zorunda kalacağım."

"Hiroshi bana sürekli öyle söylüyor." Sesinin tonundan bu yaklaşıma katılmadığı anlaşılıyordu. "Tomaso Romero'nun benden utandığını biliyorsun." Konunun değişmesi sarsıcıydı ve alışmam bir anımı aldı. Annem duvara tosladığında bunu yapmayı çok severdi.

"Nasıl yani?" Ben sordum.

"Çok kördüm ve göremeyecek kadar gençtim. Ojisan'la ittifak kurmak için beni kullandı ama bunu asla yapmak istemedi. Bunu şimdi görebiliyorum. Beni hiçbir arkadaşıyla ya da ailesiyle tanıştırmadı." Hikâyenin devamı olduğunu hissederek bekledim. "Benden utanıyordu. Ten rengimden. Gözlerimden. Kıyafetlerimden." Uzandı, küçük elleri büyük ellerimi avuçlarının içine aldı. "O Romero'nun kızı," diyerek bariz olanı gösterdi. "Armut dibine düşmüş oğlum."

"Ve ben Leone'nin oğluyum. Romero'nun günahlarını çocuklarına karşı kullanacağını düşünmemiştim." Reina'yı babasına son darbeyi vurmak için kullandığımı düşünürsek, bu söylediğim ikiyüzlüce bir şeydi. "Romero'nun kızları büyükanneleri tarafından büyütüldü."

Yorumumu görmezden geldi. "Reina Romero'yu babasına ulaşmak için mi kullanıyorsun?"

"Belki." Adamı ezmek için onu kullanıyordum. Dante de aynısını Phoenix'e yapacaktı. Şah mat.

"Romero asla onaylamayacak," dedi Japonca. Sesi yumuşaktı ama her şeyin altında başka bir şey vardı. Daha fazla bir şey. Çok iyi sakladığı bir şey. "Ve ben de onaylamayacağım."

"Onunla işim bittikten sonra bunun bir önemi kalmayacak. Reina Romero sadece bir amaç için bir araç."

Keşke bu sözlerin beni ne kadar kötü etkileyeceğini bilseydim.

REINA

I Yaz tatilimizin ilk resmi hafta sonu olan Haziran ayının ortasıydı. Dün gece geç saatlerde Venedik'e vardık ve her birimiz kendi yatak odalarımızda uyumak yerine -çünkü yeterince yatak vardı hepimiz Phoenix'in ve benim odama doluştuk. Raven ve Athena bitişik yatak odalarında Phoenix'in yatağına tırmandılar.

Güneşin ilk ışıkları perdelerin arasından süzülüyordu.

Saatin henüz 06:00 olduğunu gösteren saate baktım, yanıp sönen kırmızı rakamlar beni uykusuzlukla suçluyordu. Herkes mışıl mışıl uyuyordu, küçük kiralık Fiat'ımızla dün gece Paris'ten geldiğimiz için yorgundular. Arabayı denize itip trenle geri dönmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. Tekrar içine tıklısmaktan başka her şey olabilirdi.

Yatağımda uzanmış tavana bakıyordum, annemin yıllar önce boyamaya başladığı gri bulutlar hâlâ bitmemişti. Her şeyi başlatan o yazdı. Panik ataklarım. O iki çocukla tanışmam. Annemi kaybetmem.

Başımı çevirdiğimde kız kardeşimin uyuyan yüzünü gördüm. Masum ve çok iyiydi. Bu onunla asla paylaşamayacağım bir sırdı. Onu korumak zorundaydım. Bir söz verdim.

Yataktan kayarak çıktım ve pencerenin yanındaki büyük banka doğru ilerledim. Dizlerimi göğsüme çekerek oturdum ve bastırmak için çok uğraştığım anılar aklımdan geçerken kollarımı bacaklarıma doladım.

Gözlerimi sıkarak kapattım, gitmelerini umuyordum. Gitmediler. Bunun yerine, görüntüler daha da canlandı.

Kan kırmızısı küvet. Annemin solgun yüzü. Mavi dudakları.

Kıpkırmızı banyo suyu güzel annemin etrafını sarmış, uzun altın rengi saçları suyun yüzeyinde dalgalanıyordu. Avucunda bir kolye tutuyordu, kolyenin ucunda alışılmadık bir kolye ucu asılıydı.

"Anne?" Sesim ancak fısıltı halindeydi ama beni duymuş olmalıydı çünkü gözleri açıldı. Hüzünle bana bakıyordu. "İyi misin, anne?"

Derin bir nefes almak için o kadar çok çaba sarf etti ki, canının yandığından endişelenerek bir adım öne çıktım. Daha önce ağladığını duymuştum ama kardeşimi telaşlandırmak istemedim, bu yüzden yanından ayrılmadan önce Phoenix'in bir kitap almasını bekledim.

"Ben iyiyim, benim küçük kraliçem. Annen sadece yorgun."

"Seni yatırmamı ister misin?" Neden küvette uyuduğuna şaşırarak teklif ettim.

Başını salladı, kolye ileri geri sallanıyordu. Gözlerimin onu incelediğini gördü. "Beğendin mi?" Başımı salladım. "Japonca'da sevgi ve şefkat anlamına geliyor," diye mırıldandı. "Ve ben seni ve kız kardeşini çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne." Neden göğsüm ağrıyordu? Belki de hastalanıyordum. "Babamı çağırayım mı?" Teklif ettim.

"Hayır." Sesi güçlü çıktı. Kararlı. "Ben onun için her şeyden vazgeçtim ama o bana hiçbir şey vermedi. Beni duyuyor musun, Reina? Bize hiçbir şey vermedi!"

Sözlerini anlamadığım için kaşlarımı çattım ama yine de başımı salladım. Onu üzmemek istemedim. Annem bir oyuncuydu ve bazen hayat bir filmmiş gibi davranmayı severdi. En azından babam sürekli böyle söylüyordu ama ben bunu da anlamıyordum.

Bazı günler İtalya'ya hiç gelmemiş olmayı diledim. Kaliforniya'da daha mutluyduk. Buraya gelene kadar hayat mükemmeldi.

"Bana söz ver, Reina." Sesi zayıftı; soluyordu. Bizi terk ediyordu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Annem İtalya'yı sevmiyordu ve şimdi bizi temelli terk edecekti.

Ama Phoenix ve beni de yanına götürecek miydi? Öyle umuyordum. Annemi çok severdim. Nazikti ve üzgün olduğunda bile hep gülümserdi.

"Neye söz vereyim, anne?" Kelimeler dudaklarımda titriyordu. Korkmuştum. Bir şekilde babamın evi karanlık ve korkutucu hale gelmişti.

"Kız kardeşini koru, Reina. Phoenix'i ne pahasına olursa olsun koru."

Başımı salladım, buklelerim zıplıyordu. "Yapacağım," diye söz verdim, boğazımdaki korku yumrusunu yutarak. "Anne, su neden kırmızı? Banyo bombası mı bu?"

"Evet, benim küçük kraliçem."

Bir adım öne çıktım. "Ben de bir tane alabilir miyim?"

Annemin gözleri irkilerek kapandı. "Hayır." Muazzam bir şey oluyordu. Bunu bir şekilde biliyordum ama çocuksu beynim bunu kavrayamıyordu. Annem bizi hiçbir şeyden mahrum bırakmazdı. "Phoenix için güçlü olmalısın. Büyükannen benim hatalarımı tekrarlamayacağından emin olacak."

Dehşetim her nefes alışımında daha da arttı ve şaşkınlığım da.

"Anne?" Küçük bir sesle seslendim.

Gözleri açıldı -mavi ve morarmış- ve benimkileri buldu. "Sen ve Phoenix benim mirasımsınız. Babanın kim olduğu önemli değil." Sözlerini anlamasam da başımı salladım. Babamı seviyordu ama İtalya'ya geldiğimizden beri işler değişmişti. Babam daha çok bağırıyor, annem daha çok ağlıyordu.

"Özür dilerim, anne."

Gözlerini açtı. "Bana bak, Reina," diye inledi ve ben de gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Bu dünyaya çığlık atarak ve kanlar içinde geldik. Bana söz ver, sen ve kız kardeşin aynı şekilde gitmeyeceksiniz. Benim için artık çok geç. Ellerimde birinin kanıyla gidiyorum." Elini zayıfça uzattı. "Kolyeyi al." Hareket etmedim, sesindeki bir şey beni hareketsiz bıraktı. "Şimdi, Reina. Al onu."

İleriye doğru bir adım attım, kolyeyi alırken ayaklarım kıpkırmızı suda ıslanıyordu. Kolu ağır bir gümbürtüyle küvetin kenarından aşağı düştü.

"Anne, korkuyorum." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Küçük kalbim göğsümde sıkıştı. Annemi iyileştirmek istiyordum. O zaman daha iyi hissedecektim. Sonra tekrar mutlu olacaktık.

"Git ve kardeşinle oyna, Reina."

Çıplak ayaklarım süslü zemine ve üzerimde asılı duran melek resimlerine karşı sessiz, annemin banyo bombasıyla ıslanmasına izin verdim.

Onu terk ettim. Ölmesine izin verdim. Onu kurtarmalıyım.

Kelimeler beynimde yankılandı ve çığlık attı - tekrar tekrar - titremeye başlayana kadar kulaklarımı deldi.

Sarsılarak doğruldum, aniden uyandım, vücudum ter içinde kalmıştı.

Her şey o yaz başladı ve bitti. Ya da belki de bitmedi. Yol beni başlangıca geri götürmüştü ve bunun bir nedeni olmalıydı.

Çünkü tesadüflere inanmıyordum ve yolum beni sürekli ona götürüyordu.

Amon Leone.

Uyku beni bulmayı reddetti.

Güneş ışınları uyuyan Venedik'in ve ıssız kanalın üzerinde parlayana kadar pencerenin yanındaki oyukta uyanık bir şekilde oturdum.

Kızların uyanmasını bekledim. Sadece birkaç saat sürdü ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Bazen meşgul olmak hatırlamaktan daha iyiydi, ama işte buradaydım, kendimi her zaman yaptığım gibi o yazı parça parça ayırıyordum.

"Dostum, İtalya çok güneşli," diye homurdandı Isla, hayaletleri kovalarken. "Biri perdeleri kapatabilir mi?"

Dramatizmine gülümsedim. "Ve Kaliforniya daha az güneşli, ha?"

Açık olan tek gözünün ardından bana baktı. "Ukalalık yapmaya mı çalışıyorsun?"

Omuz silktim. "Birisi olmak zorunda."

Gerindi, sırtını kamburlaştırdı ve aynı anda esnedi. "Dostum, kardeşlerim İtalya'da olduğumuzu bilselerdi beni öldürürlerdi."

Alay ettim. "Hayır, yapmazlar." Ona tapıyorlardı.

Pencereden dışarı baktım, şehrin canlanışını izliyordum. Venedik'in kalbindeki San Marco Meydanı yakında dünyanın dört bir yanından gelen turistlerle dolup taşacaktı. Bölge kafeler, restoranlar ve pek çok ikonik mekanla dolup taşıyordu. Burası evim değildi ama tanıdık geliyordu.

"Venedik'te olduğuma inanamıyorum," diye mırıldandı. "Tek yapmam gereken kanalı geçmek ve büyüğü bir Rönesans şehrinde olacağım."

Başımı düşünceli bir şekilde eğdim. "Ağabeyinin seni İtalya'ya hiç getirmemesine şaşırdım."

Omuz silkti. "Rusya'yı tercih ediyor. Sanırım orada kendini daha çok evinde hissediyor." Phoenix kıpırdandı ve ben de onun koyu kahverengi saçlarını uyuyan yüzünün üzerinden ittim. "Sen ve Phoenix..." Isla'nın zümrüt bakışlarını bizi izlerken buldum. "Çok yakınsınız. Bu beni kışkandırıyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Senin kardeşlerin var."

"Onlar çok daha büyükler. Çok korumacılar. Ama siz ikiniz ikiz gibisiniz. Birbiriniz için ölürsünüz. Birbiriniz için öldürürsünüz."

Kıkırdadım. "Kardeşlerin bu iki şeyi de gözlerini kırpmadan yaparlardı."

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Siz ikiniz anılarınızın çoğunu birlikte paylaşıyorsunuz."

"İşitme kaybı dışında," diye mırıldandım. "Bunun acısını tek başına çekmek zorunda kalmasından nefret ediyorum."

Onu her zaman korurdum. Ben onun acısını hissettim; o da benimkini. Ben onun üzüntülerini hissettim; o da benimkileri. Onu koruyacağıma dair bir söz verdim ve bu sözü tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Siz ikiniz çok gevezesiniz," diye yakındı Athena. "Ölmek hakkında çok konuşuyorsunuz. Ölmeden önce uyumaya ne dersiniz?"

Isla ve ben kıkırdadık. "Uyanma vakti geldi," dedim. "Gidip havuz kenarında dinlenmek istemez misin? Sonra güneş battığında akşam yemeği için meydana çıkarız ve dondurma yeriz."

Phoenix mavi gözlerini açtı, hülyalı bir şekilde gülümsedi ve gerindi. "*Ne kaçırdım?*"

"*Fazla değil,*" diye imzaladım. "*Uykucular. Havuzda uzanma planları. Meydanda akşam yemeği ve dondurma.*"

Kapım çalındı. "İçeri gel," diye seslendim.

Kapı açıldı ve Maria, babamın aşçısı, başını içeri uzattı.

"Gitmem gerekiyor," dedi. Büyük çantası omzundan kayınca onu yakaladı. "Babanız dışarıda ama birazdan evde olur. Siz uslu durun, tamam mı?"

Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Biz her zaman iyiyiz, Maria." Sevgiyle gülümseyerek Phoenix ve beni izledi.

"İkiniz ne kadar büyümüşsünüz," diye mırıldandı, sesi melankolikti. "İtalya'yı ilk kez ziyaret ettiğinizi daha dün gibi hatırlıyorum. İkiniz de-"

Göğsümde bir şey burkuldu ama görmezden geldim. Annemize benzediğimizi biliyordum. Bunu tüm hayatımız boyunca duymuştuk. Babam bazen bize bakmaya dayanamazdı çünkü ona kaybettiklerini hatırlatırdık.

"*Non importa.*" Kaşlarım çatılınca, "Boş ver," diye ekledi. Sonra eliyle haç işareti yaptı. "Mamma mia, İtalyansın ama zerre kadar konuşmuyorsun."

Omuz silktim. "Gelatoyu biliyorum."

Kendimi bildim bileli Maria ailemizin aşçısıydı. Annem öldüğünde, bundan daha fazlası oldu. Bizi teselli eden, bizimle film izleyen ve bizimle dondurma yiyen kişiydi. Yatılı okula gönderildiğimizde, haftada bir kez gelir ve bize ev yemekleri getirirdi. Böylece evin tadını unutmayacağımızı söylerdi.

Bizi Kaliforniya'ya kadar takip etti ama her zaman en çok burada, İtalya'da mutlu olduğunu söylerdi. Kız kardeşlerinin yaşadığı yer orasıydı. Biz üniversite için ayrıldığımızda o geri döndü ve babam için yemek yapmaya devam etti. Sık sık neden sadece onun villasında yaşamadığını merak ederdim, ama o hiçbir şeyin bir kadının bağımsızlığından daha iyi olmadığını söylerdi.

"Sizin için kahvaltıyı hazırladım," diye devam etti. "Terasta oturun ve biraz güneşlenin. Aşağı indiğinizde Teresa sizin için getirecek."

Yatağımdan kalkıp ona doğru yürüdüm ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim." "*Ailene merhaba de,*" diye imzaladı Phoenix ve ben *de* tercüme ettim. Maria

ASL'yi hiç öğrenemedim.

"Yapacağım, *güzelim. Baci.*" Hepimize birer öpücük kondurdu, sonra da beni yanağımdan gagaladı. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladım, sonra görevdeki bir iyilik perisi gibi odadan çıkıp gitti.

REINA

An saat sonra havuzda uzanmış, kumsallarda seks içiyor ve havuz hoparlöründen Carrie Underwood'un "Cowboy Casanova" şarkısını dinliyorduk. Güneş sıcacıktı, mavi suda parıldıyordu, başım altından çıktı. Ben alkol almamayı tercih ettim ama kızlar küçük şemsiye içeceklerini sanki can simitleriymiş gibi yudumladılar.

Güneş gözlüğü takmış ve Athena'nın yanında büyük bir şamandıraya uzanmış olan kız kardeşime doğru yüzerken serin sıvı omuzlarımdan aşağı aktı. İkisi de etrafta dolanmayı severdi. Raven, Isla ve ben çok daha eğleneliydik. Gülle attık, daldık, su voleybolu oynadık ama bunlar bile bir süre sonra sıkıcı gelmeye başladı.

Isla ve Raven havuzun karşı tarafından yüzerek şamandıraya ulaştılar. Birbirimize baktık ve sırttık.

"Bir, iki, üç," diye bağırarak onları devirdik. Bir ciyıklama. Bir çığlık. Sonra Phoenix ve Athena kıkırdarak, güneş gözlüklerini çıkararak ve saçlarını yüzlerinden iterek yukarı çıkarken kıkırdamadan başka bir şey olmadı.

"Hepiniz çok toysunuz," diye homurdandı Athena.

Phoenix daha iyi bir espri anlayışına sahipti ve gülüp geçerek havuzun kenarına kadar yüzdü ve kendini dışarı attı. Ben de gülümseyerek onu takip ettim.

"İyi misin?" İmzaladım.

Gözlerini devirdi. "Güneş gözlüklerim mahvoldu."

Sırttım. "Sana daha iyilerini tasarlayacağım."

Anka ışıldadı. "Sen yapana kadar, ben seninkini çalacağım." Yeterince makul.

Kısa süre sonra hepimiz havuzdan çıkmış ve güneşleniyorduk. Serin su vücudumdan aşağı süzülürken güneş tenimi ısıtıyordu. Country şarkıları çalıyor, memleketin tadını veriyordu. Amerika'yı. Kaliforniya'yı. Büyükannem.

Bronzluk çizgileri oluşmasın diye beyaz bikinimin arkasını çözdüm ve zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Tabii ki, Amon'a giden yolu buldu. Son zamanlarda hep olduğu gibi.

Sırt üstü yatıp kollarımı açıp gözlerimi kapatırken Amon'un ne tür kadınlardan hoşlandığını merak ettim. Kulüpteki o geceden sonra bana ulaşmamıştı. Finaller beni meşgul ediyordu ama nedenini merak etmeyecek kadar değil. Yedi gündür birbirimizi görmüyorduk ve tek yaptığımız onu düşünmekti.

"Vay be," diye fısıldadım kendi kendime. "Telefon numaram onda yok."

Ve bir anda o küçük umut ışığı göğsümde alev alev yanan bir ateşe dönüştü.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Isla'nın sorduğunu duydum. "Hayır."

Amon ve kardeşinin İtalya'ya sık sık gelip gelmediklerini merak ediyordum. Deniz kenarındaki o şatoya. Çok büyüğü bir yer olabilirdi ama bir şekilde karanlık onu yuttu. Tıpkı Amon'u yuttuğu gibi. Dante'yi de. Bunun için babalarını suçladım.

Şeytani aslan. Küçük bir kızken Angelo Leone'ye taktığım bu lakapla kıs kıs gülerdim. Bir süre boyunca her gece *Aslan Kral*'ı izledim ve Mufasa'nın kardeşi kötü Scar'ın yenilgisinden zevk aldım.

Sessiz bir hışırtı gözlerimi açmama neden oldu ve onu gördüğüm anda sıçradım, ellerim bikini üstümü göğsümde kavradı.

"Yılan!" Masanın üstüne tırmanmaya çalışarak çığlık attım. Bu herkesin çığlık atmasına neden oldu. Phoenix'in hareket etmesini bekledim. Hareket etmedi. Yılan ona doğru ilerlerken içimi bir korku kapladı. *Bizi duyamaz.*

Hâlâ üstümü göğsümde tutarak masadan atladım ve Phoenix'e doğru koşarak onu sağa doğru çektim. Düştü, dizini sıyırdı, tasarım güneş gözlükleri yine yüzünden kayarak yere düştü ve paramparça oldu.

Bize doğru yaklaşan yılanı gösterdiğimde bana deliymişim gibi baktı. Gözleri büyüdü ve ikimiz de masaya geri sıçradık. Kızlar birbirlerine sokuldular. Masa masif ahşaptan başka bir şey olsaydı yıkılırdı.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Arka bahçeyi sessizlik kapladı ve başlarımız babamın sesine doğru döndü.

Ağzım açık kaldı. Amon ve Dante, Papa'nın yanında duruyordu. Uzun boylu, esmer ve acımasızdılar. Soğuk terler dökmeye başladım. Neden buradaydılar? Papa'ya kulübünde uyuşturucu aldığımı mı söyleyeceklerdi?

Orada öylece dururken benim serin bir hisle uğuldadı, kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Amon'un bakışlarını üzerimde görmekten ziyade hissettim, gözleri havacı güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti.

"Neden böyle bağıırıyorsun?" Papa tekrar sordu.

Bakışlarım Dante'nin üzerinden geçip tekrar Amon'a yöneldi. Ona bakmamak çok zordu. Onunla ilgili her şey beni büyölüyordu. O kadar güzeldi ki, her seferinde nefesimi kesiyordu. Ayrıca, 1.80 boyuyla onu gözden kaçırmak zordu. Kardeşi de onun kadar uzun olmasına rağmen benimki kadar güzel değildi... Kendimi azarlayarak başımı salladım. *Benim* Amon'um değil.

"Yılan, baba," diye nefes verdim, gözlerim Amon'un yüzündeydi, gözleri saklıydı. Keşke gözlüklerini çıkarsaydı da kara gözlerini görebilseydim.

Kardeşlerin bakışlarını üzerimde hissettim ve burada yarı çıplak olduğumu fark ettim. Yanaklarım yanarken kollarımı iki yana açıp göğsümün üzerinde kavuşturdum. Daha zarif bir karşılaşma olmasını isterdim ama işte buradaydık.

"Venedik'te hiç yılan olmamalı," dedi Amon kesin bir ifadeyle.

"İşte orada bir tane var," diye tersledi Raven. "O zaman bana ne olduğunu söyle. Lanet bir oyuncak mı?"

Babam hoşnutsuzluk içinde gözlerini ona dikti. Bir kadının ağzından kaba bir dil duymaktan nefret ederdi. Phoenix'in ve benim kelime dağarcığımı bilseydi, inek olurdu.

"Belli ki öyle değil." Dante ve Amon hiç de yıpranmış görünmüyorlardı. "Yılan şimdi sana doğru süründüğüne göre," diye ekledi Dante.

Dehşet dolu çığlıklar attık ve gözlerimiz yılanı kaydı. Kesinlikle hareket ediyordu.

"Şu *pazzo* komşu olmalı," diye homurdandı Papà. "Evcil hayvan olarak bir yılanı var."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sürünge şeyler beni ürpertirdi ve bir insanın evcil hayvan olarak yılan beslemesi akıl almaz bir şeydi. Bir gün onu yiyebilirdi.

"Ben bakarım," dedi Amon.

Etrafımı bir soluk sesleri sardı. "Elleriyle mi alıyor?" Athena nefesinin altında sordu. Onu vurmak dışında başka nasıl alabileceğinden emin değildim, bu yüzden hepimiz Amon'un yılanı doğru adım atışını izlerken cevap vermedim.

Nefesimi tuttum, başka tarafa bakamadım. Onun ısırılmasını istemiyordum. Yılan zehirli olabilirdi ve bu muhteşem bir adama yazık olurdu.

Gözlerim onun zayıf ve güçlü vücudunda gezindi. O siyah bir elbise pantolonu ve beyaz kısa kollu bir gömlek giymişti, bense beyaz bir bikiniyle burada duruyordum, üst kısmı göğsümü zar zor örtüyordu ama pürüzsüz, bronzlaşmış ön kolları ve pazuları tam teşhirdeyken sanki o benden daha aç ı k t a y m ı ş gibi hissediyordum. Ona her baktığımda, tüm evren yok oluyor ve sadece ikimiz kalıyorduk.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki parmaklarım titriyor, parmak eklemelerim beyazlaşana kadar mayomu kavırıyordum. Onun kaslı vücudunun benimkini bir battaniye gibi sardığını hissetmek ve onun içinde kaybolmak. Neden? Bilmiyordum ama onda karşı koyamadığım bir şey vardı.

Amon yilandan bir adım ötede durdu ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Dikkatli ol," diye fısıldadım. "Zehirli olabilir."

Eğlenceli bir nefes verdi. "Öyle değil."

Kaşlarım çatıldı. Nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

"Nereden biliyorsun?" Isla sordu. "Bana zehirli gibi geldi."

Amon omuz silkti. "Sadece bil."

Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu ama neyse. Onu buradan götürdüğü sürece umurumda değildi.

Bir an için hareketsiz durdu. Sonra hızlı bir hareketle uzanıp yılanın başını yakaladı, sürünen gövdesi ön koluna dolandı.

Isla, "Bu çok iğrenç," diye mırıldandı.

Hiçbir şekilde hayranı değildim, ancak bunu kolaylıkla halletmesini izlemek büyüleyiciydi.

"Beni *pazzo* komşun Romero'ya götür," diye açıkladı Amon. "Yoksa yılanın sende kalmasını mı tercih edersin?"

Eğer babam bu korkunç yaratığı sakladıysa, bu eve bir daha asla geri dönmeyeceğimden emindim. Bu kadar ürkütücü bir şeyle aynı çatı altında uyumayı reddediyordum. Onlar ormana aitti, ormana... kesinlikle buraya değil.

Amon ve Papa'nın komşuya doğru ilerleyişini izledim. Amon komşuya bir şeyler söyledi, o da bu sözler karşısında irkildi, değerli yılanını kaptı ve hemen kapıyı yüzlerine kapattı.

"İkinizin misafir getireceğini bilmiyordum?" Papa geri dönerken Amon'un ona doğru yükseldiğini söyledi.

Dudaklarımı çiğneyerek mayoyu göğsüme bastırdım. "Ah, özür dilerim. Önce sormalıydım."

"Burası senin evin." Gerçekten değildi. Kız kardeşim ve ben bu evle hiçbir bağ hissetmiyorduk. "Arkadaşlarının isimleri ne?"

Dante ve Amon durmuş, sabırla bekliyorlardı ama tavırlarından rahatsız oldukları anlaşılıyordu. "Raven." Çenemi koyu saçlı arkadaşşıma doğru uzattım. "Athena. Ve Isla."

Babam İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve üçü içeri geri döndü. *O meşhur İtalyan misafirperverliği buraya kadarmış.*

"Tek parça bir şey giymelisin Reina," diye bağırdı, asla arkasına bakmadan. Omuzlarım çöktü ve utancımı gizlemek için başımı öne eğdim. "Bugünlerde alçakgönüllülük çok ileri gidiyor."

Dişlerimi sıktım, dilimin ucuna gelen kelimeleri yuttum. Büyükannem burada olsaydı, babam asla böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdi. Buna izin vermezdi. Aralarındaki ilişkiyi hiç anlamamıştım. Ondan hoşlanmıyordu, bundan emindim, ama asla ona karşı gelmezdi. Sanki onun kafasında bir şey varmış gibi.

Birisi Papà'nın sözlerini tercüme etmiş olmalı çünkü Phoenix'in kolu omuzlarıma dolandı. Onu seviyordum ama bu tür sözler kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu. Bir keresinde büyükanneme vahşi bir çocuk değil, düzgün bir eş olmak için yetiştirilmem gerektiğini söylediğini duymuştum.

Adamlar içeride gözden kaybolduktan sonra ilk konuşan Raven oldu. "Alçakgönüllülüğün canı cehenneme," diye tısladı alçak sesle. "Onu dinlemeyin."

Omuz silktim, bir adım geri çekildim ve üstümü düzgünce bağladım. "Hadi dışarı çıkalım," dedim onun yerine.

Beni tamamen onaylamayan biriyle aynı çatı altında kalmaktan daha iyiydi.

AMON

I belirgin bir deja vu hissi var.

Saat tıklıyor, buzlar şingirdiyor, puro dumanı havada asılı kalıyordu.

Bu sırada Romero masasının arkasında oturmuş, kaşlarını çatmış, bok gibi görünüyordu.

Yüzü. Yine de bunun en küçük kızına mı yoksa tartışmak üzere olduğumuz konuya mı yönelik olduğundan emin değildim.

Dante ve ben masasının önündeki sandalyelere oturduk. Ben bir dirseğimi kolçağa dayayarak arkama yaslandım, kardeşim de bir bileğini dizine dayadı. Romero'nun bizden nefret ettiğinden emindim ama bu umurunda bile değildi. Olmam gereken daha iyi yerler varmış gibi oturmaya devam edecektim.

Dante ve ben sessiz kalırken Romero hayatı buna bağılıymış gibi purosunu çekti. Babamızın demir yumruğu altında büyüdüğümüz için garip ve gergin sessizliklere alışkındık.

"Sevkiyatlarımı güvence altına alacağını söylemiştin." Öfke ve çaresizlik dolu sözleri havayı delip geçti.

Bakışlarım duman bulutunun arasından Romero'nunkileri buldu ve gözlerinde tiksintiden başka bir şey göremedim. Onun gibi birinin nasıl olup da iki düzgün kıza babalık yapabildiğini anlamak mümkün değildi. Bozulmamış ahlakları, büyükanneleriyle birlikte yetiştirilmelerinin bir sonucu olmalıydı.

"Sevkiyatınızı limana kadar güvence altına alacağımızı söylemiştik," diye belirttim. "Deponuza giderken sevkiyatınızı kaybettiniz. Uyuşturucu rotalarınızı güvence altına almak sizin işiniz."

Bize laf yetiştirmeye devam ederken ofisini taradım. Garip bir şekilde, kızlarının hiç fotoğrafı yoktu. Sadece karısının. Birkaç Rönesans tablosu - görünüşe bakılırsa orijinalerdi. Paha biçilmez eserlerin arkasında bir kasa tutması pek olası değildi, o yüzden bu mümkün değildi. Bu kadar çok

Depolayacağından emin olduğı sırları için daha erişilebilir bir yere ihtiyacı vardı.

"Bu bir tuzaktı." Elini saçlarının arasından geçirdi. Çok uzakta değildi. Reina'nın Paris'te neredeyse saldırıya uğraması ve şimdi de sevkiyatının ortadan kaybolması tesadüf değildi. Aptal kuzenimin Reina'nın peşinden adam göndermesi hakkında ona bir şey söyleyecek değildim. Onu kendim koruyacaktım ve Romero'nun adamlarının yoluna çıkmasına ihtiyacım yoktu. "Bu bir tuzak olmalı."

Başımı sallayarak alaycı bir nefes verdim. Dudaklarım sert bir gülümsemeye dönüştü. "Bizim sorunumuz değil. Bize borcun olan payı ve insan kaçakçılarının listesini öde, biz de yolumuza gidelim."

"Dikkatli ol," diye hırladı Romero bana bizi bitirmekten başka bir şey istemediğini gösteren bir bakış fırlatırken. Ama ben ve Dante'yle boy ölçüşemezdi. Biz ondan daha güçlü ve daha zengindik. Ve şimdi bize borçluydu. Hem de çok.

Ünüm zaten çok geniş bir alana yayılmıştı ve detayları erkeklerin içine korku salıyordu. Dante'nin kendini kaybetme konusundaki ünü de herkesi onun kötü tarafına geçmekten alıkoyuyordu. Biz babamıza hiç benzemiyorduk. Daha da kötüydük.

Sonuç olarak, Romero benimle ters düşmeyi göze alamazdı.

"Zamana ihtiyacım var," diye homurdandı, çenesi kontrol altına almaya çalıştığı öfkeyle titriyordu.

"Zamanın vardı."

"Kızıma bir evlilik ayarlamak için zamana ihtiyacım var." Sözleri havayı yararak öfkemi serbest bıraktı. Uçucu ve kırmızı öfke boğazımı sardı.

"Kızım" dedi, "kızlarım" değil.

"Hangi kız?" Dişlerimi sıktım ama içten içe biliyordum. "Reina."

Ölü bedenimin üzerinden. Kelimeler dilimde yandı ama sıkılı dişlerimin arasında kilitli kaldılar. Statik kulaklarımı doldurdu ve öfke damarlarımda orman yangını gibi kaynadı.

Bunun yerine, bu öfkeyi bastırmaya çalışırken zalimce gülümsedim. Reina'nın babasını öldürmenin ve kemiklerini isimsiz bir mezara gömmenin en iyi yolunu düşünürken ona kayıtsızca baktım. Daha iyisini hak etmiyordu.

"Neden Phoenix değil?" Dante sordu, sesi soğuktu ama gözlerinde bir şey vardı. Çözülmüş ve serbest bırakılmaya hazır.

"O sağır. İyi bir eş bulmak zor olurdu." Romero'nun gözleri bana doğru kaydı ve ne düşündüğünü merak etmeme gerek kalmadı. Gayrimeşru çocuk yerleşecekti.

Sikeyim. Onu.

Hiçbir şeye ya da hiç kimseye razı olmazdım. Reina Romero benim olacaktı. Keşfetmek istemediğim nedenlerden dolayı zaten benim olmasını diliyordum. Kız derimin altına doğru ilerlemişti ve bu doğru hissettiriyordu. Kalbimi kavramış olmalıydı, çünkü kalbim onun için gürlüyordu.

"Sen kendine baba mı diyorsun?" Dante tükürdü. "Onları korumalısın, pezevenklik yapmamalısın."

Romero abartılı bir nefes verdi. "Leone ailesinden birinin bunu söylemesi büyük zenginlik."

Babamın ilk zamanlarındaki insan kaçakçılığı işlerinden bahsediyor olmalıydı. Belki de iki adamı da bitirmeliydim, çünkü ikisi de benim kitabımda bir sikime değmezdi.

Bakışlarım yine onun gözlerini buldu. Kızlarının aksine, siyah boncuk gibi gözleri, dökülmüş saçları ve çirkin yüz hatları vardı. Kızları kesinlikle annelerini tercih ediyordu. Reina, Romero'nun tek bir özelliğine bile sahip değilken, Phoenix'in saç rengi tam olarak onun tonundaydı.

"Her neyse," diye cevap verdi Dante. "Ne yaptığın umurumda değil. Leone limanını kullandın, şimdi parayı bulmak için bir haftan var."

Dante'nin gözleri bana doğru kaydı ve ben de ona belli belirsiz bir baş selamı verdim. "Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi, ayağa kalkıp takım elbisesinin düğmelerini ilikleyerek Ceket. Etrafa bakıp bir kasa bulmaya çalışacaktı. Kızlara karşı dikkatli olması gerekiyordu ama bunu ona söylememe gerek yoktu.

Konuşmadan önce kapı arkamdan kapanana kadar bekledim. "Borcun olan parayı ve daha fazlasını bir haftadan kısa bir sürede kazanmana yardım edebilirim," diye yem attım.

Son birkaç yıldır intikam planımın temellerini atıyordum. Şimdi tuzak geliyordu.

"Nasıl?" Ses tonu şüpheciydi. Buna hakkı vardı. Birine k a z ı k attığınızda, her zaman karmanın size geri dönmesini beklemeliydiniz.

Sen. En sevdiğim Japonca sözlerden biri, "akuin' akka" idi, "Kötü sebep, kötü sonuç" anlamına geliyor. Annem bir süredir Romero'nun eninde sonunda ektiğini biçeceğine ya kendini ya da beni ikna etmek için hayatım boyunca bunu vaaz etti.

Beklemekten bıkmıştım. Bu yüzden süreci hızlandırdım ve babasının işini bitirmek için Reina'yı kullanacaktım. Yıllardır Romero'nun isteksiz güvenini kazanıyorduk. Şimdi onu küle çevirecek ve annemi bağlantıları için kullanmanın bedelini ödetecektik.

Annemin Ojisan ve Romero'nun imzaladığı belgeye ihtiyacı vardı. Bunun onurunu geri getireceğini iddia ediyordu ve ben de ona bu kadarını borçluydum. Babasının kasasının nerede olduğunu öğrenmek için Reina'yı kullanacaktım, böylece o belgeyi ele geçirebilecektim.

Öyle ya da böyle, o lanet belgeyi annem için alacaktım.

REINA

W Gondollara doğru giderken dar sokakta yürürken telefonumu almak için çantama uzandım. Gözlerimi indirerek onu aramaya başladım ve cüzdanımı fark ettim

o da kayıptı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Cüzdanımı unuttum." Giyinirken dikkatim o kadar dağılmıştı ki ikisini de unutmuştum. Amon'u Papa'yla birlikte gördüğüm için çılgına dönmüştüm ve bir şeylerin yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Sorun değil," dedi Athena, eli benim elime dolanırken. Bizi kanaldan San Marco Meydanı'na götürecek olan gondola henüz binmiştik. "Ben seni korurum."

Başımı salladım. "Ben de telefonumu unuttum. Hemen geri dönüp alacağım." Gözlerim gondolcuya kaydı. "Bekler misiniz lütfen? Uzun sürmez."

"Param var," diye imzaladı Phoenix. *"Sadece içeri gel. Papa'yla tekrar karşılaşmak istemezsin."*

Başımı salladım. "Telefonumu bıraktım. Merak etme," diye onu temin ettim. "Gizlice girip çıkacağım."

Başımı sallayarak arkamı döndüm ve eve doğru koşmaya başladım, villaya girmeden hemen önce adımlarımı yavaşlattım. Greko-Romen mimarisinden etkilenmiş Liberty tarzı bir villaydı, ya da yaşam tarzı dergileri övünmeyi severdi. Muhtemelen Mamma'nın adı nedeniyle yıllar boyunca birçok dergide yer almıştı. İnsanlar Hollywood'un tadına bakmayı çok seviyordu.

Evin ön cephesi küçük bir bahçeye bakıyordu ve Venedik'in kalbi kanalın bir taş atımı ötesindeydi. Girişe yaklaşırken, elimi duvarlara sıkışmış ametistlerin üzerinde gezdirdim. Papà bazı şeyler yapmıştı

Annemi yıllar önce geri getirmeden önce, onun da burayı kendisi kadar seveceği umuduyla kapsamlı restorasyonlar yaptı. İşler pek de öyle yürümedi ve parıldayan mermer aksanların ve modern mimarinin asla yeterli olmayacağını çabucak öğrendi. Burayı her düşündüğümde olduğu gibi göğsüm sıkışıyordu. Ağır maun kapıyı iterek açtım, içeri girdim ve nefesimi tutarak dinledim. Herhangi bir hareket duymadım. Leone kardeşler hâlâ Papa'nın ofisinde olmalıydı.

Merdivenleri hızla çıktım ve odama koşarak komodinin üzerinde duran cüzdanımı ve telefonumu aldım. Aşağıya koşmadan önce onları küçük omuz çantama tıktırdım. Çalışma odasının yanındaki koridorda köşeyi dönerken sıcak ve sert bir şeye çarptım.

"Ah," diye mırıldandım tanıdık koku üzerime sinerken, erkeksi ve güçlü, ve bir nefes kaçtı içimden. Amon Leone.

Bir adım geri atarken yanaklarım alev alev yanıyordu, gözlerimiz birçok ana yayılmış gibi görünen bir kalp atışının titreşiminde buluştuğunda kalbim göğsümde atıyordu.

Bakışları bir onaylamama titreşimiyle beni boydan boya kat etti. Midem bir fırıldak gibi alçaldı ve ben daha iki kere düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

"Ne? Kıyafetimi beğenmedin mi?" Çenemi meydan okurcasına kaldırdım ve ona bir şey söylemesi için meydan okudum. Dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan ince askılı pembe bir elbise giymiştim. Saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, buklelerimi yüzümden ve saçlarımı boynumdan uzak tutuyordu. Cevap vermeyince pembe puantiyeli babetlerimi asırlık mermere vurdum. "Yeterince uygun ya da mütevazı değil mi?"

Bu koridorda hayattan daha büyüktü, aramızdaki tüm boşluğu yutuyordu. İnsanları terslemek gibi bir huyum yoktur ama bana bakışındaki bir şey, daha önce söylediği sözlerle birleşince beni etkiledi.

Bir eli gelişigüzel cebinde, öne doğru küçük bir adım attı. Onun tarafından korkutulmayı reddederek yerimde durdum. Gözlerinde ufak bir eğlence parladı.

"Seni son gördüğümde giydiğin kıyafetten daha uygun," dedi tembelce, sesi sıcak ve boğuktu.

"Havuz kenarında mı?"

Nefes aldım.

"Kulübümde."

Gözlerimi kırptım. Kulübünde giydiğim deri pantolon ve askılı bluz bu elbiseden daha fazla örtüyordu ama onu düzeltme zahmetine girmedim.

Onun yerine, "O kadının bir sülük gibi üzerinden sarktığını düşününce fark etmene şaşırdım" dedim.

Anında uzanıp sözlerimi geri alabilmeyi diledim. Sanki onu başka kadınlarla düşünmek için çok fazla zaman harcıyormuşum gibi kıskanç bir ses çıkarmıştım. *Öyle değil mi?* Bir ses fısıldadı.

"Birileri beni düşünüyormuş gibi görünüyor," dedi ve az önce susturduğum ses memnuniyetle mırıldandı.

"Aklına girmesine izin verme," diye mırıldandım. Elini kaldırdı, başparmağı sanki bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyormuş gibi çenesinde gezindi. Ama yanlış anlamış olmalıydım, çünkü gözleri her zamanki gibi soğuktu.

Bir adım öne çıktı. Ben bir adım geri attım. Bakışları tekrar vücudumda gezindi ve nefesimin kesildiğini hissettirdi. Hiç kimse üzerimde bu kadar etkili olmamıştı. Beni güzel bulmasını istiyordum. Benden hoşlanmasını istedim. Yine de bakışları dairelerimden yukarı çıkarken takındığı nötr ifadeden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Bir adım daha attım ve göğsüm onun gövdesine değdi. Benden çok daha uzun boyluydu. Aradaki boyut farkı beni korkutmalıydı. Korkutmuştu ama kötü anlamda değil. Farklılıklarımızı seviyordum. O sertti, ben yumuşak. O altın tenliydi, ben solgundum. Onun güzel siyah saçları ve gözlerine karşılık benimkiler daha açık renkliydi. Dünyanın sonunda buluşan gece denizi ve sabah gökyüzü gibiydik.

"Dışarı."

Elini yanına indirdi. "Erkeklerle mi?"

"Bu seni ilgilendirmez ama hayır." Sonra, kızgın olduğum için ekledim, "Ama şehirdeyken birkaç iyi beyefendi bulabiliriz."

Sanki gerçeğin işaretlerini arıyormuş gibi gözlemci bir tavırla beni izledi. Ağır bakışları benimkilere ulaştı ve beni yaktı. Başını yavaşça salladı. "Yapmasan iyi edersin. Onların zamansız ölümüne sebep olmak istemiyorsan, hayır."

Onun incelemesi ve tehditleri altında yaşadığımı hissettim. Bunlar beni dehşete düşürmeliydi ama kalbim belki de onun da kıskanç olduğunu haykırıyordu.

Akıllı Reina buradan defolup giderdi ama Amon hayatıma tekrar girdiği anda tüm mantığım dağıldı.

"Benden başka erkeklere bakmamamı mı istiyorsun?" Bu sefer öne doğru bir adım attım ve vücutlarımız aynı hizaya geldi. Sıcaklığı içime sızdı ve hülyalı bir şekilde iç geçirme dürtümle savaştım zorunda kaldım.

Göğsümde umut çiçekleri açarken nefesimi tutarak bekledim. O sözsüzce durunca umut söndü, umut hayal kırıklığına dönüştü.

Ben de etraftan dolaşmak için bir adım attım. Bir adım daha atamadan bileğimi yakaladı.

"Dinler misin?"

Tutuşu ateşten bir bant gibiydi. Ağır. Sıkı. Kımıldamaz, beni kendine aitmişim gibi sahipleniyordu. En masum dokunuştı ama kan dolaşıma kaynayan sıcak bir şey sızdırıyordu.

"Evet," diye nefes aldım, gözlerinde boğuldum, ruhuna bir göz atmayı umuyordum, ama kapıları sıkıca kapalı tuttu ve beni daha fazlası için aç bıraktı. "Ama sadece sen de aynısını yaparsan," diye ekledim cesurca.

Bakışlarında şaşkınlık parladı ve bileğimdeki kavrama sıkılaştı. Tenim yanıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Babam her an ofisinden çıkabilirdi ama bu, ondan bu cevabı almak kadar önemli görünmüyordu.

"Çok gençsin," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Başparmağı parmak eklemlerime dokunduğunda nabzım titredi ama bu bana cesaret verdi. "Yakında on sekiz yaşında olacağım."

"Birkaç hafta daha. Her iki durumda da, hâlâ reşit değilsin."

"O zaman beni bekle." Kalbim duracak gibi oldu. *Doğum günümü biliyordum.* "Ben de seni bekleyeceğim. Bana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim," demeyi başardım.

Bu kelimelerin dudaklarımdan çıktığına inanamıyordum. Daha da korkutucuydu çünkü onları kastetmişim. Bakışları tekrar yüzüme geldi ve bir süre birbirimize baktık, bundan sonra olacakların bizi yapacağını ya da yıkacağını biliyorduk.

"Sen beni bekleyeceksin," dedi, sesi boğuk ve karanlıktı. "Ben de seni bekleyeceğim."

Sözünü duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Ruhum dans etti ve nabzım hızlandı.

Sonra, hiç uyarmadan başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Midemdeki kelebekler uçuşmaya başladı. Ağzı benimkine karşı çok sıcak ve yumuşaktı, kokusu aklımı başımdan alıyordu. Bir inilti boğazımdan yukarı tırmandı ve ağzım ayrıldı. Dili içeri kaydı ve benimkine sürtündü. Dudakları alt dudaklarımdan etrafında kapandı, hafifçe çekiştirirken sıcaklık midemin çukuruna hücum etti ve ateş gibi içime yayıldı.

O inledi, ben inledim, ağızlarımız birbirine karıştı. Beceriksizdim ve öpücüklerine ayak uyduramıyordum ama her saniyesine bayılıyordum. Ben onun kollarında erirken o alıyor ve veriyordu.

Çok erken bitti.

"Beni neden öptün?" Çekip gittiğinde sordum, sersemlemiştim ve öptüğü için heyecanlanmışım. Kalbim şarkı söylüyor, kanım cızırdıyordu ve bunun tek nedeni bu adamdı.

"Çünkü ben istedim." Beni daha sıkı kavradı. "Sana direnmekten yoruldum."

Dilim alt dudağımın üzerinde gezindi. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum," diye itiraf ettim.

Atkuyruğumdan bir bukleye uzandı ve parmağının etrafında döndürdü. "Akli başında kim senden hoşlanmaz ki, tarçın kız?" Saçımı bıraktı ve sallanmasına izin verdi. "Beklentilerden bıktım. Bana kendimi hafif hissettiriyorsun."

Bir öpücük daha ve kalbimin göğsümden fırlayacağını düşündüm.

Bacaklarımın arasına bir ağırlık yerleşti, ona daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Ben de onu öptüm, ona sürtünmeye çalıştım ama bedenimi daha fazla yaklaştıramadan bir adım geri çekildi. Gözlerim çırpınarak açıldı. Nefes nefese kalmıştım, yıldızsız bir gökyüzünden daha karanlık gözlerle karşılaştım ama bakışları midemin çukurundaki ateşler gibi yanıyordu.

O da beni istiyor, diye düşündüm, başım dönüyordu.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermesen iyi edersin, Reina." Boğuk sesi erimiş bitter çikolata gibi içime işledi.

Kavrayışı bileğimden aşağı kayd, parmak uçlarının pürüzlü izleri avucumun içinde, sonra parmaklarımda, artık birbirimize dokunmayana kadar ilerledi.

Ve onu şimdiden özledim.

Deniz meltemi saçlarımı savurdu ve at kuyruğumu bıraktıktan sonra buklelerimi yüzümden uzaklaştırmaya devam ettim.

Kızlarla birlikte bir barda oturup geç bir öğle yemeği yerken Venedik'te hayat vızıldıyordu.

Isla telefonuna baktı. Raven selfie çekiyordu. Athena ve Phoenix canlı bir konuşma yapıyorlardı, ikisi de gülüyordu. Ben Yüzen

Şehir, mutlu insanlardan oluş an bir kalabalığa bakıyor, yumuşak İtalyan müziği havada süzülüyordu. Üzerinde "A Grubu" yazan, rüzgârda uçuş an rengârenk ipekli bir atkıyla bir sopa tutan tur rehberini takip eden grubu kahkahalar dolduruyordu. Güneş sıcak ve ağır bir şekilde yakarken dökümlü elbisem rüzgârda dalgalanıyordu. Gözlerimi tabağıma indirdiğimde sırtımdan bir damla ter aktı

ve onları orada tuttu.

Parmaklarımı masaya vurarak dudağıımı çiğnedim. Amon'la paylaştığım öpücük zihnimde canlanırken sinirlerim midemde dalgalanıyordu. İlk öpücüğümüz. Ciğerlerimi sık an beklenti fısıltısına engel olamıyordum. Çok aptal, romantik bir yanımdan gözlerimde kalpler ve zihnimde filizlenen hayaller vardı.

Ama sonra aklıma geldi.

Ya Amon sözünü tutmazsa? Oyuncu birine benzemiyordu ama arkadaşlarımdan hayatında pek çok kalp kırıklığı görmüştüm. Bunun olacağını asla tahmin edemezlerdi. Başımı salladım, şüphelerimi kovaladım, Amon'un kalbimi kırabilecek en ufak bir yeteneğı olan tek erkek olduğunu biliyordum ama yine de riske atmaya istekliydim.

Bir an Amon'la ilgili hayaller kuruyordum, sonra omzumdan bir çekiştirme neredeyse düşmeme neden oluyordu.

"Ah," diye inledim, çantamın kapıldığını çok geç fark ettim. Ayağı fırladım ama daha beş adım bile atmadan çantamı yere atılmış halde buldum. Ben eşyalarımı toplamak için eğilirken bir turist kalabalığı bir şeye -ya da birine- bakıyordu.

İçeriye baktığımda cüzdanımı ve telefonumu sapasağlam buldum ve rahat bir nefes aldım.

"Merhaba, tarçın kız." Kalbim bu sesle durdu.

Yavaşça başımı kaldırdım ve Amon'un karşımda durduğunu gördüm. O kadar yakışıklıydı ki, bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldım. Kalın siyah saçlar, yüksek elmacık kemikleri, zar zor saklayabildikleri sırlarla dolu siyah gözler. Geniş omuzlar. Temiz, yontulmuş hatlar. Altmış üç boyunda, kot pantolon ve kaslarını gösteren beyaz bir gömlek giymişti. Kot pantolonunu ve kıyafetlerini herhangi bir erkekten daha iyi dolduruyordu.

Sadece birbirimize baktık ve nefesim onun delici sessizliğı altında yavaşlamaya başladığında, dudaklarımdan zorla bir kelime geçirdim. "Amon."

Yanımdaki kardeşini fark ettim. Bakışları bana kaydı, ilgisiz ve muhtemelen tedirgindi. Dante güzeldi, ama tamamen farklı bir şekilde

yol. Leone kardeşler çok etkileyiciydi ama Amon nefes kesici bir güzelliğe sahipken, Dante karanlık ve soğuktu.

"Ne var? Bana merhaba yok mu? Tarçın kız huysuz mu?"

Yıllar önce bana "tarçın kız" demişti. Tarçından hoşlanmıyordum bile, o zaman neden bana böyle diyordu?

"Merhaba Amon," diyerek onu selamladım ve gülümsedim. "Şimdi mutlumusun?"

Başımı salladım ve masamıza geri döndüm. Amon ve Dante hemen arkamdan geldiler, kızlar onlara bakarken varlıkları sırtımı ısıtıyordu.

Merak etmeyin kızlar, soyguncuyu ben hallederim. Yerime oturdum. Raven beni dürterek, "Vay anasını, bu senin seksi erkek arkadaşın," diye fısıldadı.

Boynumda bir kızarıklık oluştu.

"O benim erkek arkadaşım değil," diye tısladım. "Ona öyle demeyi kes."

Gözlerim onu tekrar buldu. Ona bakmamak çok zordu. Venedik güneşinin sıcak ışıltısı altında birbirimize baktık. Onun varlığı bir gölge gibiydi, betonu döven sıcaktan sıcak bir kurtuluş. Beni o kadar zahmetsizce içine çekti ki, ona doğru eğilme dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Papà'nın daha önce Dante'nin ve onun önünde sergilediği davranışı hatırlatması havaya nüfuz etti ve soğuk bir duş gibi hissettirdi. Öpüşmemiz güvensizliğimi gidermeye yetmeliydi ama yine de aramıza biraz mesafe koymak için geriye yaslandım. Amon'un böyle bir niyeti yoktu çünkü uzanıp elimi tuttu.

"Benimle gel." Ayağa kalktım, ona itaat etmeye hevesliydim ve ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Kaba avucu benimkini ona aitmiş gibi tuttu. Sanki *ben* ona aitmişim gibi. Dokunuşu içimi yakıyor, sıcak bir his yayıyordu ve onun vücudunun benimkine bastırılmasının nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Aklımı başıma toplamam ve konuşacak sesi bulmam biraz zaman aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Phoenix bana doğru koşarken aynı anda nefes nefese sordum.

"*Ne yapıyorsun?*" diye sordu. "*Bu adamla öylece gidemezsin.*"

Elimi Amon'un sert avucundan çektim ve dokunuşunu şimdiden özledim.

"Güvende olacağım," dedim kız kardeşime işaret ederek. "Değil mi, Amon?"

İkimiz de onunla tanıştığım andan itibaren beni büyüleyen çocuktan adama dönüp baktık. Uzaklara bakmadan önce başıyla onayladı.

"*Tamam, bu güven verici,*" diye imzaladı Phoenix, hareketleri sarsıntılıydı ve tedirginliğini gösteriyordu. Amon'un cevap vermemesi üzerine yüz ifadesi alaycı bir hal aldı ve ona ters ters bakmaktan çekinmedi.

"Kiminle gittiğimi biliyorsun, o yüzden beni öldürürse hiç sorun değil," diye şaka yapmaya çalıştım. Gülmedi ve Amon da ona herhangi bir güvence vermeye zahmet etmedi. "Hemen döneceğim. Sen kızlarla kal," diye kız kardeşime talimat verdim.

İsteksizce, birkaç adımda bir omzunun üzerinden bakarak Raven, Isla ve Athena'nın oturduğu yere doğru yürüdü. Dante de geride kaldı ve onu evrensel dilde tersleyen Phoenix'e bir şeyler söyledi.

Amon'un eline uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek arabasız şehrin kalabalık ve dar sokaklarında onu takip ettim. Aniden sola dönerek boş bir ara sokağa girdi, bu sırada bir kanal taşlara yumuşak bir şekilde çarpıyordu.

Amon taş oyukta durdu ve ben de şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Şehrin uğultusu burada o kadar azdı ki, sanki bambaşka bir şehirdeymişiz gibi hissediyordum. Sağıma baktığımda, kanalın çok aşağısında, ikimizden habersiz antik kentin fotoğraflarını çeken insanlarla dolu bir köprü vardı.

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" Elimi bırakıp birinin evinin taş duvarına yaslanırken sordum.

"Bu şehrin içini dışını bilirim," dedi tek söylediği, omuzları gergindi.

"Leone ailesinin kendi bölgelerine bağlı kaldıklarını sanıyordum." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Tek suçlayabileceğim şey içimde aniden beliren endişeydi.

"Hangi bölgelerin kime ait olduğunu biliyor musun?" Amon'un ses tonunda bir gerginlik vardı, bakışları öğrenmek istediğim tüm sırlarla doluydu.

"İstiyorum."

"Baban mı söyledi?" Alay ettim, cevabım yüzümden okunuyordu. "O zaman nasıl?"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye mırıldandım. Güzel yüzünde acı bir ifade gördüm ve aklımdan neler geçtiğini merak ettim. Birden kendimi yorgun hissederek iç çektim. "Bir keresinde telefonuna girmiştin," diye itiraf ettim. "Ekranda bir e-posta belirdi ve düşünmedim, sadece okudum."

Kaşını kaldırdı. "E-posta mı?"

Omuz silktim. "Evet. İtalya'daki bölgelerden bahsediyordu. Beş İtalyan aile ve Papa'nın topraklarını genişletmesiyle ilgili bir şey."

Yüz ifadesi karardı. Uğursuz. Gerginlik o kadar hissediliyordu ki tadını alabiliyordum. Acaba babamın eşyalarını karıştırmam mı onu tetiklemişti, yoksa söylediklerim mi?

Gözlerim geldiğimiz boş sokakta gezindi. Kalabalık bir şehrin ortasında terk edilmiş bir arazi parçası gibi görünüyordu.

Sessizlik, sonunda canıma tak edene kadar uzadı. Gitmek için bir adım attım ama bileğimi tuttu.

"Benimle kal." Bu bir talep değildi ama bir öneri de değildi. Ve güneşe ihtiyacı olan bir çiçek gibi, kaldım.

Bileğim hâlâ onun elindeydi, içimde sıcak bir şeyler çözülürken sessizce birbirimizi izledik.

"Bu arada, teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Başını bana doğru çevirdi ve gözlerindeki bakış düşünceliydi ama aynı zamanda öyle derin bir şeyle doluydu ki kalp atışlarım kendi kendine takıldı.

"Ne için?"

"Gece kulübü." Sığ bir nefes aldım. Onun yanındayken kendimi bir oğlana aşık olan çok daha genç bir kız gibi hissediyordum. Ya da belki de bu kaderdi, on iki yıl önceki ilk karşılaşmamızdan beri kaçınılmaz olan bir şeydi. "Sana hiç teşekkür etmedim."

Kapüşonlu bir ifadeyle beni izledi ve nabzım çılgınca atmaya başladı.

Başparmağını bileğimdeki bir damarın üzerinde gezdirdi ve nabzımın nasıl attığını hissedip hissetmediğini merak ettim. Onu içime çekmeden duramıyordum. Kıyafetleri kalın kollarını ve göğsünü nasıl şekillendiriyordu.

Dar belini. Her santimi sert ve zorlu görünüyordu. Bu bana daha önce hiç çekici gelmemişti ve sadece onunla bu şekilde olacağından şüpheleniyordum.

Meraklı bir dürtü, elimi vücudunun her santiminde gezdirmemi ve deneyimsizliğime rağmen görüldüğü kadar yontulmuş olup olmadığını öğrenmemi istiyordu. Ondaki bu çekim yönü, yüksek ateşteki bir tencere su gibi fokurdamakla tehdit ediyordu.

"Yaz boyunca burada mı kalacaksın?" diye sordu ılık b i r esinti dar kanalı süpürürken.

İsteksizce de olsa bileğimi tuttuğu yerden çektim. "Hayır, sadece birkaç gün, sonra Paris'e döneceğim. Bir yaz kursuna katılacağım."

"Lise yaz kursu mu?"

"Hayır, üniversite sınıfı." Kaşlarını kaldırdığında, "Kız kardeşimle birlikte üniversiteye gidebilmek için iki sınıf atladım" diye açıkladım. Sonra çünkü ben

"Henüz on sekiz yaşında olmayabilirim ama sizi temin ederim ki aptal bir kız değilim."

Umutsuzca beni daha yaşlı ve sorumluluk sahibi biri olarak görmesini istiyordum. Amacıma ulaşp ulaşmadığımı bilmiyordum çünkü bakışlarında sadece karanlık bir eğlence hayaleti vardı.

"Asi misin yoksa iyi bir kız mı olduğuna karar veremiyorum."

Durduğumuz yerde daha karanlık görünen mavi gökyüzüne baktım, su boyunca nemle çevriliydi.

"Belki de ikisiyimdir," dedim usulca, bakışlarıyla tekrar buluşarak. Yüzüm kızardı, tenimin her santimi ısınmaya başladı. Karanlığın bana aydınlık kadar çekici geldiğini daha önce hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim. Belki de hepimiz biraz ikisiydik.

"Buraya gel." Derin sesinde yumuşak ve büyüleyici bir şey vardı, beni ağına çekiyordu. Ya da belki de başından beri oradaydım ve fark etmemiştim.

Kanatlarımın tutuşacağını çok iyi bilen bir pervane gibi

-Bir adım attım. Elleri belime geldi, yanağım göğsüne değene kadar beni kendine çekerken kavraması sıkılaştı.

Alt dudağımı ısırdım, sinirlerim dans ediyor ve midemin çukurunda tahribat yaratıyordu. Gözleri ağzıma kaydı ve vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

"Beni öpecek misin?" Hareket etmedi. Cevap vermedi. Vücudum onun kucağında aşırı uyarılmış bir şekilde titreşti. Tüylerim diken diken olurken kalbim boğazımda güm güm atıyordu.

Beklemekten bıkmış ve daha fazlasına aç bir şekilde meseleyi kendi ellerime aldım.

Aradaki mesafeyi kapattım ve onu öptüm. Daha önce babamın koridorunda beni tattığı gibi ben de onu tattım ama burada bizi kimin gördüğü umurunda değildi. Alt dudağını ısırarak onu öne geçmeye teşvik ettim. Öptüğüm ilk erkekti ve bana her şeyi öğretmesini istiyordum.

Gözlerinin ateşle yandığını görmek için geri çektim. Delici bakışları bana kilitlenmişti ve o kadar yoğun bir şekilde ıslanmıştı ki, tepki olarak tenimde bir titreme meydana geldi. Beni tekrar öpmesini beklerken nefes alacak hava bulamıyordum.

Dudakları bana dokundu, zar zor. Yumuşakça. Bana esintideki bir fısıltıyı anımsattı. Ellerimi kaldırıp saçlarında gezdirdim ve onu kendime daha çok çektim. Bu kez alt dudağımı ısırdı, dişlerinin sıyrılışı boğazımda bir inilti uyandırdı. Üst dudağımı tatlı bir çekişle içeri çekti.

Bedenlerimiz birbirine her dokunduğunda duyularım yüzeyin altında titreşiyor, uğulduyor ve alevleniyordu.

Ona daha da yaklaştım, sıcaklığı her lifime ve hücreme işliyordu. Dudaklarımı ayırdı ve dilimi emdi, aç ve açgözlü. Her öpücük daha da sertleşti. Her yalama içimde karanlık ve şehvani bir şeyler uyandırdı.

Kör tırnaklarımı kafa derisinde gezdirirken içimi bir alev kapladı. Boğazından alçak sesle hırladı ve ağzı dudaklarımda sertleşti. Öpücükleri daha talepkâr hale geldi. Sertleşmiş aleti karnımın alt kısmına baskı yaparak kan dolaşımda daha fazla alev tutuşturdu.

Amon'un dudakları sıcak ve ıslak bir şekilde boğazımda gezindi ve başım bir iniltiyle geriye düştü. Ağır bir kalp atışı bacaklarımda arasında çarparak görüşümü bulanıklaştırırken, çekirdeğimin derinliklerinde kıvılcımlar çaktı.

Dudaklarını köprücük kemiğimin yanından geçirdi ve oradaki yumuşak eti ısırdı. Meme uçlarım gerildi, sütyenimin malzemesine karşı hassaslaştı. Ağzını göğüslerimin üzerinde, tenimin her santiminde sıcak ve ıslak hissetmek için çaresizdim.

Ellerimi saçlarından indirdim, gömleğine doğru kaydurdım ve gömleğinin altından karnını hissettim. Tamamen sert ve pürüzsüz kaslara sahipti.

Sıcaklığını hissedebiliyor ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. Temiz ve narenciyemsi. *O* benim en sevdiğim kokuydu. Kalbim hızla atıyor, patlama noktasına yaklaşıyordu. Çılgınca atışı kulaklarımda çınlıyordu. Ağzlarımız çarpıştı, nefeslerimiz bir oldu. Onun dili benimkine karıştı. Ağzının içinde inledim, daha fazlası için açtım.

Aklımı kaçırmış olmalıyım, çünkü dudaklarımdan dökülen sonraki kelimeler nefes kesiciydi. "Dokun bana. *Lütfen.*"

Elimi onunkinin üzerine koyup göğsüme götürdüm ve sırtımı ona yasladım.

Çok ani bir hareketle benden uzaklaştı. Zor nefes alıyordum, tökezledim ve eğer beni desteklemeseydi düşebilirdim. Tanrım, iyi hissettiriyordu. Çok doğru. Sanki bir parçam eksikti ve sonunda onu bulmuştum.

"Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında, elini gür saçlarının arasında gezdirirken gözleri üzerimdeydi. Ardından bir dizi küfür geldi. "Lanet olsun, bunu yapamayız."

Gözlerimi kırptım. "Neden olmasın?" Çenemi yukarı kaldırdım. "İkimiz de yetişkiniz."

"Sen değilsin," diye işaret etti. Lanet olsun ona. Onun derin kaybı dişlerimin takırdamasına neden olurken güvensizlik beni sardı. Sonra eli

Bileğime sarıldı ve beni geri çekti, bedenim onunla aynı hizadaydı. Kaslarının bana değdiği her yer yanıyordu.

"Henüz değil." Sesi karanlık ve dumanlıydı. Beni izleme şekli karnımın alt kısmında bir sıcaklık yarattı.

"Peki ne zaman?" İnledim; ona duyduğum bu ihtiyaç beni iliklerime kadar tüketiyordu.

"Reşit değilsin." Mantıksızdı ama sorgulayacak vaktim olmadı çünkü ağzı benimkine çarptı. "Kahretsin, derimin altına giriyorsun." *Artık nasıl hissettiğimi biliyordu.*

Onun dokunuşunu daha çok istiyordum. Daha çok öpmesini. Kendimi ona doğru bastırdım. Bir eli çıplak kalçamdan aşağı indi, nasırlı avuç içi yumuşak tenime sertçe değdi. Damarlarımdan akan ısı tam bir volkana dönüştü, vücudumdaki her sinir hissiyatla alevlendi.

Sonra, sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, kalçasını benimkinin arasına, tam klitorisime bastırdı. İçimden bir zevk dalgası geçerken ağzına doğru inledim. Bunu omurgamda ve ayak parmaklarıma kadar hissettim.

İhtiyaçtan kızarmış ve arzulu bir şekilde kalçasına doğru sallandım, şimdiden serbest kalmanın tomurcuklanan baskısını hissediyordum. Geri çekildi, gözleri çıplak kalçamdaki sıcaklıkla doluydu, ona karşı nerede durduğumu izliyordu. Uzman değildim ama gördüğünün hoşuna gittiğini düşündüm.

"Geliyor musun, tarçın kızım?" Sesi kalın bir aksanla çıkıyordu. İtalyan, Japon, İngiliz, emin değildim ama şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi.

Saçlarından bir avuç tuttum ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Sert ve alçak sesle homurdandı, sonra ulaşamayacağım bir yere çekildi. Ben de eğildim ve dudaklarımı boynuna bastırdım, emdim ve yaladım. Tanrım, tadı çok güzeldi. Tıpkı koktuğu gibi.

Omuzlarında gerginlik vardı ve kollarındaki kaslar gerilmişti. Parmakları kıkır yanaklarıma batıyordu.

"Amon, ihtiyacım var-" İnlemelerim çaresizdi. Sürtünme peşinde koşarak bacağına doğru sallandım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Siktir," diye dudaklarıma yapıştı. Bir an için yumuşayacağını sandım. "Hayır, reşit olana kadar olmaz. Şimdilik alacağın bu."

Ağzı benimkinin üzerine geldi ve alt dudağımı ısırıldı. Bir nefes çektim ve o da acıyı yatıştırmak için yalamaya başladı. Bacağını bastırdı

Farklı bir açıyla bana karşı daha sert ve orgazmım bana çarptı - nefesimi ciğerlerimden çalan öfkeli bir cehennem.

Ona karşı titrerken yüzümü boynuna gömdüm, sanki o benim fırtınaya karşı kayamdı. Parmakları saçlarıma uzandı, onları yumrukladı ve bana bakmak için başımı geriye doğru çekti. Bakışları yarı kapalı gözlerimin ve ayrık ağzımın üzerinde gezinirken dudaklarının sıcak yanığı hâlâ tenimde tütüyordu.

Yüzünde şehvet ve şiddetli, neredeyse sahiplenici bir şey vardı. Kendimi ağırlıksız hissediyordum, tüm varlığım tatlı bir rahatlamayla karıncalanıyordu.

"Sanırım sonunda Venedik'in neden romantizmle ünlü olduğunu anladım," dedim nefesimi tutmaya çalışarak.

Omuzları gergin bir şekilde geri adım atarak alaycı bir nefes verdi. "Tarçın kız, bu romantik olmaktan çok uzak."

Gözlerimi kırıştırdım ve yüz ifadesinin yumuşak bir ifadeden sert bir ifadeye dönüşerek onu bana kapatmasını izledim. Duygularını dizginlemeye mi yoksa benden saklamaya mı çalışıyordu? Bakışlarının yoğunluğu neredeyse dilimi tutmama neden olacaktı ama dürtüselliğim galip geldi ve beni yine de kelimeleri söylemeye itti. "O zaman neden bunu düzeltmiyor ve beni bir randevuya çıkarmıyorsun Amon Leone?"

AMON

M Annem bana her zaman nefret ve pişmanlık beslemenin yanlış olduğunu öğretti. Kararlarınızı sorgulanır hale getirdi ve sizi düşmanınızdan farksız kıldı. Tüm özünüzü değiştirir ve ruhunu yok etti.

Reina'nın kızarmış yanaklarını ve yıldızlar gibi parlayan gözlerini, bana yaz tarlalarını hatırlatan altın saçlarını, tatlı bir zehir gibi beni saran tarçın kokusunu izlerken nihayet anladım. Babasını yok etmenin onun masumiyetini çalabileceğini biliyordum. Göğsüm sıkıştı ve her nefes alışımında bakışlarındaki o kalpleri yok edeceğim düşüncesi ciğerlerimi yaktı.

Nefret, duman solumak ve sonra boğazına yumruk yemek gibi yakıcıydı. Bu nefretin zehri Dante'yi ve beni içten içe yiyip bitirdi, planımızı sağlamlaştırdı.

Ama yetişkin hayatımda ilk kez planımın hatalı olup olmadığını merak ettim ve bu Romero'dan daha da nefret etmeme neden oldu. Annemin hayatını alt üst ettiği için o piçten nefret ediyordum. Onu bildiği tek yuvadan koparıp babamın kollarına ittiği için. Annemi, babam gibi ona çöp gibi davranan bir adama razı olacak kadar kırdığı için ondan nefret ediyordum.

Ruh halim karardı ve Reina'nın mavi gözleri şaşkınlıkla parladı. "Tanrım, beni bir randevuya götürmeni istemenin seni kızdıracağını düşünmemiştim. çok kötü," diye mırıldandı, bir adım geri çekilerek. Daha ne yaptığımı anlamadan elim onun minik belini kavradı ve onu kendime doğru çektim.

Yumuşak bir inilti kaçtı ve onu bir öpücükle yuttum. Anında gevşedi, dudakları dudaklarıma yapıştı. O kadar duyarlıydı ki

Öyle ki kendimi onun derinliklerine gömmeden on sekizinci yaş gününe kadar nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Kardeşim onu sikmek için beklediğimi bilse kahkahalarla gülerdi. Siktir et onu. İşimiz bitene kadar onunla her anın tadını çıkarmaya niyetliydim, ama reşit olmadan önce değil.

"Seni bir randevuya götüreceğim," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Gerçekten mi?" Dolgun pembe dudakları ışıltılı bir gülümsemeye dönüştü - bir erkeğin kalbini kolayca çalabilecek türden ve benimkini çalmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim. "Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Benden seni beklememi istemiştin," diye hatırlattım ona.

"Belki fikrini değiştirirsin diye endişelendim." Neredeyse değiştiriyordum çünkü içten içe onun masum olduğunu biliyordum ve başkalarının yanlışlarının bedelini ona ödetmek yanlıştı. Reina'nın inlemeleri bile masum geliyordu.

Ama benim için parçalanırken gözlerinin buğulandığını görmek ve yüz ifadesinin orgazm sonrası mutlulukla parlaması beni açgözlü yaptı. Başka kimsenin bunu görmesine izin veremezdim.

İşim bitene kadar olmaz. Ve onu.

"Seni bekleyeceğim, Reina Romero." Gerçi her şeyin sonunda bunu yapmamış olmamı dileyebilirdi. "Ama bana bir konuda söz vermelisin." Başparmağımı ayrılmış, şiş dudaklarında gezdirdim ve dili dışarı fırlatarak parmağımın ucunu yaladı. Dizlerinin üzerindeyken aynı şeyi yaptığı görüntüler zihnimde canlanırken kasıklarına bir sıcaklık hücumu gönderdi. "Bana aşık olma."

Bana o göz kamaştırıcı, gün ışığı gülümsemelerinden birini verdi. "Kalbime emir veremezsin, Amon Leone." Parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ama endişelenme, benim acı prensim. Karşılığında hiçbir şey istemeyeceğim."

O anda onun olduğumu anlamalıydim. O ilk sarılmadan beri onun olmuştum.

Arabanın arkasındaki koltuğuma yaslandım, şoförümüz otoyolda babamızın Trieste'deki evine doğru ilerlerken Dante beni inceliyordu. Üzerimde hâlâ onun kokusunu alabiliyordum -her santimetrekaremden- ve ne zaman

nefes alırken, onun bir anısı içeri girdi. İçimdeki sıkıntıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Dante, San Marco Meydanı'ndaki kızlardan ayrıldığından beri kafamın bir köşesinde bir delik açmıştı, gülüyor ve yanımdan geçen erkekleri değerlendiriyordu. Ve erkeklerin duyarsız hıyarlar olduğunu söylüyorlardı.

Reina rastgele sarışın bir hıyara beş verdiğinde, adamı takip edip kafatasını yüzlerce yıllık taşa çarparak sıfır yapmadan önce oradan ayrılmak zorunda kaldım. Reina beni bu kadar rahatsız ediyordu. Ortaokuldan beri bir kızla yaptığım en PG şeydi ama yine de beni hiç olmadığım kadar sinirlendirmişti.

On sekizinci yaş gününe kadar olan birkaç hafta benim için cehennem gibi geçecekti ama bu haftaları onun için unutulmaz kılmak niyetindeydim. Böylece her şey cehenneme döndüğünde beni hatırlayacaktı. Beni arzulayacaktı. İçimde *kötü* bir his vardı, tüm bunlar sona erdiğinde ona, onun bana ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyaç duyacaktım.

"Reina ile iyi gitti mi?" *Dokun bana*. Kahretsin, çok güzel yalvardı.

Prensiplerimin ve intikamımın canı cehenneme deyip onu çığ çığ sikmek istiyordum. Hem de güpegündüz, Venedik'in ortasında. *Aman Tanrım*.

"Amon?" Dante'ye hiçbir şey söylemek istemiyordum. Reina benimdi. Nasıl inlediğine dair bir ipucu bile almasını istemiyordum. Sanki onu serbest bırakabilecek tek kişi benmişim gibi beni nasıl çaresizce pençelediğini bilmesini istemiyordum.

ona ver.

Dişlerimi sıktım ve bu görüntünün aklımdan çıkmasını istedim. "Peki."

"Bu da ne demek oluyor?" Dante tedirgin bir şekilde beni sorguladı. "Sana babasıyla ilgili bir şey söyledi mi, yoksa ikinizi de yoldan çıkaracak kadar çaresiz miydi?"

Kardeşimi severdim ama bugün onu bayıltacağım gün olabilirdi. En azından bu onu bir süre sessiz tutar.

"Yolumuzdan sapmadık." *Yalan*. Onu neden kenara çektiğimi bile söylemedim. Babasının kasasının nerede olduğunu bilip bilmediğini sormayı planlamıştım. İçimden bir ses bana söyleyeceğini söylüyordu. Tarçın kızım o kadar güveniyordu ki, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Emin misin?" dedi yüzünde şüpheyle. "Evet," diye homurdandım.

"Onu becerdin mi?" Kırmızı sis görüşümü bozdu. Ağabeyimin Reina hakkında mahrem bir şey ima etmesi içimdeki öfkeyi alevlendirmişti.

"Hayır," diye homurdandım. "Ama bu soruyu bir daha sorarsan o güzel suratını dağıtırım."

Dante gözlerini devirerek, "Sanırım seni istemedi," diye alay etti.

"Sanırım değil." Buna inanmasına izin vermek daha iyiydi. Bu beni uzun bir konuşmadan kurtaracaktı.

"Hemen hemen her şeyi dikte edebilirsin, ama senin olsa bile bir kadının alet istemesini dikte edemezsin." Onu bırakma konusunda şansım yaver gitmedi. Bazen Dante'nin beni sınırlendirmek için mi yaşadığını merak ediyordum. Camı araladım, o tarçın kokusunun uzaklaşmasını istiyordum. Etrafımda bu koku varken düşünmek zordu. Sirenler, araçların korna sesleri ve hatta İtalyanca küfürler çatlak camdan geliyordu. "Yer değiştirebiliriz, Reina'yı ben alırım."

"Hayır." Kelime havada keskin bir tonla, neredeyse bir hırıltıyla kesildi ve Dante'nin dudaklarının bir köşesi bilerek kalktı. Beni, Reina'nın yavaş ama emin adımlarla içime işlediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ben de konuyu değiştirmeye karar verdim. "Phoenix'le nasıl gitti?"

Yüz ifadesi karardı. "Reina'yı almalıydım. Daha az baş ağrısı olurdu. Onunla konuşamıyorum bile, Notlar uygulamasında ileri geri yazmak artık eskidi."

"O zaman ASL öğren," diye tersledim. "Ben de öyle yapıyorum." "Phoenix'i alman için bir neden daha."

Beni kandıramadı; kardeşimi tanıyordum. Aralarında kaynayan gerilim gözümden kaçmadı. Bunu kulüpte de fark etmişim ve o zamandan beri ikisi her baktığında fark etmişim.

"Phoenix ile planın üzerinde çalış ve Reina'dan uzak dur." Öfkem alevlenmek üzereyken gözlerim ona dikildi. "Şimdi soruya cevap ver. Phoenix'ten bir şey öğrendin mi?"

"Hayır," diye homurdandı. "Benimle konuşmayı reddediyor."

"Vay, vay, vay. Görünüşe göre siknotize olmamış, kardeşim. Oyununu geliştirmelisin."

Belki de Leone kardeşlerin nihai kaderi buydu. Romero kardeşler tarafından dize getirilmek.

ZC

REINA

A İlk öpücüğümden bu yana bir gün geçmişti. Venedik'e geleli iki gün olmuştu. Annemin odasına adım attığımdan beri on iki yıl geçmişti.

Evin kapısını açtığımda herkes hâlâ uyuyordu. ve beyaz çarşaf lar ve sırlarla örtülü odaya sürüklendi. Belki kabuslar bile.

Gözlerim ölümünün anısının yerini alabilecek herhangi bir şeyi çağrıştırmaya çalışarak alanı taradı. Burada hiç mutlu muydu? Gülümsüyor muydu? Hatırlayamadım. Kesin olarak bildiğim tek şey, her şeyi burada bitirdiğiydi.

Ebeveyn banyosuna doğru ilerledim ve yansımanı yakaladım, hayaletler gözlerimde gizleniyordu. Hayatını aldığı aynı banyo. Hayatımızı sonsuza dek değiştiren aynı banyo.

Midem bulandı ve tenimin her yerinde soğuk karıncalanmalar başladı. Kalbim güm güm atıyor, her atışta keskin bir acı hissediyordum. Hatıralar gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

Bağırışları duyunca kaşlarımı çattım. Babamın ve annemin. Daha önce hiç bağırdıklarını duymamıştım. Bir göz attığımda kız kardeşimin mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Onu uyandırmak istemediğim için yataktan kaydım, çok fazla kaydırmamaya dikkat ettim. Phoenix'in diğer duyuları benimkilerden daha keskindi. Annem bunun duyma kaybını telafi ettiğini söylemişti.

Kalbim göğsümde hızla çarparken, geceliğimle merdivenlerden parmak ucunda indim ve yüksek sesleri takip ederek Papà'nın kütüphanesine gittim. Ev karanlıktı. Yazın bile soğuktı. Baktığım her yer cereyanlı ve eskiydi. Ailemiz bu eve ait değildi.

Attığım her adım beni bağırlara daha da yaklaştırıyordu. Babamın sesi kızgın geliyordu. Annem yüksek sesle ağlıyordu.

Smash!

Kalbim yerinden fırladı ve içgüdüsel olarak geri sıçradım. Sırtımı duvara yasladım ve elimi göğsüme götürerek acı verici atışını durdurmasını umdum.

"Bana nasıl söylemezsin Grace?" Babam bağırdı. "Bunu nasıl bir sır olarak saklayabildin?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bir hıçkırığın yükseldiğini hissedebiliyordum ama ağlamaya başlamak istemiyordum. Annem şu anda ağlıyor olsa da babam gözyaşlarını sevmezdi.

"Ve ne diyeceğim?" diye hıçkırdı. "O senin değil." Bu sözler bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bu onun hatası değil, Tomaso. Bunu ona ya da bana karşı kullanamazsın. Geçmişinden sonra olmaz. En azından geçmişini kontrol edebiliyordun. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu!"

"İsmini istiyorum," diye bağırdı, sesi evi sarsacak kadar yüksekti. Gürültülü bir patlama. Zemin titredi. "Bana söylemek gibi bir seçeneğin vardı. Yapabilirdim... Yapabilirdik..."

"Ne?" diye bağırdı. "Neye sahip olabilirdim, Tomaso?"

Sözlerini takip edemiyordum ama bir şeyler doğru değildi.

"Ondan kurtuldum," diye öfkelenildi. "O başkasının çocuğu. Benim değil."

"O benim çocuğum," diye bağırdı. "Bizimki, şimdiye kadar. Nasıl olur da Onu atmak mı? Doğduğu gün onu kucığına almıştın."

"O bir çocuk..." Bitirmedi. Küçük kalbim göğsümde gümbürdedi. "Bebeği neden saklıyorsun?"

"Hamile kalmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun," diye ağladı. Sesi sertçe titriyordu. "Bebek sahibi olma şansımı elimden mi alacaktın?"

Bir şangırtı daha ve cam kırılması gibi bir ses.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve annemin gözleri köşede saklanan bana takıldı. Bir esinti kütüphanenin açık kapısından içeri girip ıslak yanaklarıma çarptı. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Burnumu çektim, gözyaşlarım yüzüme hücum etti. Annemin yanakları ıslaktı ve gözlerinin kenarları kırmızıydı. Kapıyı arkasından kapattı, sonra yanıma geldi.

"Sorun nedir, benim küçük kraliçem?"

"Babam sana kızgın mı?" Fısıldadım.

Başını salladı ama içten içe bunun yalan olduğunu biliyordum. "Hayır. Sadece iş yüzünden stresli."

"Artık bizi sevmiyor mu?" diye fısıldarken gözyaşları yavaşladı.

Kollarını bana doladı ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. Annemin sarılmaları her zaman her şeyi daha iyi yapardı. "Tabii ki bizi hala seviyor."

Sonra beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve yatağa yatırdı. Başımı yastığa koyduğumda parmaklarıyla saçlarımı nazikçe taradı.

"Kadın olmak zor," diye mırıldandı usulca. "Annelerimize yardım etmek zorundayız. Babalarımızı affetmek zorundayız. Kendi travmalarımızın üstesinden gelirken başkalarını da iyileştirmek zorundayız. Tekrar ve tekrar." Islak ve sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Ve tüm bu süre boyunca kendimizi iyileştirmeye çalışıyoruz."

Nefes alışım yavaşladı. Yorulmuştum. Kelimeler kafa karıştırıcıydı. "Seni ve babamı seviyorum," diye mırıldandım gözlerim ağırlaşırken.

Uyku beni ele geçirmeden önceki son görüntü annemin yüzü ve hiç durmadan akan gözyaşlarıydı.

Aynı yaz, annem kendi canına kıydı.

Yere oturana kadar duvardan aşağı kaydım, uyuşukluk tüm hücrelerimi dolduruyordu. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve alnımı onlara yasladım. Bunu daha önce nasıl hatırlamamıştım? Belki de bilinçaltımda bununla başa çıkana kadar bastırmıştım.

Yine de şu anda bile bu farkındalığı kaldırabileceğimi sanmıyordum, çünkü bu ikimizden birinin Papa'nın kızı olmadığı anlamına geliyordu.

Bilgi gözümün önündeydi. Cehalet içinde yaşayamayacağımı biliyordum ama bu vahiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Ona hesap mı sormalıyım? Ya da hangimizin ona ait olmadığını mı soracaktım?

Zihnim çocukluğumuzun anılarını gözden geçirdi; Noeller, doğum günleri, Paskalyalar, tatiller, harçlıklar. Babam hiçbir zaman ikimizden birine ayrıcalıklı davranmazdı. Ya ikimize de kızardı ya da ikimizi de severdi. Başımız derde girdiğinde, bizi eşit şekilde cezalandırırdı.

Kendimi yerden kaldırmam uzun zaman aldı. Hayaletler ve pişmanlıklarla dolu banyodan gözlerimi yere dikerek çıktım, ta ki Papà'ya çarpana kadar.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Reina, burada ne yapıyorsun?"

Elbisemin etekleri avucumun içinde buruşurken, bir zamanlar hepimizin taptığı ve sevdiği adamı izledim. Belki onu hala seviyorduk. I

emin değildi. Neredeyse bir yabancı gibi hissediyordu. Arada bir gördüğümüz biri. Bizi tanınması mümkün değildi; hiç ortalıkta yoktu.

"Ben... onu özlüyorum," diye fısıldadım, gözlerimi indirip pembe ayak parmaklarına baktım. Phoenix ve ben onu genellikle sadece tatillerde görürdük. Venedik'e yaptığım bu ziyaretten önce onu Noel'den beri görmemiştim. Ondan önce de Paskalya'daydı. Yıllar geçtikçe onu daha az görmeye başlamıştık. Bu hem bir hayal kırıklığı hem de bir rahatlamaydı. Çok karmaşık bir duygu.

Örtülü kanepede oturuyordu, siyah takım elbisesi beyaz örtülü odayla tam bir tezat oluşturunuyordu. Yorgun, neredeyse yenilmiş görünüyordu.

"Sı, ben de onu özlüyorum," diye itiraf etti. Böyle yumuşamış yüz hatlarıyla bana eski halini hatırlatıyordu. Hiç öfkelenmeyen, sevgi dolu ve nazik babasını. "O iyi bir kadındı. Sizi çok severdi. Seni ve kız kardeşini."

Tereddüt ettim. Bu adamı şimdi tanıdığımız kişiyle uzlaştırmakta zorlanıyordum. Phoenix ve benim başarısızlıkla geçen on iki yılımız güvensizlikle sonuçlandı. "Baba, ben-" Boğazım düğümlendi. Karanlık bakışları benimkileri buldu, kendi bakışları Hayaletler gözlerini bulandırıyor. Göğsümdeki ağırlık hissi genişledi ve nefes almamı zorlaştırdı. Yutkundum. "Bizden nefret mi ediyorsun?"

Hayatım boyunca korktuğum o sözleri nihayet duyacağım düşüncesi boğazımı düğümlledi. Bizi sevmediğini. Beni sevmediğini.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, hemen ardından bir diğeri geldi.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Omuzları gerildi. Garip bir sessizlik odayı boğdu. Çok fazla düşmanlık havayı kaplamıştı. Annemin hayatını kaybettiği gün kayıp yaşayanlar sadece Phoenix ve ben değildik. Babam da bir şeyler kaybetmişti. Büyükannem de öyle. "Bizden nefret mi ediyorsun?"

Dişlerini gıcırdattığını duydum ve zihinsel olarak en kötüsüne hazırlandım. Ama hiç gelmedi.

"Hayır, Reina." Elini seyrelmiş saçlarının arasından geçirerek nefes verdi. "Annene çok benziyorsun. Phoenix'e de. Bazen... bazen sana bakmak acı veriyor." Beni sevdiğini söylemediğini fark ettim. Bizi sevdiğine dair bana güvence vermedi.

Ön kolumdaki tüyleri ovuşturdum, yaz sıcağına rağmen aniden üşüdüğümü hissettim.

"Bu yüzden mi bizi büyükannele bıraktın?" Bize babamın kafasında bir sır sakladığını söylemişti, ama kız kardeşim ve ben ne olduğunu asla anlayamamıştık.

Öyleydi. Yıllarca araştırdıktan sonra vazgeçtik. Şimdi bize daha çirkin gerçeği söylememek için bu yalanı uydurduğunu düşünmeden edemiyorum. Bizi istemediğini.

Uzun bir süre sessiz kaldı, çok sessizdi. Yüreğim ağzıma geldi. "Annen senin ve Phoenix'in kendi çocuklarınızla büyümenizi istedi.

Büyükanne," dedi sonunda. "Böylesi daha iyiydi. İkiniz için de daha güvenli."

Bir duraklama. "Mafyadan olduğun için mi?" Göğsüm çukurlaşarak homurdandım. Gözleri şaşkınlıkla kırıştı. "Bunu nasıl... nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. Büyükanne'nin ağzından kaçırdığını ve bunu bize açıkladığını ona söyleme şansım yoktu. "Tahmin etmiştim ve sen de az önce bunu doğruladın."

Ağır bir iç geçirdi. Yüz hatlarına dikkat ettim ve sadece son bir yıl içinde yirmi yaş yaşlandığını fark ettim. Onu bu kadar strese sokan şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Keşke sen ve Phoenix için daha iyi bir adam olsaydım. Keşke her şey farklı olsaydı." Bir duraklama oldu ve aklıma bir düşünce geldi. O yalnızdı. Ne Phoenix, ne ben, ne de büyükanne'miz vardı. Onu başka bir kadınla görmemiştim. Onu hiç arkadaşıyla görmemiştim ya da arkadaşlarından bahsettiğini duymamıştım. Tamamen *yalnızdı*. "Ama değiller." Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Hayatımda pek çok hata yaptım. Yakında bunların bedelini ödemek zorunda kalacağım bir gün gelecek."

Kaşlarını çatıldı. "Başın belada mı, baba?"

Başını salladı ve elini uzattı. İsteksizce tuttum. Annemin ölümünden beri onun bu yönünü görmemiştim. "Bana bir konuda söz ver, Reina." Omuzlarının hatları granit kadar sert, ifadesi karanlıktı. Onunla ilgili bir zamanlar sahip olduğum imaj uzun zaman önce zedelenmişti ama onu inkâr edecek yüreğe sahip değildim. "Ne istersen."

"Kız kardeşini koru." Keskin bir sızı göğsümü delip geçti. Yıllar önce, ölmek üzere olan bir kadından benzer bir istek almıştım. "Sen Phoenix'ten daha güçlüsün. Sende dişi bir aslanın kalbi var, ama Phoenix... o bir kedi yavrusu ve çok savunmasız."

Yanıliyordu. Herkesin ona verdiğinden daha güçlüydü. Ama huzura ihtiyacı varsa, bunu ona ben verirdim.

"Yapacağım," diye mırıldandım acı göğsüme yayılırken. "Söz veriyorum."

Ayağa kalktı ve yatak odasından çıktı, kapıyı usulca arkasından kapattı ve beni bir kez daha hayalet ve sırlarla baş başa bıraktı. Belki bir korkaktım ama gücün farklı şekil ve boyutlarda olduğunu fark ettim.

Hangimizin Papa'nın kızı olmadığı önemli değildi. Onu korumak benim görevimdi. Ve sırf bu yüzden, yıllar önce kulak misafiri olduğum kelimeleri dudaklarımdan asla geçirmeyecektim.

Bilginin benimle birlikte ölmesine izin verirdim.

O günün ilerleyen saatlerinde, güneş yavaş yavaş ufka doğru alçalırken, kızlar havuza geri döndüler. Komşunun yılanıyla yaşadığım olaydan sonra, o civara adım atmaya hiç niyetim yoktu. Görünüşe göre bu ilk kaçıışı değildi. Bizim terasımızı kendi terasından daha çok seviyordu ve bunun nedenini düşünmek bile istemiyordum.

Bu nedenle, bunun yerine evi dolaşmayı tercih ettim. Babamın ofisi, oturma odası, yemek odası. Ev, merhum Grace Romero'nun anısına yapılmış bir müze gibiydi. Duvarlarda onun sayısız fotoğrafı asılıydı. Aradım ama Phoenix ve benim hiç fotoğrafımız yoktu. Tek bir tane bile.

Bu da aklıma başka bir teori getirdi. Belki ikimiz de ona ait değildik.

Normal ailelerin etraflarında sevdiklerinin resimleri olurdu. Büyükanne Kaliforniya'daki ve İngiltere'deki evinde bizim fotoğraflarımız vardı. Hatta bizi Glasgow'da çektiği bir aile portresinin içine sokmuştu ki bu çok garipti.

Belki de babam bizi yeraltı dünyasından uzak tutmak için fotoğraflarımızı evinin dışında tutuyordu, diye düşündüm. Çok zorlama bir teori değildi, değil mi? Ya da belki de annem öldükten sonra bile -her şeye rağmen- bizi sevdiğini umduğum için zavallıydım.

Sesler duydum ve mutfağa yöneldim, izlerimde durdum. Büyükanne burada ne işi vardı? Gözlerim daire şeklinde birbirine eğilmiş üç kafa arasında gidip geldi.

Büyükanne ve beş numaralı koca, Papa'nın yanında durmuş, sessiz ve aceleci ses tonlarıyla konuşuyorlardı. Maria başını öne eğmiş, her zamanki gibi verimli bir şekilde akşam yemeğini hazırlıyordu. Duvardaki bir sineğin vücut bulmuş haliydi ve... *Bekle.* Aklıma bir fikir geldi.

Belki de sorgulamam gereken kişi o olmalı. Her zaman babamla birlikteydi ve belli ki babam ona güveniyordu.

"Onları korumanın tek yolu bu," diye homurdandı. "Elimdeki tek plan bu."

Tartışmalarına o kadar dalmışlardı ki içeri girdiğimi görmediler, ben de sırtımı sallanan kapıya dayadım.

"Tomaso, o kapıyı açman bir hata ve bunu sen de biliyorsun," diye tısladı büyükanne. "Bu onun son arzusuymuş."

Kaskatı kesildim. Sadece annem hakkında konuşuyor olabilirlerdi.

"Bazı şeylerin söylenmeden kalması en iyisidir," diye araya girdi Glasgow Dede. "Onu tanımıyordum ama senden bunu istemesi için bir nedeni olmalı."

"Hiç önemi yok. Bunu saklayarak onun hayatını riske atıyoruz-" Papà'nın bakışları aniden üzerime dikildi ve ağzını kapattı. Hareket etmeye devam eden tek kişi Maria'ydı, sanki etrafındaki gerilimin farkında değilmiş gibi. Bu benim henüz ustalaşmadığım bir beceriydi.

"Reina." Büyükanнем bana doğru koşup yanaklarımı avuçlarken gülümsemesi gergindi. "Gün geçtikçe daha da güzelleşiyorsun." Gözlerimi devirdim ama bir şey söylemedim. "Sen nasılsın?"

Babam Glasgow Dede'yle sessizce konuşurken ben de büyükanнемin arkasından bir şey yapmaya cesaret edip edemeyeceklerini merak ederek onlara baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Büyükanنemi böyle mi selamlıyorsun?" Bir aktris olarak, yıllar içinde geçirdiği estetik ameliyatlara rağmen onursuz görünmeyi bile başarmıştı.

"Özür dilerim." Teklif ettiği yanağını öptüm. "Sadece şaşırdım. Birkaç gün önce seninle konuştuğumda İtalya'yı ziyaret etmekle ilgili hiçbir şey söylememiştin."

Elini dramatik bir şekilde salladı. "Torunlarımı özledim. Seni aylardır görmedim."

"Az önce FaceTimedaydık," diye belirttim ama gözlerimi devirmedi. Büyükanne Diana bizi severdi ama şımarıklık yaptığımızda da bizi yola getirmekten çekinmezdi.

"Aynı değil."

Bu konuda konuşmaya devam edebiliriz ama sonunda aynı yere varırız, bu yüzden peşini bıraktım. Bazı savaşların savaşmaya değmediğini öğrendim.

"Hepiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Onun yerine ben sordum. "Hiçbir şey."

"Gelecek," diye yanıtladı Papa.

Büyükbaba Glasgow'un cevabı "Akşam yemeği planları," oldu.

Üçüne de göz gezdirdim, dikkatim tekrar Papa'ya yöneldi. "Hepsi bu, ha?" Hiçbiri kıpırdamadı. "Peki akşam yemeğinde ne var?"

Bir duraklama.

"Spagetti," diye yanıtladı Maria, kulaklarının tetikte olduğunu doğrulayarak. Diğerlerinden bilgi almanın anlamsız olacağını biliyordum ama

Maria üzerinde çalışabilirim.

Yirmi dakika sonra, yemek odasının hemen dışındaki tuğla verandaya oturduk.

"İtalyanlar neden hep spagetti yemek ister?" Büyükanнем şikayet etti. "Bunun vücutlarını mahvettiğini bilmiyorlar mı? Sağlıksız olduğundan bahsetmiyorum bile."

Kimse yorum yapmadı. Büyükanнем her zaman bir diyetten bahsederdi, bu yüzden karbonhidratlardan, glütenden, şekerden, süt ürünlerinden bahsetmesine alışmıştık - liste uzayıp gidiyordu. Hatta katı bir vegan döneminden bile geçti. Yatılı okulda yaşadığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onu ziyaret etmeden önce et ve karbonhidratla tıka basa doymuş olarak ayrıldığımdan emin olurdum.

Bir çatal dolusu spagettiği ağzıma attım ve çiğnedim. Babam eriştesini höpürdeterek yerken gözlerini büyükanנeme dikmişti. Bunu bilerek yaptığından oldukça emindim. Olgunlaşmamış mıydı? Evet. Bu onu durdurdu mu? Durdurmadı.

Ama şu anda izlemesi eğlenceliydi.

"Burası cehennem kadar sıcak," diye yakınmaya devam etti. "Hepimiz eriyip spagettiye dönüşmeden önce içeri girsek mi?"

Pembe puantiyeli kısa beyaz bir elbise giymiştim, ayaklarım güvertede çıplaktı. O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim ama onun gibi siyah pantolon ve açık yeşil kazak giymiordum.

"*Acaba yenilebilir miyiz?*" diye ekledi Phoenix. "*Yoksa bu yamyamlık sayılır mı?*"

Garip bir duraklama oldu. Kız kardeşimin gözleri bana doğru kaydı ve ben kakhaha atmamaya çalışarak yanağımın içini ısırdım. Dudağı seğirdi ve gözlerini devirdi.

Büyükanנe homurdanarak ayağa kalktı ve hepimize bir bakış fırlattı. "Ben içeri giriyorum. Siz eriyip gidebilirsiniz."

Kocası onu takip etmiyordu ve hala burada olmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Onu ne zaman kendi haline bırakacağını biliyor gibiydi.

Papa bir kadeh içti ve bardağını yere bıraktı, büyükanנenin gidişinden memnun görünüyordu.

Glasgow Dede şaraba uzandı ve kendine bolca bir bardak doldurdu. "Bu gece hayatta kalmak istiyorsam buna ihtiyacım olacak."

"İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğim," diye mırıldandı Athena. "Sefaletin yeni bir adı var: *evlilik*."

Küçük bir nefes verdim. "Ya da genel olarak hayat da olabilir."

"Siz kızlar bu kadar bıkkın olmak için çok gençsiniz," dedi Papà, herkesin şaşkın bakışlarını üzerine çekerek. Şimdiye kadar çoğunlukla arkadaşlarımızı görmezden gelmişti. Yine de onları iyi tanııyordu.

"Baba, seni arkadaşlarımızla yeniden tanıştırmak için iyi bir zaman olabilir," diye başladım, isimlerini unutmuş olabileceğinden endişelenerek. Yılanla karşılaştıkları o ilk günden beri onunla karşılaşmamışlardı. Muhtemelen evin onun uzak durduğu tarafında kalmamızın da faydası olmuştu. "İsla, Raven ve Athena aynı üniversiteye gidiyorlar. İsla, Phoenix ve benimle birlikte yatılı okula gitti."

Başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Phoenix'in ifadesi buna inanmakta zorlandığını açıkça gösteriyordu.

"Üçünüz aynı yurt odasını paylaşıyordunuz," dedi kuru bir ifadeyle. "Nasıl unutabilirim ki?"

Phoenix ve ben gözlerimizi devirirken İsla, "Bu iyi bir hafıza, Bay Romero," diye övdü.

"Tamam, o zaman bir test?" Kız kardeşimle kendini beğenmiş bir bakış paylaşarak meydan okudum.

"Şimdi başın belada Tomaso," diye alay etti Glasgow Dede. "Onlar seni çalıştırmadan kaçsan iyi olur."

Papà koltuğuna yaslandı, rahatladı ve bir an için bana eskiden olduğu adamı hatırlattı. Annem ölmeden önceki halini. Büyükanнемle yaşaması için onu terk etmeden önce.

"Hadi bakalım kızlar," dedi ve aynı anda imzaladı. "İsla'nın soyadı," diye sordum.

"Evans."

"En sevdiğimiz konu," diye imzaladı Phoenix, sorgulamaya devam ederken. Etrafta birkaç kıs kıs gülen vardı ama biz ona odaklanmaya devam ettik.

"Bu çok kolay. Hiç yok."

"Kahretsin, çok iyi," diye mırıldandı Raven. "En sevdiğimiz renk mi?" diye sordum.

Bu sefer babam gözlerini devirdi. "Reina'nın ki pembe. Phoenix'in ki mavi."

Nefesimin altında homurdanarak bir kahkaha tufanına neden oldum. "Hep pembe giyiyorsun kadın," diye alay etti Athena. "Biraz değiştirmeyi dene."

Omuz silktim. "Phoenix her zaman mavi giymeZ." "Ama her zaman mavi aksesuarları var."

"Doğru," diye isteksizce itiraf ettim. "En sevdiğin kitap?"

"Senin için modayla ilgili her şey, Reina," diye yanıtladı Papà. "Phoenix için müzikle ilgili her şey."

Phoenix ve ben derin düşüncelere dalmış bir halde babamıza bakarken masa sessizleşti. Son on iki yıldır ortalarda olmayabilirdi ama belki de - sadece belki de - bizi başından beri kalbinde saklıyordu.

REINA

I Bacaklarımı gerdiğim yerden başımı kaldırdığımda kız kardeşimin bakışlarını üzerimde buldum. Yoga pratiğime başlamadan önce ısıniyordum. Göğsümdeki tanıdık gerginlik ve omurgamdan yukarı tırmanan korku

genellikle yaklaşan bir panik atağın ilk işaretiydi.

Bu yüzden, doğal olarak, bunun önüne geçmeye çalıştım. Panik ataklarla kaybedecek zamanım yoktu, bu yüzden bu şeyi kontrol altına almak için çalışıyordum.

"Kızlar havuzun yanında. Sana eşlik edebileceğimi düşündüm. İyi misin?" diye sordu.

Oturup bacaklarını uzatırken yanakları kızarmıştı. Gözlerimin kıyafetinde -yoga pantolonu ve bol bir tişört- gezinmesine izin verdim. Koyu kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Tıpkı benim gibi onun da bukleleri vardı. Büyürken insanlar bizi hep saç renkleri farklı olan ikizler sanırdı. Aramızda yirmi ay olması ve aynı açık ten, yüz yapısı ve mavi gözlere sahip olmamız bunu yapardı diye düşündüm. Gerçi onun gözleri daha koyu maviydi. Yapımız ve boyumuzdan benzer kişiliklerimize kadar pek çok yönden birbirimize benziyorduk. İnsanlar benim ondan daha dışa dönük olduğumu düşünürdü ama aslında tam tersiydi. Sosyal bir hayatımın ve arkadaşlarımdan olmasının tek nedeni oydu. İnsanlar onun sağırılığı yüzünden başka türlü olduğunu düşünüyorlardı.

Kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"Yoga ve esneme hareketleri yapıyorsun. Bunu sadece anksiyeteyle mücadele ederken yaparsın."

Beni çok iyi tanıyordu.

"Sadece düşünüyordum, hepsi bu." *"Ne hakkında?"*

Omuz silktim. "Papà. Mamma."

Merakla beni izledi. *"Bunun Amon Leone ile ilgili olmadığına emin misin?"*

Başımı salladım. "Evet, eminim." Gerçi Dante ve Amon Leone'nin Papà ile ne konuşacaklarını merak ediyordum. Bir hafta önce olan olayı paylaşmayı planlamadıklarını biliyordum - ya da şimdi iki miydi?

-kulüplerinde. Eğer durum böyle olsaydı çoktan yapmış olurlardı.

"Anıların seni tüketmesine izin verme," diye uyardı Phoenix. *"Onları geçmişte bırak."*

Ailemiz için kaygı ve paniğimi annemin ölümüne bağlamak zor olmadı. Bunu sadece annemizi genç yaşta kaybetmemize bağlıyorlardı. Ama gerçek şu ki, annemin kan dolu küvette yatarken söylediği o son sözler peşimi bırakmıyordu. İyileşmeyi reddeden görünmez bir yara izi bıraktılar.

"Papa'nın organize suçlara bulaşmış olması seni hiç rahatsız ediyor mu?" Ona sordum.

Omuz silkti. *"Belki biraz, ama büyükannem bizi bundan uzak tutmakla iyi yaptı. Daha kötüsü de olabilirdi."*

Kız kardeşimin cevabını tahmin edebilirdim. Phoenix'in bolca sahip olduğu başka bir şeydi. Olumlu tutum. Genelde dünyaya pembe gözlüklerle bakardım ama Phoenix bunun ötesine geçerdi. En korkunç durumların bile iyi yanlarını görebiliyordu.

"Babam için endişeleniyor musun?" Kız kardeşimin meraklı bakışları beni delip geçti. Gerçekten de ironikti. O benim için endişeleniyordu, ben de onun için endişeleniyordum. Ben onun için öldürürdüm, onun da benim için öldüreceğini biliyordum. Sanki annem Phoenix'le de benimle yaptığı konuşmanın aynısını yapıyordu.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı ve Phoenix'e bu yükü yüklememiş olmasını umdum. Buna katlanmak zorunda kalmamalıydı, ikimiz de katlanmamalıydık.

"Belki biraz," diye itiraf ettim. Sahip olduğumuz son ebeveyn oydu ve on yıldan uzun bir süredir çoğunlukla ortalıkta görünmüyordu. "Farklı davrandığını hissediyor musun?"

"Belki." Çenesini düşünceli bir şekilde eğdi. *"O bizi seviyor. Sadece bunu göstermekte iyi olduğunu sanmıyorum."* Başımla onayladım. *"Bir de büyükannemin ona verdiği bir söz var."*

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Yıllardır merak ediyordum ama büyükannemin ağzından laf almak bir cesetten laf çıkarmaya çalışmak gibiydi.

Kız kardeşim alay etti. "*Şaka yapıyorsun, değil mi? Büyükannem bana söylemektense kendi kafasına kurşun sıkar.*"

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten ona sordun mu?"

Gözlerini devirdi. "*Evet. Bana kendi işime bakmamı söyledi. Hatta Papà'nın yeraltı faaliyetlerini bir gazeteye sızdırmakla tehdit ettim. İşe yaramadı.*"

Gözlerim açıldı. Phoenix'in belalı biri olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum.

Çocukluğumuzun büyük bir bölümünde haberleri nefesimi tutarak izler ve ailemizin haberlerde yer almasını beklerdim. Böyle bir şey hiç olmadı ama yine de aklımın bir köşesinde bir endişe vardı. Onu çok fazla görmesek ve günlük hayatımızın aktif bir parçası olmasa da, onu parmaklıklar ardında görmek istemiyordum.

Günümüzde insanlar mafyaya romantik bir gözle bakıyorlardı ama ne haberlerde ne de gerçek hayatta durum kesinlikle böyle değildi. Papà'nın bize el kaldırdığı ilk ve tek patlamasından sonra, büyükannemin o günün erken saatlerine ait güvenlik kamerası görüntülerine gizlice göz attım.

Videoyu hatırladıkça kalbim hala titriyor. Amon'un büyükannesinin evine giren bir yabancı tarafından nasıl kesildiğini. Vurulabilirdi. Babam vurulmuştu. Keşke Papà, Dante ve Amon'un daha sonra ne konuştuklarını duymanın bir yolu olsaydı ama kamera kayıtlarında ses yoktu.

Evet, yeraltı dünyasında romantik bir şey yoktu. İnsanlar yaralandı; işyerleri yerle bir oldu. Hayatlar çok gerçek bir şekilde etkilendi. Annemize bu kadar pahalıya mal olmasaydı ya da babamızla ilişkimiz sağlam olsaydı belki umursamazdım. Ama en iyi ihtimalle kayalıktı.

Ayrıca, annemi intihara sürükleyen şeyin babamın yeraltı dünyasıyla olan bağlantısı olduğundan oldukça emindim. Bir travma yaşamıştı ve ben hala bunun boyutlarını düşünmeye cesaret edemiyordum. Büyükannem ve annem farklı bir dünyanın parçasıydı; ışıklar, kameralar ve aksiyonla dolu bir dünyanın. Karanlık, kan ve tehditlerle değil.

Phoenix ve bana annemize mal oldu. Gözlerinde galaksiler olan çocuğun neredeyse hayatına mal oluyordu. İşte o zaman, benim olmasa bile Amon'u kaybetmenin beni harap edeceğini anladım.

Yumuşak bir avuç yanağımı kavrayarak hareketimi durdurdu. Phoenix imzaladı, "*Reina, endişelenmeyi bırakmalısın.*"

"Endişelenmiyorum," diye mantık yürüttüm. "Geriniyorum ve kendimi bırakıyorum."

Phoenix Baddha Konasana duruşuna bağlı kalırken ben Bakasana'ya geçtim. Bu konuşmayı sürdürmekten daha iyiydi. Ama kendi gözlerimi kapalı tutmazsam, kız kardeşimin gözlerinden kaçamazdım.

"*Gitmene izin vermiyorsun.*" Kaşlarını çatarak ona söylediğim hiçbir şeye inanmadığını söyledi. "*Ve Amon Leone için gözlerinde taşıdığın o kalplerden mutlu olduğumu sanma.*"

Gözlerimi devirdim. "Her neyse," diye mırıldandım. Bu hiç de rahatlatıcı değildi. Aksine, hiç yoga yapmamaktan daha stresliydi. Ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"*Bana ne yaparsan yap, Reina Romero,*" diye azarladı. "*Ben senin kız kardeşinim.*"

Babam değil. Büyükannem değil. Benden saklanmak zorunda değilsin."

Rahatlamaktan ve yogadan tamamen vazgeçerek derin bir iç çektim. Tekrar oturma pozisyonuna geçerek cevap vermeden önce burnumun kenarını sıktım. "Babamla büyükanne mi mutfakta fısıldaşırken yakaladım," diye itiraf ettim. "Önemli görünüyordu."

Gözlerini devirdi. "*Yeraltı dünyasının önemli olduğunu tahmin ediyorum.*"

"Babam onunla asla suç faaliyetleri hakkında konuşmazdı," diye belirttim.

"*İyi nokta,*" diye kabul etti. "*O zaman ne? Belki de senin doğum günü partinle ilgili planları tartışıyorlardı.*"

Ürperdim. "Bu... hiç iyi değil." Ayağa kalktım ve kaslarımı gevşetmek için ellerimi ve bacaklarımı salladım. "Sana bu konuda bir şey sorarlarsa, meşgul olduğumuzu söyle. Derslerim ve her şey."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ona milyonuncu kez sordum. "Babamın bir suçlu olması."

"*Kötü bir adam değil,*" diye cevap verdi, sonra yüzünü buruşturdu. "*Korkunç bir adam değil.*"

İçimi çektim, bu düşünce midemi bulandırdı. "Her şeyi bilmek istiyorum ama sonra bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Google'da 'suç örgütleri'ni aramak da yardımcı olmadı. Kendimi deneyimsiz bir özentisi gibi hissediyorum."

Phoenix homurdanarak kolunu benim koluma doladı ve havuza doğru yola çıktık. O lanet yılanla bir kez daha karşılaşmak istemiyordum. "*Peki tartışmaları hakkındaki teorin nedir?*"

"Bilmiyorum ama Maria'ya soracağım," dedim ona. "Başından beri oradaydı."

Güldü ve terasın kapısını açtı. "*Sana iyi şanslar.*" Beni terasa çekti ve konuyu değiştirdi. "*Tasarımların için sana ulaşan moda grubuna ne oldu?*"

"Henüz sözleşmenin üzerinden geçecek zamanım olmadı." İçimi çektim. Gerçek buydu. Son zamanlarda kendime ayıracak neredeyse hiç zamanım olmamıştı. Normalde çok vaktim olduğundan değil, ama çift anadal eğitimimin üzerine fazladan dersler aldığım için nefes almaya bile fırsatım olmuyordu. "Ayrıca, on sekiz yaşına gelene kadar yasal olarak imzalayamam, bu yüzden ayak sürüyorum."

"*Babamdan harçlığımızı artırmasını isteyelim mi? Yoksa büyükannemden mi?*"

"Hayır." Sesim kesindi. "Yeterince paramız var. Dairenin yıl sonuna kadar ödemesi yapıldı."

"Siz ikiniz böyle asık suratlarla ne konuşuyorsunuz?" Raven ve Athena merakla bakarken Isla sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim.

"*Ödeneğimiz,*" diye imzaladı Phoenix.

Ona bir bakış attım, bu da onun yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Isla kaşlarını çatı. "Paraya ihtiyacınız var mı kızlar?"

Kız kardeşim ve ben başımızı salladık. Babamdan cömert bir harçlık alıyorduk, ancak itiraf etmeliyim ki ben kıyafetlere, ayakkabılara ve terapiye çok fazla para harcıyordum. Phoenix müzik derslerine, piyano kiralamaya ve çalışma alanına, müzik kitaplarına ve güzellik ürünlerine çok para harcıyordu. Kumaş ve kıyafet alışverişinde frene basmak zorunda kaldım. Kız kardeşim çok daha fazlası için frene basmak zorunda kaldı.

"Yardım edebilirim," diye iddia etti Isla.

"Teşekkür ederim ama hayır," dedim ona. Annemin bizim için oluşturduğu güven fonuyla Phoenix ve benim asla aç kalmayacağımızı söylemek yanlış olmazdı. Babam ve büyükannem zengindi ama bize parayı nasıl sorumlu bir şekilde yöneteceğimizi öğretmek istiyorlardı.

"Birimiz her zaman takım için bir tane alabilir ve Isla'nın erkek kardeşiyle yatabilir," diye alay etti Raven.

"Bana bakma lan," diye homurdandı Isla. "O benim kardeşim. İğrenç."

Hepimiz kıkırdadık. Athena ve Raven bana sert bir bakış atınca ellerimi havaya kaldırdım. "Bana bakmayın. Benim için çok yaşlı ve tipim değil."

Phoenix kıkırdadı. "*Amon Leone onun tipi.*"

Omzumu onunkine doğru ittim. "Kes şunu."

Sırıttı. "*Asla. Amon ve Reina bir ağaçta oturuyorlar.*" Kız kardeşim aynı anda hem breakdans yapıyor hem de rap yapıyormuş gibi görünmeyi başarıyordu.

Dördü de "K-I-S-S-I-N-G" diye cevap verdi.

Onları görmezden geldim ve havuza yaklaştım. Omzumun üzerinden bakarak çılginca el salladım ve tıpkı yapacaklarını bildiğim gibi koşarak geldiler. Suyu işaret ettim ve hepsi daha yakından bakmak için eğildi.

Sonra havuza gülle atarak hepsini sıçrattım ve suyun altında bile ciyaklamalarını duydum.

İki gün sonra Paris'e dönmüştük.

Phoenix'in tahmin ettiği gibi, Maria ile konuşmak bir duvarla konuşmak gibiydi. Ne sorduğum ya da neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia ederek cahil numarası yaptı. Hatta İngilizce konuşma becerilerini suçlayacak kadar ileri gitti. Sonuç "başarısız görev" oldu.

Bir de Amon vardı. Onu hiç görmemiş ya da haber almamıştım ama uyanık olduğum her anı onu düşünerek geçiriyordum.

Kızlarla birlikte iç çekerek daireye girdik.

"Evim güzel evim," diye mırıldandı Athena ve ben de aynı fikirdeydim.

Phoenix ve ben burada kendimizi her zaman babamızın yanında hissettiğimizden daha fazla evimizde hissettik. Annemle babam arasında kulak misafiri olduğum konuşma da aklımı kurcalayan bir başka şeydi. Son on sekiz yılı yeniden değerlendirmeme, hangimizin onun kızı olmadığını anlamak için babamla olan her anımı incelememe neden oldu.

Kime kötü davrandı-Phoenix'e mi bana mı?

Emin değildim. Bize hep aynı ilgisizlikle davranmıştı, kötü davranması gerekmiyordu ama kesinlikle soğuktu. Özellikle de annemizin ölümünden sonraki yıllarda. Peki bu bulmacayı nasıl çözmem gerekiyordu? Bunu her düşündüğümde, bu sırrı annemde bırakmanın en iyisi olduğunu anladım. Merakımın beni yenmesine izin veremezdim.

Odama doğru yöneldim, Raven en sert sesiyle beni durdurduğunda kapıma ancak varabildim.

"Hiç sanmıyorum, genç bayan." Omuzlarım anında çöktü. Venedik'ten ayrıldığımızdan beri bunu bekliyordum. Paris'e yaklaştıkça beni rahat bırakacaklarını daha çok umuyordum. Yavaşça arkamı döndüğümde kız kardeşimi ve tüm arkadaşlarımızı oturma odamıza yığılmış, gözlerini bana dikmiş halde buldum.

Dört anneye sahip olmak gibiydi, boğucu ve sinir bozucuydu.

Isla, "Buraya gel ve bizimle sohbet et," diyerek kanepeye uzandı ve yanındaki bir yeri okşadı.

"Dinle, yorgunum ve-"

"*Gelip bizimle konuş yoksa büyükanneni çağırırım,*" diye imzaladı Phoenix. "*Kıçını buraya getir.*"

Kız kardeşimi tanıdığım için bu ciddi bir tehditti ve büyükannemi kandırmak neredeyse imkânsızdı. Ben de arkadaşlarımla anlaşmaya karar verdim.

Çantamı bırakıp koridordan geçerek oturma odasına gittim ve Isla'nın yanında yerimi aldım.

Kimse konuşmayınca çenemi eğdim ve tüm arkadaşlarımla gözlerine baktım. "Tamam, şimdi ne olacak?"

Phoenix sırtını pencereye dayadı ve dağınık saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak yerde çapraz bir pozisyon aldı. Endişeli gözleri bana odaklanmıştı.

Phoenix ve ben eskiden her şeyi paylaşırdık ama son birkaç yıl içinde bunu bıraktık. Hala birbirimizi seviyorduk, hala birbirimizi koruyorduk ama benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Düşüncelerinde kaybolduğunda bunu yüzünde görebiliyordum. Derin bir üzüntü.

Yine de sır sakladığı için onu suçlayamazdım, çünkü ben de altı yaşından beri kendime ait birkaç sır saklıyordum.

Phoenix'i korumak için anneme verdiğim söz.

"İlk soru," dedi Isla imza atarken. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musunuz?" Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Ne?"

"*Hamile kalmana izin veremeyiz.*" Phoenix'in ifadesi şaka yapmadığını gösteriyordu. "*Ben senin ablanım; bunun nereye varacağını biliyorum.*"

Gözlerim büyüdü. "Nereye?"

"Amon'un yatağına," diye yanıtladı Athena.

"*Başlarken çaldı yukarı,*" Phoenix İmzalı. "*Ve Papà gidiyor üzerinde ölümcül bir saldırı.*"

"Yapacağımız şey şu," dedi Isla kesin bir ifadeyle. "Sana bir muza nasıl prezervatif takılacağını öğreteceğiz."

Yanaklarım yandı. "Buna gerek yok."

"*Ve seni doğum kontrolü için bir kadın doğum uzmanına götüreceğiz,*" diye ekledi Phoenix, abla-ağabey rolünü *bir* üst seviyeye taşıyarak.

Raven mutfığa koştu ve elinde bir muzla geri döndü. "Athena, git bir paket getir."

İkincisi yatak odasına kadar zıplayarak şarkı söyledi, "Yalnız kalma, hadi onun aletini kapatalım. Aletini sararsa hasta olmaz."

Avucumu alnıma vurdum. "Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandım.

"Kahretsin, bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Raven kuru bir sesle şöyle dedi. "Erkekler sana

Başta kelekler uçuşuyor ama sonunda elinizde kalan şey duygusal hasar oluyor."

Bu uğursuz bir şeydi ama Raven'a onu kimin incittiğini sormanın anlamsız olacağını biliyordum. Sırlarını kalbine yakın tutardı. Sanırım bir bakıma hepimiz öyleydik. Belki de bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi buydu.

Athena elinde bir muzla geri geldi ve bana uzattı. "İyi şanslar."

Elimde bir muz ve yapışkan bir prezervatif vardı, sanki seks eğitimi dersine geri dönmüştüm.

"Biliyorsun bu konuyu lisede işlemiştik. Ya da belki ortaokulda," diye mırıldandım prezervatifi muzun uzunluğuna doğru yuvarlarken.

"O yıllar önceydi," diye iddia etti Phoenix.

"Yine mi?" diye sordu Isla. "Dokuz ay içinde bebek olmaması için bunu doğru yaptığından emin olmalısın."

"Hiç bebek olmayacak," diye inledim. "Doğum kontrol hapi kullanacağım."

"Cinsel yolla bulaşan hastalıkların sana bulaşmasını da istemeyiz. Sana bakmak bizim işimiz," diye söze karıştı Raven. Gruptaki en genç kişi olmak çok berbattı.

Phoenix yüzünde endişeli bir ifadeyle, "*O prezervatifi tekrar tak,*" diye talimat verdi. "*Herhangi bir kazaya mahal veremeyiz.*"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Athena sözümü kesti. "Ve en önemli kural: asla prezervatifi erkeğin takmasına izin verme. Bunu kendin yapmalısın."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Neden?"

"Çünkü erkekler umutsuzdur ve doğru giyemeyebilirler," diye yanıtladı Raven. "Peki o zaman bu kimin sorunu? Her zaman kadının."

Gözlerimi devirdim ama ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Peki, tamam. Her zaman bir erkeğin aletine yuvarlayan ben olacağım. Mutlu musun?"

"Reina!" diye bağırdı kızlar, sanki çocuklarını ilk kez kaba bir kelime söylerken yakalamışlar gibi.

"Ne? Hepiniz her zaman sik diyorsunuz," diye haklı çıktım.

"Haksız değil," diye belirtti Raven. "Küçük kovboy kızımızın ağzından çıkan 'hepiniz' kelimesini duydunuz mu?"

"Pek kovboy kız sayılmaz." Prezervatif kaplı muzı ona fırlattım. "Al, siki tamamen örtülü. Geçtim mi?"

Phoenix iç çekti. "*Evet, geçtin ama bu hoşuma gitmedi.*"

"Ne yani, gerçek bir penis üzerinde gösteri yapmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen sık demeyi kes," dedi İsla öfkeyle. "Küçük kız kardeşimin yozlaştığını hissediyorum."

"*Sana bakışından hoşlanmıyorum,*" diye imzaladı Phoenix, beni incelerken kaşları çatılmıştı.

Kalbim çırpındı. "Bana nasıl bakıyor?"

Athena, "Sanki gözlerini başka tarafa çeviremiyor," diye yorum yaptı.

"Sanki her santimini yutmak istiyormuş gibi," diye ekledi Raven.

"*Sanki senin kalbini kıracaktı gibi.*" Phoenix'in gözleri bana kendi kalp kırıklığının hikâyesini anlattı. Asıl soru kim tarafından kırıldığıydı. Benden sakladığı sırrın bu olduğuna dair bir his vardı içimde.

Boğazım daraldı, onu bundan koruyamadığım için nefret ettim. Anneme verdiğim söz, onu tutmadaki başarısızlığım ile birlikte bir hayalet gibi havada asılı kaldı.

Kız kardeşimi korumakta başarısız olacağım son şey bu olmazdı.

AMON

"Bugün onunla başa çıkamam," dedi Hiroshi, Japoncası aceleyle çıkarken her zamanki sakin tavrı öfkeyle yanıp kül olmuştu. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini, hatta sinirlendiğini hiç görmemiştim.

Bir şey söylemek.

Ve ben... Babam duygu gösterimlerini uzun zaman önce benden uzaklaştırmıştı. Çocukluğumdan beri tepkilerimi ve duygularımı kontrol etmiştim. Dante de farklı değildi.

Yine de son üç gündür çok sinirliydi. Her şey ve her şey için herkesi tersledi. O kadar ki ben bile onunla uğraşmak istemiyordum. Davranışlarının sebebinin Phoenix olduğundan şüpheleniyordum. Genelde kadınlar onun ayaklarına kapanırdı ama o kız onunla konuşmayı bile reddediyordu. Dolayısıyla Dante dayanılmaz bir pislik haline geldi.

"O ne yaptı?" Gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranından ayırmadan sordum. Bugün Dante'nin saçmalıklarını dinleyecek havada değildim. Kulüpteki gerilim kilisedeki bir silah sesinden daha yüksekti.

"Ayıyı dürtüyor."

Dante'nin muhtemelen dürtebileceği tek ayı Yakuza'ydı. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kendimi derin, sakinleştirici nefesler almaya zorladım. Kuzenimle daha fazla uğraşmaya ihtiyacım yoktu.

"Dante ne yaptı?" Ben sorguladım.

"Kuzenin adamlarından birini yumrukladı." İçimden homurdandım.

"Neden?"

"Çok yüksek sesle nefes aldığını söyledi." Yüce İsa. "Ve çok fazla yer kaplıyormuş. Adam bir ray kadar ince."

Ama Itsuki değildi. En azından kardeşim sinirli ruh halini kuzenime karşı adamlarına yöneltti. Dante onu yumruklasaydı Itsuki'yle anlaşmak daha zor olurdu.

Telefonum titrediğinde masamda oturuyordum. Elime aldım ve mesajı okumak için ofis sandalyemde arkama yaslandım.

Şerefsiz sana doğru geliyor.

Dante'nin kelimelerle arası iyiydi. Kısa ve tatlı.
Bir cevap yazdım.

Adamlarımızı yakın tut. Beladan uzak durun.

Itsuki kirli oyunlar oynamayı severdi ve bir şeyler denememesi için ona güvenmiyordum. Kardeşimin cevabı bir anda geldi.

□

Çok olgun biriydi.

Tam telefonumu cebime yerleştirmek üzereydim ki kapı açıldı ve herif tüm ihtişamıyla eşikte belirdi, etrafı maiyetiyle çevriliydi, gözü morarmıştı. Yüzü ter içindeydi ve ağır ağır nefes alıyordu, arabadan ofise kadar kısa bir yürüyüş bile çok fazlaydı.

Sumo güreşi söz konusu olamaz, diye düşündüm kendi kendime tiksintiyle.

Şeytanın ta kendisi gibi, Itsuki sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Benden neredeyse iki yaş küçüktü ama sanki yirmi yaş büyükmüş gibi hareket ediyordu. Yuvarlak vücudu ve yağlı topuz yaptığı saçlarıyla daha çok bir sumo güreşçisine benziyordu. Ama onların taşakları vardı. Neyse ki Itsuki pantolon giymeye karar vermişti. Yerleşkesindeyken bundan vazgeçmişti ve bu kolay kolay unutulacak bir manzara değildi.

Kuzenimin cesareti olmayabilirdi ama etrafını cesareti olan insanlarla çevrelemişti. Benim şansıma, onların beyni yoktu.

Kuzenimin işlediği iğrenç suçlar ve güç elde etmek için başvurduğu yollar çoğu insanı dehşete düşürüyordu. Ama onun kartlardan evi eninde sonunda yıkılacaktı, bunu garanti ederim. Büyükbabamı öldürmenin ve imparatorluğumu çalmanın bedelini ödeyecekti ama en çok da Reina'nın peşine adam takıp onu Brezilya karteline satmaya çalışmasının.

"Önce adamlarımı öldürdün, şimdi de benimle dalga mı geçiyorsun?" diye ağzından kaçırmadan önce derin bir nefes aldı.

Hiroshi arkamda durdu, sessiz ama ölümcüldü. İkimiz de Itsuki'nin düşman olarak gördüklerini bir kenara bırakıp en yakın arkadaşını sırtından bıçaklamaktan çekinmeyeceğini biliyorduk.

"Sana söyledim. Reina'yla yatarsan benimle de yatarsın," dedim soğuk bir şekilde. "Şimdi ben de seni beceriyorum."

Gözlerinin üzerine koyu bir gölge düştü ama onu çabucak uzaklaştırdı.

"Bu çok fazla sikişmek demek." Masama yaklaştı ve karşımdaki sandalyeye çöktü, menteşeler ağırlığından protesto ediyordu. "Ama senin sarı saçlı kızla hiçbir şey yapmadım. Onunla işin bitti sanıyordum."

Dişlerimi sıktım. "Onunla işimin bitip bitmemesinin burada bir önemi yok. Anlaşmamızı sakın unutma." Yakuza'nın onu radarına almasından nefret ediyordum ve bunun için Romero'dan daha da çok nefret ediyordum. "Onu Brezilyalılara satmaya çalışıyorsun," diye tısladım. "Neden?"

"Doğru değil." Yalan söylediğinde ilk söylediği şey: Gergin olduğunda ya da yalan söylediğinde İngilizcesi bozuluyordu. Japoncaya geçti. "Sana yemin ederim, Amon. Büyükbabamızın mezarı üzerine."

Orospu çocuğu.

"Reina Romero'yu takip ettiriyor musun ettirmiyor musun?" Onu yatıştırmayı reddederek İngilizce sordum. Beş yaşında bir çocuk gibi çırpınmasına ve konuşmasına izin verdim. Uyarımı dile getirdiğimde cevap vermek için ağzını açtı. "Bana bir daha yalan söylemeden önce iki kere düşün."

Yutkundu ama boynunun kalınlığından zorlukla anlaşılıyordu. "O senin için önemli," diye cevap verdi zayıf İngilizcesiyle. *Acınacak haldeydi*. Pisliğin tekiydi ve ondan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi.

Ellerimi yavaşça masanın üzerine koydum ve sabırsızca vurdum. Sakin bir sesle, "Onun benim için kim ya da ne olduğu seni ilgilendirmez," dedim. "Kurallarımı açıkça belirttim. Senin için çalışarak Yakuza'ya yardım ediyorum. Ondan uzak duracaksın. Sözümden döndün."

Yüz ifadesi değişmedi ama ten rengi değişti. "Ben yapmadım."

Ayağa kalktım ve o irkildi, iki yardımcısı silahlarını çekti. Ama yeterince hızlı değillerdi. Birinin kafasında bir kurşunla yere yığılmıştım ve Hiroshi kılıcını diğerinin boynuna dayamıştı. Yanımdan ayrıldığını bile görmemiştim.

"Tekrar dene, Itsuki."

"Eğer beni öldürürsen, Yakuza peşine düşer." Bakın kim taşaklıymış. "Nasıl olsa ölecek."

Haklı olmasından nefret ediyordum. Çok erkendi. İmparatorluğum onu yenecek kadar güçlü değildi. Henüz. Ama savaşarak ölebilirdim. Yakuza'nın beni ve sadece beni hedef olarak tutacağını garanti edebilseydim. Annemin, kardeşimin, hatta Reina ve ailesinin bile peşine düşeceklerdi.

"Belki." Sesim duygularımı yansıtmıyordu. "Ama sen de öyle."

Ve hepimiz onun yaşamayı ne kadar çok istediğini biliyorduk. Kuzenim güç için yanıp tutuşan bir korkaktı ama asla kendi kanı pahasına değil. Sadece etrafındakileri.

Omuzları gerilmişti ve bana kapana kısılmış bir fare gibi bakıyordu. Ya da daha çok kapana kısılmış bir yılan gibi. Çünkü o benim kuzenimdi... Sırttan bıçaklayan, güce aç bir yılan.

"Cortes ailesinin reisi onu istiyor." Sonunda bir parça gerçek. "Onun için uyuşturucu tedarikinde ayrıcalık teklif etmeye hazır."

Çenem sıkıştı. "Teklifi saygılı bir şekilde reddedecek ve ona artık masada olmadığını söyleyeceksin."

"Sözleşme hazırlandı."

Öfke damarlarımda kaynayıp beni yakarken yumruklarımı sıktım. "Sen. Bitireceksin. Bitireceksin. Bitireceksin."

Sessizlik uzadı. Boncuk gözleri beni inceledi ve dudağım kıvrıldı. Aklından geçen teorileri sadece tahmin edebiliyordum ama asla anlayamayacağı bir teori vardı: aşk.

"Sana yardım edebilirim," diye teklif etti. "Sadakatin için bir kadın."

"O benim değil ki vereyim." Eğer benimle bir ilgisi olsaydı, ona asla yaklaşmazdı.

"Ama babasının bana borcu var ve-"

"Babası borcunu ödedi," diye belirttim.

"Faiz üzerine faiz değil." Alay ettim. Bu açgözlü orospu çocuğu. Bahse girerim Romero'ya bu şartı hiç vurgulamamıştır bile. "Dövmeyi yaptır, ben de onun senin için saklanması sağlayayım."

"Reddedildi." Gözlerimi ona diktim. "Ve eğer küçük imparatorluğunla uğraşmamı istemiyorsan ondan uzak duracaksın."

Asla boş tehditler savurmadığımı biliyordu. "Zorluyorsun, acı prens."

Masanın öbür ucuna uzanıp onu kolayca boğabilirdim.

Kuzenimle uğraşmanın başımı ağrıatacağını biliyordum ama bu kadar ağrıatacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Bu geceden itibaren ondan uzak duracaksın." Gözlerini kırıştırdı, muhtemelen ses tonumdan nefret ediyordu. "Omertà ile iş yapmaya ve ürünlerini Avrupa ve Amerika'ya satmaya devam etmek istiyorsan Romero ailesinin varlığını unutacaksın."

Tartışmayı masaya yatırmak zor olmazdı. Omertà, Yakuza ile tereddütlü bir şekilde ve sadece benim yüzümden aynı hizaya geldi. Bu iş ilişkisini bozmak kolay olurdu ve Itsuki daha fazla iş kaybetmeyi göze alamazdı. Korkmuştu. Bunu sert vücut dilinden anlayabiliyordum.

"Sofia Volkov ile ittifak kurabilirim." O deli sürtük herkes için kötü haberdi. Bunu göremeyecek kadar aptalsa, bırak ittifak yapsın. Hayatının sonunu getirecekti. Ya onun hain kızı tarafından ya da benim tarafımdan.

Elimi uzatıp onu boğmamak için kollarımı düzelttim.

"Bu senin son teklifin kuzen," diye uyardım.

Gözleri önce yerdeki cesede, sonra da Hiroshi'nin bıçağını adamın boynuna dayadığı yere kaydı. Itsuki onu öldürürsek sıranın kendisine geleceğini biliyordu.

"Tamam."

Bu salak da dahil olmak üzere her şey plana göre gidecekti. Yakuza'yı ele geçirene ya da yerle bir edene kadar.

"Mükemmel. Ve adamlarınız onunla aynı ülkede bulunmayacak," dedim sesimde en ufak bir duygu titreşimi olmadan. "Yoksa burada bir müttefikinizi kaybedersiniz."

Arkasını döndü, çıkışa doğru ilerlerken beceriksiz korumasının cansız bedenine takıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Arkama yaslanarak bir kolumu sandalyemin arkasına dayadım ve sıkılmış bir ifade takındım.

"Sen ya da adamların ona dokunursanız, evet, işinizi bitiririm." Öfkem boğazımda, göğsümde yanacak kadar güçlüydü ve görüşümü kırmızı bir pusla gölgeledi. Ama yüz ifadem hiçbir şeyi yansıtmıyordu ve nabzım hiç dalgalanmadı. "Brezilya karteliyle yaptığın sözleşmeyi iptal et yoksa dünyanı yerle bir ederim."

"Bana söz vermiştin," diye hatırlattı.

Göğsüm nefretle burkulurken ona kayıtsızlıkla baktım. İmparatorluğumu çaldı ve benim sözümü önemsediğimi mi düşündü? Ne?

Gerçi şaka ona yapılmıştı, çünkü Itsuki bana ait olanı geri almayacağıma dair ona söz vermediğimi anlayamayacak kadar aptaldı. Ona sadece Yakuza'nın ikinci adamı olacağımı söyledim. Onun için çalışacağımı söyledim.

"Ona bir şey olursa bu sözleri kışına sokabilirsin. Cortes'i arayacak ve onunla olan ilişkini iptal edeceksin."

"Hareket etmek için 100 kilo kokaine ihtiyacım var."

"Brezilyalılarla olan anlaşmayı iptal ettiğinizde bunu alacaksınız." Kendimi tekrarlamaktan yorulmaya başlamıştım.

Bakışları benimkileri buldu ve başını sallayarak alaycı bir nefes verdi. Tam olarak ne yaptığımı biliyordum. Ona kendi zayıflığımı göstermişim ama o benim onunkini çok iyi bildiğimi bilmiyordu. Kadın düşmanı. Zayıf. Düşüncesiz. Ve birden fazla düzeyde işlevsizdi.

Yeraltı dünyasında zayıflığa yer olmadığını hepimiz biliyorduk. Ama Reina... Kahretsin, birinin ona zarar verebileceği düşüncesi, küçüklüğümden beri yaşamadığım bir korku seviyesinin kilidini açmıştı.

Hiç kimsenin, lanet olası hiç kimsenin onu korkutmaya ya da ona dokunmaya hakkı yoktu. Ancak

Ben.

Quai d'Austerlitz'deki Kraliyet Sanat ve Müzik Koleji'nin önünde Ducati Panigale V4 SP2 motosikletimin üzerinde oturuyordum. Seine Nehri Paris'in içinden akıyor, yazın sıcağı şehrin geri kalanına kıyasla burada daha az boğucu oluyordu. Boylu boyunca uzanan köprüler şehre daha fazla karakter katıyordu, ancak özellikle sevdiğimi söyleyemem.

Ben Japonya ve İtalya'yı tercih ettim. Aslında Güneydoğu Asya'daki herhangi bir ülkeyi Paris'e tercih ederdim, ama bu sadece benim tercihim.

Nehrin yavaşça, istikrarlı bir şekilde ilerleyişini izlerken bana hayatı hatırlattı. Eninde sonunda Reina'yı kaybedecektim -bir şekilde, bir şekilde- ama o gün geldiğinde bununla başa çıkacaktım. Yine de bu düşünceyle göğsümde garip bir sıkışma olduğunu inkâr edemezdim.

Belki de vicdan azabımdı.

Onu kullanıyordum. Bu yanlıştı. Durmak gibi bir planım yoktu. Venedik'teki o kısa tadımdan sonra, birbirimize mükemmel uyum sağlayacağımızı biliyordum, ama biz

olması gerekmiyordu. Eninde sonunda onu bırakmak zorunda kalacaktım. Gayrimeşru doğum durumum onu ulaşamayacağım bir yere koyuyordu. Ailelerimiz uyumsuzdu.

Göğsümdeki baskı çok fazla olmaya başlamıştı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Büyürken her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Babanın öfkesi. Annemin acısı. Ama Reina'yla birlikteyken, berbat geçmişim unutulup gitti. Bir kez olsun, onun sayesinde iyi bir hayatım varmış gibi hissettim.

Seslerin karışması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Reina'nın altın yelesini üç kızla çevrili buldum. Tahminimce kız arkadaşlarıydı ama onu daha önce birlikte gördüğüm arkadaşlarına benzemiyorlardı. Tarçın kızımın bir duvara çarparak geri adım atmasını izlerken aniden içimi bir uyanıklık kapladı. Yüzünü sakın bir maske gibi saklıyordu ama ellerini yumruk yapma şeklindeki bir şey öfkemi kabarttı ve uyarı fişekleri gönderdi.

Kahretsin, Blackhawk SF Security'nin kurucularından Darius'a daha önce mesaj atmış ve bugün Reina'ya göz kulak olması için ona ihtiyacım olmadığını söylemişim. Okulda tacize uğradığı için onunla birlikte derslere girmesine ihtiyacım varmış gibi görünüyordu.

Motosikletimden indim ve Reina'nın etrafında toplanmış, onu sıkıştıran kızlara yaklaştım. Ayakta durmaya çalışıyordu ama üçe karşı bir adil bir senaryo değildi. Ona doğru attığım her adım beni birini öldürmeye biraz daha yaklaştırıyordu.

"Ne istediğin umurumda bile değil." Reina'nın kararlı sesi havada dolaştı. "Çekil yolumdan ve gözümün önünden, yoksa Amerikalıların ne kadar çılgın olabileceğini görürsün."

İşte benim kızım, diye düşündüm gururla. O sinmedi.

"Burada bir sorun mu var?" Grubun arkasında yükselip herkesin gözlerinin bana çevrildiğini hissederek sordum. Kahrolası sürtükler. Reina'dan üç ya da dört yaş büyüklerdi. Zorbalara tahammül edemezdim ve bu üçüne bir ders verilmesi gerekiyordu. "Umarım kız arkadaşımı taciz etmiyorsunuzdur. Aksi takdirde seni ve aileni taciz etmek zorunda kalacağım ve inan bana" -bir adım daha yaklaştım ve kızların üçü de geriye doğru tökezledi

- "Bundan hoşlanmayacaksın."

Reina onları atlattı ve yanıma geldi. Kolunu belime doladı ve bana dokunması iyi bir şeydi çünkü hayatımda ilk kez, kız arkadaşıma zorbalık ettiği için bir kadının kıcını tekmelemeyi düşünüyordum.

İçlerinden biri kirpiklerini kırıştırarak masum görünmeye çalıştı ama ben onun gülümsemesine soğuk ve sert bir bakışla karşılık verdim. Gülümsemesi kaybolup gözlerini korku kapladığında hastalıklı bir şekilde eğlendim.

"Biz de tam konuşuyorduk," dedi içlerinden biri, yaprak gibi titreyerek.

"Artık kız arkadaşım ile konuşma," diye soğuk bir şekilde talimat verdim. "Aslında, ona bakma bile. Eğer ona doğru bir bakış attığını ya da adını söylediğini *duyarsam*, peşine düşerim. Anlaşıldı mı?" Beynimdeki her hücre öfkeyle yandı ve onlara verdiklerini geri verme ihtiyacıyla savaştım. Beni sakinleştiren Reina'nın dokunuşuydu. Kolu belime sıkıca sarılmıştı. "Seni duymadım amına koyayım."

"Evet."

"Güzel, şimdi kaybol."

Lanet olası tavuklar gibi kaçıştılar. Oradan kaçarken neredeyse ciyaklamalarını duyabiliyordum.

"Amon, iyi misin?" Reina'nın sesi kulaklarımda uğuldayan öfkenin arasından geldi. Başımı salladım ve kolu belime dolandı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Karanlığım etrafımızda dönerek onun parlayan ışığını söndürdü. "Seni her zaman taciz ediyorlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, çoğu zaman arkadaşlarım etraftayken uzak duruyorlar. Sadece profesörümüz onlara kötü not verdiği için sinirlendiler."

"Bu senin suçun değil."

Omuz silkti. "Biliyorum ama ben onlardan daha iyiydim ve bu onların hoşuna gitmedi. Şimdi sakinleş ve gülümse. Hırıltına dayanamıyorum."

Alaycı bir nefes verdim. "Sen bir şeysin." "İyi bir şey, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, iyi bir şey, tarçın kız."

Sanki prensiymişim gibi bana gülümsüyor, gözleri Trieste Körfezi gibi parlıyordu. Dikkatli olmazsam onun bakışlarında kolayca boğulabilirdim.

"Burada ne işin var senin?"

Geçmişin fısıltılarını ve geleceğin endişelerini bir kenara bırakıp şimdiki zamana odaklandım. "Randevumuzun vakti geldi."

Omzundaki çantasını düzelterek beni izlerken yüzündeki ifade hem merak hem de şaşkınlık doluydu. "Üç gündür senden haber alamıyorum. Beni uyartabilirdin." Elini vücudunun üzerinde gezdirdi ve aletim canlandı. Omuz askılı açık pembe bir yazlık elbise giymiş ve uzun, ince bacaklarını tüm dünyanın görebileceği şekilde ortaya çıkarmıştı. Onun pembe

Bale ayakkabıları elbisesiyle aynı renkteydi. Kızın pembeye karşı ciddi bir fetişı vardı. "Bir randevu için giyinmiş sayılmam."

"İyi görünüyorsun." Kıyafetine uygun olarak yanakları pembeleşti ve gülümsememi tutamadım. Onu kızartmak çok kolaydı. "Bisikletimle gezmeye var mısın?" Bana şaşkınlıkla baktı, kıpırdamadı. "Reina?"

Başını hafifçe salladı. "Gülümsemeniz..." Tuhaf sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "Gülümsemediğinde çok güzel oluyorsun," diye nefes aldı ve dürüstlüğüyle ilgili bir şey beni tam kalbimden bıçakladı.

Dün onun için aldığım pembe kaskı ona uzattım. "Al, bunu tak."

Çantasının kayışlarını her iki omzuna sabitleyerek kaskı benden aldı ve beceriksizce tuttu. Gözleri önce benim üzerimde gezindi, sonra isteksizce kafasına doğru kaldırırken tekrar kaska döndü.

"Daha önce hiç böyle bir kask takmamıştım," diye mırıldandı kaskı takarken. "Bu şeyi tam olarak kaç kadın giydi?"

Uzanıp ayarlamasına yardım ettim, ardından kayışları çenesinin altına sabitledim. Kalbim alışık olmadığım bir hızda atarken, "Sen ilksin," dedim rahatça. O etraftayken bu sık sık oluyor gibiydi.

Dolgun dudaklarını sessiz bir "O" harfi şeklinde şekillendirirken, o iri mavi gözleriyle bana bakıyor, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi söylüyordu.

Aklını başına topla, diye tısladı beynim. *Yoksa ona aşık olursun ve her şeyi mahvedersin.*

Çok geç, diye alay etti kalbim.

Kolay olması gerekiyordu. Onu babasının tabutuna son çivi olarak kullanmam gerekiyordu. Yine de burada dururken, dünya arka planda kaybolurken, intikam o kadar önemli görünmüyordu. Geçmiş önemsiz görünüyordu ama o... o her zaman önemliydi ve öyle kalacaktı.

"Senden hoşlanıyorum Amon," diye fısıldadı bakışlarımı tutarak. "Hem de çok." Göğsüm ağrıyordu ama iyi anlamda. Kalbim şarkı söylüyordu ama sadece onun için. Tanrı aşkına, ben şarkıcı bile değildim.

"Haydi, tarçın kız," dedim, içim yanmasına rağmen ses tonum neşeliydi. "Seni bırakayım."

Bu kaba öneri ağzımdan çıktığı anda irkildim ama onun kaygısız kahkahası buna kesinlikle değdi.

"Başka bir şey istemiyorum, Amon Leone."

REINA

A Rue de la Huchette'deki dondurmacıya girerken Mon kapıyı benim için tuttu.

"Amorino'ya hoş geldiniz. Dondurma için şehirdeki en iyi yer."

Gözlerimin şirin küçük dükkânda gezinmesine izin verdim. Ev yapımı waffle, tatlı ve çikolata kokuyordu. İçerisi güzel ve temizdi ama eski görünümlüydü. Kırmızı sandalyeler ve beyaz masalar vintage bir hava veriyordu. Dükkânın zemini yeşil çiniliydi ve tezgâhın arkasındaki adam beyaz bir şapka takıyordu... Büyükanneimin oynadığı filmlerden bir sahne gibiydi.

"Seni tatlıya düşkün biri olarak düşünmemiştim," dedim omzumun üzerinden bakarak.

Koyu renk kot pantolon ve kaslarını gösteren beyaz bir tişört giymiş, 1.80 boyunda, keskin görünüyordu. Kalbimi çarpıtıyor ve kanımı kaynatıyordu. Kadınlar ona iki kez bakıyor, aç gözlerle süzüyorlardı. Yine de önemli değildi, çünkü o benimleydi.

Arkama uzandım ve kasklarımı taşıırken parmaklarımı onunkilerin arasına soktum. Parmaklarının arasından sarkan küçük pembe kaskımla nasıl bu kadar havalı görünmeyi başarmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Sustu. "Değilim," diye cevap verdi, parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. Bu çok basit bir jestti ama yine de her yerimi, hatta yüzümü bile ısıttı.

"Peki neden dondurma?"

"Çünkü hoşuna gidiyor." Kalp atışlarım hızlanmadan önce dalgalandı. Ona aşık olmamam için beni uyardı ama korkarım ki artık çok geçti. O altı-

yaşındaki bir kız, kalbini asla geri alamayacağını bilmeden o çocuğa aşık olmuş olabilir.

Gerçek şu ki, onu geri istemiyordum. Sadece karşılığında onunkini istedim.

Soğukkanlılığımı koruyarak kaşlarımı kaldırdım. Zar zor. "Umarım kendin için bir şeyler almadan beni yemek yerken izlemeyeceksin."

Tekrar gülümsedi ve kalbim sadece onun yanında oluyormuş gibi görünen o tanıdık şekilde çarptı.

"Ben de bir kepçe

alacağım." "Ne aromalı?"

"Tarçın."

Alay ettim. "Tarçın aromalı dondurma olduğunu sanmıyorum." Sonra başımı salladım. "Senin tarçınla ne alıp veremediğin var?"

Başını eğdi, dudakları kulak mememe değdi. "Hoşuma gitti. Bu benim en sevdiğim tat. Koku. Her şeyi." Yüzünü görmek için geri çekildim. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri tamamen kendime ait olmasını istediğim yıldızlarla parladı. "Ve evet, burada tarçınlı dondurma var."

Emin görünüyordu, sanki buraya daha önce gelmiş gibiydi. "Burası senin randevu mekanın falan mı?" Sıradaki yerimi alırken gözlerimi ona dikerek sordum.

Amon'un elleri belime dolandı, yüksek gövdesi sırtımı koruyordu.

"Sen ilksin," diye kulağıma fısıldadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Tanrım, onun kokusunu seviyordum. Sıcaklığını. Sesini. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. "Sen benim her şeyim için ilksin, tarçın kızım."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken midem ısındı. Kızları dışarı çıkarma alışkanlığı yok muydu? Biriyle çıkmıyor muydu? Bakışları içimi yakıyordu. Kalbim, olması gerekenden daha fazla hoşuma giden sözleriyle dans ediyordu ama bunu durdurmak mümkün değildi. Ben her zaman ya varım ya da yokum. Benim için orta yol yoktu.

Beş dakika sonra cam kenarındaki masaya oturduk, insanları izliyor ve dondurmalarımızı yiyorduk. Amon bir top tarçınlı dondurma aldı. Ben yeşil elma, limon ve vanilya aldım.

"Baban okulda tacize uğradığını biliyor mu?" Amon'un sorusu beni şaşırttı.

Omuz silktim. "Hayır." Gözleri okunmaz ve gizemli kaldı. "Ve bu şekilde kalmasını tercih ederim."

"Tamam." Ve böylece ondan daha da çok hoşlandım. "Onunla yakın değilsin o zaman?" diye sordu.

"Eğer sorduğun buysa, onu seviyorum." Bir kaşık dondurma aldım ve ağzıma attım. "Annem öldüğünden beri pek ortalıkta yok."

"Yani onunla kalmıyorsun?"

"Hayır, onu gördüğümüzde çoğunlukla büyükannemlerde bizimle kalıyor."

Amon'un yüzünde hesapçı bir ifade belirdi ama o kadar çabuk kayboldu ki görmediğime kendimi ikna ettim. "Seni ve kız kardeşini ziyaret ettiğinde işlerini nasıl yürütüyor?"

"Büyükannemin ofisini ve kasasını kullanıyor."

Durdu, yüz hatları sertleşti ama sonra derin bir nefes aldı.

Sanki kendini rahatlamaya zorluyor gibiydi.

"Hiç büyükannenin ofisine zorla girdin mi?" Ses tonu şakacıydı ama gözlerindeki ifadeyle pek uyuşmuyordu.

Yüzümdeki vahşi bir kıvrımı üfledim. "Yaşamak istiyorsan, büyükannemin karşısına asla çıkmayacaksın ya da eşyalarını karıştırmayacaksın. Geçmiş yaşamında bir ejderha olduğuna ikna oldum."

Bu onu eğlendiriyor gibiydi, kara gözleri parlıyordu. "Bunu aklımda tutacağım."

"Evet, babamı unut," dedim yarı ciddi bir şekilde. "Asıl korkman gereken büyükannem."

Bir kaşık dondurmayı daha ağzıma attım ve onaylarcasına mırıldandım. Dondurmaya bayılırdım. Gözlerinde sıcaklıkla yememi izledi ve ailem hakkında konuşmayı bıraktığımıza sevindim.

"Demek vanilyalı kızlardan hoşlanıyorsun, ha?" diye alay etti bir kaşık dondurmayı ağzına götürürken. Boynumda bir kızarıklık oluştu ve karnımın alt kısmında sıcak bir his kıvrıldı. Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu yoksa hayal gücüm mü çıldırmıştı emin değildim.

Kaşığı dudaklarıma götürürken soğukkanlılıkla, "Her şeyi bir kez denemeye hazırım," dedim. "Bilirsiniz, denemeden kötülemeyin."

Burun delikleri alevlendi ve Venedik'te paylaştıklarımızın anısı odadaki oksijeni yakıt gibi yaktı. Bunu denedim ve daha fazlasını istedim.

"Reina, bunu bir erkeğe asla söylememelisin," diye söylendi ve bakışları sıcaklıkla parladı.

Alt dudağımı çiğnedim ve tuttum, bundan dolayı yanıyordum. "Bunu bir erkeğe söylemiyorum," diye mırıldandım, konuşmalarımızı her zaman gizli tuttuğumuz için mutluydum.

İngilizce. Aksi takdirde, böyle halka açık bir yer için bu uygunsuz olurdu. "Bunu erkek arkadaşına söylüyorum."

Huzursuz bir vızıltı havayı doyururken, onun ellerini tekrar üzerimde hissetme ihtiyacıyla içimde ateş gümbürdüyordu. Onun ağzını. Her şeyini.

"Doğru cevap bu." Sonra konuyu o kadar ani değiştirdi ki başım döndü. "Neden bana mesaj atmadın?"

Gözlerimi kırıştırdım, inanamayarak alay ettim. "Telefon numaran bende yok." "Bunu düzeltmeliyiz, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ya. Eğer erkek arkadaşımın, numaranı kesinlikle almalıyım. Böylece sana emojiler gönderebilirim. Azgın olduğumda seni arayabilirim falan."

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Başını arkaya attı ve güldü. Ses o kadar güzeldi ki, onu asla unutmamak için iliklerime ve ruhumun derinliklerine işledim. Onu izlerken dudaklarım mutlu bir gülümsemeye dönüştü, sesin büyüüne kapılmıştım. Bu sesi hayatımın sonuna kadar duymak istiyordum.

Kız kardeşim her zaman parmaklarınızın altında titreşen notaların sesinden daha iyi bir şey olmadığını söylerdi. Çok yüksek sesle çaldığında belli bir tonu duyabilirdi ve piyanosunu çalmayı o kadar çok severdi ki ben de ona inanırdım. Belki o kadar tutkulu olmasam da ben de müziği severdim. Ama şimdi, Amon'un kahkahasını duyduktan sonra, onun yanıldığını biliyordum. Daha iyi bir ses yoktu.

Elini uzatarak, "Telefonunu bana ver," diye emretti.

Sırt çantama uzandım ve onu aradım. Çıkarır çıkarmaz tonlarca mesaj ve Isla'dan bir cevapsız arama olduğunu gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kız kardeşime hızlıca bir mesaj atıp iyi olduğumu bildireyim."

Grup mesajını kaydırarak açtım, kızların bugün ortaya attığı tüm saçmalıkları okuma zahmetine girmedim ve hızlıca bir şeyler yazdım,

Her şey yolunda. Amon'la. Sonra konuşuruz.

Gönder tuşuna basıp Amon'a telefonumu uzattım ve onun kişiyi eklemesini izledim. Telefonum çaldı, sonra tekrar tekrar çaldı. Amon kaşlarını kaldırdı ama telefonumu bana geri verirken bir şey söylemedi. Gelen mesajları kontrol etme zahmetine girmedim. Başladıklarında acımasız oluyorlardı ve şu anda Amon'la konuşmayı tercih ederdim.

"Numaramı telefonuna eklemeyecek misin?" Ona sordum.

"Bende zaten var."

"Oh." Bir kaşık daha dondurma aldım ve ağzıma götürüp yalayarak temizledim. "O zaman asıl soru neden bana mesaj atmadın olmalı?"

Cevap verme zahmetine girmedim.

"Bana yapılacaklar listenden bahset." Sesi derindi ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Ve kaşığı böyle yalamayı bıraksan iyi edersin Reina, yoksa kendini boyundan büyük işlerin içinde bulacaksın."

Ona masum bir bakış attım. "Yani bunu yapmayı bırakacak mısınız?" Daha fazla dondurma alıp baştan çıkarıcı bir şekilde kaydırırken gözlerimi kırptırarak sordum.

Elini kaldırdı ve tam kaşığı tekrar yalayacakken uzun, güçlü parmakları bileğime dolandı. Birbirimize bakarken ağzım kısmen açıldı ve öne doğru eğilip dilimi dışarı çıkardım ve kaşığı yaladım.

"Asi," dedi kabaca, gözlerindeki puslu, neredeyse saygılı bakış beni ateşledi. "Sen bir asisin, iyi bir kız değilsin."

Bileğimi hiç bırakmadan elimi indirdi ve eğildi. Dudakları dudaklarımı buldu ve küçük bir iniltinin çıkmasına neden oldu. Tadı çok güzeldi. Sıcak vanilya, elma ve narenciye gibi. Baştan çıkarıcılığı çok büyüktü. Üst dudağını nazikçe yaladım, nefesine kendi nefesimmiş gibi ihtiyaç duyuyordum.

"Ben de iyi bir kız olabilirim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. Alt dudağımı sertçe ısırıldı ve usulca inlememe neden oldu.

Bacaklarımın arasında hissettiğim bir sıcaklıkla yanan gözlerini bulmak için geri çekildim. "Sen, tarçın kız, beni deli ediyorsun." Aramızda sadece birkaç santim boşluk vardı ama sanki farklı şehirler gibiydi. Bu dayanılmazdı. Ona daha yakın olmalıydım. "Şimdi bana yapılacaklar listeni söyle."

Adam kararlılığın tanımıydı.

İçimi çektim ve sandalyeme yaslandım. "Sana söylersem ne olur?"

Durakladı, şaşkınlığını belli eden tek şey kısa süre sonra yerini yavaş bir gülümsemeye bıraktı. "Bir orgazm daha istiyorsun," dedi bilerek.

"Bir erkek arkadaşına sahip olmanın amacı bu değil mi?" Yanaklarımın yandığını hissederek söyledim. "Kendimi boşaltmak zorunda kalmayayım diye mi?"

Yüzsüzlüğüme inanamıyordum ama Amon'un gözlerinin parlamışından bunun doğru bir şey olup olmadığını anlayamıyordum.

"Bana yapılacaklar listeni söyle," diye homurdandı, huzursuz bir vızıltı havayı doyururken bakışlarını bana dikti. "Ben de seni çıkarayım."

Gülümsedim, biraz kendini beğenmiş. "Dönme dolapta." Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırdığında, "Beni dönme dolaba bindireceksin" diye ekledim.

Bir duraklama daha. Bugün sürprizlerle dolu olmalıyım çünkü Amon'un yanıt vermesi birkaç dakika sürdü.

"Dönme dolapta," diye kabul etti karanlık bir eğlenceyle.

Kalbim ve ruhum zafer ve beklentiyle şarkı söylüyordu. Listemde seks yapmanın yanı sıra Amon'la Paris'te dönme dolaba binmeyi de içeren bir değişiklik yapmıştım. Bunun gerçekten olacağını hiç hayal etmemiştim.

Bir kaşık dolusu daha dudaklarıma götürürken sırttım ve "Bu benim ölmeden önce yapılacaklar listemde," dedim. Bunu daha yeni ciddiye almaya başlamıştım ama listeye eklemeye niyetliydim. "Seninle dönme dolapta seks yapmak."

Başını hafifçe salladı. "Sen kesinlikle bir asisin, tarçın kız."

Omuz silktim. "Sadece bir kez yaşarsın." Dondurmanın ağzımda erimesine izin verdim. Yutkunduktan sonra dayanamayıp sordum: "Neden bana sürekli tarçın kız diyorsun?"

Gözleri beni sıcak bir yaz gününde dondurma gibi eritmekle tehdit eden bir sıcaklıkla kaynarken bile ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Tarçın gibi kokuyorsun." Sonra masaya doğru eğildi ve fısıldadı, "Ve tadının da öyle olacağını biliyorum."

Dondurmam boğazımda kaldı ve yanaklarım alevlendi, kızarıklık kafa derime yayıldı. Amon aramızdaki bu çekimi hissetmiş olmalıydı. Onunla seks yapmayı bu kadar çok istememden neredeyse nefret ediyordum. Bu zonklayan bir ağrı, sürekli bir arzu gibiydi. Ve derinlerde bir yerde, bunun asla geçmeyeceğini biliyordum.

Çünkü Amon Leone'de o kadar kaybolmuştum ki, ondan kurtulmanın bir yolu yoktu. Benim için yoktu.

Spor motosikletine bindim ve çalıştırırken ona tutundum. "Sıkı tutun," dedi.

"Merak etme," dedim biraz yüksek bir tonda. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Kollarım Amon'un beline dolanmış ve kalçalarım dış kalçalarına bastırılmış halde tişörtünü kavradım ve altındaki titreşimi hissederek ona tutundum.

Bacaklarım. Dondurmacıda oturduğumuzdan beri zonklayan nabzım kalçalarımın arasında geziniyordu.

Amon arabayı tam bir kontrol ve güvenle kullanıyor, trafiğe girip çıkıyordu ve ben kendimi her zamankinden daha güvende hissediyordum. Arada bir ışıklarda duruyorduk, bazen de hızını artırıyordu.

Tamamen özgür hissediyordum. Sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi. Babamın değil.

Okul değil. Sorumluluklar değil. Sırlar yok. Sadece ikimiz.

Motorun sessiz vızıltısı ve Amon'un çıplak kalçamdaki eli bacaklarımın arasındaki basıncı artırdı. Bu bana Venedik'i hatırlattı, kendimi boşaltmak için onun bacağını okşayışımı. Kendimi zorlukla tanıyabiliyordum. Ellerimi sade beyaz tişörtünün altına soktum, avuçlarımın altındaki sert karın kaslarının hissini sevdim, dolaşma ve keşfetme isteğine direndim. Ne yeri ne de zamanıydı, bu yüzden sadece teninin sıcaklığının ve anın kendisinin tadını çıkardım.

La Grande Roue Eğlence Merkezi'ne çok erken vardık. Amon motoru kapattı, inmeme yardım etti ve kaskımı aldı. İkisini de bisikletine bağlayıp kilitlerken parmaklarımı buklelerimin arasından geçirdim.

Beni izlediğini fark ettim, neredeyse çok dikkatle. Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra beni kendine çekti, bilet gişesine doğru yürürken kolu omzuma dolandı.

Patlamış mısır, pamuk şeker ve karamel kokusu öğleden sonra havaya karışıyor, kahkahaları ve sesleri esintiyle birlikte taşıyordu. Bazı insanlar sürekli hareket halindeki dönme dolabı izlerken diğerleri battaniyelerin üzerinde oynayıyordu.

Adrenalin damarlarımda dolaşarak şehvetimi besliyordu. Onunlayken hayat güzeldi. Evim gibiydi. Çok *doğru*. Sanki onu bekliyormuşum gibi. Ona her şeyimi vermek istiyordum ve kalbim beni pervasız hissettiren bir hızla çarpıyordu.

"Grande Roue de Paris için iki bilet," dedi Amon, damarlarımda bir beklenti vızıltısı dolaşırken.

"Çocuğunuz var mı?"

Alay ettim ve tezgâhın arkasındaki kadının ciddi bakışlarına maruz kaldım. Boğazımı temizledim.

"Hayır, çocuk yok," dedim ciddi bir şekilde, Amon'un başımın yanından geçen eğlenen bakışının farkındaydım. *Çünkü burada çok büyük şeyler olacak*, demek istedim ama bu sözleri kendime saklayacak kadar akıllıydım.

"Yirmi Euro."

Amon ona iki banknot uzattı ve biletlerimizi aldı.

Çok geçmeden dönme dolabın küçük kabinine oturduk. Gürültülü bir klik sesiyle dönmeye başladı ve bizi yukarı doğru taşıdı. Yükseldikçe yükseldiğimizi, Paris'in tamamının altımızda uzandığını izledim.

Dünyanın tepesinde olmak böyle bir şey miydi? Babamdan uzakta. Büyükanneden uzakta. Tüm aile dramından uzakta. Tüm endişelerimi ve kaygılarımı yok eden bu adamla yalnızdım.

"Sadece manzaranın tadını çıkarabiliriz." Amon'un sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Başımı çevirdim ve onu uzaktaki güzel manzara yerine bana bakarken yakaladım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Geri mi çekiliyorsun?" Eğlenceli bir nefes verdi.

"Asla, tarçın kız." Eli benimkine doğru indi ve ancak o zaman tırnaklarımın parmak eklemlerine battığını fark ettim. Tutuşumu gevşettim. "Ama stres yapmanı istemiyorum. Yapılacaklar listesi bekleyebilir."

Başımı iki yana salladım. "Bu konuda gergin değilim," diye itiraf ettim usulca, bakışlarını tutarak. "Sadece bugünün bitmesini hiç istemiyorum."

Boynumun arkasını kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Çaresizlikle. Açlıkla. Belki o da aynı şeyi hissediyordu. Öpüşmeyi hiç kesmeden yana kaydım ve ona sarıldım. Dilini içeri kaydırıp ve ben kendimi kaybettim. Damarlarımda ezici bir ateş dolaşıyordu ve onu daha yakına çekmek için gömleğini yumrukladım.

Dudaklarını boynumda gezdirdi, derin derin nefes aldı ve kalçalarını benimkilere doğru salladı. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı, ardından sıcak ağzı kulağımın hemen altındaki hassas deriye değdiğinde bir inilti geldi.

Çıplak kalçalarını sahiplenerek sıktığında boğazından sert bir ses yükseldi ve avuçlarını elbisemin altına kaydırarak kıcımı avuçladı. Kalçalarını bana doğru salladığında amım ihtiyaçla zonkladı ve ağzına doğru inledim.

"Seni boşaltmak için tam üç dakikam var," dedi kabaca, dudakları dudaklarıma değerken.

"O zaman işe koyulsam iyi olur," diye nefes aldım, kendimi onun sert uzunluğuna doğru sürüyordum. Fermuarını açmasını diledim, böylece sikini sıcak girişime karşı hissedebilecektim. Sadece ucunu. On sekiz yaşına kadar beklememiz gerektiğini söylemişti ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Sanki tüm hayatım boyunca onu beklemişim gibi hissediyordum.

Elbisemin ince askılarını indirerek dantelli sütyenimi ortaya çıkardı. Dudakları boğazımdan göğsüme doğru inerken kıcımın çıplak kıvrımlarını okşadı. Sütyenimin ince malzemesinden meme ucumu ısırды ve ben ona karşı sallanırken zevk içime aktı.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Başparmağını meme ucumda gezdirerek sürtünmeye neden oldu, sonra eğilip ağzına alırken malzemeyi aşağı çekti. İnledim, başım geriye düştü. O da tekrar yaptı.

Bir elimi saçlarında gezdirdim, ıslak ve sıcak ağzını her çekişimde saçlarını yumrukladım. Isırды, yaladı ve doyamıyormuş gibi emdi. Riskli ve tehlikeli hissettiriyordu, yakalanma potansiyeli büyüktü, ama bu sadece heyecan hissine yardımcı oluyordu.

Amon'un ağzı kulağımın dibinde gezinirken kalbim göğsümde yüksek sesle gümbürdüyordu. "Yakalanma şansını *istiyorsun*. Bu seni heyecanlandırıyor." İnledim. Meme uçlarım sert, acı verici noktalara dönüştü ve iç çamaşırımı ıslatan bir uyarılma dalgası oluştu. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim, sesim ancak fısıltıyı aşıyordu. "Ama sadece seninle."

Tenim daha da kızardı. Midemde alevler kıvrıldı ve bacaklarımın arasındaki nemli kumaş geçen her saniye daha da ıslandı.

Bana sadece onun verebileceği şeye ihtiyaç duyarak, çaresiz bir sesle ereksiyonuna doğru ilerledim. Göğüslerim ağırlaşmıştı. Göbeğim zonkluyordu. Yanıyordum.

"Amon," diye nefes aldım. "Lütfen, sana daha yakın olmalıyım."

Onun için yanıp tutuşuyordum, amım ihtiyaçtan zonkluyor, o bana doğru yavaşça iterken zonkluyor ve sarsılıyordu. Tanrım, çok sertti. Ve büyüktü.

"Nasıl oluyor da seni bu kadar çok arzuluyorum?" diye fısıldadı, ağzı çeneme doğru hareket ederken.

"Ben de seni arzuluyorum," diye mırıldandım, gözlerim fıldır fıldır kapalıydı. Sonra eli bacaklarımın arasına geldi, ipeksi kumaşın arasından amımı avuçladı ve başparmağını klitorisimde gezdirdi ve kelimelerim buharlaştı.

Çene hattımı öpücüklere boğdı ve ben kendiliğinden yanmanın eşğine geldim. Ağzını benimkine çarptı, beni geniş avuçlarının içinde kavradı ve öpücüğü kontrol etti. Bu bir iddiaydı. Bir vaatti. Bir meydan okuma. Bir ödül.

Beni yuttu, başparmağı klitorisimi ovarken dilini benimkiyle buluşturdu ve zevkimi dize getirdi. Kalçaları benimkilere çarpıyordu.

Vücudumdaki her sinir elektriklenmişti, aşırı duyarlıydı. Tırnaklarımı kafa derisine geçirirken parmaklarım ensesinde geziniyordu.

Ağzımın içine doğru hırladı.

"Gözlerini aç, Reina." Yarı kapalı ve puslu gözlerim onun galaksiler kadar siyah bakışlarıyla buluştu. Ellerim omuzlarına geldi, sanki kayamış gibi ona tutundum. "Şimdi seni çıkarışımı izle."

Başparmağı tangamın eteğinin altından kaydı ve avucu klitorisime bastırarak en küçük sürtünme miktarını uyguladı. Ona karşı ürperdim. Yaklaşmışım ve bana bakışına bakılırsa Amon bunu biliyordu.

İkimiz de bacaklarımın arasındaki elini izledik. Avuç içi yavaşça hareket ederek klitorisime sürtündü ve umutsuz ihtiyaç yüzeye çıktı. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi, iki parmağını ıslaklığımdan geçirdi ve içime soktu.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek yükseldim.

"Siktir," diye mırıldandı. "Sıkı amcığının sikimi kavradığını hissetmek için sabırsızlanıyorum." Sözleri ve sert elleri bir fitili ateşlemiş gibiydi.

"Bugün mü?" Umutla nefes aldım, damarlarımda coşku yayılıyordu. Onun karanlık kıkırdaması benim cevabımdı.

"Bugün değil, benim açgözlü kızım." Kalın parmaklarını içime sokup çıkarıyor, her seferinde klitorisime sürtünüyor ve basıncı artırarak gözlerimin geri dönmesine neden oluyordu.

"Tanrım, ben-" diye nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım."

Başım öne düştü ve boynuna yaslandı. Parmaklarının bir sonraki hamlesiyle kıcıımı tokatladı ve ben ellerine karşı yere yığılırken aklımı başımdan alan zevk patlamaya hazır hale geldi. Sonra bana bir şaplak daha attı ve kıcımdaki yanmayı avucuyla yatıştırırken boynuna doğru inledim.

Göğsünde sert bir gümbürtü titreşti. "Lanet olsun, sonum olacaksın."

Parmaklarıyla beni becermeye devam etti ve ben de hülyalı bir şekilde izledim, parmaklarının çekilip tekrar içimde kaybolmasında çok erotik bir şey vardı. Çok ıslanmışım, uyarılmışlığım kalçalarımın aşağı damlıyor ve kapalı alanı müstehcen seslerle dolduruyordu. Nefes nefese onun eline karşı koydum.

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh..." Sanki hayattaki tek amacım buymuş gibi parmaklarına bindim. Sanki yapmazsam ölecekmişim gibi.

Titriyordum, basınç patlamakla tehdit ediyordu. Islaklığım elinden ve bacaklarımdan aşağı damlıyordu.

Parmaklarını sertçe itti, içimde kıvrıldı ve yıldızları görmeme neden olan bir noktaya çarptı. Ben ürperirken başparmağı klitorisime bastırdı ve beni uçurumdan aşağı fırlattı. Görüşüm azaldı ve işitme duyum köreldi. Kaydettiğim tek şey ağır nefeslerim ve çarpan kalbimdi. Kan parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar pompalanıyor, yol boyunca her santimi yakıyordu.

Ben ona karşı ürperirken, boynunu öperken ve onun tadına bakarken parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarmaya devam etti. Onun baş döndürücü, temiz ve erkeksi kokusu benim uyuşturucumdu.

Elimi indirdim, ereksiyonunun üzerinde gezdirdim, sert, kalın boyu kotunun içinde şişkinleşiyordu. Onu içimde istiyordum. Bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyordum ama bu yolculukta zamanımız tükeniyordu.

Ereksiyonunu avuçladığım anda nefes nefese kaldı ve bileğimi kavradı.

"Bugün olmaz."

Parmakları hâlâ içimdeydi ama onu boşaltmamı istemiyordu. Gözlerim onunkilerle buluştu ve onlarda sorular gördüğünü biliyordum. Kırılganlık.

"Bekleyebiliriz," diye homurdandı.

"Neden?" diye sordum. "Henüz on sekiz yaşında olmadığım için olduğunu söylersen çığlık atacağım. Parmak eklemlerin içimde, Tanrı aşkına."

Eğlenceli bir nefes verdi. "Bu şekilde konuşmayı sana kim öğretti?"

Omuz silktim. "Athena iğrenç aşk romanları yazıyor. Bazen onları okuyorum."

Beni dudaklarımdan öptü, alt dudağımı usulca ısırıldı. "Yani parmaklarımı içinden çıkarıp yalayarak temizlemem seni şaşırtmaz mı?"

İçimdeki sıcaklık alevlendi ve yanaklarım kızardı. "Hayır," diye yalan söyledim, gerçi daha önce hiçbir yerde böyle bir şey okumamıştım. "Bir bakayım."

Atlıkarıncanın iniş platformuna yaklaştığımızda, parmakları içimden kaydı, uyarılmışlığım onları kapladı ve parmaklarını dudaklarına götürüp emerek temizlemesini izledim.

Ve bu adam bana ne vermek istiyorsa bir tur daha yapmaya hazırdım.

AMON

T Ertesi gün, Filipinler'in güney adalarından biri olan Jolo'daki evimin kütüphanesinde oturuyordum. Romero'nun kasasıyla ilgili hiçbir yere varamadığımız için -her ne haltsa- artık zamanın gelmiş olabileceğine karar verdim.

farklı bir yaklaşım için.

Bu da Japonya'daki kuzenimin kasasını hacklemek demekti.

Binlerce kilometre ötede, güneşin altında parıldayan kristal mavisi suları izliyordum. Burayı üç yıl önce kazandığım ilk milyonların bir kısmıyla satın aldım. Neden mi? Çünkü burası cennete en yakın yerdı ve ev Reina'nın gözlerinin gölgesi olan mavi sularla çevriliydi. Biri beni sırtımdan bıçaklar diye omzumun üzerinden bakmak zorunda olmadığım tek yerdı. Sadece ve sadece benimdi.

Uzun ve dolambaçlı yolun iki yanı Şinto tanrılarının - Amaterasu, Susanoo ve Tsukuyomi- heykelleri ve kiraz çiçekleriyle kaplıydı. Vaftiz edildim ama annem beni Japonlar arasında yaygın olduğu gibi çoğunlukla Budist olarak yetiştirdi.

Sandalyemde arkama yaslandım, manzarayı izledim ve kendimi annemin memleketi dışında dünyanın hiçbir yerinde olmadığım kadar evimde hissettim. Reina'yla birlikte olmak dışında.

Kardeşim ofise limon yutmuş gibi bir ifadeyle girdi. "Lütfen bana huysuzluk treninden indiğini söyle."

Yüzünü buruşturdu. "Aslında daha da kötüleşti. Babam bizi görmek istiyor. Annem de öyle."

Göğsümde kızgınlık ateşi yandı. Onları görmeye hazır değildim. Babam hakkında böyle hissetmeye alışkındım ama annem hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Ne konuşmak istediğini biliyordum ve bunun için havamda değildim.

"Onlara bir ipucunun peşinde olduğumuzu söyle." Dante'nin bakışları daraldı. "Bu bir ilk." "Neymiş o?"

Gözlerini benden kaçırdı, gözleri daha birkaç dakika önce hayranlıkla baktığım ufuk çizgisindeydi. "Annemi reddediyorsun. Ya da yalan söylüyorsun," dedi kayıtsızca. "Ben bunu çok yapıyorum ama sen asla."

"Yalan söylemiyorum," dedim kardeşimi görmezden gelerek. Biraz çarpıtılmış bir gerçek olabilirdi ama yalan değildi. Gerçek şuydu ki Reina'dan biraz uzak kalmaya ihtiyacım vardı yoksa on sekizinci yaş gününü asla göremeyecektim. Üzerime bir büyü yapmıştı ve beni etkisi altına alıyordu.

Onun yumuşak inlemeleri. İnlemeleri. Hepsi beyin hücrelerime yerleşmişti ve beni terk etmeyi reddediyorlardı.

"Peki hangi ipucunun peşindeyiz?" diye sordu gözlerinde bilmiş bir bakışla.

"Romero'nun kasasını bulma şansımız olmadı," dedim, sandalyemde sallanırken bakışlarım sertleşti.

"Reina ile bir yere varamadınız mı?" Dante sordu, gözleri beni delip geçiyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sanırım Romero'nun kasası hakkında neden hiç bilgi toplayamadığımızı biliyorum." Dante açıklamamı bekledi. "Sanırım kayınvalidesinin evini kullanıyor."

Kardeşimin kaşları çatıldı. "Ciddi olamazsın," dedi Dante. "Bu sağduyuya aykırı."

Kabul ettim, ama kesinlikle işe yaradı. Diana'nın kasasını kullanacağı hiç aklıma gelmemişti. Bana aptalca gelmişti ama Romero'nun o kadar zeki olduğundan da emin değildim. Lanet olsun! Diana Bergman'ın kasasına girmek -ya da bugünlerde soyadı her neyse- kolay olmayacaktı.

"Kayınvalidenin en çok nerede kaldığını biliyor muyuz?" Ben sordum.

"Onlar üniversiteye gidene kadar Malibu'daki evleriydi. Ve hatırlarsanız, orayı da karıştırmıştım."

Yakuza'nın saldırdığı gün olduğu için unutmak zor olacaktı. Reina'ya lakabını verdiğim gün.

"Phoenix'le şansın yaver gitti mi?" Dante'ye sordum.

Saç tellerini çekiştirerek uzun bir nefes verdi. "Kız sinir bozucu. Benimle konuşmayı reddediyor."

"Konuşmak mı?"

"İmzala. Her neyse." Saç tellerini sıkıca kavradı. "Birkaç kelime öğrendim ama bana sırtını dönerse onları nasıl kullanacağım?"

"Onu büyüleyin," diye takıldım. "Daha önce kızlarla hiç sorun olmamıştı."

Beni tersledi. "Başka bir plan yapsan iyi olur, çünkü Phoenix ve ben birlikte uçmayacağız."

"Bir şaire dönüştüğünü fark etmemiştim," dedim kuru bir ifadeyle. "Bir dahaki sefere büyükbabamın kasasını deneyeceğiz."

Dante'nin gözleri şaşkınlıkla parladı. "Sen deli misin? Yoksa sadece bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Itsuki orada olmayacak. Ve onun yardımcısı olarak ben de orada olacağım. Sırlarını çözmek için daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Tanrım, şimdiden görebiliyorum," diye mırıldandı. "Dizlerimize kadar boka batacağız." Hiroshi o anda içeri girdi, üzerinde geleneksel Hakama'sı ve

Kimono takımı. Eski Japonya İmparatorluğu'na hizmet etmiş eski bir samuraya benziyordu.

Telefonum çaldı ve Reina'nın adı yanıp söndü. Bir mesajı hiç bu kadar hızlı açmamıştım.

Ölmeden önce yapılacaklar listesinin yeni maddesi. Benimle bir country şarkısı eşliğinde dans et.

İnanılmaz bir nefes aldım. Bana yapılacaklar listesindeki diğer iki isteği göndermişti. Onu yüzen fenerlerin altında öpmek ve bir havuzda seks yapmak.

"Bu çok korkutucu," diye mırıldandı Dante nefesinin altında. Bakışlarına kaşlarımı kaldırarak karşılık verdiğimde ekledi: "Sen. Gülümsüyorsun. Bok gibi korkutucu."

Hiroshi bir şey söylemedi ama gözlerinde endişe titreşiyordu. Bir mesaj yazarken bunu görmezden geldim.

Hangi country şarkısı, tarçın kız?

Hiroshi Japonca, "Gelip benimle hareketlerinizi çalışmalısınız," dedi, sesinde sakın bir hava vardı. O yaşta bile tanıdığım en ölümcül adamlardan biriydi ve konuşmasını duyduğunuzda bunu asla anlayamazdınız. Dante onu kızdırmadığı sürece. Kardeşim bu gezegende onu kızdırmayı başarabilen tek insandı.

"Peki." Biraz stres atmak için bir yol bulabilirdim.

Telefonum tekrar çaldı.

Birlikte seçebiliriz. Tamam, dersim başlıyor. Sonra konuşuruz. □

Onu gözetleyen biri olduğunu bilmiyordu, o zorbaların onunla uğraşmayacağına güvenmiyordu. Darius'un okulun dışında gözetim minibüsünde otururken dersi gerçekten dinlemesi için fazladan ödeme yapmak zorunda kaldım. Darius buna gezegendeki en sıkıcı ders diyordu. Görünüşe göre moda saçmalıklarını dinlerken uyanık kalmak için ekstra kafeine başvurmak zorunda kalmıştı. Tek eğlencenin Reina'nın zorbalara karşı sınıf arkadaşlarını savunurkenki keskin zekâsı olduğunu belirtti. Yumuşaklığının altında kesinlikle bir vahşet saklıyordu.

Güçlü ve sıcak yanmasını istedim, ama sadece benim için.

Sanki tüm hayatım beni babama korku dolu iri mavi gözlerle bakan o kıza geri döndürmek içindi.

Kendimi korumam için onu kalbimden uzak tutmam gerekiyordu. Kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru gidiyorduk ve babası -ve benim onu kullanmam- hakkındaki gerçek ortaya çıktığında yeni sınırlarımızın hiçbir anlamı kalmayacaktı. Ama denesem bile duramazdım. Bunun yerine, aldığım her nefeste onu daha çok istedim.

Onu hak etmediğimi bilsem bile her şeyini istiyordum. Aklım ve kalbim birbirlerine karşı bir iç savaş yürütüyordu ve hayatımda ilk kez kalbim kazanıyordu çünkü annemin intikamını alma planımın gerekliliğini sorgulamaya başlamıştım.

Hiroshi kapıdan çıkarken, "Anlaştık o zaman," dedi. "Seni dōjō'da bekleyeceğim."

Japonya'da ve genel olarak Güneydoğu Asya'da sahip olduğum her evde bir dōjō vardı.

Eğitim ve meditasyon için kullandığımız bir odaydı.

Dante, "Kıçına tekme basacak," diye belirtti.

"Muhtemelen." Ayağa kalktım ve ofise doğru yürüdüm. "İyi şanslar. Seni öldürürse bisikletini alabilir miyim?"

Kardeşim her zaman çok düşünceliydi. "Sende de bunun gibi bir tane var," dedim başımı sallayarak.

"Asla yeterince bisikletin olamaz," diye seslendi arkamdan.

Antrenman odasında eğitimcimi buldum ve antrenmana başlamadan önce ikimiz de selamlaştık. Yirmi dakika sonra Hiroshi'nin bugünkü antrenmanda canıma okumaya kararlı olduğunu fark ettim.

Neredeyse bacağımı kırıyordu. İki kere. Bunun sıcak gülüşlü ve melek yüzlü sarışın kadınla hiçbir ilgisi yoktu. Ve kesinlikle tonlanmış bacakları ve nefes nefese kalışıyla beynimi siktiği için de değildi.

Adımı söyleme şekli. Sanki ona ihtiyacı olan ve istediği şeyi verebilecek tek kişi bendim.

Siktir!

Bir el nefesimi kesecek kadar büyük bir güçle boynuma indi. Bu durumdayken Hiroshi'yle dövüş sanatları çalışmak bir hataydı. Beni doğrar ve bir hafta boyunca hareketsiz bırakırdı.

"Dikkatin dağınık," dedi Hiroshi, saçmalıklarımı yüzüme vurarak.

"Aklımda çok şey var," diye homurdandım bir sonraki hamlesini engellerken. Aslında kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Gözlerimi devirmiştim. Paris'e geri dönmek, Reina'yı dönme dolaba -ya da daha iyisi yatağıma- götürmek ve bana yazı hatırlatan buğday rengi saçları üzerimde dalgalanırken onu inletmek ve bana sürtünmesini sağlamak istiyordum.

"Adı ne?" diye sordu. Sorun şu ki, özel hayatımı Hiroshi ile asla paylaşmazdım. Anneme çok yakındı ve onunla bir kez daha "konuşmaya" ihtiyacım yoktu.

"İsim yok."

"Aşk dikkat dağıtıcıdır," dedi, bir yumruk daha indirirken nefes alıp veriyordu.

"Dikkat dağıtıyorsun," diye homurdandım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Kapalı yumruğu karnıma bir santim kadar yaklaştı ama en azından ondan kaçınacak kadar hızlıydım. "Kuzenin ve adamlarıyla savaşırken dikkatinin dağılması seni öldürtecek."

Bir sonraki hamlesini de engelledim. Şükürler olsun, çünkü ciğerlerim zaten çökmek üzereydi.

"Çene mi çalacağız?" Meydan okudum. "Belki de biraz çay getirmeliyiz."

Sonraki otuz dakika boyunca tek kelime etmeden tartıştık. Ve mucizevi bir şekilde, o altın bukleler aklımdan çıkmadı.

AMON

Karnavut kaldırımlı sokakların ve alçak çatıların şehri Kyoto, dağ manzaraları ve temiz hava ile çevriliydi. Kyoto, Japonya'nın Kansai bölgesinde yer alıyordu, tarihi zengindi ve ulusal hazineleri Her tarafa dağılmış tapınak ve mabetlerle doludur. Rafine kültürü, yemekleri ve kırsal Japonya'nın cazibesi ile biliniyordu.

Ve tabii ki bir de suç vardı. Dünyadaki her bölge bununla mücadele etmek zorundaydı. Kyoto da farklı değildi.

Sokaklarda ilerliyorduk, Yasaka Tapınağı'nın yanından geçiyorduk ki bir ses bize seslendi.

"Amon, Dante."

Kahretsin, umarım kuzenim ya da onun adamlarından biri değildir. Kardeşimle bakıştık, eli çoktan kılıfındaydı.

Arkamızı döndüğümüzde Alessio Russo ve eşiyle yüz yüze geldik.

Alessio önce benim, sonra da Dante'nin elini sıkarak bizi selamladı ve "Bu beklenmedik bir şey," dedi. Başımı eğerek bayanı onayladım.

"Merhaba. Ben Autumn." Sonra Russo ya da Ashford, bugünlerde hangi isimle anılıyorsa, karısıyla burada evlendiğini hatırladım.

"Burada ne işiniz var?" Dante ikisine de şüpheyile bakarak sordu.

"Yıldönümü gezisi," diye yanıtladı Alessio.

Karısının yüzü gülüyordu. "Kocam hayatımızın geri kalanında yıldönümümüzü kutlamak için beni Kyoto'ya getireceğine söz verdi."

"Bu çok sıkıcı." Evet, kardeşim cevap verdi. Alessio gözlerini ona dikti. "Nasıl yani?"

Gözlerimi devirdim ama bir şey söylemedim. Bundan kendi başına kurtulabilirdi.

"Keşfedilecek o kadar çok yer var ki," diye söylendi Dante. "Aynı yere tekrar tekrar gelmeyi hayal bile edemiyorum."

Çok iyiydin kardeşim, diye düşündüm, sırtımmı zar zor bastırarak.

"Alessio beni bütün yıl boyunca başka yerlere götürüyor," diye sertçe cevap verdi Sonbahar. "Yıldönümümüz için Kyoto'da olacağız."

Alessio kıkırdadı.

"Belki bir gün, eğer şanslıysan, anlayacaksın. Daha çok gençsin." Dante ve ben homurdandık. Yıllardır kendimizi genç hissetmemiştik. Sonra Kanadalı gangster bana bir bakış fırlattı. "Yakuza'yı yönetmeye başladın mı?" Bunu sormasına bile şaşırarak tek kaşımı kaldırdım ve cevap vermeyince devam etti, "Kuzenin tam bir pislik. Taşaklarıyla göt deliği arasındaki farkı bilmiyor."

Bu hemen hemen her şeyi özetledi.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. Ne Yakuza'yı ne de sik kafalı kuzenimi tartışmaya niyetim vardı. "Sadece ziyarete geldim."

Autumn'un dudakları kıvrıldı ve ağzından çıkacak bir sonraki şeyin bir iğneleme olacağını biliyordum. "Senin de mi yıldönümün?"

Birkaç dakika daha iş konuştuktan sonra Alessio ve Autumn yollarına devam ederken, Dante nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"O da ne?"

"Tüm bu aşk saçmalıkları midemi bulandırıyor," dedi.

Bu tam benim ağabeyime göreydi. "O zaman kus," diye kestirip attım. "Ama bunu benim yanımda yapma. Ve başını yukarıda tutmayacağım."

Sırıttı, gözlerindeki o çılgın bakış endişe vericiydi. Son zamanlarda - Phoenix ve Reina Romero'yla yolları kesiştiğinden beri - bu çok sık oluyordu ve bir tahliye ihtiyacı duymasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bu değişimi ilk kez kısmi hafıza kaybına neden olan kazadan kısa bir süre sonra fark etmiştim. Kazanın tüm detayları hakkında hâlâ bilğimiz yoktu ama hayatta kaldığı için çok şanslıydı.

Yolumuza devam ettik; etrafımız, havayı incelikli bir şekilde kokulandıran, tam çiçek açmış yaz çiçekleriyle çevriliydi. Koku acı ve yeşildi.

Benim gibi, diye düşündüm alaycı bir eğlenceyle.

Reina'nın burayı sevip sevmeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım. Elbette göze çarpacaktı, ama mümkün olan en iyi şekilde. Yakuza'nın başına geçersen, beni takip eder miydi? Yoksa yeraltı dünyasından uzak bir hayat mı onun için

ister misin? Başıımı salladım. Kafamın içindeydi, düşüncelerimi çok fazla tüketiyordu.

"Neden kendimi burada bir dev gibi hissediyorum?" Dante, yerleşkenin arka tarafına doğru ilerlerken düşüncelere daldı. Burası en az kalabalık olan yerdi ve aceleyle çıkmamız gerekirse en uygun yerdi.

"Çünkü sen bir devsin," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Sen de öylesin," diye tersledi. "Unuttuysan söyleyeyim, boylarımız aynı. Eminim buranın yerlileri, üzerlerinde yükseldiğin için senin bir ucube olduğunu düşünüyorlardır."

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Belli ki boyumu babamdan almıştım. Soyum yüzümden belliydi ama tenimin rengi, gözlerimin tonu ve boyum gibi küçük şeyler karma mirasına ihanet ediyordu. Yakuza'nın geleneksel üyeleri bundan nefret ediyordu ve bu nedenle büyükbabamın isteklerine saygı duymak yerine kuzenimin başa geçmesini sağladılar.

Eninde sonunda pişman olacaklardı. Itsuki çok konuşurdu ama icraat yapmazdı. Dünyayı ele geçirmek istiyordu, ancak bu süreçte kazandığından daha fazla bölge kaybetmeyi başardı.

Uyuşturucu işine devam etmesinin tek nedeni benim bağlantılarımdı ve benimle uğraşırsa bağlantılarının ortadan kalkacağını biliyordu. Ayrıca kadın ticareti yapmaya devam ettiğini de biliyordum ve bu iş kolunu kapatmak için çalışıyordum. Onu zayıflatmak ve adamları tarafından nefret edilmesini sağlamak için imparatorluğunu yeterince parçalamam gerekiyordu, sonra bu tarih olacaktı.

Yakuza yerleşkesinin arka tarafına geçtikten sonra eve girdim ve doğruca kuzenimin yatak odasına girdim. Bir zamanlar büyükbabamın oturduğu odayla aynıydı ama artık ona hiç benzemiyordu. Itsuki orayı modernize ettirmişti. Batı dünyasındaki herhangi bir yatak odasına benziyordu ama biraz daha zevksizdi.

"Lanet olası kasaya gir ve kaçalım," diye tısladı Dante. "Bu yatak odası tüylerimi ürpertiyor. O şerefsiz muhtemelen burada ciddi seks partileri düzenliyordur. Çamaşır suyuyla duş almam gerekecek."

Yıllar boyunca büyükbabamın evinin her köşesini keşfetmiştim. Her köşeyi avucumun içi gibi bilirdim. Buna berbat kuzenimin sırlarını saklamış olabileceği yerler de dahildi.

Üç kuşak öncesine dayanan ailemizin resmine doğru ilerledim. Ojisan'ın Zen bahçesinin üzerinde gece mavisini gökyüzünde fenerler süzülüyordu. Bu bana Reina'yı ve onun yapılacaklar listesini düşündürdü.

"Burada işimiz bittikten sonra bir yere uğramak istiyorum," dedim Dante'ye.

"Nerede?"

"Pazar," diye cevapladım tabloyu duvardan kaldırırken. Buradaki yerel halk bunları satıyordu ve ben de tarçın kızımın yapılacaklar listesinden bu maddeyi işaretlemek istiyordum.

Alaycı bir nefes verdi. "Alışverişe gitmek ister misin?"

"Evet."

Arkamı dönmedim ama bakışlarının kafatasımın arkasında bir delik açtığını hissedebiliyordum. Kendimi tuttuğumdan şüphelendiğinde bunu yapma eğilimindeydi.

Kardeşimi ve şüphelerini görmezden gelerek kasayı açmaya odaklandım. Kuzenimin şifresini bulmak üç denememi aldı-0401, doğum gününün ay ve gününü. Nisan Şakası Günü. Ne kadar da uygun! Herif tam bir aptaldı.

İkinci güvenlik katmanı olan özel yapım kilitli küçük metal kutuya uzandım. Büyükbabam, içinde saklanan önemli evrakların korunmasını iki katına çıkarmak için bunu taktırmıştı.

Açmak birkaç dakikamı aldı ve- "Siktir," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Boş."

Dante ellerini ceplerine sokarak, "Bu tuhaf görünüyor," dedi. İkimiz de takım elbise giymiştik, böylece etrafta dolaşan diğer orospu çocuklarının arasına karışabilecektik. Kuzenimin evini gözetlemeleri için beyinsiz aptalları geride bırakma eğiliminde olması çok uygundu. Gerçi yanında götürdükleri de pek iyi değildi.

"Bu da demek oluyor ki ya belgeleri sakladığı başka bir yer var ya da burada saklayacak değerli bir şeyi yok."

"Ya da dijital ortama geçti." İkimiz de Itsuki'nin gerçekten ne kadar bilgisiz olduğunun farkında olarak bakıştık. Bir bilgisayarı zar zor çalıştırabiliyordu. "Evet, bu aptalca bir düşünceydi," diye itiraf etti kardeşim.

Sesler yerleşkeyi doldurdu ve ikimiz de gerildik. Önce iç kasayı, sonra da dış kasayı hızla kapattım, tabloyu tekrar üzerine astım ve bir gün onu alacağıma yemin ettim. Aptal kuzenim muhtemelen onu sahtesiyle değiştirdiğimi bile bilmeyecekti.

Hmm, aslında bu iyi bir fikirdi. Telefonumu çıkardım ve bir fotoğrafını çektim. Bana sahtesini yapması için bir ressam görevlendirirdim.

"Neden fotoğrafını çekiyorsun?" Dante sorguladı.

Cevap verme zahmetine girmedim, çoktan kapıdan çıkmıştım. Itsuki'nin arabası köşeyi dönüp bizi ıskaladığında yerleşkeden yeni çıkmıştık.

REINA

I Koşarak sınıftan çıktım ve koridorlardan geçerek çıkış kapısına doğru ilerledim. Amon onlarla yüzleştüğinden beri zorbalar beni rahatsız etmiyordu ama bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Bazen sınıfın en küçüğü olmak

sınıf gerçekten berbattı. İki yıllık fark o kadar da büyük değildi, ama on iki yıllık eğitimim boyunca yeterince büyük görünüyordu.

Beni ya bir inek ya da bir ucube olarak görüyorlardı. İkisi de değildim. Gerçek şu ki, Phoenix ile aynı zamanda mezun olabilmek için lisede kışımı yırtarak çalıştım. İki yıl boyunca ondan ayrı kalmak istemedim. Bu onun için olduğu kadar benim için de önemliydi. Birlikte daha iyi çalışıyorduk.

Bakışlarım yola kaydı ve kaygan bir motosikletin yokluğunda kalbim ayaklarıma dolandı. Amon'u dört gündür görmemiştim. Şehir dışında halletmesi gereken bir işi vardı ve tıpkı babam gibi o da bu konuda ketum davranıyordu. Leone ailesinin Omertà'nın bir parçası olduğunu düşünürsek, bu şaşırtıcı değildi ama aşık bir kız için dört gün bir ömür demektir.

Adımı duyduğumda merdivenlerden koşarak indim ve caddenin karşısına geçtim.

Omzumun üzerinden baktığımda gümüş rengi bir Audi gördüm. Ona yaslanmış, elleri ceplerinde uzun boylu bir figür fark ettiğimde kalbim durdu ve ayaklarım da durdu. Siyah saçları güneşte mavi mavi parlıyordu.

Düşünmedim, sadece tepki verdim.

Çantam omzumdan kaydı ve kaldırıma çarptı. Nabzım boğazımda atmaya başladı ve dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Beynim bunu algılayamadan ayaklarım koşmaya başladı.

Ellerini ceplerinden çıkardı ve ben de kollarına atladım, bacaklarımı beline doladım ve boynuna sokuldum.

"Geri dönmüşsün," dedim ve yüzümü daha derinlere bastırarak onu içime çektim ve öpücüklerle boğdum.

Kabaca kıkırdadı. "Beni gördüğüne sevindin mi, tarçın kız?" Tanrım, çok güzel kokuyordu. Çok doğru hissettiriyordu.

"Öyleyim," diye nefes aldım. "Seni özledim."

Elini saçlarımın arasına soktu ve sanki gözlerimdeki gerçeği görmesi gerekiyormuş gibi saçlarımı geri çekti.

"Beni özledin mi?" diye sordu, gözleri içimi yakıyordu. Başımı salladım. "Her gün mesajlaşıyorduk," diye belirtti, sesinin tonu hafifçe kısıktı.

"Aynı şey değil," dedim yavaşça, belki de çok fazla şey gösterdiğimden, çok fazla şey ele verdiğimden endişelenerek. Ama nasıl farklı olacağımı bilmiyordum. Ona her şeyi göstermek ve vermek istiyordum.

Sağlam bir zeminde durmak için vücudundan aşağı kaydım ama geri adım atmaya kalktığımda eli sıkılaştı. Bir eli boğazıma geldi ve onu kavradı, gözlerimi görmek için başımı yukarı kaldırdı.

Açık ve koyu. Mavi ve siyah. Yumuşak ve sert.

"Ben de seni özledim," dedi usulca ve ağzı kalbimi kolayca kırabilecek bir öpücük için benimkini buldu. Sert değildi; çaresiz değildi. Beni derinden ve nazıkçe öptü, sanki onun için değerli bir şeymişim gibi.

Memnuniyetle inledi, dili benimkiyle dans ediyordu.

Nefes nefese geri çekilerek, "On sekizinci yaş günümü iple çekiyorum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve kıkırdadı. "Yapabiliriz ve yapacağız." Anlaşılmaz bir şeyler homurdandım ve o da başını eğerek burnunun ucunu benimkine sürttü. "Biz genciz. Acele etmemize gerek yok."

Öfkeli bir nefes aldım.

"Sadece bakire olmayan biri bunu iddia edebilir." Sustuğunda boynumdan yanaklarıma doğru bir kızarıklık hissettim.

Ensemdeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Bakire," diye yavaşça tekrarladı.

Gözlerimi devirdim. "Biliyordun." Bilmek zorundaydı. On sekiz yaşına kadar beklemek istemesinin nedeninin bu olduğunu düşündüm. "Sen bilmiyor muydun?" Tereddütle fısıldadım.

"Kahretsin, Reina." Alnı benimkinin üzerine geldi. "Nasıl olur da-" Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. "Bugünün dünyasında neredeyse on sekiz yaşında bir bakire beklemiyordum."

"Bu kötü mü?" Nefes aldım.

"Hayır, tarçın kızım," diye mırıldandı dudakları dudaklarıma değerken. "Sadece beklenmedik." Paris'in sıcak kaldırımında erimekle tehdit eden bir gülümsemeyle savaştım.

Yüzümü göğsüne bastırdım, kokusuyla yıkandım. "Yapmamamı söylediğini biliyorum"-başımı kaldırdım ve bakışlarıyla tanıştım-"ama sana aşık oluyorum. Bunu durduramıyorum."

Memnuniyet dolu bir ses çıkardı ve yüzü göz kamaştırıcı bir sırtışa dönüştü. Eğildi ve şefkati içime işleyip beni içten dışa ısıtırken boynuma sokuldu. Ağzımı yumuşak bir öpücükle almadan önce ağzını çenemin üzerinde gezdirdi.

"Artık benimsin, tarçın kız. Sonsuza kadar." Ona altı yaşımdan beri onun olduğumu söylemek istedim ama bunu yapamadan, "Bu haftalık derslerin bitti mi?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel, yapılacaklar listesinde halletmemiz gereken bazı şeyler var." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Günün geri kalanını benimle geçireceksin."

Omuz çantamı almasını izlerken kalbim davuldan daha yüksek sesle atıyordu. Birbirine kenetlenmiş parmaklarla arabaya birlikte tırmandık ve bu adamla sonsuza dek her yere gidebileceğimi biliyordum.

AMON

I Derin bir nefes aldım; lastik, motor egzozu ve motor yağı kokusu ciğerlerime sızıyordu. Araba yarışları bir hobi olarak başladı ve kazançlı bir işe dönüştü. Son kulüplerimin açılmasıyla ve Limanların satın alınması nedeniyle yaklaşan yarışa hazırlanmak için fazla zamanım olmadı.

Reina'yı VIP alanına götürürken gürültülü kalabalık heyecanla dolup taşıyordu. Yarış henüz başlamamıştı, ancak ona yarışı iyi bir şekilde izletecek ve sonrasında planladığım şey için de ideal olan mükemmel noktayı biliyordum.

"Um, Amon." Reina'nın eli benimkini sıktı.

"Evet?"

"Bunun yapılacaklar listemde olmadığından oldukça eminim," diye mırıldandı, gözleri sağa sola kayarak izleri inceliyordu. "Belki seninki?"

Kıkırdadım. "Göreceksin."

Hafif esinti Reina'nın elbisesinin üzerinde dans ediyor, kalçalarını ve kıvrımlarını sarıyordu. Bir kez olsun pembe değil, mavi giymişti - gerçi elbisenin üzerinde hâlâ pembe çiçekler vardı.

"Söylemeliyim ki, hiçbir erkek beni araba yarışına götürmedi," diye düşündü.

Çenem gerildi ve göğsümde alçak bir hırıltı titreşti. Onu başka bir erkekle çıkarken düşünmek hoşuma gitmiyordu; o her zaman benim olmalıydı. Ama akıllıca kelimeleri kendime sakladım.

Kulağa ne kadar doğru geldiğini düşünerek bir elimi ağzıma götürdüm. Sanki hayatımda olan her şey beni bu ana getirmişti. Ona. Bize.

İntikam azmim azalıyor ve ona olan ihtiyacım artıyordu.

"O çocukların sığ bir mezara girmesini istemiyorsanız, bir daha onlardan asla bahsetmeyeceksiniz."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sahiplenici, ha?"

Elimi boynuna götürdüm. "Sana söyledim, Reina. Sen benimsin ve ben paylaşmam."

Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Gözlerimiz kilitlenirken dudakları hafifçe aralandı. Tuttum. Yandı. Aramızda elektrik yüklendi ve kalbimde bir şeyler harekete geçti. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Ben de öyle, Amon. Bunun iki yönlü bir yol olduğunu hatırlasan iyi olur."

Tanrım, bu kadın. Gençti ama kendisinden iki kat yaşlı olanlarla yarışacak bir olgunluk ve kararlılık vardı.

Başparmağım alt dudağının üzerinde gezindi. "Her şeyde senin ilkin olmak istiyorum, tarçın kız."

Çenesini kaldırdı ve bir an için bana siktir git diyeceğini sandım. Onun yerine, "O zaman ben de senin tüm ilklerini istiyorum" dedi. Dili dışarı fırladı ve başparmağıma sürtündü. "Ya da hangileri kaldıysa.

Söz ver bana."

O benim sakinliğimdi. Sıcaklığımdı. Hayatımda sahip olduğum tek ışıktı ve onu bırakırsam aptallık etmiş olurum.

"Söz veriyorum."

"Amon!" Kimin seslendiğini görmek için döndüm ve VIP bölümündeki podiyuma ulaştığımızda tamircilerimden birinin bize doğru koştuğunu gördüm. Sarı saçları ve kahverengi gözleriyle şimdiden kadınların ilgi odağı olmuştu; dikkat çekmek için yarışmasına bile gerek yoktu.

"Tony." Elini sıktım. "Nasılsın?" "İyiyim, iyiyim."

Gözleri Reina'ya kayd, onu inceliyordu. Ama ben daha bir şey diyemeden elini uzattı ve "Merhaba. Ben Reina." dedi. Çenesini bana doğru eğdi. "Onun kız arkadaşı."

"Oh." *Bu doğru, orospu çocuğu. Oh.*

Peşimden gelen kadınlar konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmedim, ama genellikle iki kategoriye ayrılırlardı: baş belaları ve sürtükler. Reina her iki kategoriye de girmiyordu. Evet, içinde asi bir damar vardı ama baştan aşağı yumuşak kalpli, gün ışığı gibi bir kızdı.

"Şoför-" diye tısladı Tony, kız arkadaşım konusundan uzaklaşarak. "O hasta. Grip ya da öyle bir şey. Yarışta sen sürebilir misin?"

Kaşımı kaldırdım. "Desteği nerede?"

Derin bir nefes aldı. "Gelmemeye karar verdi."

Tembel herif. Zaten hiçbir zaman bir destekçi tutmak istememiştim, özellikle de şoförümün istediği kişiyi. O onun erkek arkadaşıydı ve genellikle biri işten kaytardığında diğeri de kaytarırdı. Güvenemeyeceğiniz insanlardan nefret ederdim ve araba yarışlarını sevmeme rağmen Reina'yı buraya getirmemin nedeni bu değildi.

"Sorun yok." Aklımı okumuş olmalı. "Bu F1 yarışı gibi bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece birkaç yarış arabası sahibinin bir araya getirdiği bir yarış. Paralarını harcayacak bir yere ihtiyaçları var ve kendi üzerlerine bahis oynamaktan daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Güvenli mi?" Başımı salladım. "O zaman git. Ben seni burada bekleyeceğim."

Dişlerimi sıktım. "Hayır, seni her yerde akbabalar dolaşırken yalnız bırakmayacağım."

Yarışların yanı sıra, burası takılmak için de ünlü bir yerdi ve Reina şimdiden birkaç kişinin dikkatini çekmişti.

"Sen turları bitirene kadar onu yanımda tutabilirim," diye teklif etti Tony. Bu da pek hoşuma gitmemişti.

İnce parmakları gömleğimin eteklerini kavradı. "Ciddiyim, Amon. Sen işini yap, ben beklerim."

Tony'ye bakmak için döndüm. "Onu gözünün önünden ayırma. Ve onu güvende tut." Tony'nin dikkati tekrar bacaklarının üzerine yapışmış Reina'ya yöneldi. Dişlerimi sıktım. "Ve sakın gözlerini dikip bakma yoksa gözlerini kaybedersin."

Tony kıpkırmızı kesildi -her şeyin bir ilki vardır- ve başını salladı. "Yapmayacağım ve sana söz veriyorum patron."

Reina usulca kıkırdadı. "Tamam, sen acele et ve pistte tur at. İyi şanslar dilesem olur mu?"

Başımı salladım, onu kendime çektim ve ağzımı onunkine bastırdım. "Uzun sürmeyecek," diye söz verdim.

On dakika sonra kaskımın vizörünü indirdim ve eldivenli ellerimi yarış arabamın direksiyonuna götürdüm. Tony'ye lastik ısıtıcılarımı çıkarması için işaret verdiğimde motorun titreşimi ellerimi sarstı.

Kırmızı ışıklar teker teker üzerimde yanıyor, kaputun parlak kırmızı boyasını parlatıyordu. Gaza bastım ve arabam caddede hızla ilerlemeye başladı.

ilk viraja girmeden önce. Lastikler kaldırımda kayıyordu. "Kahretsin, bu işte iyisin." Tony'nin sesi radyomdan

Kask. "Şoförlere para vermek yerine her zaman araba kullanmalısınız."

Onun yorumunu görmezden geldim ve pozisyonumu korumaya odaklanarak kimsenin beni geçmesini imkânsız hale getirdim. Motorun uğultusu damarlarımda dolaşan heyecanla eşleşiyordu. Hızımı arttırdım ve saatte 200 milin üzerine çıktım.

Bir viraj daha geldi ve ayağım direksiyonu çevirmeden tam iki saniye önce frene bastı, lastikler asfaltta gıcırdıyordu. Çok geçmeden onuncu turdaydım ve daha yirmi turum vardı.

Başka bir dönemece yaklaşırken adrenalin vücuduma doldu. Başka bir araba beni geçmeye çalıştı ve ben frene önerilenden daha geç bastım. Sol lastiğim yerden kalktı, sonra tekrar yere çarptı ve araba geri çekildi. Önde gitmeye devam ettim.

On tur daha sorunsuz geçti. Neredeyse eve geldik.

Gözlerim hızla yaklaşan orman yeşili bir arabaya takıldı. Piç kurusu arkamdan hızla yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Bir viraj daha dönerken ellerim direksiyonu sıktı. Gaz pedalına sonuna kadar basarak motorun devrini yükselttim. Bir dönüş daha yapıldı. Bir tur daha kaldı.

Araba geride kaldı ama her şey bitmemişti. Sonraki üç turda da aynı şeyi tekrarladık. Son turda, maksimum hıza çıktım. Birinciliği bırakamayacak kadar ilerlemiştim. Bu bir Dünya Şampiyonası ya da Grand Prix değildi ama benim için yine de bir zafer sayılırdı.

Birkaç derin nefes aldım, son düzlükteydim. Neredeyse bitiş çizgisini görebiliyordum. Neredeyse zaferi tadacaktım. En yüksek hıza çıktım. Solumda bir araba belirdi. Arabası benimkiyle temas etti, çıtırdayan metalin sesi. Bitiş çizgisi yirmi metre ötemdeydi ama artık çok geçti.

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Tekerlekler yerden kalktı. Birkaç uzun an boyunca havadaydım. Yarış arabam kaldırımda kaymadan önce bir, iki, üç kez takla attı, emniyet kemeri beni bu sırada askıda tuttu. Başımın etrafında kıvılcımlar uçtu. Arabam durana kadar kulağıma metal kazıma sesleri geliyordu.

Nefesim kesildi, oksijen boğazımdan geçip ciğerlerimi yakmaya başladı. Ancak o zaman onu gördüm. Saatte yüz doksan mil hızla yaklaşan başka bir araba. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. I

Yoldan çekilmek için yeterince hızlı hareket edemedim, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım: çarpışmaya hazırlanmak.

Bir sonraki araba direksiyonu kırıp benden kaçmaya çalıştı ama o hızda bu imkansızdı. Bana çarptı. Araba kontrolden çıkarken başım baş desteğine çarptı. Görüşümü siyah noktalar doldurdu. Arabanın arkasından çıkan alevler tutuşurken dumanın kokusunu alabiliyor ve sıcaklığı hissedebiliyordum. Duman kabinin içine dolmaya başladı ve nefes almayı zorlaştırdı. Etrafımda bağırışlar ve komutlar yankılanmadan önce siren sesleri havayı delip geçti.

Güvenlik ekibi alevleri söndürmeye ve beni enkazdan çıkarmaya çalışırken çaresizdim. Kaskımı çıkarmaya dikkat ederek herhangi bir yaralanma olup olmadığını kontrol ettiler. Fiziksel olarak gerçek bir hasardan kurtulmuştum ama önümüzdeki birkaç gün boyunca fena halde ağrıyacaktım.

Her şey yolunda gittiğinde, güvenlik ekibi beni pistten çıkardı ve böylece süite geri dönebildim.

Araçlarından indim ve pembe çiçekli mavi bir elbise giymiş minyon bir beden bana çarparak beni bir adım geri atmaya zorladığında ancak bir adım atabildim.

"Aman Tanrım, Amon," diye bağırdı, elleri üzerimde geziniyordu. "Siktir, sandım ki-"

Ağzımı onunkine yapıştırdım ve onu açgözlülükle öptüm. Bu gibi anlar gerçekten neyin önemli olduğunu anlamanızı sağlıyordu. Diğer her şeyi siktir et. Dünyanın canı cehenneme. Sadece onu istiyordum.

"Şışt. Ben iyiyim," diye mırıldandım, tuzun tadını alarak. Gözyaşları, fark ettim. Yüzünü avuçladım. "Ağlama, tarçın kız."

Gözyaşları göğsümü deldi ve içimdeki bir şeyi sertleştirdi.

O anda onu asla ağlatmayacağıma yemin ettim. İntikam ve diğer her şey lanetlensin.

REINA

I Başka bir sürücünün arabasının tamponu Amon'un yarış arabasının arkasına çarptığında nefesim kesildi ve havada takla atmasını dehşet içinde izledim.

Bir kere. İki kez. Üç kez.

Karnım guruldadı. Nefesler ve dehşet dolu mırıltılar havayı doldurdu.

Yangın

patladı ve seyircilerin görüşünü engelledi. Herkes yarış pistindeki canlı olayları yansıtan ekranlara hastalıklı bir hayranlıkla boyunlarını bükte. Kalbim artık atmıyordu, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordum. Benim Amon'um. Benim acı prensim.

Bir seyircinin "Birinin bundan sağ kurtulması mümkün değil" dediğini duydum. Hiç düşünmeden, bugün ikinci kez koştum. Bizim evden koşarak çıktım.

VIP alanı, kalabalığın ve meraklı bakışların yanından koşarak geçtim. Bir ayağım diğerinin önünde, ilerlemeye devam ettim. Etrafıma çılginca bakarken bir acil çıkış kapısı gördüm ve ona doğru koştum. Tony dirseğimi tuttu, bir şeyler söylüyordu ama tek kelime bile duyamadım.

Karnına bir dirsek attım ve acı içinde iki büklüm olurken kapıdan çıkıp Amon'a doğru yola koyuldum. Dehşet görünmez elini boğazıma dolamış, korkunç görüntüleri tekrar tekrar oynatıyordu. Arabanın havada nasıl takla attığı. Korkuluklara çarpma şekli. Yangın. Herkesin ona doğru koşarkenki paniği. *Birinin bundan kurtulmasına imkan yok.*

Doğrusu, doğru yolda olup olmadığımın emin değildim ama içgüdülerimi takip ederek pistin ön tarafına gideceğimi umduğum alana doğru ilerledim.

Kapının yanında duran başka bir genç kadın buldum. "Yaralı sürücü nereden geçecek?" Ses tonum çaresizdi. Ellerim

Titriyordu. Hem aniden ortaya çıkışından hem de ses tonumdan ürkmüş görünüyordu ama cevap vermedi. "Lütfen," diye yalvardım.

İngilizce konuştuğumu fark etmem bir anımı aldı. Soruyu Fransızca tekrarladım, kelimelerim titriyordu.

"Şurada bir yan giriş var." Sol tarafı işaret etti. "Bu taraftan. Koridorda düz devam edin, oradan sapacaktır."

"Teşekkür ederim," dedim hararetle ve talimatlarını yerine getirmek için acele ettim.

İleride aniden bir acil durum aracı belirdi. Yanan kaslarımın acısı ve arkamdan gelen ayak sesleri, onu gördüğümde yok oldu. Etrafta toplanan küçük bir insan kalabalığı, aralarından geçip kendimi onun kollarına attığımda merakla beni izliyordu.

Bugün ikinci kez.

"Aman Tanrım, Amon." Ellerim koruyucu, dar giysisinin üzerinde dolaştı. Her yerine dokunuyor, üzerimde ölmediğinden emin olmak istiyordum. "Kahretsin, sandım ki-"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken beni bir öpücükle susturdu.

"Şşşt. Ben iyiyim," diye mırıldandı dudaklarıma ve kalbimin etrafındaki korkunun soğuk yumruğu gevşedi. Yüzümü kavradı, gözlerindeki tüm evren beni sarıyordu. "Ağlama, tarçın kız."

"Seni hastaneye götürmeliyiz." Başını iki yana salladı. "Ben yaralı değilim."

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Peki ya beyin sarsıntısı?"

Gözlerime bakabilmek için başımı geriye doğru eğdi. "Tarçın kız, beyin sarsıntısı bile beni günün geri kalanında senin için yaptığım planlardan alıkoymayacak. Çarpışmalar tabii ki ideal değil ama yaygındır. Arabalarımız bu tür durumlarla başa çıkabilecek şekilde donatılmıştır. Yola çıkmadan önce bunu sana daha iyi açıklamalıyım."

Beni derinden öptü ve nefesimi kesti. Aşk ve endişeyle yanıp tutuşuyordum. Nefes nefese geri çekildim. "Ama-"

Beni tekrar susturdu, ağzını çenemde ve boynumda gezdirdi. "Aması yok. İyi olduğumdan emin olmak istiyorsan, beni öpmeye devam et."

Neredeyse kalp krizi geçirecek olmama rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu çok zor olacak."

Alt dudağımı ısırdı. "İyi, o zaman ben de seni öpeceğim."

Güldüm ama sonra yüz ifadem ciddileşti. "Bu..." Saçlarını kavrayışım arttı ve göğsüm acıyla sıkıştı. Alnını benimkinin üzerine koydu. "Bunu bir daha asla yapma. Kalbim bunu kaldıramaz." Bakışları

Sanki bu sözü veremezmiş -ya da vermeyecekmiş- gibi çelişkiyle titriyordu. Ama gözlerindeki ateş ve kargaşa beni kendi hislerimi dile getirmekten alıkoymadı. "Ruhumda boş olduğunu hiç bilmediğim bir boşluğu doldurdun. Aşka her zaman inandım ama şimdi biliyorum ki her şeyi senin için saklıyormuşum. Sakın benim yüzümden ölmeye cüret etme."

Gözleri sadece benim için parlayan yıldızlarla sıvı karanlığın içinde eridi ve kalbim göğsümde süzüldü.

"Sen, benim tarçın kızım..." Sesini yumuşatarak devam etti. "Sen benim kurtuluşum olabilirsin."

Ağzımı tekrar açtım ama o beni öptü -tahmin yürütecek olursam, beni susturmak için. Tüm endişelerimi onun ağzına boşalttım, kendimi her zamankinden daha mutlu hissediyordum.

Çünkü onun benim, benim de onun olduğumu biliyordum.

Merdivenleri çıkıp özel odaya girdik. Kendimi kanepeye attım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Pencerelerden gelen güneş ışığında saçları mavi mavi parlıyordu, ellerini saçlarında çok fazla gezdirdiği için dağınıktı ve her yöne doğru uzanıyordu.

"İyi misin?" Tekrar sordum. "Seni kontrol etmesi için bir doktora ihtiyacımız olmadığına emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Piste çıktılar. Ben temizim."

Kendini yanımdaki kanepeye bıraktı, parmakları yarış takımının fermuarını açmaya çalışırken bir yandan da ayakkabılarını çıkarıyordu. Oda onun derin nefesleri ve benim gürleyen kalbimle doldu. "O takımın altında çıplak mısın?"

Sesimin umutlu ve muhtaç çıktığını çok geç fark ettim.

Bana günahkâr vaatlerle dolu bir bakış fırlattı ve içim beklentiyle titredi.

"Beni kızartmaya mı çalışıyorsun?" diye dalga geçerek omzunu benimkine çarptı.

Gözlerimi devirdim. "İçimden bir ses seni kızartmanın zor olacağını söylüyor." Kıkırdadı ama doğrulamadı ya da reddetmedi. "Peki araba yarışlarına nasıl girdin?"

Omuz silkti. "Babam."

Omurgamdan aşığı bir ürperti yayıldı. Babasını en son on iki yıl önce görmüştüm ve ondan hiç hoşlanmamıştım. Zalim ve sert bir adama benziyordu.

"Sen... babanla iyi geçiniyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ne Dante ne de ben hiç yapmadık." İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde sessizlik oldu. Babamla iyi anlaşp anlaşamadığımı tam olarak söyleyemiyordum. Onunla o kadar az zaman geçiriyorduk ki, doğrusu *nasıl* anlaşacağımızı bilmiyordum. "Kız kardeşinle iyi geçiniyor musun? Büyükkannenle?"

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve dürüstçe cevap verdim. "Phoenix ve ben yakınız. Büyükkannem harika biri, bazen biraz tuhaf olabiliyor," diye itiraf ettim. "Sana babamın pek ortalıkta olmadığını söylemiştim. Annemden beri-" Sesim çatallaştı ve boğazımı temizlemeye çalışarak yutkundum. Derin bir nefes aldım, sonra verdim. "Her neyse, büyükkannemle iyi geçiniyorum. İnsanı delirtebilir ama iyi niyetlidir." Anlamış gibi başını salladı.

Bir şey söylemeyince, "Büyükkannen ve büyükbaban var mı?" diye sordum.

"Tanıştığım tek kişi anne tarafımdan Japonya'da yaşayan büyükbabamdı," dedi arkasına yaslanırken ve ben de onu izleyebilmek için yer değiştirdim. Pürüzsüz, bronz teni bir anlığına göz kırptı ve ben de açıkça baktım. Hiçbir zaman tam olarak utangaç olmamıştım ama asi olduğumu da düşünmüyordum. Belki biraz çekingen biriydim.

Ama Amon'la birlikte tüm çekincelerim eridi. Onun her santimini keşfetmek, ona dokunmak ve onu öpmek istiyordum. Ve Tanrı yardımcım olsun, onun da bana dokunmasını istedim.

"Onunla yakın mısınız?" Bakışlarım onun göğsünde gezinirken homurdandım.

Alaycı bir nefes verdi. "Hayatımın büyük bölümünde onu gerçekten tanımadım, ama bazen tanımış olmayı diledim." Sesi değişti, törpülendi ve gözlerine baktım. "Yakın olduğum çok fazla insan yok. Sadece kardeşim ve annem."

Annesini seviyor. Kalbim hızlandı, bu düşünceye yapıştı ve onu kalbimde yaktı. Dante'yle yakın olduklarını duymak beni şaşırtmadı ama annesiyle yakın olduğunu itiraf eden çok fazla erkek yoktu. Bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

"Annenle baban nasıl tanıştı?" Merakla sordum. Annesini seviyorsa, nazik ve kibar biri olmalıydı. Benimki gibi. Korkunç babasını hiç unutmadım ve kimsenin ona kolayca aşık olabileceğini düşünemezdim.

Amon'un omuzları hafifçe gerildi. "Ortak bir arkadaşımız aracılığıyla."

"Oh." Belirsizdi ama belki de harika bir aşk hikâyesi değildi. "Annem New York'ta araba kullanıyor ve mesajlaşıyordu. İtalya'ya dönmek için havaalanına gitmekte olan babamı neredeyse eziyordu. Ona bir kez baktı ve çıkma teklif etti." Hayal meyal gülümsedim. "Uçağını kaçırdı ve bir hafta sonra onunla evlendi. Gerisi tarih oldu."

"Romantik." Kulağa klişe geldiğini biliyordum ama annemle babamın aşık olma hikayesini çok sevmiştim.

"Annen nasıl biri?" Merakla sordum, ondan her şeyi öğrenmeye kararlıyım.

"O sessizdir. Çok çekingen."

"Japonya'da mı büyüdü?" Başını salladı. "Ama şimdi İtalya'da mı yaşıyor?"

"Evet. Bazen beni Paris'te ziyaret eder. Bazen bana onu hatırlatıyorsun."

"Rezerve mi?"

Dudaklarını buruşturarak beni eğlenerek izledi. "Hayır, pembeye olan aşkın."

"Mutlu bir renk." Gülümsememi engellemek için yanağımı ısırdım. "Pembe giymeyi denemelisin. Moralini yükseltir."

Tavana bakarak bir kahkaha attı. "Bu hayatta pembe giyme şansım yok."

Gülümsememi engellemek için yanağımı ısırdım. "Pekâlâ, meydan okuma kabul edildi. Şimdi bana onun hakkında başka bir şey söyle."

Ağır bakışları benimkilerle buluştu ve birbirimize baktıkça daha da yoğunlaştı. "Babam onunla hiç evlenmedi."

Omuz silktim. "Günümüzde ve çağımızda bu pek de önemli bir şey değil."

"Yeraltı dünyasında öyle."

Gözlerimi devirdim. "Bence birbirimize bağlı olmanın evlilikten başka yolları da var."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Nasıl?"

Sesinde hafif bir alay sezdim ama bunu görmezden geldim. "Sadık kalarak. Birbirlerine sevgi ve saygıyla davranarak. Büyükbabam beşinci evliliğini yapıyor. Bu, evlenme ehliyetinden tamamen vazgeçen çiftlerden daha iyi olduğu anlamına gelmez."

"Büyükbabam çok gelenekçiydi. Evlilik dışı yaşaması onun aleyhine işledi. Bu onun için işleri zorlaştırdı ama annem çok güçlüdür. Senin gibi."

Bu bilginin her hücreme işlemesine izin vererek, "Büyükbabanı sık sık ziyaret eder misin?" diye sordum.

"O öldü," dedi düz bir ses tonuyla.

Elimi onun eline götürdüm ve parmaklarımızı kenetledim, sonra da rahatlatmak için sıktım. "Özür dilerim."

"Birkaç yıl önce oldu."

"Bu işleri kolaylaştırmıyor," diye fısıldadım. Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Bu beni şaşırtmadı değil. Amon pek konuşkan bir adam sayılmazdı. Duygularını koluna taktığını bilmezdim. "Annem on iki yıl önce öldü ve onu hâlâ özlüyorum."

"Duydum," diye homurdandı. "İtalya'ya ilk ziyaretiniz."

Bakışlarım pencereye kaydı, annemin küvetteki kanıyla lekelenmiş bedenini hatırladım. İtalya'daki ilk günümüzde Amon'la tanıştım; son günümde annemi kaybettim. Aynı mevsimde birini kaybettim ve kazandım.

Yutkundum ve başımı hafifçe salladım. "Annenin vazosunu kırdığım için özür dilerim. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum."

"Bir tane daha var," dedi umursamaz bir tavırla.

"On beşinci yüzyıldan mı?" Dudağımı dişlerimin arasına alarak dikkatimi onun güzel yüzüne verdim. Yaptığımız hatanın ve kırılan vazonun suçunu üstlenmesi hiç hoşuma gitmemişti.

Dudaklarında güzel bir gülümseme belirdi. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Unutması biraz zor." Bakışlarını benden ayırmadı, beni öyle bir sıcaklıkla izliyordu ki boynumda bir kızarıklık hissettim. "Endişelendim, biliyorsun." Kaşlarını kaldırdı, benim tutarsız düşünce tarzımı anlamamıştı. "Vazoyu kırdığın için suçu üzerine aldığında, her gün senin cezan hakkında endişelendim."

Çenesinde bir kas titreşti, bakışları sertleşti ve kalçalarımı tutup beni üzerine oturtmak için kaydırırken düzensiz bir nefes verdi.

"Endişelenmemeliydin," dedi sertçe, bakışları yavaşça bedenimden aşağı kayıyordu. "Ve seni buraya kasvetli şeyler düşünmen için getirmedi."

"Merak ettim," diye mırıldandım, sert avuç içleri kalçalarımın üzerinde gezinirken tenim uğuldadı ve elbise giydiğime şükretmeme neden oldu. Dokunuşunun ardından içim yandı.

Eğildi ve boynuma sokuldu, sıcak nefesi tenimde tüylerimi diken diken etti. Boynumu eğdim, ağzını üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Bu beni daha fazlası için açgözlü yaptı. Dişlerinin hissi midemi titretti.

kulak mememi sıyırdı. Dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirmeye devam etti.

"Amon," diye nefes aldım, sesim bir teslimiyet ve yalvarış gibiydi. Dili beni tatmak için dışarı fırladı, hassas tenimi emerken vücudumun titremesine neden oldu. "Lütfen beni doğum gününe kadar bekletme."

Geri çekildi ve soğuk hava sıcak tenime çarptı. Yoğun gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde şehvet ve hayal kırıklığının girdabı belirgindi.

"Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun, tarçın kız." Boğuk sesi içimde bir ürperti yarattı. Vücudumu onunkine bastırdım, parmakları kalçalarımı delerken kendimi onun sert uzunluğuna doğru sürüyordum. "Kıpırdama," diye homurdandı.

"Engel olma."

Ondan boğuk bir kahkaha kaçtı ve ağzımı bir gülümseme kapladı. Onu gülerken ve gülümserken görmeyi seviyordum. Neredeyse onunla sevişmek kadar güzeldi. Neredeyse.

Burnu benimkine değdi. "Sürprizinin zamanı geldi."

Gözlerimi kırptım, sonra heyecanla ciyakladım. "Seksi zaman mı?"

Başını arkaya attı ve içten bir kahkaha daha attı. Derin. Sert. Ayak parmaklarıma kadar hissettim. Onu izledim, aptal gibi sırtıyıordum ve her dakikasını seviyordum.

"Hayır, güneş battı. Hadi gel." Ayağa kalktı, bacaklarımı beline doladığımda küçük protesto iniltileri beni terk etti. Bizi açık kapılara doğru götürdü ve balkona çıktı, ağırlığımı sanki hiçbir şey değilmiş gibi taşıyordu. Cama yaslandı ve yukarı baktı. "Şimdi bana ne gördüğünü söyle, tarçın kızım."

Bakışlarını takip ettim ve ağzım açık kaldı. Karanlık gökyüzü ışıklarla dolu bir şekilde yükseliyordu. Yüzlerce, belki de binlerce Çin feneri havada süzülüyor, mükemmel bir şekilde yerlerine sabitlenmişti. Huşu içinde vücudundan aşağı kaydım, muhteşem manzaraya baktım ve gözlerimin arkası mutluluk gözyaşlarıyla yandı.

Birinin yaptığı en güzel şeydi. Gördüğüm en güzel şeydi. Onlar gökyüzünde yükseldikçe kalbim de yükseliyordu. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve elimin tersiyle sildim.

"Neden ağlıyorsun, Reina?" Hışırtilı sesi enseme gıdıkladı.

Arkamı döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Mutluluk gözyaşları. İlk kez," diye itiraf ettim. Ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim, dudaklarımı onunkilere bastırdım, sonra mırıldandım, "Bu

tamamen iyi bir şey ve gelmiş geçmiş en iyi randevu."

"Güzel." Burnu benimkine sürtündü. "Şimdi, yapılacaklar listenden bir şey daha çıkaralım." Bana kendi fenerimi uzattı.

Ateşi yakmama yardım etti, sonra kendi ateşini yaktı ve onları
Ha

va. "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım.

Onları serbest bıraktık ve birbiri ardına fenerlerimiz suya süzüldü.
karanlık, aydınlık gökyüzüne katılıyor. Gözlerimi yukarıdaki ışıık
gösterisinden alamıyordum.

"Amon." Bakışlarımı yukarı doğru çevirirken sesim bir fısıltı gibiydi.

"Evet?"

"Seni seviyorum." Ona bakamıyordum, kalbim göğsümde o kadar büyük
bir sıcaklıkla çarpıyordu ki dışarı taşması gerekiyordu.

Amon çenemi kavradı ve gözlerimi ona çevirdi.

"Sen ve ben, tarçın kız." Dişlerini çeneme geçirdiğinde nefesim kesildi,
sonra ağzımı kendine çekti. Sıcaklık bacaklarımın arasında ateş gibi patladı,
içimi yaktı. Sert tutuşunun içinde eridim, ağzımın her santimini keşfeden
dilinin sıcak kayışında kayboldum. Uzaklarda bir yerlerde yumuşak melodiler
çalarken kolu belime dolandı. Bana sarıldı ve bir o yana bir bu yana kayarak
yavaşça dans ettik. Büyülü ve romantikti, yüzlerce fener başımızın üzerinde
süzülüyordu.

"Sen ve ben dünyaya karşı," diye fısıldadı.

Bunun çok hoşuma gittiğini fark ettim.

AMON

O Son fener de gözden kaybolunca arabaya doğru yürüdük. Kapıya doğru uzandı ama ben ondan önce davrandım. "Kapıyı kız arkadaşım için açıyorum."

Kelimelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre Reina'nın tatlı kişiliği ve düşüncesizliği bana da bulaşmıştı. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum ama hoşuma gittiğini biliyordum.

Ondan hoşlandım. Hem de çok.

"Benim hatam, Bay Leone." Gözlerini kırıştırdı ve okyanus mavisinde parlayan gerçek kalpler olduğuna yemin ettim. Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kahretsin, gülümsediğinde çok güzel oluyordu. Gerçek bir güneş ışığı gibi parlıyordu. "Senin bir beyefendi ve romantik bir kalbe sahip olduğunu bilmeliydim."

Ayağını şakacı bir şekilde yere vurarak sabırla bekledi. Yolcu kapısını açtım ve koltuğa oturdu, bana çıplak kalçalarını gösterdi, sonra gözlerinin muziplikle parladığını yakaladım. Küçük fingirdek beni baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Kapıyı kapattım ve sürücü koltuğuna doğru ilerledim. Park yerinden ayrılırken arabayı vites taktım ve düzenli bir şekilde yola çıktım. Onu eve götürmek için en hızlı yol otoyol olabilirdi ama ben onun yerine arka yolları tercih ettim.

Bu bana onunla daha fazla zaman kazandırır. Kahretsin, Dante beni görebilseydi, dünyanın sonuna kadar zincirime vururdu.

"Yüzen fenerlere bayıldım, Amon. Çok güzeldi." Bakışları içimi yaktı. Onunla ilgili her şey *benim* kelimesini hücrelerime işledi.

Vücudum. Ne yapacağımı bilemiyordum, kimsenin beni onun gibi etkilemesine alışık değildim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Bakışlarımı tekrar yola çevirdim.

Yumuşak ve güçlüydü, sessiz ve atılgandı, en alışılmadık kombinasyondur. Onun sertleştiği düşüncesi boğazıma düğümlendi ve içten içe onu incitmektense kendimi hadım etmeyi tercih edeceğimi biliyordum.

İşte tam o anda onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim. Beni yönlendiren intikamdan. Annemden. Babası dahil herkesten. Onun nefretini kazanma düşüncesi göğsümde bir boşluğa neden oldu. Bununla başa çıkamayacağımı biliyordum.

"Fenerlerin dertleri uzaklaştırdığına, gönderene iyi şans ve refah getirdiğine inanıldığını biliyor muydunuz?"

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ben yapmadım ama hoşuma gitti. Tüm sıkıntıları alıp götürüyor ve geriye iyi şeyler bırakıyor."

Ona meraklı bir bakış fırlattım. "Sorunların mı var?"

Bakışlarında bir şey parladı ama hemen başını salladı. "Hayır, sadece normal, günlük şeyler."

Dikkatimi tekrar yola verdim. "Ne gibi?"

Omuz silkti. "Derslerimi geçmek gibi. Matematik problemleri." Gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. "Matematikten nefret ediyorum. Çok berbatım."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Bahse girerim matematikte iyisindir." Gözlerini alaycı bir tiksintiyle bana daktı. "Bahse girerim *her şeyde* iyisindir."

"Hayır, her şeyi değil." Sanki buna inanmıyormuş gibi bir nefes verdi. "Bir bok çizemiyorum."

Başını arkaya atıp gülmeden önce bir an boş bir ifadeyle bana baktı. Ölene kadar dinleyebileceğim kaygısız, melodik bir kahkaha.

"Eminim *bir şeyler* çizebilirsin?"

"Hayır." Kırsal alandaki karanlık yolu takip ederek bir dönüş yaptım. "Çubuk figürler. Hepsi bu kadar."

"Şanslısın Amon Leone," diye mırıldandı, ipek gibi gülümseyerek. "Pek iyi bir şey yaptığımı iddia edemem ama çizim yapabilirim. Yani neye ihtiyacın varsa, ben senin kızınım."

Benim kızım. Benim kızım gibi hissediyordu. Onu babamın castello'sundan geçerken ilk gördüğümde masum bir duyguydu, kıvrırcık saçları arkasından

altın benekleri. Korumacılık, ben farkına bile varmadan alevlenmiş ve büyümeye başlamıştı.

Her şeyi ondan istiyordum ve onun için her şeyden vazgeçebileceğime dair bir his vardı içimde. Bu gerçeğin bilgisi beni ılık bir tatmin dalgasıyla doldurdu. Uyarı işaretleri tam gaz devam etmeliydi ama etmedi. Bunun yerine, ruhum sakinleşti ve kalbim daha önce hiç olmadığı kadar rahat hissederek sabit bir ritimle attı. Onunla birlikte olmak doğru geliyordu.

Tatsız bir düşünceye dalmış gibi alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledim.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerimi yola çevirerek sordum. Dürtüsel talep dilimden kaçtı ama geri çekmek için çok geçti.

Gözleri benimkileri buldu ve gecenin karanlığında bile mavi tonlarının beni onun ruhuna çektiğini görebiliyordum.

"Babamla ne tür bir işiniz var?" Alışık olmadığım bu soru beni şaşırttı.

"Sadece standart iş anlaşmaları. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." İkna olmuş görünmüyordu. "Bana güveniyor musun?"

Bana attığı bakış beni neredeyse kırıyordu. Sözleri işi bitirdi. "Tüm kalbimle Amon," diye fısıldadı.

"O zaman bana seni endişelendiren şeyin ne olduğunu söyle."

Başını eğdi ve tüm bukleleri bir tarafa kaydı. "Ona bizden bahsedersen, ayrılmanı isteyeceğinden endişeleniyorum."

Sustum. Bu sözlerin neden olduğu acının kalbimde yer edinmeye hakkı yoktu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Leone ailesinden pek hoşlanmadığı hissine kapılıyorum."

"Ya da kızının Leone'nin gayrimeşru oğluyla birlikte olması fikrinden hoşlanmıyor," diye iddia ettim, sesimde ve damarlarımda acı vardı. Yine aynı şey oldu. Yüz ifadesinden yorumlanması imkânsız bir şey geçti. Genelde açık bir kitap olan bir kız için bu, bilme ihtiyacımı alevlendirdi. "Yoksa melez olduğum için mi?"

Kahretsin, bu sözler gerçekten benim ağzımdan mı çıktı? Annemin sözlerinin beni rahatsız ettiğini şimdiye kadar bilmiyordum. Reina'nın benden utanabileceği şüphesi.

"Sen bir erkeksin." Sözleri hararetlendi ve küçük yumrukları öfkeyle sıkıldı. "Ailenin kim olduğu umurumda değil. Yeşil, mavi, beyaz, her neyse. Hiç fark etmez.

benim için önemli, Amon Leone. Evli olup olmamaları da kesinlikle umurumda değil. Bu onların hayatı ve onları ne mutlu ediyorsa onu yapabilirler." Buklelerini yüzünden uzaklaştırdı, sözlerimden rahatsız olduğu belliydi. "Eğer babam bundan rahatsız oluyorsa, bu onun sorunu. Bana kimi sevip sevmeyeceğimi söylemesine asla izin vermedim ve şimdi de hayatımın bu kısmını dikte etmesine izin vermeyeceğim. Ben daha çok senin ailenle benim ailemin bir kan davası yüzünden birbirlerini öldürmelerinden endişe ediyorum." Bundan hiç şüphe etmedim ama o zekiydi. Matematiği sevmiyor olabilirdi ama Leone ve Romero aileleri arasındaki nefreti anlayacak kadar zekiydi. "Senin var olmadığın bir dünya hayal edemiyorum."

Gözlerimi tekrar yola diktiğimde bir manzara gördüm ve kenara çektim. Uzakta Aşk Şehri'nin üzerinde parıldayan ay dışında görececek pek bir şey yoktu. Döndüğümde Reina'yı bana bakarken buldum.

"Tıpkı senin gibi tarçın kız, ben de ailemin zamanımı kiminle geçireceğimi belirlemesine asla izin vermem."

Omuzları gözle görülür şekilde gevşedi ve yumrukları çözüldü. Dışarıdan bakıldığında güneş ışığı ve gökkuşağı gibi görünebilir, ama tüm bunların altında benim tarçın kızım bir fişek saklıyordu.

Gülümsedi. "Anlaştık o zaman. Onlardan önce biz."

İçimdeki sıcaklık alevlendi. "Onlardan önce biz."

7c

REINA

A Mon'un gözleri benimkiler arasında gidip gelirken, koltuğuna yerleşti ve parmak uçlarıyla yüzümü hafifçe okşamak için uzandı.

Bakışlarımız tutuştu. Nefeslerimiz birbirine karıştı.

Üzerimizdeki karanlık gökyüzü yıldızlarla titreşiyordu ama hiçbiri bu çocuktan adama dönüşen çocukla kıyaslanamazdı. Tüm hayatım boyunca onu beklemiştim. Kalbimin sonsuza dek sahibi olmuştu ama şu ana kadar sadece onun için atmaya başlamamıştı.

Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum, parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu. "Öp beni," diye fısıldadım. "Dokun bana."

Amon durdu, bakışları kutuplardaki buzulları eritebilecek bir sıcaklıkla yanıyordu. Uzandı ve beni konsolun üzerine çekti. Elleri kalçalarımdaya kaldı, ben ona sarılırken kumaşın içinde yanıyordu.

Ağzım onunkiyle çarpıştı ve dudaklarım ayrıldı. Dilini ağzımın içine soktu ve onu tatmama izin verdi. Onunla sarhoş oluyordum.

Bacaklarımın arasındaki zonklama dayanılmazdı, bu yüzden onun şaftına karşı sallandım. İkimiz de inledik.

"Beklemeyi imkânsız hale getiriyorsun."

Beni ensemden yakaladı ve ağzımı kendi ağzına doğru çekti. Onun içinde eridim. Göğüs uçlarım göğsüne değdikçe gerildi ve aşağıya kıvılcımlar gönderdi. Ağzının içinde mırıldandım, hayatım buna bağlıymış gibi ona sürtünüyordum.

Eli eteğimin altından yukarı kaydı ve güçlü, zarif parmaklarını tenimde hissettiğimde titredim.

İhtiyaçtan yanıp tutuşuyordum, her hücrem titriyordu. Ellerimi saçlarının arasına sokarak küt tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim. Tanrım, o kadar güzel kokuyordu ki

Güzel. Narenciye ve olgun yeşil elmanın ipuçlarını içeren temiz, erkeksi bir koku.

Kalçalarımı döndürdüm, aramızdaki sürtünme beni onun ağzına doğru inletti. Parmaklarını külotumun eteğinin altına kaydırды ve klitorisime sürttü.

"Ne kadar ıslak olduğunu hisset." Ağzını kulağıma dayadı ve başparmağını klitorisimde gezdirdi. "Bu benim için mi?"

Amımı avuçladı ve benim alev aldı.

"Ahhh," diye inledim, ona karşı sürtünerek. Midemin çukurunda sıkıca kıvrılan basıncın tadını alabiliyordum. "Alışkanlık haline getiriyoruz."

Ağzını kulağıma bastırdı, sözleri sertti. "Sen en iyi alışkanlık türüsün, tarçın kız." İçime bir parmağını soktuğunda titrek bir nefes aldım, muhtaç bir inilti gibi geliyordu. "Çok mükemmelsin," diye inledi. "Ve benim."

Ağır göz kapaklarının ardından onu izledim, gözleri bana hikâyeler anlatan bir galaksi havuzuydu. Elimini aşağı indirdim ve göğsüne bastırdım. Ereksiyonunun üzerinde kaydım, yavaşça kalçalarımı salladım ve gözlerine bakarken ona karşı sürtündüm. İçimdeki her hücre aydınlandı, daha sıcak ve daha parlak hale geldi.

Serbest kalmanın peşine düştüm. Elimin altındaydı ama onu almak yanlış geliyordu.

Beni çok iyi hissettiriyordu ama henüz onu memnun edememiştim.

Elbisemi belime kadar çekti, dudakları göğüslerime gelene kadar boynumdan aşağıya doğru iz sürdü. Sütyenimin ince dantelinin arasından meme ucumu yaladı.

"Amon," diye nefes aldım. Bir meme ucumu ağzına aldı, ısırды ve gözlerimin arkasına beyaz ışık vurdu. Dikkatini diğer meme ucuma çevirdi ve nefesim kesildi, başım geriye düştü. "Bekle, bekle. Dur."

Anında durdu, tek parmağı içimde ve ağzı göğüslerimdeydi. Gözlerinde öyle bir yoğunlukla bana baktı ki neredeyse ne söylemek istediğimi unutacaktım.

"İyi misin?" diye sertçe sordu, bakışları bana kilitlenmişti. "Seni incittim mi?"

Ne düşündüğünü fark ettiğimde boğazım düğümlendi ve içimde sıcak ve ağır bir şey eridi. Korumacılığı sadece sahipleniciliğiyle yarışıyordu.

Burnumu onunkine değdirdim. "Ben de seni iyi hissettirmek istiyorum," diye nefes verdim.

Japonca bir şeyler mırıldandı ve omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıldı.

"Bu senin için," diye hırladı.

Dudaklarımı boynuna bastırdım, teninin tadına baktım. Bir eli saçlarıma yerleşip buklelerimin arasında gezinirken, ben de kasıklarına ulaşana kadar elimi karın kaslarında gezdirdim. Parmaklarımı çıkıntısının üzerinde gezdirdim ve o da bileğimi kavradı.

Protesto edercesine inledim, kalçalarım eline karşı hareket ediyordu. "Parmakların bana dokunuyor. Ben de sana dokunabilmeliyim."

Çenesi sanki kırılacağından endişeleniyormuş gibi sıkıştı. Kırılmayacaktı. Ona bu dünyadaki herkesten daha çok güveniyordum.

Nefesim kesildi, kulaklarım arzuyla uğulduyor ve kanım damarlarımda pompalanıyordu. Pantolonunu kurcaladım, popomu kemerini çözecek kadar kaldırdım. Kemerinin sesi, fermuarın baştan çıkarıcı yankısı ve sert nefeslerimiz arabanın küçük alanında titreşiyordu. Bir anlık rıza ile bileğimi bıraktı ve istediğimi yapmam için beni serbest bıraktı.

Parmaklarım sikiinin etrafını sardığı anda, gırtlaktan gelen bir iniltiyle başı geriye düştü ve güzel, öpülesi ağzından bir "siktir" çıktı.

Onu memnun etmek istedim. Ona aklını kaybettirmek istedim. Aklımı kaybetmek istiyordum.

"Göster bana," diye mırıldandım, alt dudağını ısırarak. Elimde çok sert ve sıcaktı, şaftı ağır ve pürüzsüzdü. "Bana nasıl sevdiğini göster."

"İlk zevkiniz." Sesinde ne olduğunu çıkaramadığım ağır bir aksan vardı. İtalyan, Japon, İngiliz... Bilmiyordum ama hoşuma gitmişti.

Avuç içi klitorisime bastırarak lezzetli bir sürtünmeye neden oldu. Eli sertti, tutkum kıvrılana kadar yeterince baskı uyguladı. Parmağını ıslaklığımın içine sokup çıkarıyor, başparmağı da klitorisimi okşuyordu. Tereddütle, parmaklarımı onun uzunluğunun etrafında kıvırdım.

"Siktir," diye homurdandı, bu da beni daha da teşvik etti. Onun üzerinde bu şekilde kontrol sahibi olmayı seviyordum. Ona zevk vermek, beni nasıl hissettirdiğine uymak. Temposunu taklit ederek onu avucumun içinde pompalamaya karşı koyamadım. Yukarı ve aşağı. Vücudundaki kaslar gerildi. "İşte bu, bebeğim. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi hissediyorsun."

Övgüsü beni bal gibi kapladı.

Kalın parmaklarını içeri ve dışarı kaydırmaya devam ederken, içimdeki bir noktayı ovuştururken damarlarımda ecstasy açıldı. Amım onların etrafında sıkıştı.

pürüzsüz, sert sikini pompaladı. Kapüşonlu göz kapaklarının arasından beni izlediğine bakılırsa, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydım.

İçimdeki basınç giderek artıyor, beni daha da yükseğe çıkarıyordu. Gözlerini indirmiş, parmaklarının içimde kayboluşunu izliyordu. Sikinin girişime bu kadar yakın olmasını izledim, elim şimdi ciddi bir şekilde pompalıyor, kendimi ona sürüyordu.

Kalçalarımın arasında zonklayan nabız dayanılmaz hale geldi. "Sana içimde ihtiyacım var," diye inledim.

Başparmağı klitorisimi daha hızlı ve daha sert bir şekilde tıngırdatırken bir parmağı daha diğerine katıldı. Sikini sıkıca kavrayarak aşağı yukarı pompaladım. Yüzünü saçlarımın arasına gömdü ve anlam veremediğim kelimeler mırıldandı.

Gözlerimi kapattım, bu hissin tadını çıkarıyordum. Girişimi parmaklamaya devam etti ve vücudumu biraz alçalttım, sert shaftının ucu girişime süründü.

Tek gereken buydu.

Vücudum milyonlarca parçaya ayrıldı. Amon işini bitirdiğinde döller fişkırdı, amımın ve kendisinin her yerine bulaştı. Onun sikini sağlamaya devam ettim, ikimiz de inliyor ve homurdanıyorduk.

Baş döndürücü, erkeksi kokusu arabayı doldurdu, az önce yaptığımız şeyin kanıtı ikimizi de kapladı. Yumuşak bir takdir sesi çıkararak boynunu öptüm. Onun durgun sıcaklığıyla o kadar uçmuştum ki, bana yumuşak bir ifadeyle baktığını fark etmem birkaç saniyemi aldı.

"İyi misin?" Mırıldandım.

Boğuk bir kahkaha attı. "Asıl soru senin öyle olup olmadığın."

Boynuna sokuldum, ısırdım ve yaladım. "Asla daha iyi olmaz."

Hafifçe geri çekilerek, parmaklarının ıslak amımdan kayışını ve dudaklarına götürüşünü izledim. Onu atlıkarıncada izledikten sonra bu kadar şaşırmamalıydım. Yine de ağzım açıldı ve yanaklarım kızardı. Parmaklarını ağzına götürüp yalayarak temizlerken bakışları yanıyordu, bana odaklanmıştı.

Kalp atışlarım hızlandı. Onu nefes nefese izlerken içime adrenalin doldu. Kaçmak isteyen iniltimi tutmak için alt dudağımı ısırdım. Eğildi ve beni öptü, dili alt dudağımı okşayarak kendi tadına bakmama izin verdi.

"Dediğim gibi, tadın tatlı. Tarçın ve bir tutam şeker." Dudakları dudaklarıma değdi, sesi yumuşak ama bağlıydı.

"Ben de senin tadına bakabilir miyim?" Homurdandım. Parmaklarımı dudaklarıma götürmeden önce beni durdurmak için bileğimi kavradı ve itirazımı inleyerek dile getirdim. "Lütfen."

Nefesini bırakıp başını sallayarak beni dudaklarımdan öptü. "Seni hiç inkar edebilecek miyim?"

"Umarım bugün olmaz." Eğildim, dilimi dışarı çıkardım ve bakışlarını tutarken parmaklarımı yaladım. Bileğimi sıkıca kavradığında karnımda bir sıcaklık oluştu, aşağılara doğru indi ve ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı sıkmak zorunda kaldım.

Boştaki elini ağzıma götürdü ve alt dudağıma dölünü bulaştırdı. Onun tadını severek hevesle yaladım.

"Neden şimdi seks yapamıyoruz?" Suratımı asarak sordum. "Beni istemiyor musun?"

"Acele etmene gerek yok." Tanrım, sesi bile beni tahrik ediyordu.

Arabanın arkasına uzanarak bir tişört aldı ve yaptığımız pisliği temizledi, bacaklarımın arasını ve iç uyluklarımı sildi. Yanaklarım bunun mahremiyetiyle ısındı ve yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

"Yaptıklarımızdan sonra *şimdi de yüzün* kızarıyor," dedi, ses tonu kuşkuluydu.

Sonra kendini temizledi ve gömleği arka koltukta yere attı. Hâlâ ona sarılıyordum, daha da yaklaştım ve yüzümü boynuna gömdüm, sonsuza kadar böyle kalabileceğimi düşündüm.

İkimiz de tek kelime etmedik ama elleri sırtımda dolaşmayı ve ağzı beni usulca öpmeyi hiç bırakmadı.

Çok uzun zamandır hissettiğim en mutlu andı.

REINA

A Yüksek sesli bir ıglık beni yatağım da zıplattı, görüşüm netleşirken gözlerimi kırptırdım.

Raven, Athena ve Isla "Mutlu yıllar, boo," diye tezahürat yaparken Phoenix, eli kalbinin üzerinde, ısı l ısı l bir halde orada duruyordu.

İnledim, yatağ a uzandım ve yorganı baş ımın üzerine çektim. Amon beni gece yarısına doğru bıraktı. Çok heyecanlanmı ştım.
-Sonunda uykuya dalmadan önce damarlarımda dolaş an adrenalin ve heyecanı hafifletmek birkaç saatimi daha aldı.

"Hayır, hayır, hayır." Isla'nın sesinde bir sertlik notası vardı. Phoenix battaniyeyi çek iştirip üzerimden aldı.

"Bugün uyuyamazsın."

"Bir kız ın doğ um gününde uyuyabilmesi gerekmez mi?" Homurdandım, top gibi kıvrıldım ve iğ renç kıkırdamalarını bastırmak için baş ımın üstüne bir yastık koydum.

"Daha doğ um günün gelmedi," diye kıs kıs güldü Athena. "Bugün seni yetişkinliğ e hazırlıyoruz."

"Defolun gidin," diye inledim. "Hepiniz. Kış t."

"Sana verdiğ im prezervatifleri kullandın mı?" Raven talep etti. Tanrı yardımcım olsun. Bu konuş ma için çok erkendi. Cevap vermek yerine elimi uzatıp baş parmağ ımla onayladım. Amon'un on sekiz yaş ıma girene kadar beklemem konusunda kararlı olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu.

Baş ım hâlâ yastığ ın altında olduğu için Isla, "Phoenix seks hayatınızı öğ renince iç inin cız ettiğ ini söyledi," diye yorumladı.

"Ben de bilmek istiyorum," diye açıkladı Raven. "Her. Tek. Detay. Sana oral seks yaptı mı? Ona oral seks yaptın mı? Ona kendini vermediğ ini söyle bana.

göt."

Tanıştığımız andan itibaren beşimiz de hırsızlar gibi kalın kafalıydık ama Tanrı Raven arsızdı. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz babasından miras kalan bir özellik olmalıydı bu. Aslında hepimizin tek ortak noktası buydu. Olmayan babalar.

Başlangıçta Phoenix ve Athena'nın Raven'ın çok fazla olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama Isla'yı ve beni şaşırtacak şekilde hepimiz birbirimize uyum sağladık. Phoenix, Raven'ın grubumuzu dengelediğini iddia etti. Bu her ne demekse artık.

Ama yaramazlığa meyilli olduğunu biliyordum. Geçen yıl Athena'nın doğum gününde Raven eve kek getirmiş ve hepimize mantar yedirmişti. Küvette çıplak ve mavi saçlarla uyandım. Sarı değil, hayır. Mavi. Kahretsin. Saç.

Phoenix'in son doğum gününde, Almanya'nın lanet olası Kara Orman dağlık bölgesinde bir yol kenarında mahsur kaldık. Oraya nasıl gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama oradaydık çünkü Raven'ın aklına barda tanıştığımız birkaç fıstığı takip etmek gibi parlak bir fikir gelmişti. Bizi Paris'in şehir sınırlarının ötesine götürdüklerini fark ettiğinde neden geri dönmediğini bugüne kadar anlayamadım. Her neyse, uzun lafın kisası, arabası bozuldu. Üzerimizde hiç nakit yoktu ve sırt çantaları olmayan lanet olası sırt çantalı gezginler gibi otostop çekerken yorgunlukla savaştık.

Neyse ki eve tek parça halinde döndük.

Yani evet, teşekkür ederim ama hayır, teşekkür ederim. Bugün ya da yarın belaya ihtiyacım yoktu. Sevişmeye, anlamsızca becerilmeye, sevişmeye, bunun için başka hangi ifade varsa ona hazırdım.

"Hadi, önümüzde uzun bir yolculuk var," dedi Athena, sesi gizemli bir hal almıştı.

Tüylerim diken diken olurken hemen alarma geçtim. Yastığımı yere atıp yatağın ayak ucuna düşmesine izin verdim. Dizlerimi göğsüme çekerek kız kardeşimi ve arkadaşlarımı seyrettim. Dördü de yazlık elbiseler giymişti ve görünüşe bakılırsa altlarında mayo vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Şüpheyile sordum. Athena kıkırdadı.

"Araba kullanmıyoruz. Ata biniyoruz." "Ne?"

"Sik mi?" Raven kıs kıs güldü ve bir dizi kıkırdamaya yol açtı.

"Kız kardeşim bugün bir alete binmeyecek," diye azarladı Phoenix. "*Hiç sürmüyormuş ve hâlâ benim masum kız kardeşimmiş gibi davranacağım.*"

Gözlerimi devirmiştim. Dehşete düşmeme rağmen henüz bir alete binmemiştim. Yine de dün gece yaklaşmışım. Kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı hissederken hülyalı bir şekilde iç çektim. Amon'la olan her şey çok iyi hissettiriyordu. Sözleri. Dokunuşu. Şefkati.

Belki de haklıydı. Acele etmeye gerek yoktu.

Yataktan kayarak çıktım ve sonraki beş dakika boyunca kızlar odamın etrafında koşturdular, giymem için bir şeyler ararken odayı bir kasırga süpürmüş gibi gösterdiler. Uzun bir plaj elbisesiyle başlayıp kısa pembe bir elbise ve pembe benekli beyaz bir bikini ile sona erdi.

"Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor mu?" Hepsine sordum, gözlerim bıkkınlıkla odamdaki dağınıklıkta geziniyordu. Dağınıklıktan nefret ederdim ve odamı bu kadar dağınık gördüğüm için içimde kaynayan endişeyi hissedebiliyordum. Lanet olsun onlara. Onları sevdiğim için şanslıydılar, yoksa cinayet işlemeyi ciddi ciddi düşünürdüm.

"Hayır, sadece bugünlük kalıyoruz," diye cevap verdi Athena. "Bir çift parmak arası terlik giy ve gidelim."

"Güneş kremi," diye hatırlattım hepsine dolabımı yeniden düzenlerken ve karıştırdıkları kıyafetleri katlamaya çalışırken. "Aksi takdirde Isla günün sonunda domates gibi görünecek."

"*Bir gün iyi bir anne olacaksın,*" diye takıldı Phoenix. "*Ama yakın bir zamanda değil.*"

"Ona verdiğim prezervatiflerle olmaz," diye mırıldandı Raven. "Ya da aldığı doğum kontrol haplarıyla."

Yüzümü buruşturdum ama neyse ki hepsine arkam dönüktü. Reçetemi almayı unutmuştum ve bu nedenle hapa başlamamışım.

Önemli değil. Doğum gününden sonra birkaç gün daha seks yapmayacaktık.

Öte yandan ben, onun kemiklerini kırmaya hazırdım. Bilinmesi gereken her şeyi keşfetmek, nasıl iyi hissedeceğimi ve bir başkasına nasıl iyi hissettireceğimi öğrenmek istiyordum. Ama sadece onunla.

AMON

Hiroshi kulüpteki ofisime ciddi bir ifadeyle girdi. Son birkaç haftadır sürekli gölgem olmuştu -her zamankinden daha fazla. Dante bana bir bakış fırlattı.

gözlerini devirmek istedi ama son anda kendini durdurdu. Hiroshi'nin sürekli kışımızda olmasından hiç hoşlanmıyordu. Bunun kısmen annemle ve onun belgeyi elimize almak için sabırsızlanmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Kitabı elime aldığımda yapacağım ilk şey onu okumak olurdu. Annemin onu ele geçirmek için neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyordum. Benimle paylaştığından daha fazlası vardı.

"Sizi bugün burada gördüğüme şaşırdım," dedim sakince. Büyükbabam, annem ve benim için yaptıklarından sonra yaşlı adam saygımızı hak ediyordu. "Senin annemle İtalya'da olman gerekmiyor muydu?"

Hiroshi ve annem ayda bir kez, annemin Miramare Kalesi'nde inşa ettiği bir ev tapınağı olan kamidana'da ibadet ederlerdi. İkisi de Japonya'da bir din olan Şinto'yu uygulardı. Atalara ve eski günlerin ruhlarına taparlardı. Bu onlara huzur veriyordu ve nedense babam da bunu hoş görüyordu.

"Belki de dua etmek bugün kartlarda yoktu?" Dante kıs kıs güldü. Babam bizi tek tük Pazar ayinlerine götürüp sadık Katolikler olmamız için ısrar etse de, kilisede bir saat daha oturmaktansa gözlerimizi oymayı yeğlerdik. O kiliselerde günah çıkarmak söz konusu bile olamazdı; babam hepsini maaşa bağlamıştı. Ve günah çıkarmak için günah uydurmak -zaten bir sürü günahınız varken- tam bir baş belasıydı.

"Bir şey oldu," diye cevap verdi Hiroshi, ses tonu ciddiydi. Devam ederken detaylandırması için uzun süre beklememe gerek kalmadı. "Öyle bir bilgi aldım ki

Itsuki hâlâ Brezilya karteliyle çalışıyor."

"Cortesler mi?" Yavaşça söyledim.

Kuzenimin hâlâ Brezilya karteliyle takıldığını biliyordum. Hatta Itsuki, Sofia Volkov ile iletişim hatları bile kurmuştu, ki bu Yakuza için felaketle sonuçlanacaktı ve ondan başka suçlayacak kimse olmayacaktı. Itsuki'nin fedailerinden sadece ikisi onun deli kadınla ittifak kurduğunu biliyordu ama böyle bir sır uzun süre gizli kalamazdı.

Ve kendi kılıcıyla düşmesine izin verirdim.

"Evet, Perez Cortes ile." Hiroshi gözlerini kısarken ses tonu benimkine uyuyordu. Gözleri içimde delikler açıyordu. "Soğukkanlılığını korumalısın."

Soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olan tek bir şey vardı, o da birinin Reina Romero ile yattığını öğrenmekti. Bu da demek oluyordu ki Cortes karteli hâlâ onu ele geçirmeye çalışıyordu.

Hiroshi, tıpkı annem gibi, Reina'yla hiç tanışmamış olmasına rağmen ondan hoşlanmıyordu. Gerginliğe neden olan tek şey soyadıydı.

"Bana her şeyi anlat," dedim soğuk bir şekilde.

Hiroshi masanın karşısındaki koltuğa oturdu, ifadesi karanlıktı. "İstihbarata göre Itsuki onlara Reina'nın masadan kalktığını söylemiş ama Cortes tam olarak ikna olmamış."

Görünüşe göre Itsuki'nin biraz beyni kalmıştı. "Nasıl yani?" diye sordum.

"Onunla ilgili tüm bilgileri ve yerini öğrenmek istediler." O küçük lanet-

İçim öfkeyle doluyken soğuk bir gülümseme takındım. Herkes Perez Cortes'in kalpsiz ve zalim bir orospu çocuğu olduğunu biliyordu. En küçük kız kardeşini satmaktan çekinmezdi. İstediklerini elde etmek için -eğer varsa- kendi çocuklarını bile satardı.

"Ondan ne istediğini biliyor muyuz?" Bunun bir önemi yoktu. Onu asla alamayacak. Onun lanet imparatorluğunu yerle bir etsem daha iyi. Aslında bu, öncelikler listemizde onun et ticareti işini yok etmek için iyi bir fırsat olabilir.

Hiroshi'nin bakışı her şeyi anlatıyordu. Onu ya kendisi için ya da işi için istiyordu. Tıpkı Benito King'in yaptığı Belles ve Mobsters anlaşmaları gibi, Perez Cortes'in de Güney Amerika'da benzer bir anlaşması vardı. Marabella Gangsterleri anlaşması ama bunun çiçeklerle ya da İspanya'daki ünlü şehirle hiçbir ilgisi yoktu.

"Romero'nun kızlarından çok annemin kasadan istediği belgeyi almak konusunda endişelenmemiz gerekmez mi?"

Hiroshi ona sinirli bir bakış fırlattı. "Evet. Romero'nun kızları için endişelenmiyorum. Bana öyle geliyor ki siz ikiniz endişeleniyorsunuz."

"Peki neden Cortes'lerden ve onların Yakuza ile olan saçmalıklarından bahsettin?"

Hiroshi'nin tansiyonunu yükseltecek biri varsa o da ağabeyimdi. "Çünkü kızları yakalarsa kasanın nerede olduğunu nasıl bulacaksın?" dedi ikinci komutanım, alttan alta şiddet içeren sakin bir sesle.

Hiroshi'nin Dante'nin kışını tekmelemesine izin vermek birkaç kez aklıma gelmişti. Ama izlemesi ne kadar eğlenceli olursa olsun, bugün ders için uygun bir gün değildi. Reina'ya göz kulak olan adamla temasa geçmem gerekiyordu.

Hiroshi'ye, "Sanırım Romero belgelerini Diana Bergman'ın kasasında saklıyor," dedim. "Asıl soru hangi evde olduğu. Kadının birden fazla evi var ve şu anda Glasgow Dükü ile evli."

Tam telefonuma uzanırken titredi ve numarayı tanımadığım halde Fransa'nın ülke kodu olduğunu bilerek cevap verdim.

"Alo?"

"Amon, benim." Darius'tu. Haftalardır Reina'nın peşindeydi ve onu güvende tutuyordu. İçgüdülerim alevlendi ve midemde korku birikti. Bir şeyler ters gidiyordu. Darius hiç aramazdı, sadece nöbeti sırasında meydana gelen olaylarla ilgili kısa mesajlar gönderirdi.

"Ne oldu?"

"Tutuklandım," diye homurdandı ama beni aramasının nedeninin bu olmadığını biliyordum. Benim yardımım olmadan başını beladan nasıl kurtaracağını biliyordu. "Romero kızları ve arkadaşları da öyle."

Allah kahretsin.

"Senin işin bunun olmasını engellemek değil mi?" Hırladım. Cevap vermedi ve açıkçası bunu onun üzerine yıkmak berbat bir şeydi. "Nerede?" Dante hırıltımı dinlerken çatık kaşlarıyla beni izledi.

"Saint-Tropez."

Kaşlarım çatıldı. "Neden oradasın?"

Ağır iç çekişini hattan duyabiliyordum. "Kızlar haber vermeden trene atladılar. Ben de takip ettim. Benden bunu isteyeceğini düşündüm."

"Doğru olanı yaptın," diye onayladım. "Seni dışarı çıkaracağım."

"Zahmet etmeyin. Ben zaten ilgileniyorum. Kızları dışarı çıkarabilirim ama Reina benim gözetimime bırakılırsa kimliğim açığa çıkar."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Tam olarak ne oldu?"

"Dietrich bilmem ne adında bir salak kız kardeşine sarkıntılık etmiş, sonra da şansını Reina'da denemiş. Sarışın buna izin vermedi, bu yüzden ona cehennemi yaşattı."

İşte benim kızım. "Bana şu Dietrich denen adam hakkında bilgi verebilir misin?" "Evet."

"Güzel. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Görüşmeyi sonlandırdım ve hemen pilotuma uçağı hazırlaması için bir mesaj yazdım.

"Sorun nedir?" Dante merakla beni izleyerek sordu.

"Reina ve arkadaşları." Ayağa kalktım ve anahtarlarımı aldım, çoktan kapının yarısına gelmiştim. Bu, onun için yaptığım doğum günü planlarını suya düşürdü. "Tutuklandılar."

Kalp atışlarını andıran sessizlik Dante'nin hafif manyakça kahkahasıyla bozuldu. Yakında işkence edecek bir suçlu bulamazsak patlayacaktı. İki yıl önce kaçırılıp kaza geçirdikten sonra, erkeklere işkence etmenin onu rahatlattığını anlamam uzun sürmedi.

Kapının yanında durdum ve omzumun üzerinden baktım. "Hiroshi, madem buradasın, yetki sende." Sonra Dante'ye bir bakış fırlattım ve nefesimi tuttum. "Geliyor musun, yoksa burada kışının üstünde otururken kahkahalarla gülmeye devam mı edeceksin?"

Sanki dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi yavaşça ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Patlamaya ve ona Hiroshi'nin bir türlü veremediği dersi vermeye hazırdım ama bu sadece gidişimizi geciktirecekti.

"Orada bir heykel gibi dikilip bana bakmaya devam mı edeceksin?" Dante kayıtsızca belirtti. "Yoksa kurtarmaya mı koşacağız?"

Derin bir nefes aldım ve sabrımın son zerresine tutunarak bıraktım.

"Belki de seni Phoenix'le aynı hücreye koyarım," diye önerdim kayıtsızca. "Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğine dair içimde bir şüphe var."

Bu onu Saint-Tropez gezimiz boyunca susturdu.

REINA

I Hayatım boyunca kanunla başım hiç derde girmemişti. Ancak şimdi, resmi yetişkinliğe yaklaşırken, geceyi hapisanede geçiriyordum. Bu iyi bir başlangıç değildi.

Gerçi, kendimi savunmam gerekirse, ben başlatmadım. Gerçekten bilmiyordum. O gün çok iyi gidiyordu. Saatlerce sahilde uzanıp güzel pembe içeceklerimizi yudumladık. Sonra sık sık suya girip aynı işlemi tekrarlıyorduk. Öğleden sonra müzik başladığında dans etmeye başladık.

Raven DJ'e yaklaştı ve onu bir klasik çalması için ikna etti. Miranda Lambert ve Carrie Underwood'un "Somethin' Bad" şarkısı Saint-Tropez sahilindeki hoparlörlerden bangır bangır çaldı. Bu şarkı bizim favorimizdi. Fransız seyirciler homurdandı. Güldük, dudak senkronizasyonu yaptık, kovboy kızlar gibi iki adım dans ettik ve sonra ritmimiz tamamen uyumsuz bir şekilde çizgi dansına geçtik.

Bir adam Phoenix'in kışını tutup onu kendine doğru çekerek sürtünmeye başladığında işler kötüye gitmeye başladı. Kız onu itmeye devam etti ama sık kafalı mesajı almayı reddetti.

Ben de yüzüne yumruk attım.

Dikkatini bana çevirdiğinde, arkadaşlarımız araya girdi. Raven kendini kaybetti ve kıyamet koptu. Bana *Yellowstone*'da gördüğüm bir kovboy bar kavgasını hatırlattı, kovboylar hariç.

Böylece kendimizi bir Fransız hapisanesinde bulduk.

"Özür dilerim, Reina." Bu Raven'in yirmi birinci özrüydü. Onları saydım. Onun hatası değildi. Adam başlattı. Biz sadece bitirdik.

"Olma," dedim ona yorgunca, burnumun kenarını sıkarak. Plaj devriyesi denize girmemize izin vermediği için üzerimde mayomdan başka bir şey yoktu.

giysilerimiz. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Lanet olası Fransız sahil devriyesi. Muhtemelen Amerikalı sürtükler gibi davrandığımız için bizi süzmek ve işkence etmek istiyorlardı. "Umarım burnunu kırmışsındır."

Kızlar aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ve ben de onun sıcaklığının bir kısmını içime çekebilmek umuduyla Phoenix'e daha da sokuldum.

"İyi bir gün geçirmenizi istedik," diye imzaladı Phoenix.

"İyiymi." Nispeten. "Tonlarca dondurma yedik. Ve içecekler."

Yine de şimdi, bir gözaltı hücresinde saatlerce oturduktan sonra, en azından biraz katı yemek için sağduyulu olmayı diledim. İçime bir endişe yayıldı. Büyükanne mi aramam gerekecekti ama nedense bize henüz ücretsiz arama izni verilmemişti.

"Sence bizi arayacaklar mı?" Ben sordum.

Daha önce hiç tutuklanmadığımız için hepimiz şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Belki," diye mırıldandı Athena. "Yine de başka bir ülkeye ödemeli arama yapmamıza izin vereceklerinden emin değilim."

Hücrenin kapısı kayarak açıldı ve bir kadın polis belirdi. Kahretsin, biz burada kığımız donarken o kıyafetlerinin altında çok rahat ve sıcak görünüyordu.

Ağır bir Fransız aksanıyla, "Beni takip edin," dedi.

Hücreden çıkarken kalbim kulaklarımda çınılıyordu, çıplak ayaklarım betonda üşüyordu. Kız kardeşim ve arkadaşlarım hemen arkamdaydı ve acaba onlar mı benim desteğimdi yoksa ben mi onların kurbanlık kuzusuydum? Tam olarak karar veremedim.

Ağır adımlarla polisi koridorda takip ettik. Islıklar ve alay sesleri duvarlardan sekerek koridorda yankılanıyordu. Hayatımda en kötü anlardan biri bu olmalıydı.

Omzumun üzerinden bir bakış attım, kız kardeşimin ve arkadaşlarımın yüzlerinde de aynı korkuyu fark ettim. Bunun bizi nereye götüreceğinden emin değildik ve derimin altına işleyen korkudan nefret ediyordum.

Polis koridorun sonundaki çatala geldiğinde ellerimi belime doladım.

"Bir doğum günü dileğinde bulunabilir miyim?" Buklelerimi yüzümden iterek hırıldadım. "Yetişkinliğe özgür bir kadın olarak girmek istiyorum."

Kadın polis memuru bana soğuk bir bakış attı, açıkça ondan merhamet görmeyeceğimi söylüyordu. Yanaklarım kızarmıştı.

hayal kırıklığı ve aşağılanma. En kötüsü de kendimizden başka suçlayacak kimsemizin olmamasıydı.

Sağa döndüğünde derin bir iç çektim.

Kapı açıldı ve resepsiyon alanına adım attım. Amon ve kardeşi çıkış alanında bekliyorlardı, yüzleri asıktı ve gerginlikleri yüzlerinden okunuyordu.

Amon üç uzun adımda odayı geçti ve yanaklarımı avuçladı.

Üzerimde gezinen gözlerinde endişe parlıyordu. "İyi misin?"

"Belki de Reina'mız için bir bekçidir," diye mırıldandı Raven. "Kurtarmaya geldi."

"Burada ne yapıyorsun?" Arkadaşımın iğneleyici sözlerini duymazdan gelerek şaşkınlıkla homurdandım. Şu anda bunun için enerjim yoktu. "Beni nasıl buldun?"

İfadesinden karanlık bir eğlence geçti. "Doğum günün için seni o hücrede bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

Titrek bir nefes aldım. "Nereden biliyorsun?"

Dudakları birbirine yapıştı ama cevap vermedi. Bunun bir önemi yoktu. Burada olduğu için çok minnettardım. Tenimi bir ürperti kapladı ve ceketini hızla çıkarıp omuzlarıma örttü.

"Hadi, arabamız dışarıda," diyerek beni ileri doğru itti. Binadan çıktık ve büyük şehir arabasına doğru yöneldik.

"Bekle." Adımlarım durakladı ve arkamı döndüğümde kızların beni takip ettiğini gördüm. Hepimiz yalınayak ve daracık mayolarımızla gülünç görünüyorduk, gün batımı arkamızda kalmıştı. "Kız kardeşim ve arkadaşlarım da geliyor, değil mi?"

Phoenix'in de omuzlarında bir takım elbise ceketini olduğunu fark ettim ve gözlerim şaşkınlıkla Dante'ye kaydı. Bana hiç centilmen bir tip gibi gelmemişti ama yine de kız kardeşime ceketini vermişti. Bu durum ondan biraz olsun hoşlanmama neden oldu. Erkekleri -ya da erkekleri-gözlemlediğim kısa hayatımda, genellikle ya engeli yüzünden Phoenix'i görmezden geliyorlar ya da ondan faydalanmaya çalışıyorlardı. Yine engeli yüzünden.

Gözlerim yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde bizi takip eden kız kardeşimin üzerinde gezindi. Hepimizin arkasında sıkılmış bir ifadeyle duran Dante'den kaçıyor gibiydi. Amon'un yanında zaman geçirmek bana daha iyisini öğretmişti ve gözlerinin sanki kimsenin bize saldırmayacağından emin olmak istercesine çevremize dikkatle baktığını biliyordum.

"Evet, millet." Amon arabanın kapısını açtı ve kızlara binmelerini işaret etti. Başımı salladım ve önce kız kardeşimin arabaya binmesini işaret ettim. Arkadaşlarım da beni takip etti, içlerinden benim grubun bebeği olduğuma dair bir şeyler mırıldanıyorlardı. Aracın arkasına geçmeye hazırlandığımda sadece iki -son derece rahat- koltuk kaldığını fark ettim. Amon ve Dante'nin gözlerine bakarak doğruldum. "Sadece iki koltuk kaldı."

"Yani?" Dante matematikte kötü olmalı. Ben de pek iyi değildim ama en azından orada bulunanların sayısını sayabiliyordum.

"Biz üç kişiyiz."

Omuz silkti. "Kucağıma oturabilirsin." Amon'un göğsünde alçak bir hırıltı titreşti ve Dante'nin gözleri eğlenceyle parladı. "Ya da Amon'unkine."

"Arabaya bin, Dante." Amon'un sesi tenimde bir kırbaç gibi hissediliyordu ve benimle konuşmuyordu bile. Kardeşi onu kızdırdığına aldırmadan kıkırdadı ve arabaya kayd.

Amon'un bakışları benimkilerle buluştu. "Kucağım."

Emri karşısında kıkırdadım ve elimi başıma götürerek selam verdim. "Baş üstüne, Kaptan."

Sonunda en arka koltukta oturduk, tek yapmak istediğim kendimi onun kollarına bırakmakken ben onun dizinde dengede duruyordum. Ama Phoenix'in kendini kaybedeceğini ve kızların da muhtemelen arkalarına yaslanıp bizi hapisten kurtarmış olmasına rağmen Amon'un ağzını burnunu kıracaklarını biliyordum.

Elleri benimkileri sardı, kalçalarımın üzerinde durdu ve dudaklarımı ayırarak ne kadar iyi uyduğumuzu izledim. Sanki farklı dünyalara ait olsak da aynı yapbozun birbirine uyan iki parçası gibiydik.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım usulca, omzumun üzerinden onu izlemek için döndüm, gözleri benimkilerle buluştuğunda karanlık ve ağırdı. Sert vücudu kışın ortasında Montana'daki karları eritmeye yetecek kadar ısı yayıyordu. Vücudumun ısısı aniden fırladı ve giydiğim dayanıksız bikini bana fazla geldi.

Boynumun arkasını öptü, dudaklarını usulca sıyırdı ve tenimin her santimini ürpertti. Adam beni yakmaya çalışıyordu, tam burada ve şimdi. "Her zaman."

Bir söz gibi geldi ve genç kalbim tüm aşk şarkılarını söylerken kalın sessizlik lüks iç mekanı boğdu. Kızların hepsi rahatsız bakışlar attılar. Phoenix Dante'den olabildiğince uzaklaştı.

neredeyse Athena'nın kucağına düşecekti. Raven ona meraklı bir bakış fırlattı ama Phoenix titizlikle onu görmezden geldi.

Burada kendi küçük dünyamızdaydık. Radyoda Camila Cabello'nun "Shameless" şarkısı çalmaya başladı ve şoför şarkının sesini açtı. Tek kelime o anki ruh halimi anlatıyordu. Konu ona geldiğinde utanmazdım. Her şeyi istiyordum ve karşılığında her şeyi vermek istiyordum.

Göğsüne yaslanırken arabanın karanlığı ve تنها koltuklarımız kendi me olan güvenimi artırdı. Belki bugün aldığım alkolün etkisiydi, belki de yıllar önce ben daha ne anlama geldiğini anlamadan kalbimi çalan bu çocuk, şimdi bir erkekti.

Ağrıyan, ıslak vajinam rahatlatma istiyordu. Hain kalçalarım kendiliğinden hareket ederek onun sert uzunluğuna süründü. Tanrım, onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Gece yarısı hızla yaklaşıyordu ve onunla birlikte Amon'un bekâretimi almamak için öne sürdüğü tüm gerekçeler ortadan kalkacaktı.

Elleri hâlâ benimkilerle kenetliyen nefesimi tutmuş, bir hamle yapmasını bekliyordum. Aile ve arkadaşlarla dolu bir arabada olmamız umurunda değildi. Kimsenin bizi duyup duymaması umurunda değildi. Tek istediğim oydu.

"Dokun bana," diye yalvardım, sesim kulağına ancak fısıltı gibi geliyordu.

Burnu kulak mememi okşadı. "Çok patronluk taslıyorsun ve hâlâ on yedi yaşındasın."

İçimden kaçan hayal kırıklığına engel olamadım. "Sadece bir saat kadar daha." Sonra kendimi yaramaz hissettiğim için elini tuttum ve hafifçe ayrılmış bacaklarımın arasına getirdim. "Gece yarısından önce beni senin yap."

Bir parmağını nemli bikiimin üzerinde gezdirdi, sonra kulak mememi ısırdı. "Doğum gününü böyle kutlamayacağız." Sesi sahipleniciydi. Baskındı. Sonra her kızın duymak istediği o beş kelimeyi fısıldadı. "Sensiz yaşayamam." Klitorisimdeki baskıyı artırdı, lanetli bikini hâlâ yolumun üzerindeydi. "Ve seni bir daha aldığım da, dünyadaki tüm zamana sahip olacağız, böylece senin tadını çıkarabileceğim."

Prensipleri olan bir adam. Bunun sevimli mi yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar veremedim.

Beynimdeki bulanıklığın içinden biri boğazını temizledi ve ben donakaldım, Amon bacaklarımı kapattı.

"Peki ne oldu?" Dante sordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Amon ona benden mi bahsetmişti? Ya da Amon'la benim burada yaramazlık yaptığımızdan mı şüphelenmişti?

Tüm vücudum derimi yalayan alevlerle savaşıırken umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Adamın biri Phoenix'i taciz ediyordu, ben de ona yumruk attım."

Gözlerinde karanlık ve uğursuz bir şey parıldadı ama o kadar çabuk kayboldu ki ayın yüzüne gölge düşürüp beni aldatıp aldatmadığından emin olamadım.

"Sonra da gözünü Reina'ya dikti," diye ekledi Isla.

Amon'un göğsünde yine bir hırıltı titreşti, iki kardeş bakışlarını paylaştı. Ben onları sorgulayamadan Raven söze girdi. Yardımcı olmadan, ekleyebilirim. "En kötü kısmı bu değildi. O salak daha sonra Reina'yı ellemeye başladı, kışını avuçladı."

"O ne?" Amon'un sesi o kadar soğuktu ki kollarımda tüylerim diken diken oldu. Kucağında kayarken yüzünde karanlık bir ifade gördüm, gerginlik ve başka bir şeyle oyulmuştu. Dehşet verici bir şey.

"Ben hallettim," diye Raven'ı azarladım, çok konuştuğu için ona ters ters baktım. "Kafasında bira şişesi kırmana gerek yoktu."

Koltuğuna geri yerleşti. "Bundan daha fazlasını yapmadığım için şanslı."

"Bira şişelerini içermeyen bazı kendini savunma hareketleri biliyorum," dedim.

onu tersledi. "Ya da hapse girersin."

Raven gözlerini devirdi. "Onun acınası bir şekilde topallayarak uzaklaştığını görmeye değirdi." Yüzündeki gülümseme vahşiydi. "Artık güzel bir yüzü olmayacak."

"Ondan geriye bir şey kaldığını varsayarsak," diye mırıldandım nefesimin altında. Gerçek şu ki, ne olursa olsun umurumda değildi. Başına geleni hak etmişti. Ama arkadaşlarımin her zaman bana yardım etmesine ihtiyacım yoktu. Phoenix'e ve kendime bakabilirdim.

"Reina, o adamın ısrarcı olduğunu kabul etmelisin," dedi Isla, Raven'ın savunmasına geçerek.

"Ben de öyleyim," dedim elimi sallayarak. "Bir ya da iki yıl jiu jitsu yaptım." Isla neredeyse tükürüğüyle boğuluyordu. Phoenix de öyle.

"*Tek bir derse bile katılmadın,*" diye imzaladı kız kardeşim.

"Kız kardeşin haklı," dedi Isla usulca. "İki yılın tamamını eğitmene ders vererek geçirdin."

"Şiddet kötü bir şey," diye itiraz ettim.

"*Ama onun dersi tam anlamıyla dövüş sanatlarıydı,*" diye belirtti Phoenix. Bu ilk kez olmuyordu. Isla ve Phoenix beni dersten çıkarmak zorunda kalmıştı çünkü Usta Cho beni sınıfta bırakmakla tehdit etmişti. Kalmadı tabii ki.

"Onun kusurlarına işaret etmek benim vatandaşlık görevimdi," dedim savunmacı bir tavırla.

Isla başını salladı. "Kavga etmenin yanlışlığı konusunda başının etini yemekten o kadar bıkmıştı ki, kim bilir nereye kayboldu."

"Her neyse," diye tısladı Raven. "Asıl konuya dönelim. Hapishane hücrelerine alışsanız iyi olur, çünkü kimse bebeğimizin kışını tutup paçayı kurtaramaz."

Yanaklarım yanarken ona ters ters baktım. "Eğer bebek saçmalığını kesmezsen, sana yaşlı kadın demeye başlayacağım."

"Tanrım, Raven'ın büyümesini bekliyorum ama bunun olacağını hiç sanmıyorum," diye homurdandı Athena. "Hepiniz çenenizi kapatır mısınız? Sadece duş almak ve uyumak istiyorum."

Amon tüm bu alışverişi ilgiyle izledi. Kolu arkamızdaki koltuk başlığına rahatça uzanmış, parmakları buklelerimle oynuyordu ve ben onun dokunuşuna gömülme dürtüsüyle savaştım. Ellerini üzerimde görmek için yanıp tutuşuyordum. Ağzını.

Dante bir eliyle sigara sararken, "Akşamımın mahvolduğunu sanıyordum," dedi. Arabada olmasaydık yakacağını düşünmüştüm. "Ama düzeltiyorum. Bu oldukça eğlenceli."

Dik oturdum, her şeyi unutmuştum. "Eşyalarımız hâlâ sahilde." Amon başını salladı. "Hepsini geri aldırđım."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım. "Bunu kaybetseydim büyükannem bana başka bir telefon almazdı."

Altı ay önce balkonumda selfie çekerken telefonumu düşürdüm. Balkondan sekmiş, üç inçlik boşluktan geçerek kaldırıma düşmüştü. Tamir edilemeyecek şekilde paramparça oldu. Kırdığım şeyin büyükannemin en sevdiği porselen takımı olduğunu düşünebilirdiniz.

"Telefonun canı cehenneme," dedi Athena. "Mayolarımızdan başka bir şey giymeden Paris'e trenle ya da otostopla dönmek zorunda kalacağımızdan korkuyordum."

"İnsanlar bizim için kışlık kıyafetlerle dursaydı, kesinlikle bikini giyerken de dururlardı."

Evet, Raven bir gün bizi öldürtecekti. Gazetelere çıkacağız. Manşetleri şimdiden görebiliyordum: "Beş Dikkatsiz Amerikalı Kız Doğranıp Denize Atıldı."

"Kardeşlerim öğrenirse beni öldürürler," diye mırıldandı Isla. "Ne diyorum ben... Bu bir zaman meselesi, olup olmayacağı değil." Bir elini saçlarına götürdü, yüz ifadesi solgundu. "Kahretsin."

"Büyükanne muhtemelen bizi ömür boyu cezalandıracak ve ülkeden çıkaracak," diye imzaladı Phoenix. "O zaman babama söyle de okul harcını ödemeyi kessin."

"Baban hakkında ne dedi?" Amon merakla sorarken Dante sanki bunun için para alıyormuş gibi ona baktı.

Amon'a şaşkın bir bakış attım, az önce yaptığımız numaradan sonra hâlâ erkek arkadaşım olduğunu umuyordum.

Ben daha ağzımı açamadan Dante cevap verdi: "Kimsenin bilmesini dert etme. Kayıtları sildik, yani bizden başka kimse bugün tutuklandığını bilmeyecek."

Raven ona, "Bir de kafası çatlamış pislik," diye hatırlattı. "Çenesini çalıştıracak bir tipe benziyor."

Dante'nin "Uzun sürmeyecek," dediğini duyduğumu sandım ama emin olamadım.

Onun yerine Amon'un gözleriyle karşılaşmak için döndüm. "Phoenix'in babamız hakkında bir şeyler söylediğini nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "ASL öğrenmeye başladım," diye itiraf etti.

O anda anladım. Amon Leone benim için bu ve bundan sonraki hayatımdı.

40

AMON

Dyattaki odamızı karanlık kaplamıştı ama Reina'nın uyuyan bedenini altın bir hale çevreliyordu. Etrafındaki parıltı ay ışığının bir oyunu olabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum. Kız güneş ışığı yayıyordu. Gecenin zifiri karanlığında bile.

"Mutlu yıllar, tarçın kız," diye fısıldadım.

Sanki beni duymuş gibi dolgun, pembe dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı ve kıpırdandı ama uyanmadı. Döndüğümüz anda kızlar uyudu. Bana ters ters bakan ve kız kardeşinin kendisiyle yatması için ısrar eden Phoenix hariç. Saint-Tropez'de geceyi nerede geçirmeyi planladıklarını bilmiyorduk ama bunun bir önemi yoktu. Dante ve ben pazarlığa yer bırakmadan karakoldan doğruca yatımıza döndük. Bolca yerimiz vardı ve onları burada beladan uzak tutabilirdik.

Ama Reina inatçılığın ders kitaplarındaki tanımıydı. Aslında Merriam Webster'da kelimenin yanına onun resmi konmalı. Phoenix ile tartışıp kazandıktan sonra, doğum günü hediyesini ona vermem için beni ikna etmeye çalıştı.

Sonra ne istediğini anladığımdan emin olmak için gözlerini hiç çekinmeden üzerimde gezdirdi. Fildişi rengi teni kızarmıştı, "Maddi şeyler istemiyorum, Amon Leone. Sadece seni istiyorum."

O kadın beni öldürecekti. Biraz onurum vardı ama bir aziz değildim. Yine de onu reddettim. Dudaklarını büzüp ellerini üzerimde gezdirdiğinde bile kendimi tuttum. Bekâretini alırsam ve ilk seferini unutulmaz kılmazsam lanetlenirdim. Onun ilki ve sonuncusu olmak istiyordum. Her seferinde onu istiyordum. Bilgi, bu sahiplenme ve saplantıyı hızlı ve öfkeli bir şekilde büyüttü.

Elbette onun için Paris'te büyük doğum günü planlarım vardı, ancak kendimizi Saint-Tropez'de bulduğumuz için hepsi pencereden dışarı çıktı. Bu yüzden yeni planlar yapacaktım. Ama önce, onun kışını ellemeye cüret eden herife, benim kızıma bulaşamayacağını ve bunu anlatacak kadar yaşayamayacağını öğretecektim.

Bakışlarım Reina'nın uyuyan halini taradı. Siyah saten çarşafların üzerinde bir melek gibi görünüyordu. Yanağı uzun sarı buklelerinden bir perdeye yaslanmıştı, göğüslerinin yükselip alçalması ve uzun ince bacakları kusursuz tenini görmemi sağlıyordu. Sığ nefesleri, onun adını verdiğim yatımdaki yatak odamın boşluğunu dolduruyordu. Tarçın Kız.

Bu gece şaka yapmamakta ısrar etmekte haklıydım. Kesinlikle seks yok. Reina'nın kafası yastığa değer değmez gözleri kapandı ve tıpkı kafayı bulduğu gece yaptığı gibi galaksiler hakkında bir şeyler mırıldanarak uykuya daldı. Belki de bir *Star Wars* hayranıydı.

Onun hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı ve o pisliği halleder halletmez öğrenecektim. Yakında ölecek olan Dietrich'i araştırdıktan sonra, Romero kardeşleri hedef almasının tesadüf olmadığını öğrendim. Perez Cortes için çalışıyordu. Darius onu araştırarak iyi yaptı.

Gözlerim siyah saten çarşafın üzerine yayılmış altın sarısı saçlarına kilitlenmişti, onu kaybetmeye bu kadar yaklaştığım için dehşete düşmüştüm. Sanki karanlık düşüncelerimi hissetmiş gibi titredi ve ben de üzerini örtmek için bir adım öne çıktım. Eğildim, kokusunu ciğerlerime çektim ve alnına bir öpücük kondurdum.

"Tatlı rüyalar. Hemen döneceğim." Ve sonra, hayatının geri kalanını mutlu, unutulmaz bir olay haline getirecektim. Her şeyin canı cehenneme. Babamın canı cehenneme. İntikamımın canı cehenneme. Omertà'yı ve kesinlikle Yakuza'yı sikeyim. Annem anlayacaktır. Anlamak zorunda kalacaktı.

Henüz dünyanın en zengin adamı değildim ama Reina'ya hak ettiği hayatı verecek kadar param vardı. Onu üniversite boyunca destekleyebilir ve hatta kendi işini kurmak isterse ona fon sağlayabilirdim. Ne sikim isterse.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses, beni bir kez olsun umutlu görünen gelecek hayallerimden çekip aldı.

Kendimi kalıp onun uyumasını izlemeye ikna edemeden dönüp yatak odasından çıktım. Reina'ya ve kız kardeşine dokunan herif dilimlenip doğranmayı hak etmişti. Ve ben de tam olarak bunu hak ettiğinden emin olacaktım.

Bir saat sonra, Dante ve ben karakola geri dönmüş, ayak seslerinin giderek daha yüksek bir sesle duyulmasını dinliyorduk.

"Reina Romero'ya kafayı takmışsın." Dante'nin sesi bakışlarımı ona doğru çekti. Onu düzeltme zahmetine girmedim. Benim ona, onun da bana karşı hissettikleri onu ilgilendirmiyordu. "Bu senin yıkımın olacak. Bir kadına saplantılı olmak asla iyi değildir. Ya da bir erkeğe. Genel olarak aşk tehlikelidir."

"Peki sen nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Babamıza bak. Annemize. Aslında, bu yola girmeye cesaret eden herkese bakın. Her zaman her şeyi mahvetmekle sonuçlanır."

Ona sinirli bir bakış fırlattım. "Evlenmek zorunda kaldığında ne yapacaksın?"

"Onu sikerim, sonra da terk ederim," dedi kuru bir sesle. "Bütün bu aşk saçmalıklarına ihtiyacım yok."

Ona cevap vermedim. Ne söylersem söyleyeyim, bir cevabı olacaktı. Dante kalın kafasına bir şey soktuğunda böyle biriydi.

Dikkatimizi yaklaştırmakta olan pisliğe geri verdiğimizde, bakışlarımız kızların bu gece daha önce geldikleri kapıya kilitlendi, ama his tamamen farklıydı. Birkaç saat önce endişeyle beklemiştik. Bu kez öfkeyle bekledik.

Tarçın kızına elini sürdüğü andan itibaren altı ayak altında bir adamdı. Hiçbir koşulda ona dokunan bir adamın yaşamasına izin vermezdim. Ne şekilde olursa olsun.

Ve işte oradaydı. Karmakarışık sarı saçlar. Açık kahverengi gözler. Bir metre boyunda. Ve bana dersini almadığını, daha fazla kıza sarkıntılık etmeye cüret ettiğini söyleyen bir sırıtış.

"Dietrich, burada." Ona el salladım.

"Eğlence başlamak üzere," diye mırıldandı Dante nefesinin altından, acımasızca sırtarak. Sarışın herifin sırıtışı soldu, muhtemelen biraz deli birini gördüğünde tanıyacaktı. Ama yanılıyordu. Dante çok deliydi.

Dietrich'in gözleri Dante ve benim aramda gidip geliyordu, hafif kaşları çatıktı, bizi tanıyamamıştı. Tereddütlü adımlarla topallayarak yanımıza geldi ve ben alnındaki yarıktan zevk aldım. Muhtemelen bira şişesinin sonucuydu. Ayrıca Reina'nın yumruğu yüzünden gözü de morarmıştı.

Ama başına geleceklerin yanında bu hiçbir şeydi.

Omertà Hayaleti Kingston'ın izniyle Saint-Tropez'den arabayla bir saat uzaklıkta bir villaya yanaştık. Neden Güney Fransa'da bir villası vardı? Hiçbir fikrim yok.

Dante çakıllı yolda ilerlerken direksiyonu sağa sola kırdı. Dante'nin direksiyonu her çevirişinde bagajın içine bir ceset çarpıyor ve her seferinde daha geniş gülümsüyordu. Ben de gülümsemedim desem yalan olur. Dietrich, yakında *Deadtrich* olacak, onunla işimiz bittiğinde bunun için dua edecekti.

Villanın önüne geldiğimizde, yolcu tarafına tırmandım, bagaja gittim ve açtım. Esirimiz biraz daha hırpalanmış görünüyordu ama yeterli değildi. Ölüp gidene kadar yeterli olmayacaktı.

Villanın dışında durduk ve Dante arkamda, ana patikadan yukarı doğru yürüdüm. Kingston'ın tüm malzemelerini sakladığı bodrum kapısına yaklaştığımızda, kapının girişinde belirdi.

Sanırım o da derse katılmak istedi. Yoksa seans mı demeliydim? "Hayalet." Onu çenemi eğerek selamladım.

"Acı Prens."

Farkındalık beni çarparken alaycı bir nefes verdim. Reina'yla yollarımız tekrar kesiştiğinden beri hiç acı hissetmemiştim. Dudaklarını üzerimde hissettiğimden beri. "Biraz eğlenmeye hazırız," dedi Dante, Dietrich'i kolundan tutup sürükleyerek.

Sarı saçlı.

Kingston kollarını önünde kavuşturdu. "O ne yaptı?"

"Kız arkadaşımı taciz etti," diye tısladım. "Onun 'hayır'ını bir cevap olarak kabul etmeyi reddetti." Daha da büyük suçunu sona sakladım. "Ve onu Perez Cortes'e teslim etmeye niyetlendi."

Kingston'ın soğuk ifadesi taşa dönüştü. Bütün yeraltı dünyası Perez Cortes'in kadınlara ne yaptığını biliyordu. Kenara çekilip geçmeme izin verdi. Zorbalardan hepimiz nefret ederdik, ama basit bir "hayır"ı anlamayan pislikler tamamen farklı bir kategoriye girerdi.

Gözlerim alt kata inen merdiveni taradı. Beton odaya girince Dante cesedi bir yığın halinde yere bıraktı. Dietrich başını kaldırdı, gözleri hafif şaşkındı. Yüzü kıpkırmızıydı ve herif terliyordu, damlalar benekli teninden aşağı damlıyor ve ayaklarımızın altındaki soğuk, gri zemine düşüyordu. O açık kahverengilerde korku parlıyordu ama bu yeterli değildi.

Arkamdaki kardeşime baktım ve ona kısa bir baş selamı verdim-oynamaya hazır ol.

Dante'nin öfkesi odayı doldururken, bu kancığın üzerine cehennemi salmaya hazırlanırken kıpırdamadım. Ben küçük yaşlardan itibaren duygularımı kontrol etmekte ustalaşmışken, Dante onların kendisini tüketmesine izin vermekten zevk alıyordu. Sonuç olarak, çok düşüncesiz biriydi.

Ağzımı kulağına yaklaştırarak sessizce, "Yanlış kız, pislik. Yanlış kıza dokundun." Gerildi, gözleri Kingston'a kaydı. Kingston'dan çok şeytandan merhamet görme olasılığı vardı. "Ve sen de bize Cortes'in planlarının ne olduğunu söyleyeceksin."

Piç kurusunu bir adım geriye iterek kolunu sırtına doladım, arkasına geçtim ve aleti saçlarından yakaladım. Bu hareket Dante'nin tek ihtiyacı olan şeydi. Her iki eline birer bıçak aldı ve gömleğini yardı.

"İzle," dedim Dietrich'in kulağına sakince. "Korkak olma ve başka tarafa bak."

Saçlarını daha sıkı çektim, böylece Dante'nin ona ne yapmak üzere olduğunu mükemmel bir şekilde görebilecekti. Tutuşuma karşı koydu, ama zayıf kıcının benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

Dante tüm çılgınlığını ortaya koyarak gülümsedi.

Her iki bıçağı da kalçalarına sapladı. Delici bir çığlık havayı parçaladı ve küçük bodrum penceresi bile tıkırdadı.

Kingston elini cebine attı ve pensesini çıkardı. Dante manyak gibi gülerek, "Sen kafayı yemişsin," dedi. "Cebinde ne diye pense taşıyorsun ki?"

Gördüğüm kadarıyla tencere dibin kara, seninki benden kara.

Kingston sanki bir bulutun üzerindeymiş gibi süzüldü, Dietrich'in parçalanmış ağzını açtı ve bir dişini çekti. Küçük yaştan beri kan ve şiddete alışmışım ama bir insanın ağzının parçalandığını görmek beni hiç rahatsız etmemişti. Söylemeye gerek yok, dişçi olmak bana göre değildi.

"Dostum, bu iğrenç," diye homurdandım, Dietrich'in ağzından kan fişkırıyordu. Kingston'ın öldüğünü gördüğü ya da öldürdüğü her adamın dişini saklamak gibi bir alışkanlığı vardı. Sofia Volkov'un gaddarlığı altında büyürken sahip olduğu tek hobinin bu olduğu söyleniyordu.

Tıpkı annemin Dante ve beni yetiştirirken milyonlarca kez söylediği gibi: her zaman bizden çok daha kötü durumda olan birileri olacaktı.

"Tamam, şimdi bize patronunun Reina Romero ile ilgili planlarının ne olduğunu söyle?" Çenesinden aşağı kan damlarken talep ettim.

Ağlamaya başladı. "Bilmiyorum," diye kekeledi. "Sadece sarışınlardan hoşlanıyor.

Diğerini ise ona şantaj yapmak için istedi."

Karanlık öfke havuzları duyularımı titretene kadar doldurdu. Duygularımın beni ele geçirmesine izin veremezdim. Henüz değil.

Onun yerine bir bıçak çıkardım ve bıçağı kalçasına saplayarak yeni bir yara açtım.

Dietrich kollarımda kaskatı kesildi ve bir kedi gibi ağlamaya başladı. "Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen. Ona bir daha asla dokunmayacağım. Kıçını zar zor tuttum." Burnundan sümükler akıyordu. "Kavgayı o başlattı. Tek yapmak istediğim dilsizle dans etmek ve aptal kız kardeşinin beni arabaya kadar takip etmesi için onu kullanmaktı."

Söylenecek en yanlış şeydi. Karanlık bir kahkaha attım ve avına saldıran bir kaplan gibi adamın üzerine atladım. Reina'ya dokunması beni çok kızdırmıştı. Dante bıçağını adamın yanağına saplarken bir çığlık koptu. Gülümsemesi biraz yanılttı ama öfkesi çok haklıydı.

Kimse Romero kızlarına bulaşmadı. Ve bir tahminde bulunmam gerekirse, o piçin Phoenix'e dilsiz demesi Dante'yi çileden çıkarmıştı. Ondan pek hoşlanmadığını iddia ediyordu ama Phoenix'in aşağılanması Dante'nin deliliğini ortaya çıkardığını biliyordum. Kardeşim zalimce gülümsedi ve bıçağı adamın yüzüne tekrar indirdi.

"Dante, kendine hâkim ol," diye homurdandım. Kontrolünü kaybederse, Kingston'la benim onu kontrol altına almamız gerekecekti ve Omertà'nın kardeşimin gerçekte ne kadar kızgın olduğunu bilmemesini tercih ederdim. "Acıyı daha uzun bir süreye yayarsak daha işkenceli olur."

Kingston soğuk bir sesle, "Bunu doğrulayabilirim," dedi.

Dante, "Yavaş ve sakın ol," diye mırıldandı ve ben de Dietrich'i yere iterek onun üzerinde yükseldim.

Kardeşimin ihtiyacı olan tek şey buydu. Öne fırladı, herifin bileğine vurdu ve kemik kıran bir çatırtıyla kırdı. Dante deli gibi ona vuruyordu. Yumruklarıyla onu yumruklamaya devam etti. Kan elbiselerine sıçradı ve yavaş ama emin adımlarla beyaz pantolonu kırmızıya boyandı.

Elim omzuna geldi ve dondu kaldı. Başını çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu, koyu mavi gözlerinde tanıdık bir karanlık gizleniyordu. "Onunla işin bittiğinde, onun hakkında bu şekilde konuştuğu için dilini keseceğim."

Onu. Phoenix mi Reina mı, bilmiyordum ama buna ihtiyacı olduğunu bildiğim için yine de başımı salladım.

Gözlerim köşedeki bir ipe takılana kadar etrafıma bakındım.

"İpi getir," dedim Dante'ye, onu bağlamayı bitirdiğinde bileklerinin kesilmesini sağlayacağını biliyordum.

Kingston'ın bakışlarıyla buluşarak tırabzanın üzerindeki metal milleri işaret ettim. "Kollarını millerin altına bağlasak olur mu?"

"İyiden de öte."

Kanlar içindeki Dietrich'i merdivene kadar taşıdım ve Kingston bileklerini birkaç metal direğe bağladı. Duvar yüksekti ve geri çekildiğinde herif bir patates çuvalı gibi orada asılı kaldı.

Dietrich bir yandan çığlık atıp bir yandan da altına işerken Dante bıçaklarını göt herifin bacaklarından çıkarıp pantolonuna sildi.

Kingston, "Altlarına işlemelerinden nefret ediyorum," diye kestirip attı. "Pis koku."

Dante'ye, "Gömleğini çöz," dedim. Kingston arkama geçip sandalyeye oturdu, beklediğini bildiği gösteriyi izlemekten memnundu.

Tutsağıma döndüm, gömleği çoktan yırtılmış ve gövdesi ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre herif spor salonunda saatler geçiriyor ve kendini istese de istemese de her kadının rüyası sanıyordu.

Kılıfımdan kendi bıçağımı çıkardım - babamın onuncu yaş günümde bana verdiği, ilk cinayetimde ve sonraki her cinayetimde kullandığım bıçak - Dietrich'e yaklaştım, bir adım önünde durup gözlerinin içine baktım. Bodrum katını sessizlik kapladı.

Dante'ye baktım. "Asılmasına izin vermek ister misin?"

Dante bıçağı onun yüzüne doğrulttu. "Ancak dilimlenip doğrandıktan sonra." "Yeterince adil." Bıçağımın ucunu onun tombul yanağına bastırdım. "Hadi

başla." Kanın filizlenip kıpkırmızı gözyaşları gibi yüzünden aşağı akması için sertçe bastırmama gerek kalmadı. Dudaklarımda yavaş bir sırıtış belirdi.

"Eğer beni bitirirsen Cortes karteli senin için gelecek" diye tükürdü ama bizi tanımıyordu. Neyi temsil ettiğimizi bilmiyordu. Bizimle karşılaştığında oynayabileceğin bir kart yoktu. "Onlar Brezilya mafyası."

Kıs kıs güldüm.

"Ve bunun bizi korkutması mı gerekiyor?" Doğrusu, Kian deli kardeşini ortadan kaldırmalı ve yönetimi devralmalıydı. Dünya çok daha iyi bir yer olurdu. "Bekliyor olacağım."

"Sen delirmişsin."

"Yanlış," dedim, ses tonum buz gibi soğuktu.

"Biz sadistiz," diye söze karıştı Dante. "Biz böyle yetiştirildik. Ama sen-" Sessizliğin birkaç kalp atışı boyunca havada asılı kalmasına izin verdi. "Masum kadınları tuzağa düşürüp bir psikopata götürüyorsun. Şimdi Perez Cortes'in kadınlara yaptığını biz de sana yapacağız."

Babamın düşmanları kardeşime çok zarar verdi. Hatırlamadığını iddia ediyordu ama içten içe, başa çıkmanın bir yolu olarak anıları bastırdığından oldukça emindim. Ben de bildiğim tek yolla, öfkesini işkenceden çıkarmasına izin vererek bunu atlatmasına izin verdim.

Dediği gibi, biz sadisttik.

Bazılarımız diğerlerinden daha fazla, ama ayrıntıya girmedim. İntikam arzum son birkaç hafta içinde azalmıştı. Her şey Reina'yla ilgiliydi ve annemin çaresizce ihtiyaç duyduğu belgeyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama bu... Bu işin peşini bırakamazdım.

Dante bunu kanıtlamak için bıçağını Dietrich'in karnına derin ve sert bir şekilde sapladı. Açık kesikten kan sızarken çığlık attı. Sırıttım ve ardından iki kesik daha attım.

"Şimdi, Dietrich." Kanlı bir çığlık atarken bir adım geri çekildim. "Az önce midenizi kestik ve yakında iç organlarınız bağırsaklarınızdan dökülecek."

"Hayır, lütfen," diye mırıldandı. Gözlerim tüm bu süre boyunca onun acınası halinden ayrılmamıştı; öleceğini anlamış olmalıydı.

Dante gözlerini devirdi. "Uzun bir gece olacak."

Piç kurusu çığlık atmaya, tekmelemeye ve tepinmeye başladı. Sadece ölümünü hızlandırıyordu. Farklı koşullar altında bu onun için iyi bir şey olabilirdi ama Dante'nin intikam arzusu tatmin olmamıştı. Yakınından bile geçmiyordu.

O da onu işaretledi. Dietrich'in derisinin her santimetresine "Tecavüzcü" damgası vurulurken, herif öyle bir çığlık attı ki, duvarlar izole edilmemiş olsaydı tüm Saint-Tropez bizi duyabilirdi.

Son bir çığlıkla çabaları sonuçsuz kaldı ve ayak parmakları bodrum katının betonuna sürtünene kadar bacakları düştü. Saniyeler içinde açtığım yarıklar yırtıldı ve bağırsakları yere döküldü.

"Hayır" kelimesinin anlamını bilmeyen bir puştun daha gitmiş olması beni iyi hissettirdi.

REINA

T sürekli sallanması uyanmamı zorlaştırdı.

Beni rahatlattı ve ne zaman göz kapaklarımın açılacağını düşünsem, tekrar uykuya daldım. Dalgaların sesini duymak biraz zaman aldı. rüyaların sisinde kayıt yaptırmak.

Uyandım ve kendimi güzelce dekore edilmiş bir kamarada buldum. Dün geceki olaylar bir anda aklıma geldi ve *onu* bulana kadar gözlerim çılgınca etrafta dolaştı.

Amon sandalyede uyuyordu, bacaklarını uzatmış ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Üzerinde eşofmandan başka bir şey yoktu ve birden çekiciliğini anladım. Bir erkeğe kot pantolon ve üç parçalı takım elbise giydirmektense eşofman giydirmeyi tercih ederim.

Salyalarımın akmadığından emin olmak için elimi ağzıma götürdüm. O halde yakalanmak utanç verici olurdu.

Bakışlarım gövdesinde, yalamak, tatmak ve öpmek istediğim o karın kaslarında gezindi. Tanrım, hormonlarım mı harekete geçmişti yoksa ben mi... yani azgındım, bilmiyordum.

Gözlerimi zorla yüzüne dikerek hülyalı bir iç çektim. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu. Koyu renk saçları dağınıktı ve pencerelerden süzülen güneş ışığı bronz tenine derin bir parlaklık veriyordu.

Dikkatimi tekrar odaya verdim. Dün gece Dante'yle birlikte bizi tekneye getirdiklerinde hava, tekneyi göremeyecek ya da takdir edemeyecek kadar karanlıktı. Paris'e dönüş trenimizi kaçırdığımızı ve buradaki otel odalarının fahiş fiyatlarına bütçemizin yetmediğini düşünürsek, Amon'un yatı bulunmaz bir nimetti.

Gerçi, kızların homurdanmalarına bakılırsa öyle olduğu düşünülemezdi, elebaşları da kız kardeşimdi. Onlar, kız kardeşimin

Paris'e otostopla geri dönebilir veya Paris'e bir sonraki tarifeli kalkışa kadar tren istasyonunda uyuyabilirsiniz.

Gözlerim lüks, zevk ve konfor düşünülerek dekore edilmiş odada gezindi, ancak hiçbir yerde kişisel eşyaların izine rastlamadım.

Muhtemelen burada sık kalmadığı içindir, dedim kendi kendime.

Amon'u uyandırmamaya dikkat ederek kalktım ve banyoya girdim. Burada onun izlerini görebiliyordum. Kolonya. Diş fırçası. Paketin içinde bir tane bile vardı ve onu kullanmanın doğru olup olmadığını tartışmadan paketini açtım ve dişlerimi fırçaladım.

Duşu açtım ve üzerimdeki tişört ve bikiniyi çıkarmadan önce suyun ısınmasını bekledim. Suyun altına girdim ve üzerime çarpmasına izin verdim, vücuduma yapışan ilk ve umarım son hapishane ve tuzlu hava tadımı temizledi.

Duşu kapattığımda kendimi çok daha iyi hissettim. Kurulandım ve kapıda asılı duran bornozu gördüm. Beş beden büyük olmasına rağmen üzerime geçirdim ve tanıdık kokuyu içime çektim.

Odaya geri döndüm ve Amon'u uyanık buldum.

"Seni uyandırdım mı?" Başını salladı, kalbimi hoplatan bir yoğunlukla beni izliyordu. Ona doğru ilerledim ve önünde durdum. Onun yakınlığı ve etrafımı saran bornozunun kokusu kanımda uğulduyor, kalbimin derinliklerindeki özlemi doyuruyordu.

"Aklında ne var, tarçın kız?" diye sordu, sesi kadifeden daha yumuşaktı.

"Sen," diye ağzımdan kaçırdım ve anında boynumun ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Yine de gerçek buydu.

Altı yaşındaki çocuk, gözlerinde galaksiler olan o çocuğu hiç unutmadı. Annem öldü ve o karanlık bir köşeye çekildi, ama sonra yollarımız tekrar kesişti. Önce ben on dört yaşındayken, şimdi de dört yıl sonra. Hayat bizi sürekli birbirimizin yoluna çıkardığına göre burada bir şeyler olmalıydı. Öyle değil mi?

Bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verdi. "Bugün bunu mu giyiyorsun?"

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı ve elimi bornozundan aşağı indirdim. "Neden olmasın? Bence bunun içinde iyi görünüyorum."

"Her şeyin içinde iyi görünüyorsun," dedi. "Ama kız kardeşin kendini kaybedebilir."

İçimi çektim. "İyi noktaya değindin." Gözlerim çantamı bulmak için odanın içinde gezindi. Daha fazla kalmayı beklemediğimiz için yanımda sadece bikinim ve plajda giydiğim elbisem vardı.

Ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni dolaba götürdü. Açıldığında, pembenin farklı tonlarında kıyafetlerle doluydu. Beyaz, pembe, yeşil ayakkabılar. Aksesuarlar.

Parmaklarımı her şeyin üzerinde gezdirirken gözlerime inanamadım. Vera Wang. Valentino. Chanel. Lilly Pulitzer. Miu Miu.

"Vay anasını." Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Bütün bunları almak için ne zaman vaktin oldu?"

"Sen uyuduktan sonra."

"Ama-" Gözlerim dolaba kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Çok fazla şey var. Gecenin bir yarısı hiçbir mağaza açık değil."

Bana gizemli bir gülümseme verdi ve popoma hafifçe vurdu. "Benim de kendi yöntemlerim var. Şimdi git giyin."

On dakika sonra güverteye çıktık. Kızlar havuz başındaki masanın etrafında oturmuş, kahvaltı servisi yapıyordu. Bütün kızlar şort ve atlet giymişti ve elimi Amon'un elinin içine kaydırdım. "Bize kıyafet getirdiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Onlar senin ailen ve arkadaşların."

Düşünceliliği karşısında kalbim kabardı ve elini sıktım. Başparmağını bileğimdeki damarın üzerinde gezdirdi, sanki onun benim can simidim olduğunu biliyordu. Aşk okyanusunda yüzüyordum, kıvırcık saçlarım etrafımda dağılmıştı ve boğulup boğulmamak umurumda değildi.

"Daha sonra benimle sevişecek misin?" Kalp atışlarım hızlanırken fısıldadım. Çok klişeydi ama kahretsin, kalbimde biraz romantizm olması için bir sürü romantik film izledim ve sevimsiz aşk romanları okudum.

"*Hai*." Ona sorgulayan bir bakış attığımda, "Evet" diye ekledi.

Ve tüm dünya yok olurken ben berrak bir yaz günündeki güneş gibi ışıldadım.

Ta ki ani bir ses ikimizi de korkutana kadar. Phoenix sandalyeyi masadan itti ve sinsice yaklaşarak telefonunu göğsüme bastırdı. Kızgın görünüyordu.

"Ne?" Hayatımda Phoenix'i hiç suskun görmemiştim. Kendini ifade etmekte iyiydi -en azından benim için- ama bugün bu yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Amon masaya doğru ilerledi ve benim için bir sandalye çekti. Gözlerim diğer kızlara kayarken kendimi sandalyeye bıraktım ve yüzlerinde bir açıklama aradım. Raven gözlerini devirdi. Athena bana utangaç bir gülümseme verdi.

"Büyükanne seni arıyordu," diye açıkladı Isla. "Ve iki dakikada bir Phoenix'e FaceTime atıyor, ama kız kardeşin telefonun çalmasına izin vermiyor. Telefonları geri çeviriyor, böylece yaşlı ejderha onun bilerek cevap vermediğini anlıyor." İçimi çektim. "Sonra kısa mesajlar gelmeye başladı."

Tereddütle kız kardeşimin telefonunu aldım, tam o sırada telefon çaldı. Bir mesaj geldi.

Lanet telefonuna cevap ver yoksa üçüzleri toparım ve sen ve Reina yaz boyunca bebek bakıcılığı yaparsınız.

Alay ettim. "Sanki Alexander o üçüzlerin gözünün önünden ayrılmasına izin verecekmiş gibi," diye mırıldandım içimden.

"Onu ara ve bu işi hallet," diye imzaladı Phoenix, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ara. FaceTime yapma."

"Telefonunuzu kullanabilir miyim? Benimkinin nerede olduğundan emin değilim."

Başını salladı ve masadaki yerine döndü. "Eğer benimle konuşmak isterse, müsait olmadığımı söyle. Öngörülebilir bir gelecek için." Phoenix büyükanmemize cidden kızgındı. Bu son iki yıldır sık sık oluyordu.

Parmağım büyükanmemin isminin üzerinde gezinirken derin bir nefes verdim ve arama tuşuna bastım. İlk çalışta cevap verdi.

"Merhaba büyükanne," diye selamladım. Phoenix onu aramadığına göre ben olduğumu biliyordu. Bilinen nedenlerden dolayı FaceTime ya da mesajlar onun tercihiydi.

"Reina! Neredesin?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben bir şey söyleyemeden o söylenmeye devam etti. "Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?" Söylediği her kelimeyle birlikte sesinin tonu da yükseliyordu. Duyma yetimi kaybetmekten korktuğum için kulaklığı kulağımdan uzaklaştırdım. "Öldüğünü sandım. Bebeğimin. Hem de on sekizinci doğum gününde."

"Uyuduk."

Raven alnına bir tokat attı. Athena başını şiddetle salladı. Şaşkınlıkla göz kırptım. Amon da aynı şekilde şaşkın görünüyordu, Dante ise sandalyesine yaslanmış, yüzünde can sıkıntısından bir titreşim vardı. İçimden bir ses sıkılmış Dante'nin saatli bir bombaya eşdeğer olduğunu söylüyordu ama bunu dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ona Saint-Tropez'de olduğumuzu söyledik," diye fısıldadı

Athena. "Bunu neden yaptınız ki?" Ağzımı açtım.

Raven ve Phoenix gözlerini devirdi.

"Dilim sürçtü," diye itiraf etti Isla mahcup bir ifadeyle ve aynı anda Phoenix'in de yararlanması için imzasını attı. "Beni aramasını beklemiyordum ve birden ağzımdan kaçırverdi."

"Evet, günah çıkarma kabininde olduğunu sanıyordu," dedi Raven. "Reina, beni dinliyor musun?" Büyükanne'nin sesi geldi. Kahretsin, Ne dediyse kaçırdım.

"Evet, özür dilerim." Tüm vücudum gerildi, saçmalamakta iyi olmadığını fark ettim. Bunun kokusunu kilometrelerce öteden alırdı. "Aslında, hayır. Değildim. Ne demiştin?"

Bunun üzerine bir azarlayıcı söz akışı daha başladı. Telefonu kulağımdan hafifçe çektim.

Amon'un eli masanın altından bacağıma geldi ve rahatlatmak için sıkı.

"Saint-Tropez'de ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim kızlara kaydı, ona daha önce söylenenlerden farklı bir cevap vermek istemiyordum.

Mikrofonu kapattım ve fısıldadım, "Ona neden burada olduğumuzu söyledin mi?" Isla omuz silkti. "Ona doğum günün için sana sürpriz yaptığımızı söyledik."

Başımı salladım. "Kızlar doğum günüm için bana sürpriz yaptılar," dedim büyükanne'ye. "Sadece siz mi varsınız?" diye sordu.

"Evet, sadece biz kızlar." Dante'nin bakışları "yakalandın, yalancı" der gibi bana kaydı ama onu görmezden geldim. O sırada Phoenix'in gözlerini onun üzerinde yakaladım. *Özlem*. Gözlerinde öyle bir özlemle Dante'yi izliyordu ki nutkum tutuldu. "Başka kimi bekliyordun?" Dalgınca sordum.

Büyükanne alay etti. "Kızları tanırıyorsam, sana bir Chippendale gösterisiyle sürpriz yaparlar."

"Chippendale kadar heyecan verici bir şey değildi," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Gerçi tutuklanmanın da aynı kategoriye girip girmediği tartışılırdı. Gerçi bunu ona hiç sormadım.

"Doğum günü hediyeni dairene gönderdim," diye homurdandı büyükanne. "Orada olmayacağını bilmek iyi olurdu."

Omuzlarım çöktü. "Üzgünüm büyükanne. Ben de bilmiyordum."

"Doğum günün şimdiye kadar iyi geçti mi?" diye sordu, sesi şimdiden hafiflemişti.

Gözlerim Amon'un kileri buldu ve usulca gülümsedim. "Evet, teşekkür ederim." "Mutlu yıllar, Reina."

"Teşekkür ederim."

"Annen seninle gurur duyardı." Sesi, sanki çatlamasından ve tüm duygularının ortaya dökülmesinden korkuyormuş gibi alçaldı. İlk ve son

Annem öldüğünde onu ağlarken görmüştüm. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Yutkundum, göğsüm sıkışıyordu. "Evet."

"İşte, Büyükbaba Glasgow seninle konuşmak istiyor. Livy ve Alexander da öyle. Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum."

Sonraki yirmi dakika boyunca mutlu doğum günleri, Livy'nin sataşmaları, üçüzlerin çığlıkları ve Alexander'ın huysuzluklarıyla uğraştım.

Alexander, "Eğer Güney Fransa'da kalacak bir yere ihtiyacınız varsa, sizi bizim eve götürecek bir araba ayarlayabilirim," diye teklifte bulundu. Başarılı ve son derece zengin bir iş adamıydı. Büyükanne bir keresinde Alexander'ın Livy'nin annesine ait olan yayıncılık şirketini dağıttığını ağzından kaçırmıştı. Söylemeye gerek yok, başlangıçları sarsıntılıydı.

"Teşekkür ederim Alexander, ama Livy ile seks yaptığınız bir yüzeye yanlışlıkla dokunmak istemiyorum. O yüzden sorun yok."

Nadiren duyduğu bir sesle kıkırdadı. "Bir genç böyle düşünmemeli."

Alay ettim. "Bahse girerim benim yaşımdayken sende yoktu. Ayrıca, artık yasal olarak bir yetişkinim." Sessizliği yeterli bir cevaptı. "Tamam, doğum günü dilekleriyle işim bitti. Beni büyükannemden kurtar ve herkese bağlantımızın koptuğunu söyle. Yaz sonunda onu göreceğimi söyle. Tamam mı?"

"Evet, beni ejderhaya bırakın," diye homurdandı.

"Onunla başa çıkabilirsin. Güle güle." Aramayı sonlandırdım ve telefonu masanın üzerinden Phoenix'e doğru kaydardım. "*Çok acı verici değil.*"

Gözlerini devirdi. "*Tutuklandığınızı öğrendiğinde, öyle olacak.*"

"Bunu zamanı geldiğinde düşünüyoruz." Çocukların söyledikleri doğruysa ve onu sildilerse, umarım hiçbir zaman.

Dante dirseklerini masaya dayadı, başı Phoenix'in ve benim etkileşimimi takip ediyordu. Kız kardeşim de fark etmiş olmalı ki ona ters ters baktı. "*Neye bakıyorsun öyle?*"

Cevap vermedi, sadece gülümsedi. Bugün onu gördüğüm diğer günlerden daha rahat görünüyordu. Yine de bakışların durması gerekiyordu. Phoenix her zaman ilgiden nefret etmişti, bu onu geriyordu.

"Bakma," diye mırıldandım nefesimin altında, onu uyararak. "Bundan nefret eder. Açıkçası kızların çoğu nefret eder." Dante'nin bakışları "ne olmuş yani?" der gibi tembelce bana döndü ve bunda beni rahatsız eden bir şey vardı. "Seni tekmeden ittiğinde bana ağlama."

Dante'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bu iyi bir fikir," dedi tembelce. "Hepimiz yüzmeye gidebiliriz. Kaptanımıza kaydırağı dışarı çıkarmasını söyleyeceğim."

Söylediklerini Phoenix'e tercüme ettim, sonra portakal suyuma uzandım. "*Kaydırak hakkında ne demek istedi?*" diye sordu. İçkimden bir yudum alırken omuz silktilim. "*Umarım siki değildir.*"

Neredeyse portakal suyumda boğuluyordum. Kahretsin, bu komikti. Phoenix onu kızdırana kadar genelde barışçıl bir insandı. Dante'nin ne yaptığını merak ettim.

"Ne söyledi?" Dante merakla sordu, gözleri aramızda geziniyordu.

Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı. Aleti hakkında yorum yapma şansım yoktu. Elbette, konu uygunsuz bir şey olduğunda tercümanlık yapmaktan mutluluk duyan kişi Raven'di.

"Kaydıraftan kastın sikse, onu keseceğini söyledi." Sonra, tüm rahatlığıyla ağzına bir çilek attı.

Bunu kıs kıs gülüşmeler izledi ve ben de Amon'a özür dileyen bir bakış attım. O ve Dante yakınları.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Şaka yapıyor tabii ki."

Amon endişeli görünmüyordu. Arkasına yaslandı ve göz kırptı. Bu adam etrafımdayken göğsümde baş döndürücü bir sarsıntı oluyordu. Söylenmemiş vaatler ve tutku fısıltılarıyla dolu bakışlarıyla beni kıstırdı ve karnımın alt kısmı sıcaklıkla köpürdü.

"Bırakalım da kendi başlarının çaresine baksınlar," diye kestirip attı.

Gülümsemem genişledi ve onu dizginlemeye bile çalışmadım. Onunla birlikteyken hissettiğim bu mutluluk ve hafiflik türünün tek örneği. Ona koşulsuz güveniyordum ve bunda sürükleyici bir şey vardı.

Kendi prensim.

"Doğum günün için Güney Fransa'nın masmavi sularında yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu. "Bugün senin günün. Ne istersen yaparız."

"Böyle söyleyince yüzmek kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım usulca, gözlerim dudaklarına kayd. "Yine de seksi daha çok istiyorum," diye ekledim sessizce.

Yüksek sesle kahkaha atarak cevap verdi ve beş çift göz bize dikildi.

"Bu kadar komik olan ne?" Dante sordu.

"Evet, biz de bilmek isteriz," dedi Isla, gözleri zümrüt gibi parlayarak. "Hepimiz gülmek isteriz."

Amon ve ben kısa bir süre bakıştık ama sessiz kaldık.

Phoenix bana bakarak, "*Dikkatli ol,*" diye imzaladı. "*Yaralanmanı istemiyorum. Ve Leone ailesinin bunu yapmaya eğilimi var.*"

Kız kardeşimin yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı ve ben yine ona bunu söyletecek ne olduğunu merak ettim. Angelo Leone'den mi bahsediyordu, yoksa babasına çok benzeyen oğlundan mı? Amon olamazdı, aksi takdirde şimdiye kadar bana gelmiş olurdu.

"*Ne biliyorsun?*" İşaret hareketlerim sertleşerek sordum. Bu sefer kelimeleri yüksek sesle söylemedim.

Başını eğdi, yüzünde tuhaf, düşünceli bir ifade vardı. Bir an için bana söyleyeceğini sandım ve boğazım düğümlenerek yutkundum. Ama daha da korkuncu, aklıma bir düşünce geldi: Amon'dan asla vazgeçmezdim. Hiç kimse ya da hiçbir şey için.

Bana baktı, ifadesi okunamıyordu ve bana yabancıydı. Tuzlu havayı içime çektim, esinti tenimi okşuyordu. Yata vuran dalgaların yumuşak sesi ruhumu yatıştırdı ama aramızdaki akıntı bu anı gerginleştirdi. Karmakarışık buklelerim rüzgârda savruldu ve kalbim sıkışarak kız kardeşime baktım. Onu sıkıntılı görmek hoşuma gitmiyordu ve belli ki bir şey onu rahatsız ediyordu.

Ama sonra ifadesi dinginleşti ve bir gülümseme yapıştırdı. "*Hiçbir şey. Mutlu yıllar, kardeşim. Seni seviyorum.*"

42

REINA

T Kaptan tekneyi yakınlardaki küçük bir koya demirledi. La Moutte, Saint Tropez ve Pampelonne arasındaki sahil boyunca en bakir plajlardan biriydi, ancak bir şekilde hala تنها bir yerdı.

"Bu mücevher nasıl bu kadar gizli kalabildi?" Athena huşu içinde sordu.

"Konsey burayı yerel halkla sınırlı tutarak koruyor. Görünüşe göre yatımızı yıl boyunca demirli tutmak bizi 'yerliler' olarak nitelendiriyor," diye yanıtladı Amon bakışları benimkilerle buluşurken. "Keşfetmek ister misin?"

"Bu bir soru mu?"

Güneş suyun üzerinde parıldıyor, hepimizi cezbediyordu. Tekne hafifçe sallandı ve bize suyun bozulmamış deniz tabanını keşfetmemize izin verecek kadar sakin olduğunu söyledi.

Güneş kremi sürdük ve Amon sırtıma sürmeyi teklif ettiğinde, ellerini üzerimde hissetmek için sabırsızlanarak bu şansa atladım. Dün giydiğim bikiniyi giydim ve uzaktan gelen bir dizi İtalyan küfürünü dinledim.

Omzumun üzerinden Amon'a baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Sadece gözlerini devirdi, hareketlerini hiç kesmedi ve tek bir santim bile kaçırmadığından emin oldu. "Dante akşam yemeği için biftek istiyor. Şef deniz ürünleri yapacağını ve bu akşamın menüsünü çoktan hazırladığını söyledi."

"Deniz ürünlerini sevmiyor mu?" Ona sordum.

"Alerjisi var."

"Oh."

Maske ve şnorkellerimizi takıp arka güverteye çıktık ve suya atlamaya hazır bir şekilde alt platformdan yukarı süzıldük. Altımızdaki su bir mücevher gibiydi. O kadar berrak ve yarı saydamdı ki neredeyse

turkuaz, canlı yeşiller ve koyu mavilerden oluşan bir kaleydoskopun içinden bakıyor.

"Bu inanılmaz," dedim. Kızların içeri girdiğini haber veren su şırıltılarını duyabiliyordum. Onları buradan göremiyordum, bu yüzden sanki dünyada ikimiz yalnızdık.

Amon elimi tutarak, "Sayıyorum," dedi. "Bir, iki, üç!"

Sıçradık. Suya daldığımızda su tenime karşı serindi. Göğsümdeki nefesi emdi ve boştaki elimle hızla tuttuğum yıpranmış bikini üstümü gevşetti. Tek parça bir bikini dalış için daha akıllıca bir seçim olurdu ama çıplak göğüslerime değen suyun verdiği his kendimi canlı ve özgür hissetmemi sağladı.

Derinliklere ulaştığımızda, ayaklarım denizin dibini okşadı, burada su ferahlatıcıydı. Gözlerim kapalı, sessizliğin tadını çıkarıyor, akıntının etrafımda hafifçe dalgalandığını hissediyordum. Dibi tekmeleyerek kolayca yükseldim ve yüzümü gökyüzüne çevirerek yüzeye çıktım. Nefes almak için ağzımı açtığımda tuz dilime çarptı.

Sığ sulara doğru ilerleyerek biraz şnorkelle daldık. Maskemi yukarı çektim ve gözlerimdeki fazla suyu sildim. Gözlerimi açtığımda Amon'un coşkulu gülümsemesiyle karşılaştım, kolunu uzatmış beni tünediği kayaya doğru çekiyordu.

"Suyu seviyorsun," dedi ve ben de bu basit zevk karşısında sevincime engel olamayarak güldüm. Kısa bir süre sörf benim için vazgeçilmez bir spor olmuştu. Doğrusu, sörf kısmını kolayca bırakabilirdim. Okyanusun verdiği his ve denizin altındaki yaşamı deneyimlemenin verdiği sessiz rahatlık vazgeçilmesi imkânsız bir şeydi.

"Bayıldım," diye itiraf ettim, kocaman sırıtarak. "Her ne kadar üstüm başım açılmak üzere olsa da."

"Fransızlar gibi üstsüz gezebilirsin," diye homurdandı, gözleri karardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Ben Fransız değilim," diye açıkladım boğuk bir sesle, imgeden kurtulmaya çalışarak.

"O zaman senin için düzeltmeme izin ver," diye teklif etti. Boynumdaki bikini askısını sıkarken sırtımı ona döndüm. Yatın lacivert gövdesini ve parlak beyaz güvertesini izledim, bana lüksün görkemli bir resmini veriyordu. *Amon'un elleri üzerimdeyken bu sıcak kayanın üzerinde, güneşin altında sonsuza dek mutlu bir şekilde uzanabilirdim.*

Amon şnorkel maceramızda tekneden fazla uzaklaşamayacağımız konusunda bizi uyardı. Görünüşe göre şef Dante için biftek almak için kıyıya geri döndüğünden ve akıntılar güçlü olduğundan ihale yakınlarda değildi.

Yaklaşık otuz ya da kırk fit olduğunu tahmin ettiğim bir derinlikte kristal berraklığındaki suyun yüzeyinde yüzebilmek büyüleyiciydi ama nefes almak için burada dinlenebileceğimizi bilmek bana huzur verdi. Kumlu ve kayalık dibi ve orada burada dolaşan sarı kuyruklu küçük gümüş balıkları görmek inanılmazdı.

Bulutsuz mavi gökyüzü ve kusursuz ufuk çizgisi neredeyse tüm manzaramı kaplıyor, beni cennette olduğumuza inandırıyordu. Sadece ikimiz. Göğsümdeki hafiflik çok iyi hissettiriyordu. Güneşten ısınmış ve boynumda ter birikmişken, yenilenmek için suya geri dönmeyi önerdim.

Suya atlayarak döndüm ve kollarımı boynuna doladım, o da kollarını belime doladı.

Yüzümü ona yaklaştırarak, "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günüm," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Dudakları hafifçe dudaklarıma değdi, tuzun ve ona özgü başka bir şeyin tadını almama izin verdi. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Ağzım çekildi ve ikimizin de gülümsediğini, dudaklarımızın birbirine yapıştığını fark ettim. "Bebek, ha?" Alay ettim. "Senin benim için o kadar çok lakabın var ki, ben henüz senin için bir tane bile bulamadım."

"Benim için bir tane var," diye işaret etti. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatattığımda, "Acı prens" diye ekledi.

Sinirli bir nefes verdim. "Bu gerçekten sevimli, sevgi dolu bir lakap değil." "Onu bana baban verdi." O anki pişmanlığı görebiliyordum. Kelimeler ağzından çıktı. Bunu bana daha önce de söylediğini hatırladım. Yıllar önce babamın telefonda Amon'dan "acı prens" diye bahsettiğini duymuştum. Ona daha sıkı sarıldım ve bacaklarımı beline doladım.

"Benim prensim olabilirsin," diye mırıldandım, dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Asla acı bir prens değil. Merak etme, eğer babamın sana bir daha böyle dediğini duyarsam, ona iki sentimi veririm."

Kıkırdadı. "Bundan hiç şüphem yok, tarçın kız."

"Doğum günün ne zaman?" Konuyu değiştirmek isteyerek sordum. Bugün aramızda herhangi bir gölge ya da hayalet olsun istemiyordum. Onlarla yarın ilgilenecek, teker teker ayıklayacaktım. Belki safça ve klişeydi ama ben varım.

O benim için öyleydi.

"Kasım," diye cevap verdi, ağzını çenemde ve boynumda gezdirerek. "Kasım'ın on altısı."

Boynumu eğdim, vücudumdan aşağı hafif bir ürperti yayıldı. "Doğum günün için bunu tamamlamam gerekecek."

Boynumu hafifçe ısırdı. "Hiçbir şeyin üstesinden gelmek umurumda değil. Sadece doğum günüm için burada ol."

Hafifçe uzaklaşarak bakışlarımız kilitlendi. "Doğum gününde burada olacağıma söz veriyorum," diye yemin ettim, mavi deniz tek şahidimizdi.

"Sözünü tutmanı sağlayacağım, Reina Romero."

Uzaktan yüksek sesli bir kahkaha duydum ve ikimiz de tam zamanında dönüp Isla ve Phoenix'in üst güverteden sarkan kaydırağın tepesine yerleşip ittiklerini gördük. İkisi de aşağı inerken çığlık attılar, vücutları bir sıçramayla suya gömüldü.

Sudan çıkmış balık gibi soluyarak ve bizi güldürerek gelmelerini bekledim.

"Denemek ister misin?" Amon teklif etti ve ben başımı salladım. "Hayır, burayı daha çok seviyorum."

Yat yavaşça sürüklendi ve daha önce fark etmediğim isim göründü. Kelimeler ve onlara eşlik eden sembol gözümde canlandı.

"Amon, isim," diye kekeledim. "Sembol." Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum ve bakışlarım onu buldu. "Nasıl? Neden?"

Kelimeleri ifade edemiyor gibiydim.

"Sanırım her zaman sendin, tarçın kız." Sesi boğuk ve derindi, içimde pek çok şey yapıyordu. "Sadece bunu bilmiyordum."

"Ama kanji sembolü," diye başladım, elim boynuma geldi. Sadece çıplak tenime dokunarak gerildim. Diğer elimi kaldırdım ve çılgınca etrafı yokladım.

"Sorun nedir?"

"Annemin kolyesi." Midem sıkışmıştı. Panik alevlendi. Gözlerim berrak suyun içinden etrafa baktı. O kadar da hareket etmemiştik, değil mi? "Takmıştım," diye nefes aldım, yüzeydeki her küçük ışıltı gözüme çarpıyordu. "Hiç çıkarmıyorum."

"Yavaşla." Amon'un sesi paniği delip geçti. Elleri yüzüme geldi ve yanaklarımı kavradı. "Onu bulacağız."

"Onu kaybedemem Amon," diye mırıldandım.

"Onu bulacağız." Sesindeki inanç beni sakinleştirdi, ancak içten içe denizde bir mücevher parçası bulmanın samanlıkta ine aramak gibi bir şey olduğunu biliyordum. "Hadi gemiye yzelim ve sonra onu aramak için geri geleceğim. Birkaç mürettebattan da yardım alırım."

"Tamam."

Dante'nin durduğu tekneye doğru yzduk. "Ne oldu?" demeden önce bana, göğsümün inip kalkmasına bir kez baktı.

"Kolyesini kaybetti. Ona göz kulak olun," diye emretti Amon. "Ben mürettebattan birkaç kişiye alıp kolyeyi arayacağım."

"Kolye mi?" Dante'nin kafası karışmış gibiydi. Alt dudağım titredi. Srf yaparken bile kolyesini hiç ıkarmazdım. Bu bana verdiği son hediye idi ve ona çok değer veriyordum. "Değeri ne kadar?"

Gözlerimi kırdım, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. "Fazla değil," diye fısıldadım, parmaklarım boynuma uzandı ve sonra havada durdu. Orada değildi.

"O zaman bu panik niye? Bırak gitsin. Amon almazsa ben sana bir tane daha alırım."

Yutkundum. "Annemindi." Anılar boğazımı sıktıka paniğim tavan yapıyordu. "lrken bana vermişti," diye itiraf ettim, gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlamıştı.

Dante bana garip bir bakış attı ama umurumda değildi. Amon beni göğsüne çekti, vücutlarımız sudan hâlâ ıslaktı. "Onu bulacağım. Söz veriyorum."

İçimdeki karmaşayı hafifletmeye çalışarak sözlerine tutundum. Başımı sallayarak, onu rahatlatmış olması gereken bir şeyler mırıldandım.

"Arkadaşlarını ve kız kardeşini çağırayım mı?" Dante teklif etti ama bir adım daha atamadan onu yakaladım.

"Hayır." Kolunu salladım. "Lütfen yapma. Bırak onları."

Kız kardeşimin kabarmaya başlayan panik atağa tanık olmamasını tercih ederdim. Amon ve Dante'nin sakinliğine tutunmaya çalıştım ama yavaş yavaş oluşan dalgalanmayı hissedebiliyordum.

"Emin misin?" Amon endişeyle beni izleyerek sordu.

Başımı salladım ve hatta gülümsemeyi bile başardım.

"Evet."

İkna edici olmalıydım, çünkü sonraki iki dakika içinde o birkaç mürettebat üyesiyle birlikte suya geri dönmüştü ve ben de Dante'nin sorumluluğu altındaydım. Ben masmavi suya bakarken Amon kardeşini bana göz kulak olması için yardı.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken onun hareketlerini takip ettim, arama çabasını yönetirken koyu renk saçlarının sallanışını izledim. Yine de gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu ve titreme başladı.

Şimdi olmaz. Kelimeler beynimde tekrar tekrar yinelenip duruyordu.
Lütfen, şimdi olmaz.

Kollarımı iki yanıma doladım ve nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalışarak sıkıca tutundum. Tüm vücudum titrerken ciğerlerim yanıyordu ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Doğum günümde, Amon'un yatının güvertesinde yıkılmak üzereydim.

"Nefes al, Reina." Dante'nin sesi sisi delip geçti. Birbirimize dönük durmamız için beni kaydırды. Görünmez bir yumruk boğazımı sarmış, sertçe sıkıyor ve her türlü hava girişini engelliyordu. Nabzım boğazımda atıyordu. Kendimi güçsüz hissediyordum, yere kayma ve dizlerimi göğsüme çekme ihtiyacı baskın geliyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü ama yere yığılmadan önce Dante'nin parmakları üst kollarımı kavradı ve beni dik tuttu.

"Nefes al, yoksa sert önlemlere başvurmak zorunda kalacağım ve bunlar hoşuna gitmeyecek." Gözleriyle karşılaştım ve ilk başta düşündüğüm kadar koyu olmadıklarını fark ettim. Gece mavisidyler. "Şimdi," diye sertçe emretti.

Yutkundum, çıkan ses kasılmış boğazımda bir hırıltıya benziyordu.

"Güzel. Şimdi nefes verin." Yönünü takip ettim, yavaşça nefes alıp kalp atışlarım normale döndü. Sesi Amon'unkinden farklıydı ama onunki kadar derin ve garip bir şekilde yatıştırıcıydı.

Beni izlerken elleri kollarımın üstünde kaldı, çok fazla şey görüyordu. Ama bakışlarında bana onun da taşıdığı şeytanları anlatan bir şey vardı.

"Gördün mü, her şey daha iyi." İfadesi değişti ya da belki de paniğim yüzünden onu doğru okuyamamıştım. Çünkü şimdi yüz ifadesi bana umursayacak kadar para alamayacağını söylüyordu.

Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Ani ruh hali değişikliği karşısında gözlerimi kırpıştırarak sallandım. Kalp atışları dakikalara yayılıyordu ve içten içe, tıpkı Phoenix gibi Dante'nin de insanların ona bakmasından hoşlanmadığını biliyordum.

Yine de orada durdum, kafamı çeviremiyordum, onun şeytanlarına bakıyordum, kendi şeytanlarımı unutmuştum. "Teşekkür ederim."

İki basit kelime. Ama onlarla ilgili bir şey ya da benim meraklı bakışım -Yüz ifadesi kapandı ve o kadar soğudu ki tüylerim diken diken oldu. Bana itiraf etmek istediğimden daha çok babasını hatırlatıyordu.

Amon, Angelo Leone'ye hiç benzemese de Dante onun kopyasıydı. Acaba onun zalimliği de babasınınkini yansıtır mıydı? Çünkü Angelo Leone'nin kendi ailesine yaptığı işkencelerle ünlü olduğunu duymuştum.

AMON

S *O ölüırken bana verdi.*

Reina annesinin ölümünü mü izledi? Öyle gibi geldi. Ve Grace Romero neden kızına kendisine ait olan bir kolyeyi versin ki? kocasının eski aşkı mı? Ortada boktan bir şeyler olduğu açıktı. Ama önce annemin kolyesini bulacak ve Reina'nın sakinleşmesini sağlayacaktım.

Gözlerindeki panik dolu bakış... İçim içime sığmıyordu. Sanki bu kız söz konusu olduğunda boku yediğime dair ek bir onaya ihtiyacım varmış gibi. Onun gözyaşlarıyla başa çıkamazdım, çektiği diğer acılar bir yana.

Ona kafayı takmışsın.

Dante'nin önceki sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bu kızın benim için ne anlama geldiğini, hiç çaba göstermeden beni nasıl alt üst ettiğini görmüştü.

Bir parıltı gözüme çarptı ve bir kez daha daldım. Son bir saattir bunu yapıyorduk ama kararlıyım. Kolyeyi bulana kadar çapayı çekmeyecektik. Boynundakine takmak için aldığım kanji sembollü kolyeyi henüz ona vermemiştim ve doğum günü benim gözetimimde mahvolursa kahrolurdum.

Deniz tabanına ulaştığım ve parlayan nesneye uzandığım anda arayışın sona erdiğini anladım. Avucumdaki minik çakıl taşlarını ve zarif mücevher parçasını tekmeleyerek yüzeye geri çıktım.

Ciğerlerime oksijen çektim ve temizledim. Klips sağlam görünmüyordu, muhtemelen yaşından kaynaklanıyordu ama ona vereceğim doğum günü hediyesiyle bunu düzeltmeyi planlıyordum.

Yata geri yüzdüm, kardeşim ve Reina hâlâ aynı yerdeydi, Reina'nın uzun bukleleri kardeşimin omzuna çarpıyordu ve göğsümde bir şeyler sıkıştı. Birlikte iyi görünüyorlardı. Onlarla ilgili bir şey uyuyor gibiydi.

Yine de, onu benden alırsa kardeşimi öldüreceğimi içten içe biliyordum. Dante'yi seviyordum ama ona asla vermeyeceğim tek şey buydu. Omertà koltuğu ondaydı. Ondan seve seve vazgeçtim. Yakuza'dan da vazgeçerdim. Ama Reina'dan asla vazgeçmezdim.

Annemin Tomaso Romero hakkındaki sözlerinin peşimi bırakmamasından, bana huzur vermeyi reddetmesinden nefret ediyordum. Reina, Dante'yi gözlerinde kalplerle izlemiyordu. Benim için gülümsediği gibi onun için gülümsemedi. Onun her şeyi sadece ve sadece benimdi.

Ve bu vazgeçemeyeceğim bir taçtı.

Güverteye çıktığımda, Reina çıplak ayakla ve hâlâ o baştan çıkarıcı bikinisiyle bana doğru koştu. Vücudunun yumuşak kıvrımlarına karşı koymak zordu ama hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum. Onun iyiliği için.

Alt dudağı titrerken safir gözleri umutla dolu bir şekilde beni izliyordu.

"Bir şey var mı?"

Avucumu açtım ve dolgun dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş çıktı. Kendini bana doğru attı, sıcak vücudu benimkinden akan su damlacıklarını emdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, omuzları çökerken ağzı göğsüne doğru eğilmişti. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Çok teşekkür ederim."

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu ve Reina'nın panik ve endişesinin kaynağının nerede yattığını anlamaya başlamıştım. Ama bu başka bir günün tartışmasıydı. Doğum günü değil.

"Bir şey değil." Başının üzerinden ağabeyimin gözleriyle karşılaştım, yüzünde kasvetli ve onaylamayan bir ifade vardı. Kızların dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyordu ama ben aynı fikirde değildim. Annemin ihtiyacı olan belgeyi alacaktık ve sonra bizimkilerin kendi işlerini halletmelerine izin verecektik. Bizden geçmişte yaşamamızı bekleyemezlerdi.

"Onunla kaldığın için teşekkürler, *fratello*."

Arkasını dönüp bizi yalnız bırakmadan önce başını salladı. Reina yüzünü benimkine doğru kaldırdı, yanakları ıslaktı ve gözleri parlıyordu.

"Bulduğunuz için çok minnettarım."

"O kolyenin değiştirilebileceğini biliyorsun," dedim usulca, yanaklarını silerek.

Başını iki yana salladı. "Bazı şeylere paha biçilemez. Bu da onlardan biri." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ve sen de öylesin, Amon Leone. Seni seviyorum."

Tanrım, bu kız. Kadın. Her neyse. Kalbini koluna takma şekli benim felaketimdi. Evet, güzeldi. Evet, çekici ve konuşması keyifli biriydi. Ama duvarlarımı ve irademi parçalayan onun kalbiydi.

Burnumun ucunu onunkine değıdirdim. "Ben de seni seviyorum Reina, tarçın kızım."

Gerçek buydu. Onu, anneme yaptıklarından dolayı babasından nefret edebileceğimden daha çok seviyordum. Ona olan sevgim, anneme duyduğum sevgiyle bile yarışıyordu. Bana onuru ve ailenin önemini öğreten oydu. Ama Reina, bilsin ya da bilmesin, bana içimde birikenlerden nasıl kurtulacağımı öğretmişti.

"Sen ve ben," dedim, gözleri benimkileri tutuyordu.

Beni uçurdu, hiç olmadığım kadar hafifletti. Bana geçmişİ, intikamı ve ailelerimiz tarafından üst üste yığılan tüm sorunları unutturdu.

Beni onunla yalnız bıraktı ve tek ihtiyacım olan da buydu.

REINA

H *Beni seviyor.*

Amon Leone beni seviyordu. Öyle dedi ve bu üç küçük kelime göğsümden taşarak kalbime giden her damara sızdı.

Amon'u sevdiğimi hep biliyordum. Gülümsemesini seviyordum. Güzel kalbini sevdim. Beni öpüşünü sevdim. Zekasını. Kırılğanlığını. Romantik yönlerini, her ne kadar bunları taş gibi bir ifadenin ardına saklama eğiliminde olsa da.

Ve en önemlisi, ona güvenmiştim. Kalbimi kırmayacağına güvendim.

Etrafımda toplanan, alay eden ve çılginca gülen kızları izlerken, sözleri kalbimde ve kafamda şarkı söylüyordu. Bu mutluluktu. Aşık olmak buydu ve bu duyguya sonsuza dek tutunacaktım.

Büyükannemin aramasının heyecanıyla başlayan gün, kaybolan kolyemle keskin bir dönüş yaptı.

Ancak her şey yolunda gitti ve öğle vakti yat kıyı şeridinde ilerlemeye başladı.

Kızlar yüzme güvertesinde uzanmış, parlak güneşi içlerine çekiyorlardı. Kız kardeşim bu kadar mutlu olmayalı uzun zaman olmuştu. Onu görmek göğsüme neşe ve rahatlama getirdi.

Şef, "Yemek hazır," diye seslendi ve arkadaşlarım ayağa fırladı.

Onu mutfaktaki işinden edeceklerini bildiğim için gülümsedim. Diğer kızların aksine biz yemekten asla kaçmazdık. Yemek pişirme becerilerimiz oldukça zayıf olmasına rağmen yemek yemeyi severdik.

Arkadaşlarım kısa gömme merdiveni tırmanırken ben ayağa kalktım ve yemek kokusunu takip ettim. Mürettebattan biri onlara kabarık lacivert-beyaz çizgili havlular uzattı.

"İşte buradasın," diye haykırdı İsla.

"Biz de sizin hanky-panky zamanı geçirip geçirmediğinizi merak ediyorduk." Raven sırtarak muzipçe göz kırptı.

Gözlerimi devirmekle yetindim, cevap vermeye tenezzül etmedim. Phoenix'in gözleri benimkilerle buluştu. "*İyi misin?*"

Gülümsedim. "*Evet, iyiden de öte.*"

Öylece bıraktı ama Amon'un kalbimi kırmasından endişelendiğini biliyordum. Yine de kırmayacağını biliyordum. Aksine, kalbimi her gün daha da mutlu etmekten sorumluydu.

"Amon ve Dante nerede?" Athena büyük bir bagete uzanıp daha masaya oturmadan içini jambonla doldururken sordu.

"Halletmeleri gereken bir telefon vardı," dedim onlara. Raven gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi.

Hepimiz arka güvertedeki masanın etrafına oturduk. Birkaç büyük baget, salam, peynir ve yeşil fasulye, haşlanmış yumurta, zeytin ve tatlı yeşil yapraklar üzerinde ton balığı içeren büyük bir Niçoise salatası vardı.

Kızlar şüpheyle baktı. Hiçbirimiz yeşil fasulye sevmezdik.

Şef ondan uzak durduğumuzu fark etmiş olmalı ki büyük kâseyi işaret etti. "Bu sağlıklı."

Hepimizin burnu kırıştı. Athena salama uzanırken, "İlk yanlış olan şey bu," dedi.

"Kızlar sağlıklı beslenmiyor mu?" diye sordu bir başka ekip üyesi, bize bakıp gülümseyerek.

"Bu zor bir pas olurdu," dedi Raven ona. "Sağlıklı beslen ve ne kadar tok olduğunu gör. Bana her gün salam ve jambon ver."

Şef o kadar şaşırmış görünüyordu ki hepimiz kahkahayı patlattık ve o da alaycı bir şekilde sırıttı.

Bize köpüklü San Pellegrino doldurdum.

"Su içtiğinden emin ol," dedim, saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonra konuşmaya ve imzalamaya devam ettim. "Uzun süredir suyun içindesin."

"Oh, oh, oh," dedi Isla, aynı anda Phoenix için de işaret ederek. "İşte anne Reina, bizi şekle sokmaya geliyor."

Raven, "Temizliğe başladığında bela pusuda bekliyor demektir," dedi. "İşin içinde temizlik olmadığı sürece bize bütün gün sınırlarla annelik yapmasına izin verin."

Bunu bir tur kıs kıs gülme izledi.

"Onu rahat bırakın," diye emretti Phoenix, sahte bir öfkeyle gözlerini onlara dikerek. "*Yoksa ablasına hesap vermek zorunda kalırsınız.*"

Daha fazlasına uzanmadan önce salam parçamı çiğnedim. Şef ve ekip bizi yalnız bırakarak ortadan kayboldu. Sonuncusu da gözden kaybolur kaybolmaz sorgulama başladı.

"Ateşli erkek arkadaşınla seks nasıl gidiyor?" Athena aptal gibi sırtarak sordu.

"Sana çılgılık attırıyor mu?" Isla kendini yelpazeledi. "Çünkü anne, bu çocuk çok seksi. Ben daha çok yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum, ama bu... Fena değil, Reina. Fena değil."

Gözlerimi devirmiştım ama yanaklarım yanıyordu ve bunun güneşin sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bakire kışını sordu mu?" Tabii ki bunu sadece Raven sorabilirdi.

"Çok fazla bilgi diye bir şey vardır," diye araya girdi Phoenix. "*Şimdi, Reina, cevaplanması gereken tek bir soru var.*" Sürekli alay etmeleri karşısında omuzlarım çöktü. Kız kardeşim Raven kadar acımasız olabiliyordu, bu yüzden en kötüsüne hazırlandım. "*Güvende misin?*"

Tuttuğum nefesi serbest bıraktım.

"Evet." Buna cevap vermek kolaydı, özellikle de henüz seks yapmadığımızı düşünürsek.

"Güzel, önemli olan da bu," diye cevap verdi ablam. "*Ve eğer kalbini kırarsa...*" Phoenix boğuluyormuş gibi boğazını temizledi.

"Onu öldüreceğiz," diye bitirdi Isla onun yerine, tehdidinden çok memnundu. Anka başını salladı. "*Bu doğru. Onu öldüreceğiz.*"

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedim alaycı bir ifadeyle, aynı zamanda da imzamı attım. "Çünkü asla olmayacak."

İçten içe, hayatın beni yönlendirmeye devam edeceği tek adamın Amon olduğunu biliyordum. O benim kriptonitimdi.

Kızlar Amon konusunda benimle dalga geçmeyi bitirdikten sonra başka konulara geçtiler, sonra da üst güverteye çıktılar. Raven kim bilir nereden bir eskiz defteri çıkardı ve çizmeye başladı. Athena'nın elinde güvenilir deri kaplı defteri vardı ve muhtemelen bir sonraki kitabı için bazı seksi sahneler ya da senaryolar karalıyordu.

Phoenix ve Isla kanepede dinleniyordu. İkisi müziği gerçekten seviyordu, geri kalanımız ise bir sözü yerine getirmek ya da birini mutlu etmek için sanat okuluna gitmiştik. Raven ve Athena'nın durumunda, bu anneleriydi. Sanırım benim durumumda da öyleydi.

Güneş alçalmıştı ve biz suyun içinde hafifçe sallanırken kıyı şeridine vuran ışık kalbimin memnuniyetle çarpmasına neden oldu. Kendimi hayatımın geri kalanında tam olarak bu duyguyu özlerken buldum. Mutluluk.

Kızları rahatlamaları için bırakarak ayrı güverteye doğru yöneldim.

Denizden gelen hafif esinti ılık ve hoştu. Kızların havuzda sıçradıklarını, güldüklerini ve ciyakladıklarını duyabiliyordum. Dante muhtemelen odasındaydı. O ve Phoenix arasında bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama aralarındaki gerginliğin tadını alabiliyordum. Ayırt edemediğim tek şey bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuydu.

En üst güvertede güneşin ufukta süzülüşünü izledim. Burası sanki başka bir dünya gibiydi. Dalgaları yararak ilerleyen yatın ön tarafına baktım. Arada bir, sıçrama yeterince büyük oluyor ve deniz damlacıkları tenime değerek içimi ürpertiordu.

Amon'un merdivenlerden indiğini duydum ve onun yakınlığı içimde bir şeyleri rahatlatı.

"Günün iyi geçiyor mu?"

Omzumun üzerinden bakarak, gözlerimin onun uzun gövdesinde gezinmesine izin verdim. Çocukluğumuzdan beri ilk kez şort giydiğini hatırlıyordum. Beyaz, son model golf şortu ve imzası haline gelmiş siyah tişörtü pazularını tamamen görmemi sağlıyordu.

"Beni mi kesiyorsun?"

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi. "Erkek arkadaşına hayran olabilirim." Elleri beni sardı ve ben de onun sıcaklığına yaslandım. Yüzümü ufka döndüm, göğsünün sırtıma değmesi hoşuma gidiyordu. "Umarım arkadaşlarımda senin teknede kalmasında bir sakınca yoktur."

"Tabii ki. Siz bir paket anlaşmanız, bunu anlıyorum. Ama bizi çok fazla gölgede bırakırlarsa, arkamızdan gelip bizi ayırması için başka bir tekne bulmam gerekebilir."

Hafifçe döndüm ve gözlerimi onunkilere kilitledim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Başını sözsüzce salladı, gözlerindeki bakış bana son derece ciddi olduğunu söylüyordu. "Etkileyici," diye mırıldandım, suç dünyasında gerçekten ne kadar derin olduğunu merak ediyordum.

Bana bunu söyledi. "Pek etkilenmiş benzemiyorsun."

Tekrar yer değiştirdim, dürüst olup olmamayı tartıştım, ama sonra şimdiye kadar ona karşı dürüst olduğumu ve bundan hoşlandığını fark ettim, bu yüzden devam edebilirdim.

"Demek yeraltı dünyasında iş yapmak senin için iyi, ha?" Arkamda gerildiğini hissettim ama geri çekilmedi.

"Kazançlı bir iş ama para kazanmamın tek yolu bu değil." Ben bir şey söylemeyince göğsünü sırtıma dayayarak devam etti. "Birkaç otelim, kulübüm, kumarhanem ve limanım var. Ama evet, yeraltı dünyasından kazandığım sermaye yasal işlerimin başlamasına yardımcı oldu."

Sessiz kaldım, buna göz yumup yummamakta kararsızdım. Babamla ilgili birkaç olay görmüş ve duymuştum. Hiçbiri hoş değildi. Büyükanнемin Malibu'daki evinde Amon'un başına gelenlerin güvenlik kamerası görüntüleri gözümün önüne geldi ve ürperdim.

"Bundan hoşlanmıyorsun." Bu bir soru ya da kızgın bir ifade değildi.

Yüzümü ona döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Bu tehlikeli."

"Diğer birçok meslek de öyle." Gözlerimi devirdim. "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur."

"Biliyorum." Sonra, yeraltı dünyası hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Üniversiteyi nerede okudun?" Belki de yapmamıştır diye düşündüğümde yanaklarım kızardı. "Sen-"

Kıkırdadı. "Cambridge."

Gözlerim büyüdü. "Çık

dışarı." "Eğer-"

Kovulmuş gibi yaptı, sonra onu tekrar kendime çektiğimde zar zor kıpırdandı. "Sakın gitmeye kalkma. Sadece şaşırdım. Çok zeki olmalısın."

Omuz silkti. "Pek sayılmaz."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu sana söyleten ne?"

Başını eğdi ve burnunu benimkine sürttü. "Akıllı olsaydım sana aşık olmazdım." Kalbim çırpındı ve ruhum şarkı söyledi. "Ölüp cennete gitmek" bu anlama geliyor olmalı. "Sen çok iyisin-"

Ağzımı onunkine bastırdım ve ardından gelecek sözcükleri susturdum. Söylediği şey mükemmeldi ve ondan sonra başka bir şeyin gelmesine izin vermeyi reddettim. O da beni öptü, yüzümü kucakladı ve göğsümde bir umut fısıltısı çiçek açtı. O benim olduğu gibi ben de sonsuza kadar onun olacaktım.

Çok hızlı, çok pervasız görünebilirdi ama onu altı yaşımdan beri seviyordum.

Uzun zamandır bekliyordum.

"Mutlu yıllar tarçın kızım," diye mırıldandı dudaklarıma, ikimiz de derin derin nefes alıyorduk. Şaşkınlık içindeydim ve elinde küçük bir kutu tuttuğunu fark etmem bir anımı aldı.

Gözlerimi ona doğru indirirken hâlâ boynunu tutuyordum, parmaklarım ensesindeki bir avuç saç kavrayarak ağzını kendime doğru çekmeye çalışıyordu. O reddetti.

"Önce hediyen."

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. "İstediğim tek hediye sensin. Tüm doğum günlerim için. Şimdi ve sonsuza dek."

Kıkırdaması gırtlaktan geliyordu, kalçalarının benimkine bastırmasıyla noktalanıyordu, ereksiyonu karnıma doğru sertleşiyordu.

"Hediyeni aç Reina," diye mırıldandı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Sonra konuşuruz."

Bıkkın bir nefes beni terk etti. "Ne hakkında konuşacağız? On sekiz yaşıma gelmemi bekledin. Şimdi oldum. Tanrı aşkına Amon, lütfen kızlığımı boz."

Gözlerinde eğlence parladı ve içindeki yıldızlar daha da parladı. Baş döndürücü bir şekilde bunun övgüsünü aldım. "Bu bir ilk olmalı. Bir kızın bir erkekten kızlığını bozmasını istemesi." Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. "Hediyeni aç. Gerisi zamanı gelince gelecek."

Hediyeyi açtım, küçük kutu elimde hafıfledi. "Biliyor musun, bugün bana bu güzel elbiseyi verdin." Üzerimdekini işaret ettim. "Ayakkabılar. Bir kız doğum gününde kaç hediye alır ki?"

"Benim kızım çok alır."

Ah, ona o kadar derinden aşık olmuştum ki, geri dönme şansım yoktu. Poker suratımın en azından biraz düzgün olduğunu umarak kutuyu açtım ve bir kolye bana baktı.

Elim kolyeme gitti - bildiğim tek Japon kanji sembolü. Taktığım tek mücevher. Yıllar içinde bir sürü takı almıştım ama annemin kolyesini çıkarmanın ihanet olacağını düşünerek hiç takmamıştım.

"Diğer kolyene katılabilir," diye mırıldandı usulca. "İkisini tek bir zincire takabiliriz."

Gergin bir şekilde dudağımı çiğnedim. "Emin misin?" Başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. "Bu Japonca 'ai' sembolü ve koşulsuz anlamına geliyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ağlamaya başlayacağımdan endişelenerek birkaç kez gözlerimi kırptım. Duygusal biri bile değildim ama bu adam tüm şefkatimi yüzeye çıkaracak bir yol bulmuştu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ayak parmaklarımdan ucuna kadar yükseldim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Giymeme yardım eder misin?"

Başını salladı, ben de kolyemi çıkarabilmesi için arkamı döndüm, sonra kendi kolyesini anneminkinin yanına yerleştirdi ve her şey yoluna girdi.

REINA

T şapka akşamı, tekne Monako'da bir iskeleye yanaşmıştı ve parti tüm hızıyla devam ediyordu, tam da Temmuz ayının ilk haftası sezonun en yoğun dönemini başlatırken.

Tüm bu insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hepsi beni tanıyor gibiydi. Sürekli yanıma gelip mutlu yıllar diliyorlardı. Hatta bir iki adam Fransız modasına uygun olarak eğilip yanağımı öpmeye çalıştı ama Amon'un ters ters bakan yüz ifadesini görünce kendilerini tutamadılar.

Erkek arkadaşımın ekstra sahiplenici bir çizgisi olduğu ortaya çıktı.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kendine özgü üniformasının içinde sık görünen Amon'la yüzleşmek için hareket ettim. Eli kalçamda duruyordu, keskin narenciye ve elma kokusu etrafımda koruyucu bir baloncuk gibiydi.

Arkadaşlarım ve kız kardeşim dans ettiler, DJ'in Avrupa teknolarından yedek şarkılarımıza geçmesi için başının etini yediler: Carrie Underwood country şarkıları. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, çatlıyordu.

En iyi arkadaşlarımın ne kadar ısrarcı olabileceğini biliyordum.

Isla, Phoenix ve ben yıllar önce Athena ve Raven ile Carrie konserinde tanışmıştık. Kız kardeşim ve ben Isla'yla konser salonunun önünde buluşmak için evden gizlice kaçmıştık ve bir de baktık ki Athena ve Raven da aynı şeyi yapmış, ancak ikisi de konsere katılmak için Nevada'daki yurtlarından kalkıp gelmişlerdi. O zamandan beri çok iyi arkadaşız.

Şarkı değişti ve "Cowboy Casanova"nın ilk ritmi duyulduğunda yüzüme bir sırıtma yayıldı. Bu hiç de uzun sürmedi.

Son misafir de bizden uzaklaşınca Amon'la yüzleşmek için döndüm. Gözleri beni takip etti, bacaklarımdan başladı ve sonra yukarı doğru hareket etti.

bakışlar kilitlendi.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Elbiseyi sen seçtin," dedim yanaklarım kızarak. Kibirli olabilirdim ama iltifatları hoşuma gidiyordu. Gözlerindeki duygu dolu bakışla eşleşiyorlardı ve içimi yumuşatıyorlardı. Evet, bakışlarındaki şehveti görebiliyordum ama çok daha fazlası vardı.

Bana bakışı hoşuma gitmişti. Midemi bulandırıyor ve kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

"Benimle dans edecek misin?" Kirpiklerimi kırıştırarak sordum. Gülünç görünsem de umurumda değildi. Onunla şakalaşmak hoşuma gidiyordu. Arkamı döndüm ve onu yanıma çektim.

"Dans etmiyor," dedi Dante, bir anda ortaya çıkarak. Sözleri beni olduğum yerde durdurdu ve gözlerim tereddütle Amon'a kaydı. Bu yatta ondan başka dans etmek istediğim kimse yoktu.

Yüzen, yanan fenerlerin altında yaptığımız yavaş dans aklıma geldi. Bu dans etmektir. Değil mi?

Amon'un bakışları benimkileri buldu. "Bana sor."

Sesinin derin tınısı içimi ısıtıyordu. Yumuşak esinti ve country müzik beni rahatlatıyor ve aşık bir kadın gibi gülümsetiyordu. Göğsümün içi, etrafta yüzen tüm duygulardan dolayı patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Benimle dans et lütfen," diye mırıldandım usulca, kardeşini ve etrafımızdaki herkesi unutarak. Benim için neden bir parti düzenlediğini bilmiyordum. Tek ihtiyacım olan o ve arkadaşlarımdı. Bu yeterliydi.

Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine bağladı.

Dans pistine çıktıktan sonra ellerimi boynuna doladım ve country şarkının hızlı ritmine rağmen vücutlarımız yavaşça hareket etti.

"Gerçekten dans etmiyor musun?" Ben sordum.

"Ben dans edemem." Bu itirafı beni şaşırttı. Aklına koyduğu takdirde yapamayacağı hiçbir şey olmadığına inanıyordum.

"Şimdi dans ediyorsun," diye işaret ettim. "Ve o gün fenerlerle." Vücudum onunkine göre şekillendi, beş inçlik topuklu ayakkabılarım sayesinde yüzüm ona daha yakındı. Ellerini tuttum ve kalçalarımda durana kadar vücudumda gezdirdim. "Ayrıca, sana birkaç hareket gösterebilirim."

"Seninle dans etmeyi seviyorum," diye mırıldandı, dudakları kulak mememe değiyordu. "Sen iyi bir öğretmensin."

Sıcaklık damarlarıma yayıldı, her köşemi doldurdu. Bu anda başka hiç kimsenin önemi yoktu ve burada yabancıların arasında olmamayı diledim. Keşke bir odada olsaydık da ellerini tenimde hissedebilseydim.

"Sen de öyle. Bu şarkının ne olduğunu biliyor musun?"

Nefesi hassas kulak mememi okşarken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Bir country şarkısı." Sırıttım ve başka bir şey söyleyemeden ekledi, "Bana yapılacaklar listenden daha fazla madde vermen gerekecek."

Şarkı Miranda Lambert'in "Tin Man" şarkısına geçti ve tempo yavaşladı. Sözler birinin kalbini kırmak için yeterliydi.

"Senin de bir yapılacaklar listen var, değil mi?" İfadesini incelemek için başımı kaldırarak sordum.

"Bir tane yapmak hiç aklıma gelmemiştir."

Sırıttım. "Kızlardan biri kucak dansı isteğini dile getirene kadar ben de bilmiyordum."

Dinlerken gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Bu ilginç bir şey." Başparmağıyla kızarmış yanağını okşadı. "Ölmeden önce yapılacaklar listende kucak dansı olmasa iyi olur. Tabii benimle olmadıkça. Benim için."

Çok güzel bir geceydi. Yıldızlar üzerimizde elmas gibi parılıyordu ama kollarımdaki bu adamın verdiği hissin yanında hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

"Tabii ki. Kıçımı sallama şeklindeki utanç sadece senin gözlerin içindir. Yıllar önce Phoenix'le gizlice kaçtığımızda kıçımın parmaklıklardan sarktığını görmüş olman da yardımcı oluyor."

Amon'un kahkahası rüzgârın üzerinde dolaşıyordu. Yat insanlarla doluydu ama sanki dünyada sadece biz varmışız gibiydi.

"Görölmeye değer bir manzaraydı," diye mırıldandı usulca. Yanaklarım kızardı. "Pek iyi bir ilk izlenim değil."

Yüzümü kavradı ve buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. "Katılmıyorum." Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "O gün nereye kaçtın?"

"Bir konser," diye itiraf ettim. "Bir country konseri."

Adımlarımız senkronize oldu ve Amon sanki son yüz yıldır birlikte dans ediyormuşuz gibi beni etrafında döndürdü. Beklediğim gibi o önden gitti, benim adımlarım da onu takip etti ve bedenim onun yakınlığından karıncalandı.

"Belki de bu benim yapılacaklar listemde olmalı," diye dalga geçti. "Bir country konseri."

"Bu başlangıç için harika bir ilk madde," diye kabul ettim.

"Bizim için bir şarkı seçme özgürlüğüne sahip oldum." Ne olduğunu görmek için heyecanla sııttım. Bizi düşünmesine ve içten içe çok romantik olmasına bayılmışım. DJ'e baktı ve hafifçe başını salladı, ardından şarkılar başladı.

Dişlerimde tarçın var.

"Lana Del Rey," diye mırıldandım.

Ağzı alnımın üzerinde gezindi. "Tarçın Kız. Bu senin için olmalı. Bizim için."

Konuklar dans etmek, sarhoş olmak, mırıldanmak ve bize meraklı bakışlar fırlatmakla meşguldü ama bunların hiçbirisi önemli değildi.

Bakışlarına karşılık vererek ona muzip bir gülümseme gönderdim. "Biliyor musun, kendin için çıtayı yükseltmeye devam ediyorsun. Bu hızla gidersen on yıl sonra ne yapacaksın? Romantik bir şehirde dolaşabilelim diye bir kasabayı mı kapatacaksın?"

Gülümsedi, kara gözleri yüzümde geziniyordu. Sanki beni yutmak istiyormuş gibi aç gözlerle beni izliyordu. "Bu kötü bir fikir değil."

Avucumu yanağına bastırdım. "Benim de senin ayaklarını yerden kesecek romantik fikirler bulmam gerekecek."

"Bunun için çok geç," diye mırıldandığını duyar gibi oldum ama şarkı bitti ve bedenimi onunkinden ayırdım.

"Ölmeden önce yapılacaklar listendekilerden bazılarını bana vermelisin," dedim sertçe ama gülümsemem bunu mahvetti. "Sen benim tüm dileklerimi gerçekleştiriyorsun. Ben de seninkileri gerçekleştirmek istiyorum."

Eli boğazımın yan tarafını kavradı, parmakları enseme kavradı ve başparmağı düzensiz nabzıma süründü. "Zaten yaptın, tarçın kız." Dudaklarını yaklaştırıp benimkilere değdirdi. "Beni izleme şeklini seviyorum."

"Aynen öyle," diye nefes aldım.

Tam beni odamıza götürmesini isteyecek ve beklemekten sıkıldığımı söyleyecektim ki kaptan arkamdan geldi. "Efendim, bir telefonunuz var."

Amon'un yüz ifadesi kızgınlıkla titreşti. "Bu bir doğum günü partisi."

Papà'nın akşam yemeklerini ve diğer birçok olayı bölen telefonları nasıl rastgele aldığını bildiğimden, omzumu nazikçe ona doğru ittim. "Bu onun suçu değil," dedim usulca. "Sen git bununla ilgilen, ben de kızları kontrol edeyim."

"Beni endişelendiren de bu," dedi çenesini güvertenin diğer tarafına doğru sallayarak. "Alkolün modası geçiyormuş gibi içiyorlar."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Merak etme. İçki içmeyeceğim. Bu günün ve gecenin her anını hatırlamak niyetindeyim."

Gözleri ateşle parlıyordu. Gece bana olması gerekenden daha fazla güven veriyordu. Ya da belki sadece bu adam ve vücudumun ona verdiği tepkiydi.

Tek bildiğim artık beklemeyeceğimdi.

"Git işlerini hallet," diye teşvik ettim. "Sonra bana geri dön."

Başını eğdi ve dudaklarını burnuma bastırdı. "Uzun sürmeyecek."

Başımı salladım ve kalabalığın arasından geçip güvertenin altında kaybolmasını izledim.

"Tanrım, sen ve Amon'un birbirinize bakma şekliniz bende..." Raven dramatik bir iç çekiş ve gözlerini devirmeyle birlikte kusma sesini taklit etti.

Athena ve Isla gülerken ben kırılgan bir soluğu taklit ettim. Kız kardeşim çatık kaşları ve endişeli ifadesiyle beni inceledi.

"Hadi ama Phoenix. Bana öyle bakmayı kes."

"*Küçük kız kardeşim için endişelenmem gerekiyor,*" diye akıl yürüttü.

"Senden yirmi ay daha genç." Isla içkisinden bir yudum aldı. "Bebek sayılmaz."

Athena bana göz kırparak, "Ve çoğu zaman hepimizin toplamından daha sorumlu davranıyor," diye ekledi.

Şakacı azarlamaları karşısında kahkahalarımı yuttum.

Konuklar hâlâ oyalanıyor, içiyor ve dans ediyordu. Dante ve Amon'un bu partiyi bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirmeleri inanılmazdı. Bunu takdir ettim ama gerekli değildi. Kız arkadaşlarım çok eğleniyor gibi görünse de.

Arkadaşlarımın ve kız kardeşimin sallanmaya ve dans etmeye başlamasını izledim. Yüksek sesle gülüyor, sohbet ediyor ve bize doğru atılan bakışları görmezden gelerek dudak senkronizasyonu yapıyorlardı. Biz hep böyleydik. Grubumuz kendi küçük baloncuğumuzun içindeydi.

Gülümseyerek bara doğru ilerledim. "Bir San Pellegrino alabilir miyim, lütfen?"

"Hemen geliyorum."

Bir şişe açıp bir bardak maden suyu doldurduktan sonra barın diğer tarafına kaydırmasını izledim. Bir yudumda içtim.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Kavrulmuştum."

"Bir tane daha?" diye
teklif etti. "Lütfen."

"Yanında başka bir şey getireyim mi?" Başımı çevirip bir çift açık kahverengi gözle karşılaşmadan önce yabancı sesle gerildim. Yanlış ton. "Ya da belki sana bir içki ısmarlayabilirim?"

"Açık bar var." *Erkek arkadaşımın ödediğini* söylemedim. "Ben böyle iyiyim."

"Olamazsın," dedi kuru bir sesle. "Çünkü beni özlüyorsun."

Tatlı dilli biri, diye düşündüm alaycı *bir* şekilde. Bu sevimsiz yorum karşısında gözlerimi devirmek zorunda kaldım.

"Seni temin ederim," diye karşılık verdim soğuk bir sesle. "Seni özlemiyorum. Erkek arkadaşım her an dönebilir."

Dudaklarına eğlence dokunmuştu. "Burada bir erkek arkadaş göremiyorum," dedi. "Sadece sen, burada yalnızsın." Eli benimkini kavradı. "Hadi dans edelim."

Sertleştim. "Hayır, teşekkür ederim."

Adamın tutuşu sıkılaştı ve ancak o zaman göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Görünüşe bakılırsa sarhoş ve kafası iyiydi. Diğer eli kalçama dolandı ve ben onun cüretkârlığı karşısında irkildim.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Sırıttı ve kelimeleri geveledi. "Hep bir Amerikalıyla yatmak istemişimdir."

Eli sırtımdan aşağı kaydı ve onu ittiğimde tam kıcıma ulaşmak üzereydi.

"Sana söyledim, bir erkek arkadaşım var ve seninle ilgilenmiyorum." Hınzırca gülümsedi. "Merak etme, ona söylemem."

Sıcak, tanıdık bir el omzuma indi.

"Erkek arkadaşı burada." Amon'un karanlık ve çalkantılı, sıkı sıkıya dizginlenmiş bir öfkeyle dolu sesi arkamdan geldi ve alev alev yanacağını sandım. Arkamı dönmeden önce gülümsedim. "Şimdi ellerini onun üzerinden çek yoksa ikisini de kırarım."

Ne yazık ki adam ya çok sarhoştur ya da Amon'dan yayılan öfkeyi anlayamayacak kadar uçmuştu. Bunun yerine aptal, "Onunla işim bittikten sonra sende kalabilir." dedi.

Aptal herif bir an aptalca sıırıttı, sonra da yere yığıldı.

Nefes nefese onun üzerinde dururken Amon'un ölümcül bakışları omurgamdan aşağı buz döktü.

Adam birkaç vuruştan sonra kendine geldiğinde Amon, "Kız arkadaşına bir daha dokunursan seni parçalara ayırırım," dedi. Gözleri, tüm bu karşılaşmayı her gün oluyormuş gibi izleyen kalabalığın üzerinde gezindi. Dante gözlerinde korkutucu bir parıltıyla sinsice ilerliyordu. Bir an donup kaldım, belki de -ya da büyük olasılıkla- Dante Leone'nin deli olduğuna inandım.

"Eğleniyor muyuz?" Dante sordu, gözleri önce benim üzerimde, sonra da güvertede yayılmış adamın üzerinde gezinirken zalimce gülümsedi.

"Çok eğleneceksin. O tamamen senin." Amon kardeşine sert bir bakış attı ve korkarım ki söylenmemiş sözleri çok iyi anladım. O zaman neden bir şey söylemedim?

Amon'un elini kendi elime aldım ve o da etrafında döndü. Kokusu çok güçlüydü, her şeyi tüketiyordu. Ona baktım, kendimi kaybediyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Gözleri benimkilerle birleşti. "Seni incitti mi?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece beni kızdırdı, hepsi bu."

Dikkatini ayağa kalkmaya çalışan ve bunu başaramayan sarhoşa çevirdi. Dante onu gömleğinden yakalamış, bir patates çuvalı gibi sürükleyerek götürüyordu.

Amon'un yüzündeki ifade acımasız bir dayak vaat ediyordu ve sanki onu takip etmeye niyetliymiş gibi öne doğru eğildi. Bu gecenin bir kavgaya dönüşmesini istemiyordum.

"Bırak onu kardeşin halletsin," dediğimi duydum ve o anda belki de içimde biraz karanlık olduğunu fark ettim.

Amon'u çekiştirerek uzaklaştırırken gözlerim etrafta bizi izleyen herkesi ve sarhoş aptalı arkasından sürükleyerek rahatça yürüyüp giden Dante'yi aradı. Her nasılsa adamın bana yaklaştığına pişman olacağını biliyordum.

"Gidelim," diye fısıldadım.

Amon tepki vermeyince kolunu sıkıca kavradım ve onu giderek daha fazla gözü üzerimize çekiyormuş gibi görünen noktadan uzaklaştırdım.

"Amon." Gözleri benimkilerle buluştu ve ben de gözlerini kısıtım. "Kardeşinin peşinden gitmeyi aklından bile geçirme."

Çünkü saatlerce dönmeyeceğini biliyordum.

4c

AMON

T Kuzenimden gelen telefon daha kötü bir zamanda gelemezdi. Salak herif, et ticareti için benim ürün taşıma rotalarımın birini kullanmayı talep edebileceğini düşünmüş. Lanet bir moron. İnsanları bitiriyordum. insan ticareti yapıyordu ve o şerefsiz de bunun reklamını yapıyordu.

O telefon görüşmesinden dönerken fazladan tedirgin olmuş olabilirim ama döndüğümde beklediğim son şey Reina'yı taciz eden sarhoş bir herif görmektir.

Bu yüzden aşırı tepki gösterdim. Dante ona insan terbiyesi hakkında birkaç ders verecek, psikopatlığını biraz daha ortaya çıkaracak ve bu aptal da kadınlar söz konusu olduğunda biraz terbiye öğrenecekti.

Kazan-kazan.

Reina dün gece beni neredeyse kolumdan tutup güverteye sürükledikten sonra uyuduğu süit kapısını kilitletti. Gülümsemeye devam ettiği sürece ne isterse yapmasına izin verirdim.

Gerçi şu anda gülümsemiyordu.

Kendini bana atmasını bekledim. Ama atmadı. Bunun yerine yatağın kenarına oturdu ve sessizliğin havayı doldurmasına izin verdi. Tüm düşüncelerini okuyabilmeyi diledim ama Reina'nın sadece istediği zaman açık bir kitap olduğunu öğrendim.

Mavi gözleri beni izliyordu ve onu üzme düşüncesi içimi garip bir huzursuzluk duygusuyla doldurdu. Yüz ifadesi endişeyle titrediğinde, benden korktuğundan endişelenmeye başladım. "Seni asla incitmem ya da sana vurmam."

Ayağa fırladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Biliyorum. O pisliği çoktan unuttum."

İçimi bir rahatlama kapladı. "O zaman seni endişelendiren şeyi söyle bana."

Alt dudağını ısırđı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Sonunda gidiyor muyuz-?"

Bileğini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Bekaretini kaybetme konusunda bu kadar kararlı bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Yukarı baktı, gözleri arzudan kadife gibi parlıyordu ve dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

"Erkek arkadaşım bu kadar seksi olunca elimde değil." İçimde alev alev yanan bir sıcaklık topu doğrudan sikime doğru fırladı. "Beni istemiyor musun?"

"İstiyorum ama aceleye getirmek istemiyorum."

Gergin görünmüyordu ama canının yanmasından endişe ediyordum. İlk seferi zevkli olmaktan çok acı verici olacaktı ve bu düşünce bana pek iyi gelmedi.

Elini göğsüme koyarak, "Bana sarıldığında hayattayım," dedi. Öfkeli bir nefes verdi. "Acele etmiyorum, Amon. Ben burada ölüyorum. Lütfen beni daha fazla bekletme. On sekiz yaşına kadar beklemek istedin. Şimdi, lütfen beni mahvet. Çılgılık attır bana. Tüm o çılgınca şeyler."

Yüzümü ele geçirmekle tehdit eden sırtışıla savaşıarak başımı hafifçe salladım. Bir gün Athena'nın romanlarından birine göz atmayı unutmamalıydım.

Onu kollarıma aldım ve yatağa doğru yürüdüm. "İlk seferin acıtacağını biliyorsun, değil mi?"

Yanakları kıpkırmızı oldu ama gözlerini devirdi. "Lütfen seks eğitimi konuşması yapmayın."

Dudaklarımın köşesi yukarı doğru çekildi. "Muhtemelen yapmalıyız."

O hala kollarımdayken yatağın kenarına oturdu, pembe topuklu ayakkabılarını tekmeledi, sonra kucağıma geçerek bana sarıldı. Yüzü bana dönüktü, kolları omuzlarımda duruyordu. Elbisesi yukarı doğru sıyrılarak pürüzsüz kalçalarını görmemi sağladı ve amcığı sert uzunluğuma değdiğinde inlemelerimi tutamadım.

"Tamam, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu kalçalarını öne doğru yuvarlayarak. Bana bakire olduğunu söylememiş olsaydı, bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını çok iyi bildiğine yemin edebilirdim. "Prezervatifin nasıl takılacağını biliyorum. İlk seferde acıyabileceğini ve kan olabileceğini biliyorum." Burnu kırıştı. "Ve ben temizim."

"Ben de temizim." Tarçının tadına bakarak dudaklarına yapıştım. Tadı mükemmeldi ve ona ilk sahip olanın ben olacağımı bilmek beni ona tamamen sahip olmak için umutsuz bir ihtiyaçla doldurdu. Tamamen.

Dudakları dudaklarıma yerleşti ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi kavrarken göğüsleri bana doğru itildi.

Hafifçe geri çekildim, nefes nefese kaldığında dudaklarının şişmiş olduğunu gördüm.

"Bunu yaparsak benim olursun," diye homurdandım. "Sonsuza kadar." Hevesle başını salladı. Çok hevesle. "Senin için başka bir erkek olmayacağını anlıyor musun?" Başını salladı. "Sonsuza dek," diye vurguladım.

"Sadece sen, Amon. şimdi, lütfen sadece öp beni. Ölmeden önce dokun bana."

Dürüstlüğü karşısında kıkırdadım. Bana karşı bir maskenin arkasına saklanmamasını seviyordum. Bana her şeyini veriyor ama karşılığında da bunu talep ediyordu. Ağzını tekrar aldım, alt dudağını hafifçe ısırdım. Onu öptüm, hoş karşıladığını hissettim. Dillerimiz eski bir ritimle dans etti ve o en küçük iniltiyi çıkardı. Duyarlılığından zevk alarak yuttum. Sarhoş ediciydi.

Elbisesinin eteklerine uzanarak öpüşmemizi kestim ve başının üzerinden çektim. Üzerinde sadece pembe dantelli bir tanga ve dantelli bir sütyen kalmıştı, bu da sikimin acı verici bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu, daha fazlası için istekliydi.

"ok güzelsin."

Sesimin sertliği Reina'nın başını kaldırıp yüzüme bakmasına neden oldu. Solgun teni benimkinin yanında daha da solgun görünüyordu. Zıt kutuplar gibiydik ama bir şekilde hayat bizi bir araya getirmeye devam ediyordu. Birbirimize çekilen mıknatıslar gibi.

Narin parmakları gömleğimin düğmelerine uzandı ve onları çözmeye başladı.

"Sen daha güzelsin," diye mırıldandı, öne doğru eğildi ve boynuma küçük öpücükler kondurdu. Tarçın kokusu burnuma doldu. Teninin her santimini tatmak için sabırsızlanıyordum. Küçük avuç içleri göğsümde, karın kaslarımda ve kemerimde gezindi. "Ve çok güçlü."

"Uzan."

O kadar hevesle itaat etti ki dudaklarım titredi. Yatağa uzandı ve ben ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu indirirken uzun kirpiklerinin altından beni izledi.

Gözlerinin utanmadan vücudumun üzerinde gezinmesi sikimin boxerımın içinde seğırmesine neden oldu. Hareketi fark edince bakışları onlara kaydı.

Göğsü inip kalkıyor, dili alt dudağının üzerinde geziniyordu. "Onları açık mı bırakacaksın?"

"şimdilik."

Gözlerini indirip sütyenini ve külotunu inceledi. "Bunları çıkarayım mı?"

Arkasına uzandı ama ben yatağın üzerine diz çöküp elini durdurdum. "Hayır, bunu yapmak istiyorum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman yapsan iyi olur, Amon Leone. Yoksa yemin ederim, sen orada oturup izlerken ben kendimi tatmin etmeye başlayacağım."

Hay sikeyim! Bu kelimelerin zihnime ittiği görüntü beni patlatmakla tehdit ediyordu.

"*Bu da* nereden çıktı?" Ben sorguladım.

İnce omuzlarını silkti. "Athena'nın müstehcenliği, unuttun mu?" Ona kuşkulu bir bakış attım ve o da sırıttı. "Seksi aşk hikâyeleri çok fazla fikir veriyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Reina kirpiklerini kırıştırdı. "Ve siz bir şey söylemeden önce, artık reşit olmadığımı hatırlatmak isterim."

"Tanrıya şükür," diye homurdandım.

Bir kıkırdama sesi çıkardı ve bu ses içimi sıcaklıkla doldurdu. Onun gülüşünü ve kahkahasını görmeyi seviyordum. Onun kaygısız ve açık halini seviyordum.

"Sadece şakalaşmamız konusunda ısrar edeceğinden endişelenmeye başlamıştım," diye mırıldandı, yanakları hâlâ kızarmıştı. "Çok sabırlısın."

"Başka bir şey değilim," diye mırıldandım. "Sadece senin için doğru olanı yapmak istiyorum."

Parmakları omzumda geziniyordu, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibiydi. Bu duyguyu anlıyordum. Ben de böyle hissediyordum; onun benim alanımda, benim dünyamda olmasını, her zaman benim oksijenimi solumasını istiyordum.

"Sen benim için harikasın," diye mırıldandı. "Ben de senin için doğru olanı yapmak istiyorum."

Kahretsin, bu kadar basit kelimeler ve benden bir parça daha çaldı bu kadar zahmetsizce.

Başımı eğdim ve sütyeninin dantelinin arasından göğüs ucunu ağzıma aldım. Parmaklarıyla saçlarımı kavrayarak yataktan kalktı. Onun inlemeleriyle yaşayabilirdim. Sütyeninin klipslerini açtım ve sessizce yere düşmesine izin verdim. Gözlerimin onun çarpıcı vücudunda, kalçalarını hevesle kaldırıp külotunu çıkarmamı işaret edene kadar külotuna kadar gezinmesine izin verdim.

Onu bana sarıldığı yerden kaldırdım ve yavaşça yatağa yatırdım. Parmaklarımı kumaşın üzerine geçirerek, pembe boyalı ayak parmaklarına ulaşana kadar ince bacaklarından aşağı çektim. Çok geçmeden külot

sütyenini yere bıraktım. Sonunda yüzümü amına doğru indirdim ve onu öptüm.

Nefesi boşluğu doldurdu ve gözlerimi kaldırıp onun geniş bakışlarıyla buluştum. Dudaklarını aralayarak ve gözlerindeki masumiyetle beni izledi ama gözlerini kapatmadı. Sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor gibiydi. "Bu iyi mi?"

"Evet."

Haklıydım.

Kokusu ve tadı tarçın gibiydi. Kesinlikle karşı konulmazdı. Bacaklarını ayırdım ve omuzlarımın üzerinden geçirdim. Uyarılmışlığının kokusu sarhoş ediciydi ve kıvrımlarını yaladığımda Reina'nın elleri tekrar saçlarıma gitti. Dilimin ucuyla klitorisinin etrafında dönerken parmakları titriyordu.

Avuçlarımı sıkı kıcının altına sıkıştırdım ve amını tekrar öptüm, yüzünü izlerken daha fazla baskı uyguladım, zevkinin işaretlerini içtim. Sıkı açıklığını öpmeye devam ettim, dudaklarım yumuşak kıvrımlarını fırçalıyordu. Sanki yiyeceğim son yemekmiş gibi sularını yalayıp yuttum.

İnledi, parmakları seğiriyordu ve ben hareketi tekrarladım.

"Ahhh," diye nefes nefese kaldı. Onun tadını çok seviyordum. Am dudaklarını hafifçe emerken daha da ıslandı ve altımda kıvranmaya başladı.

Nelerden hoşlandığını keşfetmek için zaman ayırdım, vücudu o kadar duyarlıydı ki sikim seğirdi, onun gerginliği için istekliydi. Klitorisini emerken gözlerim onu yakıyordu. Parmaklarını saçlarıma geçirdi, ağzıma süründü ve baştan çıkarıcı bir şekilde inledi.

"Lütfen," diye nefes aldı.

Dudaklarımın bir sonraki çekişiyle, bir parmağımı içine kaydırıp ve bir yandan klitorisini emerken bir yandan da içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladım. Çözülmesi uzun sürmedi, gözleri zevkten puslanmıştı.

En güzel manzaraydı.

Kendini ağzıma dayadı, zevkini çıkarıyordu ve ben de ona izin verdim. Kalçaları utanmadan bana karşı hareket ediyor, ona verdiğim her şeyi alıyordu.

"Sikeyim evet, aynen böyle," diye hırladım amına karşı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi sularını yalayıp yutuyordum. Başımı kaldırdım ve parmağımı içine ve dışına pompalamaya devam ederken vücudunun zevkle titremesini izledim.

Bir tane daha soktum, daracık amına sokup çıkardım. Aletim acı verecek kadar sertleşmişti, duvarların etrafımda kenetlendiğini hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Sarı bukleleri başının etrafına yayılmış, bacakları açılmıştı - şeytanın yolunu bulması için hazır ve istekli düşmüş bir meleğe benziyordu

onunla birlikte. Boxerlarımın kurtulup vücudunda yukarı doğru hareket ettim, bacaklarını ayırdım ve sikimi sıcak girişine doğru hizladım.

Onun sıcak amcığının sikime karşı hissi yeryüzündeki cennet gibiydi.

Parmağım meme ucunun etrafına dolanıp çekiştirdiğinde, sırtını kamburlaştırdı ve ucumun açıklığının üzerinde kaymasına izin verdim. Nefes nefese kaldı; ben inledim.

Bakışlarını tutarken gözlerinde güven parlıyordu ve boynundaki yumuşak tenden ağzına doğru öpüşürken inlemelerinden zevk alıyordum.

"Tadın tarçın gibi," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "En sevdiğim tat."

Mavi gözleri beni derinliklerine çekti, kalçaları bana doğru eğildi ve amı sikime doğru bastırdı.

Kalçalarım kendi istekleriyle öne doğru kaydı ve zahmetsizce içine girdim. Tırnakları derime batıyordu, yüzünde zevk ve acı karışımı bir ifade vardı.

Sustum. "Seni incittim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece... dolu hissediyorum." "Durmamı ister misin?" Dişlerimi sıktım.

İç duvarlarını kavrayışım, içinde bir santim bile olmamama rağmen, kör edici bir zevk dalgası getirdi. Bunun benim için nasıl bir his olduğunu biliyordum ama yine de onu incitmenin suçluluğuyla boğuşuyordum.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı, teni kızarmıştı. "Belki de sonuna kadar itmelisin."

Bu teklif karşısında sikim seğirdi ama bunu yapmaktansa onu kesmeyi tercih ederdim. "Hayır, yavaş yavaş gireceğiz." Gözleri vücutlarımızın aynı hizaya geldiği yere kaydı, içindeki sert uzunluğumu izliyordu. Kahretsin, bu hızla gidersem, onu kabzasına kadar doldurmadan önce dökülebilirdim. "Sadece gözlerini benden ayırma."

Söyleneni yaptı, gözleri arzu ve büyük bir aşkla parlıyordu. Uyluklarını kavrayıp onu benim için daha geniş bir şekilde ayırmadan önce parmaklarımı onun yanında gezdirdim.

Sikimi daha derine soktum ve o da gerildi. "Amon, lütfen."

Durmam için mi yoksa itmeme için mi yalvardığını bilmiyordum ama elimi aramızda gezdirdim ve acıyı hafifletmek umuduyla klitorisini ovdum. Dudakları aralandı, güzel yüzünde zevk titreşimleri belirdi. İnledi, kalçalarını yukarı doğru iterek sikimin daha derine kaymasını sağladı.

Sonra sonuna kadar soktum ve kızlık zarını yırttım. Reina altımda kamburlaştı, gözlerinde acı parladı ve ben sustum.

"Siktir, bebeğim. Özür dilerim." Vücudunu okşadım, boynuna sokuldum, dudaklarını öptüm. Parmaklarımı yanlarından aşağıya, kalçasına, oradan da

Göğüsleri. Bana doğru bastırđı, boğazıma doğru sertçe nefes alıyordu, vücudu titriyordu. "Artık bitti."

Başını iki yana salladı. "Öyle olmadığını yeterince biliyorum."

"Olabilir," diye teklif ettim. Kelimelerin beni terk ettiğine bile inanamıyordum ama ciddiye dim. Onu incitmektense aletimi kesmeyi tercih ederdim.

Çeneme bir öpücük kondurarak, "Alışmam için bana bir saniye ver," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı. Kahretsin, isterse ona sonsuzluğu verebilirdim. Parmakları omuzlarıma geldi, kürek kemiklerimi okşadı. Dudaklarını buldum ve onu öptüm, vücudum ona doğru bastırđı. Duvarları sikimin etrafına sıkıca sarıldı ve eğildiğinde ikimiz de aynı anda inledik.

Nefes alış veriş i düzensizdi. İçine girme ihtiyacıyla nefes nefese kalmış tım. Dudakları şişmişti ve gözleri mas mavi gökyüzünün altındaki okyanus gibi parlıyordu.

"Sen...?"

İçine daha derine kaydım. Gerildi ve bu kısmın en çok acıtacağını biliyordum.

Kalçalarımı yavaşça ve nazikçe hareket ettirdim, sikim kaya gibi sertti. Reina sırtımı okşayarak beni teşvik etti. Küçük ve sık itişlerle hızımı artırırken yüz ifadesini izledim. Alt dudağını ısırdı, rahatsızlığı hâlâ devam ediyordu ama tereddütlü bir zevk titreşimi de vardı.

Daracık amına girip çıktıkça aldığım zevk daha da artıyordu. Kaslarım titriyor, daha hızlı ve daha sert girmemi istiyordu ama aldırmadım. Her şeyden önce Reina'nın zevk almasını istiyordum.

Açıyı değiştirdim ve daha derine ittim. Gözleri büyüyerek inledi. "İyi misin?"

"Evet," diye inledi. "Bu çok iyi hissettirdi."

Şakağını öperek ileri doğru ittim ve sonuna kadar girdim. Aynı şekilde tekrar soktum ve Reina'nın dudakları aralandı, gözleri şehvetle buğulandı. Bakire olabilirdi ama burada baştan çıkarıcı olan oydu. Ayrılmış dudaklarını öptüm, içine girip çıktım, taşaklarımdaki titreşen ihtiyaç gözlerinde görebildiğim arzuyla yanıyordu.

Bir yandan kıpırdamadan durmaya çalışırken bir yandan da duvarlarının her an sikimi sağacağından emin bir şekilde titreyerek nefes aldım. Kahretsin, çok sıkıydı. "Reina? Nasılsın?"

Bana baktı. "Tamam," dedi titreyerek. "Bu... iyi hissettiriyor."

Yanağını okşadım ve hareket etmeye başladım, giderek daha çılgınca büyüyen geçici itişler. Hareketlerim daha derine iniyor ve tırnakları derimde izler bırakarak beni kazıyordu. İnemeleri yükseliyor, beni cesaretlendiriyor, taşaklarımın etrafında kenetleniyordu. Amcığı cennet gibiydi ve asla ayrılmak istemiyordum.

Gerildi, ben de itişlerimi yavaşlattım. "Durma Amon," diye nefes nefese kaldı ve bana bu konuda ne düşündüğünü tam olarak söyledi. "Lütfen."

Kendimi kaybettim. Artık durmak yoktu. İtişlerim hızlandı ve zevk taşaklarıma yayıldı. Devrilme noktama ulaşmam uzun sürmedi. Vücudum sıkılaştı, hareketlerim sarsıldı ve toplarım genişledi ve spermimi ona fırlattım.

Onun üzerinde titrerken, avuçlarının sırtımı okşadığını ve sıcak nefesinin boynumu havalandırıldığını hissederken sikim seğirdi ve seğirdi. Alnımı omzuna bastırdım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Kızarmış yüzünü inceledim.

"Ne için?" Ona ikinci bir orgazm yaşattığım için olamazdı, çünkü kesinlikle orgazm olmamıştım.

"Sabırlı ve nazik olduğun için."

Boğazını usulca öptüm, sikim hâlâ onun esnek vücudunun içinde zonkluyordu. Nabzının derisinin altında attığını hissedebiliyordum, kokularımız birbirine karışıyordu.

Dikkatlice içinden çıktım ve onu kendime doğru çektim, kollarımı ona doladım. Başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Bu... senin için iyi miydi?"

Boğuk bir kahkaha attım. Kanayanın kendisi olmasının benim için iyi olup olmadığından endişeleniyordu.

"Evet. Ve söz veriyorum bir dahaki sefere bu kadar acı verici olmayacak." Boynuna sokuldum. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Rüya gibi bir iç geçirdi.

"Yapmadın." Nefesini içine çekti ve bedenlerimizin arasına bakarken ben de onun üzerinde hareketsiz kaldım. İçimden bir uyarı geçti. "Oh kahretsin."

Seksle dolup taşan beynimde, onun neye baktığını anlamam bir saniye sürdü. Benim dölüm ve onun kanı.

"Siktir," diye mırıldandım. Kendimi o kadar kaybetmişim ve şehvet doluydum ki prezervatifi unutmuştum. *Asla* unutmadım; asla korunmasız gitmedim. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Yüzündeki ifade benim cevabımdı. "Merak etme," diye güvence verdim, her ne kadar

O da endişelendi. Bu onun ilk seferiydi; benim değil. Daha akıllı davranmalıydım.

Yataktan kayarak banyoya gittim ve sıcak bir bezle geri döndüm. Hayata bakışımı değiştiren kadının yanına uzandım ve bacaklarını nazikçe ayırdım.

Şişmiş amını eşit vuruşlarla sildim, sadece teni parladığında durdum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve mavi gözlerinin endişeyle parladığını gördüm. "Aptal cüzdanımda prezervatif bile vardı."

Avucumu karnının alt kısmına bastırmadan önce el bezini attım.

"Özür dileme. Aklımı kaybettim. Benim açımdan sorumsuzcaydı." Başını salladı, şüphesiz beni yalanlamak için ağzını açmıştı. "Eğer bundan bir şey çıkarsa, birlikte hallederiz."

"Ama-"

"Birlikte, tarçın kız."

Bu kızı, kadınımı ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Bu dünyayı yakmak anlamına gelse bile.

REINA

Tağır bir kolun üzerimde olduğunu fark ettiğimde sabahın erken ışıkları odaya yumuşak gölgeler düşürdü. Tanıdık bir sıcaklık ve koku üzerime bastırıyordu.

Onu görebilmek için yer değiştirdim. Sabah güneşinin ışıkları Yatın pencereleri Amon'un yüzüne yumuşak gölgeler düşürüyor ve keskin elmacık kemiklerini vurguluyordu. İpek çarşaf lar belini sarıyor, pürüzsüz bronz teninin yontulmuş omuz kasları ve zayıf beli üzerinde uzandığını görmemi sağlıyordu. Çarşaf ın altındaki derin V kesimi, onu keşfetmeye devam etmem için bir davetti. Bakışlarımı zorla yukarı kaldırdığımda gözlerinin benimkileri beklediğini gördüm. Saf erkek memnuniyetini yansıtan bakışları midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Günaydın, güzelim."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"Günaydın," dedim nefes nefese, vahş i buklelerimi kulağımın arkasına iterek.

"Bu gömlek sana çok yakış mış ." Gecenin bir vakti Amon, Cambridge Üniversitesi gömleğini üzerime geçirdi. Gömlek kalç amın ortasına kadar indi ve gözleri vücudumda gezinirken karardı. Sıcaklık yüzümden vücuduma doğru yayıldı. "Ağrın var mı?"

"Çok kötü değil," dedim usulca.

Karanlık, kapüş onlu gözlerle bana baktı. Saat kulakları sağ ır eden bir sesle ilerliyordu ve tiş ört aniden çok ağır gelmiş ti.

Kelebekler yeniden uçuşmaya başladı, kanatlarının kadifemsi uçları kalbime değecek kadar yükseldiler. Nabzım kulaklarımda ç ınlıyordu. Bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olamadan nemli elimi kalç amın üzerinde gezdirdim.

Yatakta bir erkekle uyanmak bir yenilikti.

Çekingen bir şekilde ona dokunmak için elimi kaldırdım ama sonra sorun olup olmadığından emin olamayarak öylece bıraktım. Elimi tuttu ve avucumu yontulmuş göğsüne bastırdı. Teninin sıcaklığı olabilecek en iyi şekilde yakıyordu. Ona dokunmayı, kaslı vücudunu keşfetmeyi seviyordum.

Yavaşça, parmaklarımı yırtık karnından aşağıya indirdim, parmak uçlarım tabanını okşayana kadar kıl izlerini takip ederek leğen kemiğine doğru ilerledim. Bakışlarımın altında sikinin sertleşmesini izlerken Amon'dan kısık bir inilti yükseldi.

Derin bir nefes alırken kasları gerildi, gözlerinde kapüşonlu bir ifade ve şehvetle bana baktı. Vücuduma duyduğu hayranlık karşısında çılgına dönmüş bir halde ayağa kalktım ve kalçasına sarıldım.

"Bu iyi mi?" Ben sordum.

Gömleğimin eteklerine uzandı ve başımın üzerinden çekerek beni onun için çıplak bıraktı. "Artık öyle."

Meme uçlarım onun incelemesi altında sertleşti ve birine uzanıp başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarladı. Sırtım eğildi ve onun sıcak dokunuşuna doğru itildi. O tatlı nokta zonkladı ve iç uyluğumu bir uyarılma damlasının kapladığını hissettim.

Uzunluğuna dokunmadan önce dudaklarımı ıslattım, onu keşfettim. Sonra parmaklarımı tabanının etrafında kıvırdım, dokunuşumun altında daha da sertleştiğini hissettim.

Güçlü kalçası hâlâ hassas olan merkezime bastırdı ve kendimi ona yasladım, kalçalarımın arasındaki his ve göğüslerimle oynayan elleri karşısında dudağımı ısırdım, dün geceki acıyı tamamen unutmuştum. Elleri vücudumda gezindi ve tüylerimi diken diken etti. Tenim onun altın ışıltısı karşısında solgun görünüyordu. Tepkisini inceleyerek sikini pompaladım.

Hiçbir şey olmadı. Göğsündeki derin gümbürtü dışında hareketsiz kaldı.

Kalbim küt küt atarken ona tereddütlü bir bakış fırlattım. Parmakları kalçalarımın sıkılaştı -teşvik ya da beklenti, emin değildim- Gözleri o kadar karardı ki, ruhunun gözlerine yansıdığını görebiliyordum.

Eğildim, ucunu ağzıma alırken her sinir ucumda beklenti dalgalanıyor ve alevleniyordu. Dişlerinin arasından tısladı ve başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarımın arasından geçerek yana doğru hareket ettirdi.

"Siktir," diye homurdandı, başı geriye düştü.

Onu hafifçe emerken yanaklarımı çukurlaştırdım, elim tabanında çalışırken uzunluğunu ağzıma almaya çalıştım.

Athena'nın açıklayıcı oral seks sahnelerinden birkaçını okumuştum, ama gerçek bir şey için zayıf bir rehberdi. Hareketlerim pratik değildi ve kendimi

Amon'un "İşte bu" diye tısladığını duyana kadar başarısız oldu. Kalçaları oynadı, parmakları kafa derimde esnedi. "Sikimi emerken bana bak."

Bakışlarım ona kaydı ve onu izlerken buldum. Amon'un patronluk tasladığını hiç düşünmemiştim. Öyle olduğunu biliyordum. Ama talepkâr ses tonu ve kaba sözleriyle ilgili bir şey bedenimi sadece onun söndürebileceği şekilde alevlendirdi.

Başımı daha da aşağı indirirken parmakları saçlarımda sıkılaştı. Kalçaları yukarı kalktı ve kendini boğazımın arkasına vuracak kadar derine itti.

Pompalarına boyun eğdim, istediği kadarını aldım, eli başımda sıkıca duruyordu.

Yukarı doğru her itişinde kendimi onun kalçasına yashıyor, kendi tatminimi arıyordum. O kadar tahrik olmuşum ki, Amon'un aç ifadesiyle sarhoş olmuşum, benden bir şey isteyebileceğinden ve bunu memnuniyetle yapacağımdan korkuyordum.

Bir uyarıda bulunmadan, bir iniltiyle ağzımdan çekildi ve beni ters çevirdi, sırtım yatağa çarptı.

Küçük bir çığlık attım, kaşlarım birbirine çarptı. "Bunu neden yaptın? Bitirmedin."

"Amının içinde bitireceğim." Kahretsin, erkek arkadaşımın ağzından çıkan pis sözler neden bu kadar ateşliydi? "Ama önce kahvaltı vaktim geldi."

"Ne-"

Nasırlı avuç içleri kalçalarımda gezinip onları açtığı anda ne demek istediğini anladım. Dün gece ağzının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayarak kızardım. Yarı kapalı, şehvet dolu gözlerle onu izledim ve yüzünü bacaklarımdan arasına bastırıp içime çektiği anda başım bir iç çekişle geriye düştü.

Kollarıyla kalçalarımı sararak hafifçe kaldırdı ve sonra kıkımdan klitorisime kadar yaladı. Buhar kanımda gezinirken bir inilti havada titreşti ve beni yaktı. Bu çok kirli, çok uygunsuz hissettirdi, ama Tanrım... çok iyi hissettirdi.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi sertti. Derindi. "Ben, senin amını yalamak."

"Evet." Boğazından derin bir memnuniyet sesi geldi. "Lütfen, daha fazla," diye nefes aldım.

Bunu dilinin sıcak hareketleri izledi ve içime şiddetli bir ürperti gönderdi. Akılsız bir sis beni doldurdu ve ardında şehvetten başka bir şey bırakmadı. Yanan bir yıldız gibi, ulaşabildiği her yerimi yaladıkça tükenmek üzereydim. Kalçalarım ağzının altında yuvarlandı, her dalga uyluklarımdan arasındaki zonklayan, boş ağrıyı artırdı.

Bu acıyı dindirmesi için ona ihtiyacım vardı. Bu boşluğu doldurması için. Saçlarını çekebildiğim kadar sert çektim ve sonunda bana dikkatini verdi. Gözleri evren kadar karanlıktı ve sadece yıldızları bana yol gösterebilirdi.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvardım.

Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi kollarını kalçalarımın doladı. Sonra üzerimde süründü, karnımı ve göğüslerimi yaladı ve ısırdı. Vücudu benimkini kapladı, mutluluk veren sıcak ağırlığı tenimi tatminle şarkı söyledi.

Ellerini başımın iki yanına koyarken boynumu öptü.

"Ağrın olmadığına emin misin?" Ellerim pürüzsüz sırtından aşağı kaydı. Avuçlarım karın kaslarına yerleştiğinde gözlerini kapattı, çenesi gerildi. "Eğer öyleysen Tanrı yardımcım olsun," diye homurdandı.

"Çok kötü değil," diye mırıldandım boynunu öperken. Elimini ereksiyonunu kavrayana kadar aşağı kaydırardım. Alnı benimkinin üzerine düştü ve bir gümbürtü koptu. Kendini avucumun içine bastırdı. "Bu boş ağrı daha kötü."

Kalp atışlarım beklenti içinde çırpınıyordu. Ateşli, büyük, sert ve son derece erkeksi biriydi, biraz acı çekmeye degeceğini biliyordum. Gözlerindeki özlem duygusu bedenimdeki özlem duygusuyla eşleşiyordu ve bunu sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

"Onu istiyorum," diye nefes aldım. "Çok kötü, Amon."

"Ah, kahretsin," diye inledi eli yüzümün yan tarafını kavrarken. "Bana kibarca sor, tarçın kız."

Çenemi ısırdı, sonra bir yalamayla acısını hafifletti. Karnımın alt kısmı sıcaklıkla doldu ve bacaklarımın arasında bir nabız attı.

Aleti hâlâ avucumun içindeydi, hafifçe çekiştirdim ve kulağına fısıldadım, "Lütfen bana aletini ver."

"Bekle" diye homurdandığında boynunu girişime doğru yönlendirdim.

Yan masadaki prezervatife uzandı, sonra dişleriyle yırtarak açtı. Bu sefer içimizden birinin mantığını koruması iyi oldu.

Gözleri tembel ve karanlıktı ve ereksiyonunu dibinden kavrayışını izlerken yüzüm yanıyordu, onu yuvarlamaya hazırdı. Eylem o kadar ilkel, o kadar şaşırtıcı derecede sıcaktı ki, içimde bir şeyler alev alev yandı.

"Ben yapabilir miyim?"

Bana sargıyı uzattı ve tekrar kalçalarına binmeden önce uzunluğunun üzerinde yuvarladım. En azından biraz kontrol istiyordum ve çok hoşuma gitti, buna izin verdi.

Ellerimi iki yanına koyarak öne doğru eğildim ve boğazını öptüm. Ellerimi pazularının, göğüs kaslarının ve saçlarının üzerinde gezdiriyordum. Boğazını dilimle öptüm, kulak memesini ısırđım ve boynunu emdim.

"Seni seviyorum."

Eli başımın arkasını kavradı, parmakları saç tellerimin arasından geçti. "Ben de seni seviyorum, tarçın kız. Şimdi sikime bin."

Ensemdeki saçları avuçladı ve ben yarı kapalı gözlerle geri çekildim. Göğüslerim göğsüne değdi ve onun beni bütünüyle yutmasına izin verdiğimde içimde zevk dalgaları gönderdi. Onun ereksiyonunu yere indirdim. Başımı eğdim ve parmaklarımı omuzlarına geçirdim, kalçalarını yuvarladım, göğsünü kaldıraç olarak kullandım ve ıslaklığımı onun uzunluğuna yukarı ve aşağı sürttüm.

O kadar derinden inledi ki göğsünde titreştiğini hissedebildim. Ereksiyonunun başı içime kaydı, büyüklüğü hislerimi bastırdı. Ona bir santim daha sokulduğumda parmaklarım karın kaslarında kıvrıldı ve büyüklüğüne acıdı.

Daha fazla batmaya çalıştığımda Amon kalçalarını kavradı. "Bekle bebeğim. Aceleye gerek yok."

Ağır bir nefes bıraktı beni. Bedenimi bir kitap gibi okuyordu. Acı yerini lezzetli bir dolgunluğā bıraktı ve ikimiz de o içimde kaybolana kadar aşağı kayışımı izledik, şişmiş dudaklarımdan gırtlaktan bir iç çekiş kaçtı.

O kadar doluydum ki yanıyordum ve Amon saplantıyla yarışan karanlık bir bakışla birleştiğimiz yere baktı. Sonra bir hırıltıyla beni sırtüstü yatırdı ve çekerek içime sonuna kadar girdi. Haykırdım, sırtım yataktan aşağıya doğru eğildi.

İçimde o kadar derinde kaldı ki onu her yerde hissedebiliyordum. Bir elini yatağā dayamış, diğer eliyle başımı kucaklarken göğsü benimkine değiyordu. Biz kıpırdamadan birbirimizi izlerken onun düzensiz nefesleri boynumu okşuyordu.

Dudakları kulağıma bastırdı. "Buna asla doyamayacağım," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Sana asla doyamayacağım, tarçın kız. Artık benimsin."

"Senin," diye nefes aldım, derin sesi karşısında ürperdim.

Boynuma sokuldu. Öpücükleri sıcak ve pürüzsüzdü ama ensemdeki bir tutam saçtan tuttu beni. Ve sonra hareket etmeye başladı. Vücudum her hamlesine uyum sağlayarak onunkine şekil verdi.

Beni sertçe becerdi. Teni tenime çarptıkça ağırlığının şiddeti azalmıyordu. Yoğunluğu nefesimi kesiyordu. Her itiş, içimde sadece bir sonraki itişin doyurabileceği bir kıvılcım yaktı. Tırnaklarım pazılarına battı ve derisinin altında küçük bir ürperti yuvarlandı.

Sikişirken kulağıma doğru derin bir törpüyle konuştu. "Çok iyi alıyorsun," diye övdü. "Benim için çok ıslaksın."

Leğen kemiği benimkine her değdiğinde, erimiş ısı klitorisimden dışarı doğru yayıldı ve dudaklarımdan gırtlaktan bir inilti kaçtı. İsteddiği gibi kullanması için ısı, alev ve zevkten başka bir şey değildim.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inledi kulağıma. Kelimeler tenime battı ve kalbimin ve ruhumun her boşluğunu doldurdu. İnledim. Ürperdim. İnledim. "Açgözlü amcığın sikimi boğuyor."

Onu memnun etmek istedim. Onu iyi hissettirmek, ihtiyaç duyduğu ve istediği her şey olmak istiyordum.

İnlemelerim daha yüksek sesle çıkmaya başladı; onları kontrol edemiyordum. Bir elini ağzıma götürdü ve avucuyla ağzımı kapatırken diğer elini saçlarımda tutmaya devam etti. İnlemelerimi bastırmak için avucunu ısırdım.

Sertliği bu kadar iyi hissettirmemeliydi ama yine de hissettiriyordu. Bağımlılık yapıyordu. Belki de beni güvende tutacağı konusunda ona güvendiğim içindi. Ya da belki de başından beri ihtiyacım olan bir şeydi. Hükmedilmek.

Orgazm o kadar şiddetliydi ki içimi bir ürperti kapladı. Isı, karıncalanmalarla dallanıp budaklanmadan önce karnımın alt kısmında titreşti. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırdı. Serbest düşüşteydim. Aşağıya indiğimde, içimde hareketsiz duran ve gece kadar karanlık bakışlarıyla beni izleyen o adamla karşılaştım.

Alnını benimkine yasladı ve gözlerindeki bakış deliliği andırıyordu, ruhumda hissettiğim türden.

"Seni kim beceriyor?" diye
hırladı. Titredim. "Sen, Amon."

Göğsünden bir memnuniyet gümbürtüsü yükseldi. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Bu doğru. Başka bir adamın sana dokunmasına izin verirsen onu öldürürüm."

Bu beni gülümsetmemeliydi. "Aynen öyle," diye mırıldandım, dudaklarını öperek. "Başka bir kadın sana dokunursa onu öldürürüm."

Yavaş bir itiş ve gergin bir nefes, dudakları benimkilere bastırdı, kayıyor, yalıyor ve ısıırıyordu. Islak, dağınık ve sert. "Anlaştık, tarçın kızım."

Sonra gözlerimi yakan bir samimiyetle daha derine itti. Beni açıkta bıraktı ama umurunda değildi. Zaten bundan kaçamazdım. Onunla değil

Yumruğu salarımnda ve vücudu benimkinde.

Ona her şeyi vermek ve onun her şeyini almak istedim.

Göğsümde filizlenen sıcaklık ona sarıldı ve onu kalbime kilitledi, anahtarı sonsuza dek fırlatıp attı.

AMON

I Reina'nın kız kardeşi ve kız arkadaşlarını Paris'e göndermesi için epeyce ikna etmesi gerekti. Dante onları tren istasyonuna götürürken ben Reina'yı biraz daha yanımda tuttum.

"Yani Paris'e uçacağız, sonra ne olacak?" diye sordu ben kapıyı açarken. Üstü açık Lamborghini'mi ona vereceğim. "Ve lütfen, havaalanına üstü açık gidebilir miyiz?"

Kısa elbisesi yukarı doğru kalkarak pürüzsüz kalçalarını mükemmel bir şekilde görmemi sağladı ve aletim anında kıpırdandı. Onun yanında doyumsuzdum. Onu gece gündüz becerebilirdim ama yine de doymazdım. Her tat beni daha büyük bir bağımlı yapıyordu.

Umurumda bile değildi. Hayatımda ilk kez, göğsümdeki dar ve karanlık boşlukların çatlamaya başladığını ve ışığın içeri girdiğini hissettim. Ve her şeyin bu kızla ilgisi vardı. O benim ışığımdı.

"Amon?" Nefesimi kesen o mavi gözleriyle bana baktı. Her. Tek. Zaman. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye onu temin ettim. Ona hayal kurduğumu söylemek istemedim. Bu sadece onun yanında oluyor gibiydi. "Benim uçağımla Paris'e gideceğiz ve oraya vardığımızda sana evimi göstermek istiyorum."

Yanakları pembeleşti. "Bunu çok isterim."

Eğildim ve ağzını aldım. Onu öpmek yaşamak gibiydi ve her sabah ve her gece onu öpebilmek için yanıma taşınmasını istemenin ne kadar saçma olacağını merak ettim.

Uzaklaştığımda dudakları dolgunlaşmıştı ve gözleri arzu ve aşkla buğulanmıştı. Beni seviyordu. Daha önce hiçbir kadın bana sevgisini bu kadar özğürce vermemişti. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Ve bu sadece onun sözleri değildi.

eylemler. Sanki vermek ve vermek istiyordu ve ben de açgözlü bir piç gibi hepsini aldım ve aldım.

"Tamam, tarçın kız." Dudağını hafifçe ısırdım, onu işaretledim. "Paris'e gidelim, sonra benimle kalacaksın." *Muhtemelen sonsuza kadar.*

Gülümsemesi beni kör etti ve kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce dudaklarına bir öpücük daha kondurmadan edemedim. Telefonunu Bluetooth'a bağlamış ve müziğini açmıştı bile.

"Bu iyi mi?" "Senin için her şeyi yaparım."

Arabayı vitesle taktım ve yanaşmış yatımı arkamda bıraktım. Monako'dan geçerken, son birkaç hafta içinde her şeyin ne kadar değiştiğini düşündüm. Annemin istediği kâğıt parçası ve intikamım artık aklımı pek meşgul etmiyordu. Onun yerine bu kız tüm düşüncelerimi kaplamıştı. Er ya da geç babasına ve aileme her şeyi açıklamak zorunda kalacaktım.

Kaşlarım çatıldı, annemin bana söylediği son sözleri hatırladım: *Romero onaylamayacak, ben de onaylamayacağım.*

Yapmak zorundaydılar. Yıllar boyunca Romero'nun işini temelli kapatacak kadar iyilik toplamıştım. Yani Omertà'daki pozisyonunu korumak istiyorsa, teslim olacaktı. Eninde sonunda.

Annem ise tamamen farklı bir konuydu. Belki de iki kadını tanıştırmamanın zamanı gelmişti, böylece Reina'nın ailesine hiç benzemediğini görecekti. Annem istediği zaman inatçı olabiliyordu ama zamanla yola geliyordu. Eğer Reina Dante'yi gülümsetebiliyorsa, annemi de gülümsetebilirdi.

Kızıma bir bakış attım ve yüzünün mutlu bir ifadeyle güneşe doğru eğildiğini gördüm. Dudaklarım yukarı doğru çekildi ve aileme ve onun ailesine karşı duyduğum her türlü ıstırap yok oldu. Etrafımızı saran manzaranın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Taze bir nefes gibiydi. Fırtınalı bulutların arasından süzülen bir güneş ışığı. Ondan vazgeçmenin bir seçenek olmadığını biliyordum.

Bir trafik lambasına geldim ve onun profiline hayranlıkla baktım. Güneş o uzun, vahşi buklelere yansıyor, onları altın gibi gösteriyordu. Boynu zarif bir kıvrıma sahipti ve yaşına rağmen kendine son derece güveniyordu.

"Üstü açık seviyorum." Reina uçuşan saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak gülümsedi. "Phoenix ve benim Kaliforniya'da bir Jeep'im var. Onu sürmeyi özledim."

Doğrusu, üstü açık araba kullanmak çok aptalcaydı -ve benim mesleğimde tehlikeliydi- ama kendimi onu hiçbir şeyden mahrum edemezken buldum.

"İkiniz aynı arabayı mı paylaşıyorsunuz?"

Başını salladı. "Evet. Ben ehliyetimi aldıktan kısa bir süre sonra üniversiteye gittik. Sadece tatillerde eve gittiğimizde ikimizin de birer ehliyeti olması aptalca geliyordu.

"Monako'ya ilk gelişiniz mi?" diye sordu, gözleri zengin ve ünlülerin oyun alanı olarak bilinen yeri incelemeye döndü.

Monako, Akdeniz'in kuzey kıyısında yer alan güzel küçük egemen ülke. Dünyanın en küçük ikinci ülkesi olmasına rağmen, her zaman hayat dolu ve zenginlikle ıslıl ısıldı. Ancak tüm bu zenginliğin altında yolsuzluk saklıydı. Tıpkı dünyadaki diğer şehirler gibi.

"Hayır." Burada birkaç kumarhanem ve otelim vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Başını çevirdi, düşünceli bir şekilde eğdi. Parlıyordu ve bu sadece parlak saçlarının kişiliğini yansıtmasından kaynaklanmıyordu. Bu onun kalbiydi. "Siz de mi burada iş yapıyorsunuz?"

"Belki."

Gözlerini devirdi. "Tamam. Sırlarını sakla." Dudaklarımın köşesi yukarı doğru çekildi. "Paris'in neresinde yaşıyorsun?"

"Senden çok uzakta değil."

Reina daha dik oturdu. "Gerçekten mi?" "Evet."

Yüz ifadesinden bir endişe titreşimi geçti. "Kardeşinle kalmayacağız, değil mi? Biraz kalabalık olur."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Dairende her gün dört kızla birlikte yaşıyorsun."

Sırıttı. "Kesinlikle." Sonra gözlerini şehre ve insan yapımı plajlara çevirdi. "Burası her zaman çok kalabalık görünüyor."

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Evet, büyükannem burada evlendi," diye mırıldandı. "Otelin içi dışında pek bir şey göremedim. Phoenix ve ben gizlice çıkmaya çalıştık ama her seferinde yakalandık."

Bunu hayal etmeye çalışarak kıkırdadım. "Baban seni korumaya almadı mı?"

Büyükannesinin düğününü duymuştum, onu en eski İngiliz ailelerinden birine bağlıyordu. Glasgow Dükü. Dünya onu

Grace Kelly ile Monako Prensi'nin eşleşmesi, hayatlarının çok daha sonraki bir evresinde olsa da.

"Büyükannem korumalara karşı çıkıyor." Bu beni  a ırtmadı. Büyükannesi zamanının en  nl  Hollywood efsanelerinden biriydi ve kızının Romero'yla evlenmesini en ba ından beri onaylamadı ı bir sır değildi. Ailesi iki kuşak öncesine dayanıyordu ve Hollywood'un kraliyet ailesinden sayılıyordu, bu yüzden Romero'yu ve onun yeraltı dünyasıyla olan bağlantısını küçümsemekte gecikmemi ti. Ve ejderhanın şiddetli koruyuculu unu kim su layabilirdi ki?

Kimsenin anlamadığı bir şey vardı, Glasgow'un  imdiki Dutchess'inin Romero üzerinde sahip olduğu g  . Torunlarının servetini ve hayatlarını kontrol ediyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü ya lı adam aksi takdirde aptalca i  hamlelerinin bir sonucu olarak borçlarını ödemek için zenginliklerini kullanabilirdi.

"Peki senin evinde sadece ikimiz mi olacağız?" diye tekrar sordu.

Dudaklarım kıpırdadı. "Evet, sadece ikimiz."

"Güzel."

"Gerçekten mi?" Başını salladı, geni  ce sırttı. "Bu neden iyi?"

Gözlerini devirdi, gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "  nk  daha fazla seks istiyorum."

Sesi kendinden emindi ama krem rengi tenine bir kızarıklık yayıldı ve ben de şansını yakalamak üzere olan bir ergen gibi sırtıtmaktan kendimi alamadım. Bunun için Paris'e dönmek üzere biraz daha hızlı s rebilirdim.

Arabanın hoparlöründen bir country  arkısı süzüldü ve Reina yumuşak ve melodik sesiyle  arkıya eşlik etti.

Bacak bacak üstüne atıp beni kenara çekmeye ve onu baştan çıkarmaya teşvik ederken, içimde biriken gerginlik yuvarlanıp gitti. A   zl  bir piç gibi davranıyordum. İhtiyacım olan sadece onun vücudu değildi, yumuşak inlemeleri, a k dolu gözleri ve sözleriydi.

Pürüzsüz kalçalarını daha fazla ortaya çıkardı ve kalp atı larını aletimin içinde atmaya ba ladı. Artık her kıvrımını ve e imini ezbere biliyordum ve zihnimdeki görüntü beynimi yakıyordu. Reina günah işlemek için yaratılmış en ateşli küçük vücuda sahipti ama göğsümde bir delik a an yumuşak ve masum gözleri ve kalbiydi.

Onun başka birine bu şekilde baktığını düşünmek bile bo azımı yakıyor ve a zımda ek i bir tat bırakıyordu.

O benimdi. Gülüşü, korkuları, üzüntüsü ve neşesi. Bedeninin, kalbinin ve ruhunun her santimi benim içindi, tıpkı benim her parçamın onun için olduğu gibi.

Ve onu benden almaya cüret eden herkese karşı savaş açacağım.

REINA

I İki gün üç gecedir onun dairesindeydi.

Paris'e döndüğümüzden beri dışarı adım atmamıştık. Dış dünyayla tek etkileşimimiz benim kızlara verdiğim cevaplardı. onlar çok fazla seks ve Amon'un yemek siparişi vermesi konusunda kıcımları yırtarken iyiydi.

İlk gece Oba'dan Japon yemeği sipariş etti, getirtti ve bana yedirdi. Daha yemeğimizi bitirmeden üstüme çıkmış, içime girmeye başlamıştı bile. Bir film izlemeye kalkıştık ve on beş dakika geçmeden kendimizi sehpanın üzerinde bulduk, bacaklarım omzuna asılmıştı ve kafası sıcaklığıma gömülmüştü. Ve duşlar daha da kötüydü. Ya da daha iyiydi diyebilirim.

Üçüncü gece ter sırtımdan aşağıya doğru akıyordu ve buklelerim nemliydi, tenime yapışıyordu. Amon ve ben aklımıza gelen her cinsel pozisyonu denerken vücudumun her santimi esnekti, kaslarım jöle gibiydi. Hatta ondan kıcıma şaplak atmasını bile istedim. O kadar heyecan verici değildi ama denediğimiz diğer şeyler sürükleyiciydi.

Bir kutu prezervatifi de bitirmiştik.

Kalçalarımı tutarak, sikinin başını giriş yerimle hizaladı. Sıcak şaftını amımın üzerinde kaydırды, beni kızdırdı.

"Amon," diye inledim, içime girerken popomu geriye doğru ittim. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

O kadar ıslaktım ki zahmetsizce içime girdi ve beni mükemmel bir şekilde doldurdu. Bana çarptı, deli gibi pompaladı ve beni becerdi. Her itişinde gözlerim geri yuvarlanıyor ve tüm düşüncelerim uçup gidiyordu. Mutfak masasının üzerine eğilmiş, beni o kadar sert sikerken bacaklarım titriyordu ki menteşeler

protesto için ciyakladı. Göğüslerim serin yüzeye bastırılmıştı, sıcak kasları sırtımdaydı, beni sertçe becerdi. Hepsini aldı. Bana her şeyini veriyordu.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı kulağıma karşı, kulak mememi ısırdı. "Her şeyimi al."

İnlemelerim titriyor, dolaplara, fayanslara ve bize şehrin tam manzarasını sunan cam kapılara çarpıyordu.

Tenim y a n ı y o r d u . Beni o kadar sert sikti ki haftaya onu hissedecektim. Amon'un hiç bitmeyen bir dayanıklılığı vardı, çok hoşuma gitti.

Hızını yavaşlattı ve "Seni kim beceriyor?" diye homurdandı.

"Sen, Amon," diye nefes nefese kaldım. O kadar sıcaktı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Bunun yaz sıcağıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey bu adamla ilgiliydi. "Lütfen, boşalmak istiyorum."

Boynumu ısırdı. "Henüz değil, bebeğim."

Acı dolu bir inilti çıkararak yanağımı serin ve sert yüzeye bastırdım. "Tanrım, ihtiyacım var-"

Etrafıma uzandı ve elini kalçalarımın arasına kaydırды. Klitorisimi daire içine aldı ve daha sert ve daha hızlı itmeye başladı.

Boynumu ısırdı. "Hepsini alacaksın. Benim için."

İç çekerek, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı çevirdim. Dudakları dağınık bir öpücük için benimkileri buldu. Ritmini yavaşlattı, beni doğru şekilde becerdi. Elim saçlarını kavrayarak etrafıma geldi. Ağzıma doğru inledi, içime doğru itti. Derin ve yavaş.

Onu hissetmeyi seviyordum. Her pozisyonda, her şekilde. Ona ne kadar dokunursam dokunayım ya da ne kadar yakınımda olursa olsun asla doyamayacağımı düşünüyordum.

"Tekrar söyle, tarçın kız," diye dudaklarıma yapıştı. "Seni seviyorum," diye inledim.

Alt dudağımı emdi ve dişlerinin bir sıyrığıyla serbest bıraktı. Gözleri yarıya indi.

"Sen benimsin." İfadesini beni inleyen bir hamleyle noktaladı.

O içimdeyken dışarıdaki dünyayı unutmak çok kolaydı. Ağzı boynumdan aşağı iniyor, arkasında sıcak, ıslak bir iz bırakırken, sanki sonsuza dek ve bunu yapmak için bir günü varmış gibi beni yavaşça beceriyordu. Zevkin sisi içinde göz kırpmaya çalıştım.

"Evet, senin," diye nefes aldım. "Sen benim misin?"

Gözlerini karanlık kapladı ve eli boğazımı sıktı, başparmağı oraya koyduğu ısırik izleri üzerinde gezindi.

"Seninim, tarçın kız." O söyledikçe ben daha çok düşüyordum. Sonra beni uçurumun kenarına kadar kovaladı.

Uyandığımda saat yediyi beş geçiyordu.

En azından birkaç dakikalığına daireme geri dönmezsem, kız kardeşim peşimden bir arama ekibi gönderecekti. Amon'u uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Komodinin üzerindeki paketlenmiş hediye kutusuna uzandım ve dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirirken onu yastığın üzerine koydum.

Biz hala Güney Fransa'dayken sipariş vermiştim. Tek yapmam gereken teslimat adresini onun evine yönlendirmektir ve dün elime ulaştı.

Amon'un sert, uykulu sesi sırtıma dokunduğunda ayaklarım halıyı zar zor sıyırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Arkamı döndüğümde onun firfırlı kafasını yorganın altından çıkarken bulduğumda kalbim hızlandı. "Yatağa geri dön."

Eğlenceli bir nefes verdim. "Daireme geri dönmeliyim yoksa kızlar polisi arayacak. Öngörülebilir bir gelecek için üniformalı memurlardan bıktım, teşekkürler."

Kıkırdadı, eli kalçama geldi ve beni geri çekti. Üzerine düştüm, aç elleri çoktan dolaşmaya başlamıştı.

"Bırakın yapsınlar."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Amon-"

"Biraz daha benimle kal," diye homurdandı ve ona karşı koymayı imkânsız hale getirdi.

"Tamam, biraz daha uzun," diye kabul ettim. "Ama önce sana bir hediyem var."

Sustu, gözleri yüzümde geziniyordu. Kutuya uzandım ve ona uzatırken yüzümdeki geniş sırıtışı engelleyemedim. "Doğum gününün Kasım'da olduğunu biliyorum. Bu bir doğum günü hediyesi değil," dedim ciddiyetle.

Kalbim küt küt atarak bekledim, açmasını izledim. Kapağı açtığında kaşları havaya kalktı.

"Bu yin ve yang," dedim mutlulukla. "Gölge olmadan ışık olmaz. Negatif olmadan pozitif olmaz. Yani beni asla unutmayacaksın," diye takıldım. "Çünkü ben seni asla unutmayacağım." Sessiz kaldığında içimi bir güvensizlik kapladı. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım." Bilezikleri çıkardı ve bir tanesini bana uzattı.

Başımı salladım. "İkisi de senin için."

"Sen benim ışığımsın, tarçın kız." Sesindeki sıcaklık her hücremi okşadı.

"Sen benim yang'ım olduğun sürece ben de senin yin'in olacağım. Sen benim yinim olduğun sürece ben de senin yang'ın olacağım."

Kendi bileziğini takmadan önce benim bileziğimi taktı. Sonra yüzümü kavradı ve karanlık bakışlarından duygularının sızmasına izin verdi.

Ağzım onunkiyle buluştu, bedenim onunkiyle bütünleşti. Her zaman böyleydi, sanki bu adam söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyordum. Ben sadece onun için yaratılmıştım.

Beni yataktan kaldırdı ve lüks banyoya götürdü. Pencereleden süzülen ışık, dev aynada ve mermer tezgahlarda parılıyordu.

Beni lavabonun mermer tezgahının üzerine bıraktı ve bacaklarımı beline doladım. Eli ayak bileğimden bacağıma doğru kayarak kalçamı kavradı.

İkimiz de aynanın tam karşısındaydık. Solgun tene karşı altın ten. Sarı saçlarıma karşı gece yarısı saçları. Benim minyon vücuduma karşılık onun heybetli, yontulmuş gövdesi. Birbirimizin zıttı olabilirdik ama birbirimize çok yaklaşıyorduk.

Tüm dikkatimi Amon'a verdim, ellerimi güçlü omuzlarında gezdirdim, pazularından aşağı indim, sonra tekrar göğsüne çıktım.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, öne doğru eğildim ve göğsüne öpücükler kondurdum.

Eli kalçamın üzerinde gezindi, tüylerimi diken diken etti, sonra zonklayan kalçalarımın arasında kayboldu. "Hayır, tarçın kız. Sen çok güzelsin."

Kelimeleri vurgulamak istercesine iki parmağını ıslak çekirdeğimin içine soktu. Dudaklarımdan bir inilti koptu. Tenim kızardı, alnım öne doğru onun yontulmuş göğsüne düştü.

"Aynaya bak," diye homurdandı, iki parmağıyla çenemi tutup başımı çevirdi. "Sana nasıl sahip olduğumu görmeni istiyorum." Sanki buna kızmış gibi kulak mememi ısırıldı. "Ve senin de bana nasıl sahip olduğunu."

Yanağıma güçlü kalp atışlarına bastırarak, parmaklarını dışarı kaydırıp tekrar içeri sokmasını izledim. O tanıdık zevk patlaması içime doldu, yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. Uyarılma seslerim inlemelerime karışırken içime girmeye devam etti.

"Lütfen Amon," diye inledim, ellerim omuzlarını pençeliyordu.

Temposu delilik sınırındaydı. Parmaklarını içime sokarken, "Gitmene izin vermek istemiyorum," diye homurdandı.

Gözlerim yarı yarıya kapandı ama yine de parmaklarının her itişinde kaslarının dış hatlarının esnemesini izledim. Zayıf ve yırtık pırtıktı. Nefes kesici derecede güzeldi; içi de dışı da.

"Geri döneceğim," diye nefes aldım. "Söz veriyorum. En fazla birkaç saat sonra."

Yansımada bakışlarımla karşılaştı ve orada ne istediğini görmüş olmalı ki usta parmaklarıyla klitorisimi okşadı ve ben dağıldım. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle elinin her tarafına boşaldım.

"Her zaman bana geri dön, tarçın kız." Boynumun etini ısırıp beni işaretlerken sesi kulağıma karşı hırçındı.

Tüm vücudum titredi, bunun şiddeti dişlerimi gıcırdattı. Ondan önce bakire olabilirdim ama kimsenin bu adamla kıyaslanamayacağını biliyordum. Beni bir enstrüman gibi çaldı ve vücudum sadece onun için şarkı söyledi.

Eli bacaklarımın arasından kayboldu ama ben itiraz edemeden parmaklarını ayırdığım dudaklarıma götürdü. Uyarılmışlığımı ağzıma bulaştırırken kapüşonlu göz kapaklarının arasından onu izledim. Dilim dışarı fırladı ve alt dudağımın üzerinde gezindi.

Gözleri gece yarısından daha koyu bir renge bürünürken kalçalarımı sıkıca kavradı. Beni daha yakına çektiğinde, sıcak girişime karşı horozunu hissettiğimde içimde bir ürperti dalgalandı.

İçime girdi ve ben nefes nefese kaldım. İçime her girdiğinde, ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırıyordum. Sonra ikimiz de donup kaldık.

"Siktir," dedik aynı anda. "Prezervatif."

"Doğum kontrol hapı almalısın," diye homurdandı, sadece geri itmek için dışarı çekildi.

Bu his karşısında başım bir iniltiyle geriye düştü. "Onlara sahibim. Sadece unutup duruyorum-" Bir itiş daha. "Almak için." Neredeyse tamamen içimden çıktı ama tekrar içeri girdi. "Ahhh... Tanrım, bu iyi hissettiriyor." Vücudum titredi, beynimle savaş halindeydi. Bu riskliydi. Çok aptalca. "Biz..."

Bir sonraki hamle bana zevk alma hırsım dışında her şeyi unutturdu. Ellerimi tuttu ve vücudumun yanına koydu.

"Arkana yaslan ve dayan." Aramızdaki V şeklindeki boşluk, sikinin kıvrımlarıma girip çıktığını net bir şekilde görmemizi sağladı. "Amin sikimi boğuyor," diye homurdandı. "Mmm. Cehennemime cennet gibi geliyorsun."

Beni hızlı ve sert bir şekilde sikerek vücudumu yaktı. Gözlerinde çıldırtıcı bir bakışla göğüslerimin zıplamasını izledi. Ter vücudumdan aşağı akıyordu.

deri. Az önce yaşadığım orgazma rağmen, birkaç itişten sonra zevk yeniden artmaya başladı. Daha güçlü, inlemelerimi dudaklarımdan itiyor ve havada yankılanıyordu.

Tenim terlemişti, kızarmıştı ve bedenim onunla bütünleşerek her hamlesini karşıladı.

"Her zaman benim olacaksın." Sesinin karanlık, sahiplenici tonu içimde bir heyecan yaratırken, onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin olamayana kadar zevki körükledi. Bu sefer ritmi daha yoğundu, sanki bunu bir daha asla yaşayamayacağımızdan endişeleniyordu.

Bacaklarım hâlâ ona bağlıydı, penetrasyonu derindi ve o tatlı noktaya çarpıyordu.

Bir eli boğazıma dolandı ve gözlerim onunkilere kaydı. Bu hareket beni savunmasız hissettirdi, beni tamamen onun merhametine bıraktı. Yine de gözlerindeki bakış bana beni asla incitmeyeceğini söylüyordu. Bu kombinasyon dünya dışıydı.

"Bu iyi mi?" Başımı salladım. Eğildi ve dağınık, ıslak bir öpücük için dudaklarımı aldı. "Aferin kızıma."

Sonra beni canlı canlı yuttu. Vücutlarımız birbirine yapıştı. İtişlerinin şiddetiyle kığım mermer tezgâhın üzerinde sarsıldı. Acı ve zevk birbirine karıştı ve bir anda içime coşku doldu.

Çılgılık attım. Boğazımı sıkıca kavradı. "Bana bak."

Ağır göz kapaklarının arasından, orgazmım boyunca beni becerirken onu izledim. Daha derine indi, neredeyse tamamen çekip tekrar tekrar soktu. Beni durmadan beceriyor, ele geçirilmiş bir erkek gibi içime giriyordu.

Uyluklarım uyarılmamla yapış yapış olmuştu ve boğazımı kavrayışı beni yerimde tuttu, ta ki başka bir orgazm çekirdeğimde toplanıp içimde patlayana kadar.

"İşte bu," diye homurdandı Amon, birkaç vuruş için daha sert vurdu ve sonra içime döküldü. Aleti duvarlarımda arasında seğirirken ürperdim. "Benim."

"Senin."

AMON

T Kapı çaldı ve hemen açmaya koştum.
Reina'nın dairesinden eşyalarını toplamak ve kızları kontrol etmek için ayrılmasının üzerinden otuz dakika geçmişti. Onunla yürümek istedim.

ama yapmamam için ısrar etti. Ben de bir sonraki en iyi şeye karar verdim. Aynı adam hala onu takip ederken, dairesine girene kadar benimle telefonda konuştu.

"Uzun sürmesin, tarçın kız," diye takıldım, onu şimdiden özlemiştim.

Yumuşak kahkahası telefonda dolaştı. "Olmayacağım. Belki akşam yemeğinde yine Japon yemeği yiyebiliriz. Hatta çıplak vücuduma suşi ruloları koymana bile izin veririm." Sözlerinin yarattığı görüntü karşısında sikim sertleşti. "Ama önce kızlarla ilgilenmem gerek."

Ona karşı bu kadar korumacı olmaları hoşuma gidiyordu ama bu temelsizdi. Reina'yı baloncuğuma sarar ve onu güvende tutmak anlamına geliyorsa asla gitmesine izin vermezdim. Diğer her şey ve herkes lanetlensin.

Kapı zili tekrar çaldı ve sessizce küfrettim. Reina'yı hayal ederken zilin çaldığını unutmuştum. Tam olarak nerede olduğunu bilmeme rağmen, sarışın bukleler ve mavi gözlerin orada durduğunu görmeyi bekleyerek kapıyı açtım.

Onun yerine, açık pembe kimonosuyla kapımın önünde duran ve ellerini önünde kavuşturmuş annemi buldum. Zarafet ve sakinlik timsali gibi görünüyordu ama parmak eklemleri onu ele veriyordu. Ellerini o kadar sıkı sıkı ki beyazlamışlardı.

"Anne." Başımı eğdim ve onun uzattığı yanağını öptüm. "Paris'e döndüğünü fark etmemiştim." Daireme girdi. Gözlerim onun arkasından Hiroshi'nin durduğu yere kaydı. Binanın tüm üst katı

Bana aitti, yani başka biri için burada olma ihtimali yoktu. Pek çok yabancıyla ilişkisi olduğundan değil. "Sen de mi?"

Acımasız görünüyordu. Kahretsin, bugün hiç havamda değildim. "İçeri girebilir miyiz, *musuko*?" Bana ne zaman Japonca oğlum dese, omurgamda bir uyarı belirirdi.

Kapıyı daha geniş açtım ve annem içeri girdi. Hiroshi'nin de gelmesini bekledim ama başını sertçe salladı. Harika. Bunun ne hakkında olduğunu duymak için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı kapattım ve annemin gözleriyle karşılaştım. "Neler oluyor?" "Sen ve Romero denen kız."

Annemi bu kadar diplomatik olmayan bir şekilde görmek sarsıcıydı. Çalıların etrafında nazıkçe dolaşmak onun doğasında vardı.

"Ne olmuş ona?" Ses tonum olması gerekenden daha keskin bir şekilde sordum.

Gözleri omzumun üzerinden etrafımdaki boşluğa doğru gitti. Reina'nın kokusu yayılıyordu. Pembe kıyafetleri rastgele köşelerde duruyordu. Ellerimi vücudunda gezdirerek dikkatini dağıttığım için yarım bıraktığı bir moda dergisi bile vardı.

Dairemde neler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve annemin de durumu anladığı açıktı.

Dönüp bana baktı, gözlerinde fırtına ve öfke vardı. "Sana Reina Romero ile birlikte olmanı onaylamadığımı söylediğimi sanıyordum."

Omuz silktilim. "Sen yaptın." "Amon-"

"Anne, izin ver seni orada durdurayım." Yirmi üç yıl boyunca annemin sözünü hiç kesmemiştim. Bu saygısızlıktı. Ama Reina'dan vazgeçmek gibi bir seçeneğim yoktu. "Reina onun babası değil. Başka biri de değil. O iyi bir insan ve benim." Annem sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Ona bir şans ver, onu en az benim kadar seveceğini biliyorum."

Annemin yüzü soldu ve eliyle ağzını kapattı. "Amon, hayır."

"Evet." Sesim kararlıydı ve bunun pazarlık konusu olmadığını açıkça belirtiyordu. "Çay ister misiniz?"

Bu annemi her zaman daha iyi hissettirirdi. "Evet" cevabını bekleyerek mutfığa girdim ve ritüele başladım. Beni takip etmesi birkaç vuruş sürdü, ayak sesleri yere yumuşak bir şekilde vuruyordu.

"Amon, lütfen." Sesi çatallaştı ve beni dönüp ona bakmaya zorladı. Onu üzgün görmek hoşuma gitmiyordu. "Onunla ilişkini bitirmelisin."

Dudağı titredi ve kalbim sıkıştı. Eğer Reina'ya bir şans verseydi, onu sevebilirdi. Bunu biliyordum. Bir kızı olacaktı ve ikisi farklılıklarına rağmen iyi anlaşacaklardı. Belki de pembe renge duydukları aşkla başlayabilirlerdi.

"Hayır." Kırılmıştı. Reina'yı bir daha görememe fikri bile göğsümün nefesimi kesecek bir şiddetle acımasına neden oldu. Yumuşak bir inilti boşluğu doldurdu ve ben nadiren ağlayan anneme baktım. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve ben hemen harekete geçtim. Elini tuttum ve sözlerimi yumuşatmaya çalıştım. "En azından onu tanı anne. Söz veriyorum onu seveceksin. Hatta onu kendi kızınmış gibi seveceksin."

Başını iki yana salladı. "Yapmayacağım." Hayal kırıklığı göğsümü tırmaladı ama görmezden geldim. Burada dikkatli davranmam gerekiyordu. "Seni incinmiş görmek istemiyorum, Musuko." İrkildim.

"O zaman ona bir şans ver," diye ısrar ettim. "Onu seviyorum. Bunu sonuna kadar götürmek istiyorum, çünkü onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum."

Annemin dudaklarından bir sızlanma daha geçti ve Reina'nın sevgisinin iyileştirmeye başladığı kalbimin parçalarını çatlattı.

"Sana daha önce söylemeliydim," diye mırıldandı yüzünde çaresiz bir ifadeyle. "Hepsi benim hatam."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Reina Romero'dan ayrıl," diye ısrar edince elini bıraktım ve bir adım geri çekildim. Çenem o kadar sıkılmıştı ki çatlamasından korktum. Ama asıl kırbaç annemin sonraki sözleriyle geldi. "Ondan ayrılmalısın, çünkü Tomaso Romero senin baban."

Bu ifade havada asılı kaldı ve odayı koyu bir sessizliğe gömdü. Uğursuz. Mide bulandırıcı. Göğsüme baskı yaptı ve bekledim. Ne için, bilmiyordum. Belki bir umut ya da tatsız bir şakanın itirafı.

Hiçbir şey gelmedi.

Annem ellerini sinirli bir şekilde evirip çeviriyor, gözleri yüzümün yan tarafını yakıyordu. Doğal olmayan bir sakinlikle bakışlarını karşıladım. Annem. Babam. Hayatım. Hepsi bir yalandı. Cenneti bir an için görmüştüm ama elimden alınmıştı.

Beni boş bıraktı.

Başımı hafifçe salladım. Hayır, bu doğru olamazdı. Romero olduğu için Reina'yla görüşmeme başından beri karşıydı.

"Yalan söylüyorsun," dedim, ses tonum sertti.

Başını iki yana salladı. "Sana hiç yalan söylemedim, Musuko. Tomaso beni Angelo'ya verip terk ettiğinde hamileydim."

"Affedersiniz?" Kalbim ve ruhum beni boğmakla tehdit eden bir fırtına yaratırken sesim garip bir şekilde sakindi.

"Sen Tomaso Romero'nun oğlusun. Reina senin üvey kardeşin."

Uyanmak istedim. Bir ipucu, hileye ve yalanlara işaret edecek herhangi bir kanıt istedim. Ama hiçbirini yoktu. Gözlerinde gerçeği görebiliyordum. Çaresizliği. Acıyı. Yine de göğsümün içindeki bu hissin yüzeyini çizmedi.

Tarçın kokusu her yere sinmiş, yaptığımız boktan şeylerle benimle alay ederken başıma gelen en iyi şeyi kaybettim.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Sonsuza dek," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. Ama benim kalbim daha çok kırıldı. Bunu engelleyebilirdi ama yapmadı. Bana söylemeliydi. "Bunu bilen tek kişi benim."

Hayatımda ilk kez annemle aramızdaki sessizlik ağır ve kızgınlık doluydu. Söyleyecek bir şeyimiz olmadığı için değil, hiçbir kelime bunu değiştiremeyeceği için. Hiçbir kelime Reina Romero'nun benim üvey kardeşim olduğu gerçeğini ortadan kaldıramazdı.

Bir şey boğazımı sıktı ve göğsümü delip geçti.

"Git," diye homurdandım, soğuk ses tonum odaya yayılmıştı ve kırılmaya hazırdı.

"Amon-"

İki sessiz an geçti. "Gidin.

Şimdi."

Ayağa kalktı ve tanıdık bir zarafetle hareket etti, dairemden çıkarken pembe kimonosu benimle alay ediyordu. Kapı arkasından kapandığı anda öfkem serbest kaldı, kırmızı bir sis beynimi kapladı.

Ne olduğunu anlamadan, daha bu sabah Reina'yı becerdiğim masayı iki elimle ters çeviriyordum, çiçeklerle dolu vazo uçuyor ve yere çarpıyordu. Bir sandalyeyi kaldırıp odanın öbür ucuna fırlattım, pencereye çarpmasına ve camda bir çatlak oluşmasına izin verdim. Çılgına dönmüştüm, yoluma çıkan her şeyi yok etmeye kararlıydım. Dairedeki her bir eşyanın tıpkı kalbim gibi milyonlarca parçaya ayrılmasını istiyordum.

Mutfağımı paramparça ettim. Her mobilyayı kırdım, yatak takımını parçaladım ve çarşafı parçaladım. Reina'nın dairemdeki görüntüsünden kurtulamıyordum. Üstümde. Altımda. İniyordu. Kıvranıyordu.

Üvey kız kardeşin.

Ellerimi saçlarıma soktum ve tellerini sertçe çektim, dikiş yerlerinden ayrılıyordu. Tüm bunlar yanılttı. Üvey kız kardeşime karşı böyle hissetmem nasıl mümkün olabilirdi?

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. O asla bilmemeliydi. Reina asla bilmemeliydi. Cep telefonumu bulmak için dairemi aradım ve onu oturma odasının köşesinde, bir mucize eseri hasar görmemiş halde buldum.

Annemin rehberini açarak bir mesaj yazdım.

Kimse bilemez. Dante de dahil.

Cevap anında geldi.

Söz veriyorum,
Musuko.

Sırtımı duvara dayadım ve yere kaydım. Nefesim kesilmişti, sis hala beynimi dolduruyordu ama yavaş yavaş dağılmaya başladı. Gözlerim Reina'nın daha birkaç gün önce bana verdiği çerçeveli resmin paramparça olmuş camına takıldı.

O asla benim olmamalıydı.

Onlardan önce biz. Sanırım bu yemini ettiğimizde bana şaka yapıyorlardı.

REINA

"W "Ne demek Amon'un evine geri dönüyorum?" Isla kollarını kavuşturdu ve bana onaylamayan bir bakış fırlattı.
"Ya burada kalırsın ya da büyükannene söylerim," dedi Phoenix.

Yüzünde imzalı, öfkeli kırmızı lekeler vardı. Ardından, sanki bu yeterli bir tehdit değilmiş gibi, "Ya da babam" diye ekledi.

Kız kardeşim ve arkadaşlarım etrafımı sardığında daha daireye yeni girmiştim ama her şey burada bitmedi. Omurgamdan aşağı bir öfke akarken beni oturttular.

"Şu anda seks delisi olduğumu anlıyorum," diye ekledi Raven. "Ama kışını onun evine park edip bütün gün ve gece ona veremezsin."

"Belki de bana veriyordur," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Güvende oluyorsun, değil mi?" Isla gözlerini bana dikerek sordu. "Koruma kullanıyorum."

Bu sefer yüzüm kızardı ve sıcaklığın cildimin her santimetresine yayıldığını hissedebiliyordum.

"Evet," diye homurdandım, yalanımdan utanarak. Unuttuğumuz bir ya da iki zaman olduğunu itiraf edersem beni odama kilitlerlerdi. "Bu doğru değil," diye homurdandım imza atarken. "Bu grupta benden başka kimse erkekler hakkında sorguya çekilmiyor."

Raven kaşlarını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu üçü az önce kulağıma ders verdi."

Gözlerimi devirdim. "Bundan şüpheliyim."

"Uyuyakalmışsın," diye ekledi Athena. "Sanırım Raven'ın seksi İrlandalıları hakkındaki övgülerini dinleyemeyecek kadar yorgundun."

"Henüz seksi bir İrlandalıyla tanışmadım," diye mırıldandım. "Kızıl saçlı erkekler benim tipim değil."

Raven hariç herkes güldü. "Öncelikle, eğer dinlemiş olsaydınız siyah saçlı olduğunu bilirdiniz." Kaşları daha da yukarı kalkarak saç çizgisiyle buluştu. "Ve yatak odası becerileri etkileyici olsa da, onu bir daha görürsem kaburgaları kırılacak ve bir ay komada kalacak."

"Uhhh, etkileyici." Athena ve Isla bakışlarını paylaşırken Phoenix başını salladı. "*Kefalet için para biriktirmeye başlasak iyi olur.*"

Raven'ın kalbini kıran gizemli yabancından ilk kez bahsetmiyorlardı. Phoenix'e onun adını sordum ama bilmediğini iddia etti. Kimse bilmiyordu, çünkü Raven bunu kimseyle paylaşmayı reddediyordu. Arkadaşımızın kalbini kırmıştı ve Raven bunu iyi karşılamamıştı.

Söylemeye gerek yok, onu bir daha hiç görmedi.

Amon'u bir daha göremeyeceğim düşüncesi midemi bulandırdı. Bu asla tecrübe etmek isteyeceğim bir şey değildi.

"Sizinle sohbet etmek güzeldi," dedim ayağa kalkarken. "Ama ben-"

"*Otur* yerine," diye emretti

Phoenix. "*Çok otoriter,*" diye mırıldandım.

"*Birincisi, onunla birlikte yaşamayacaksın,*" diye başladı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "*İkincisi, Leone kardeşlerle geçireceğin zamana bir sınır koyacağız.*"

Phoenix anlayamazdı. O hiç aşık olmamıştı. Amon on iki yıldır kalbimin sahibiydi. Onsuz nefes alamıyordum. Dünyam onunla başladı ve onunla bitti.

Doğrudum ve kız kardeşimin bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Onunla istediğim kadar vakit geçireceğim ve kimse onunla birlikte yaşamaktan bahsetmedi."

Isla diplomat rolü oynamaya çalıştı. "Reina, eve gelmek yerine üç gün boyunca onunla kalman neredeyse taşınmak gibi görünüyor."

"Erkekleri sıkıştırmayın," diye yardım etmeye çalıştı Athena. "Yapışkan kız arkadaşlardan hoşlanmazlar."

Sinirli bir nefes verdim. "Ben yapışkan değilim."

"Kimse öyle olduğunu söylemiyor," diye akıl yürüttü Raven. "Onunla fazla ilgilendiğini düşünmesine neden olma. Belki bir iki gün terlemesine izin verirsin, sonra da sevişmek için geri dönersin."

Kolyemle oynadım. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Onu istemiyormuşum gibi davranmanın ne anlamı vardı? Bir fark yaratmayacaktı. *Biz* farklıydık.

"Ona bugün döneceğimi söyledim," diye inatla karşılık verdim. "Ve döneceğim." *"Reina, lütfen mantıklı ol. Bunun romantik olduğunu düşündüğünü biliyorum ama-"* "Korkak olma," diye beni teşvik etti Raven. "Bağımsız bir kadın ol.

Yerinizde kalın."

Raven'a döndüm ve ters ters baktım. "Ben korkak *değilim*," diye homurdandım. "Ve bunun için bir neden olduğunda yerimde duracağım." Başımı salladım, zorba ve korumacı arkadaşlarıma sinirlenmişim. "Birkaç şey alıp Amon'un evine döneceğim."

Ayağa fırladım ve Isla ağzını açtığı anda avucumu kaldırdım. "Beni başka türlü ikna etmeye çalışma zahmetine girme. Bir ya da iki gün içinde döneceğim."

Raven tartışmaya hazırды ama Phoenix ona sert bir bakış attı ve *"Zahmet etme. Ne kadar çok tartışırsak, onu ikna etme olasılığımız o kadar azalır."*

Yatak odama doğru ilerleyerek Lilly Pulitzer spor çantamı aldım ve içine kıyafetlerimi ve bazı banyo malzemelerimi yerleştirmeye başladım. Amon ihtiyacım olabilecek her şeyi çoktan almıştı ama benim istediğim fazladan birkaç şey daha vardı.

Amon'un karanlık ve tüketen gözleri zihnimde parladı ve hareketlerim aceleye geldi. Midemin çukurunda bir sıcaklık kıvrıldı. Geri döndüğümde bana vereceği gülümsemeyi hayal ettim ve kalbim kabardı. Tanrım, kırbaçlanmışım.

"Tanrım, o kadar derin bir aşka dalmış ki gözleri açık rüya görüyor."

Arkadaşlarımla bakışları ve Athena'nın sesi beni gerçeğe geri çekti, beni takip ettiklerini bilmiyorlardı.

"Aşık olmakta yanlış bir şey yok," dedim bir yandan imza atarken, bir yandan da inatla çenemi çıkardım. "Bunun hakkında yazıyorsun bile Athena, hepimiz okuyoruz. O yüzden benim adıma mutlu ol ve dırdır etmeyi bırak."

Phoenix iç çekti. Diğer arkadaşlarım da öyle. Raven'ın yanakları çukurlaştı, ancak gözlerinde endişe vardı. Yanmıştı ve bu onu temkinli yapıyordu. Bunu anlıyordum ama aynı fikirde değildim.

Amon'a dönmek için bir planım vardı ve ona sadık kalacaktım.

İki saat sonra, kalbim küt küt atarken ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onun çatı katındaki dairesinin önündeydim. Kapıyı açık bırakacağını söyledi, ben de serin ve klimalı antreden içeri girdiğimde içeriyi sessiz ve dağınık buldum.

"Amon?" Seslendim.

Yatak odasından bir kadın çıktı ve sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Spor çantam omzumdan kaydı ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Sen de kimsin?" Belki de Amon'un temizlikçisiydi, ama öyle olamayacak kadar güzel ve genç görünüyordu. Altın sarısı teni ve koyu renk gözleri vardı. Yüksek elmacık kemikleri. Uzun boylu ve zarifti ve benden çok farklıydı.

"Amon'un-"

İfadesini hiç bitirmedi. Amon yatak odasından çıktı, saçları dağınıktı ve gözlerinde çılgın bir ifade vardı. Beni gördüğünde adımları duraksadı ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bana aynı şekilde bakmıyordu. Gözlerinde ne yumuşaklık ne de yıldızlar vardı.

"Burada ne yapıyorsun Reina?" demeden önce aramızda acı dolu, nefes nefese bir sessizlik uzandı.

Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki moraracağından emindim.

"Geri döneceğime söz verdim." İfadem sertleşmişti. Ellerim titriyordu. Acı göğsümde zonkluyordu. "Neler oluyor?"

Gözlerim önce yanındaki kadına, sonra da daha iyi günler görmüş olan daireye kaydı.

"Hiçbir şey." Elleri yumruk oldu. "Burada olmamalısın."

Gözlerim yandı ve burnum karıncalandı. "Geri gelmemi söylemiştin."

Karanlık derinliklerinde ateş parladı. "Seni artık burada istemiyorum."

"Ne?"

"Ben. İstemiyorum. İstemiyorum. Seni istemiyorum." Çenesinde bir kas çalıştı. "Seni burada istemiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutmak için tüm gücümü harcadım. *Seni istemiyorum. Seni istemiyorum.*

Kelimeler kafatasımın içinde çılgılık atıyor, beynimi deliyordu. Boğazım yırtılana kadar kükremek istedim ama kendimde o gücü bulamadım.

"İstemiyorsun"-sesim kesildi, yüzümden aşağı bir damla yaş süzüldü
-"Ben."

Kalbimin çatırtısı dairenin sessizliğinde duyulabiliyordu. Yavaş ama emin adımlarla yayıldı. Hava binlerce kirpikle çatırdadı. O beni istemedi. Bu dünyada beni bu kadar incitebilecek hiçbir şey yoktu.

Sadece birkaç saat önce beni öpen dudaklardan bu sözleri duymak. Geri dönmem için bana yalvarmıştı.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?" Boğazım acıyla düğümlendi. "Yoksa hepsi yalan mıydı? Her kelime. Her-" *Dokun*. "Terk edilmesi bu kadar kolay mıyım, benim acı prensim?"

Yumru büyüdü ve oksijen azaldı. "Evet."

"Ama seni seviyorum," diye sızlandım, çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışıyordum. Buna hazır değildim. Ama içten içe saf ve romantik bir aptal olduğumu biliyordum.

"Unut beni." Karanlık, vurdumduymaz bir maske takmıştı ve sözlerinin ve bu anın beni sonsuza dek rahatsız edeceğini biliyordum. "Git başka birini sev."

"Ben... Ben başka birini sevmek istemiyorum." Boğazımdaki yumru büyüdü, kalp atışlarımın içi boşaldı ve her geçen saniye ruhum paramparça oldu ama daha fazla gözyaşı gelmedi. "*Seni* seviyorum."

O benim her şeyimdi. Benim rüyamdı. Ve geçen her saniye ve söylenen her zalim sözle kâbusuma dönüşüyordu.

"Sen benim için yaratılmamışsın. Aşkını başkasına ver." Bu kesinlikle bir kabus olmalı. Bu sabah mutluyduk. *Bu sabah* beni seviyordu. "Unut beni, Reina. Bu sadece ikimizin de zaman geçirmesi için bir yoldu." *Reina*. Onun tarçın kızı değil.

"Zaman geçirmek mi?" Aptalca tekrarlardım, zihnim bahaneler üretiyor ve farklı bir sonuç umuyordu.

"Unut beni."

Başımı salladım. "Öylece mi?" Kendimi küçük düşürdüğümün farkında olarak homurdandım. Kadın orada durmuş, tüm sahneyi izliyordu. İlk kalp kırıklığımı en ön sıradan izlemişti. "Bunu unutamazsın," dedim inatla. "Bizi."

"Ben seni çoktan unuttum. En iyisi sen de beni unut."

Seni unuttum. Dört basit kelime ve tüm dünyamı yerle bir ettiler. O benim ilkimdi. Sonuncusu olması gerekiyordu.

O benim tüm kitabımdı, ben ise... Ben onunkinde sadece bir sayfaydım. Bir sayfa bile değil, belki bir paragraf. Ve kalbim hala oyalanıyordu, her şeye rağmen bir şekilde, bir şekilde bunu tersine çevireceğini ve tıpkı onun benim olduğu gibi benim de onun kitabının başlığı olduğumu ilan edeceğini umuyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Kendimi bir arada tutmalıydım, çünkü kırılırsam hiçbir yapıştırıcı ya da bantın beni bir araya getiremeyeceğini biliyordum.

tekrar bir araya.

Orada duruyordu, çok yakın ama çok uzaktı ve yüz ifadesine bakılırsa hiçbir yalvarış onu bana geri getirmeyecekti. O her zaman benim seçimimdi. Her zaman onu seçerdim. Ama görünüşe göre, ben asla onun olmadım. Sadece zamanını geçirmek için bir yol.

"Beni unutabilirsin, Amon. Ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bana söyleyemezsin..." Kelimeler kalbime ve boğazıma bir bıçak gibi saplandı ve nefesimi kesti. Sonunda kelimeleri zorla çıkardım. "Bana seni sevmememi söyleyemezsin."

"Boş a gitti." Kahretsin, sözleri canımı yaktı. Bakırın tadı ağzıma doldu.

"Aşkım özgürce verilmiş bir hediye idi, onu geri istemiyorum." Sesim çatladı ve dudağım titredi. Aslında tüm vücudum titriyordu. "Öyleyse bu hediye yi al, acı prens, ve sıkı tut. Bu benim son hediye m ve umarım... umarım yolculuğunuzda aklınızı başınızda tutar. Güle güle, Amon."

Kalbim milyonlarca parçaya bölünürken onu sessizce terk ettim. Onsuz bir hayat gerçeküstü görünüyordu, bir türlü atlatamadığım canlı bir kabus gibi.

Bir ayağım diğerinin önünde, hayatım alevler içinde yanarken ve bana acıdan başka bir şey bırakmazken gözyaşlarımı uzak tuttum.

Bu hayatı atlatmak için hareket etmeye devam etmeliydim yoksa sonum annem gibi olurdu.

AMON

I Reina'nın gidişini izledim, göğsüm acı içinde kıvrılıyordu. Onu ilk kez gülümsemeden görüyordum ve buna ben sebep olmuştum. Hepsi benim hatamdı. Ben başlattım ve ben bitirdim. I. Bitti. Onunla. Ona nedenini söyleyemedim. İkimizin de iyiliği için, bunu gizli tutmam daha iyiydi.

Sır. Eğer öğrenirse, bu onu mahveder. Bu yüzden bu bilgiye tek başıma katlanacaktım. Kırık kalbi iyileşir. Üvey kardeş olduğumuzu öğrenirse atlatamaz.

Bunu her düşündüğümde olduğu gibi midem kazındı ve onu ruhumun derin bir köşesine ittim.

Sessizce gidişini izlerken, kalbimin çatırtısı daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle yankılandı.

Peşinden koşma, onu kucağıma alma ve asla bırakmama ihtiyacı göğsümü pençeledi. Ama bu yanlıştı. O benim üvey kardeşimdi. Tüm bu duygular içimde düğümlendi.

"Git." Sesim düzdü. Soğuktu. Hepsi yanlış.

"Yapabileceğimizi düşünmüştüm-"

"Git buradan," diye kükredim. Bu kadını istemiyordum. Onu umursamıyordum. Onu sadece Reina'yı uzaklaştırmak için kullandım. Böylece onunla yattığı bilgisinden onu koruyabilirdim-

Boğazımda safra birikti ve tökezleyerek banyoya gittim, midemdekileri boşaltmak için tam zamanında yetiştim. Titreyen bir nefes bıraktığım sırada dairemin kapısının kapandığını duydum.

Tuvaletin sifonunu çektim ve ayağa kalkarak aynada yüz ifademi yakaladım. Hâlâ aynıydım ama bir o kadar da farklıydım. Gözlerim yüzüme indi

Göğsümde bir delik görmeyi bekliyordum, çünkü biri kalbimi söküp çıkarmış gibi hissediyordum.

Bu duygudan nefret ederdim. Cehennem gibiydi. İstirap. Lanetlenmenin en kötü türü. "Kardeşim." Dante banyonun kapısında belirdi. Sadece O zaman anladım. Ben onun kardeşi değildim ama yine de aramızdaki kardeşlik bağı sarsılmıyordu. Birlikte büyümüştük. Babamın gazabına birlikte uğramıştık. Annem bizi beslemişti. Birlikte.

İşte o anda Dante'nin gerçekten asla bilemeyeceğine karar verdim.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini ceplerine sokarak kayıtsızca kapı aralığına yaslandı. "Annem bana ihtiyacın olduğunu söyledi." Bakışları sifonu çekilmiş tuvalete kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Hasta mısın?"

Tam boyuma kadar yükseldim. "Hayır."

"Çok şükür," diye mırıldandı. "Bakıcılık oynayacak havada değilim."

Lavaboya doğru yürüdüm ve Reina'nın pembe diş fırçasını gördüm. Acı içimi tırmaladı. O lanet şeyi kaptığım gibi çöp kutusuna attım.

Bu hayat benim cehennemim olacaktı ama Romero'nun kazanmasına izin verirsem lanetlenirdim. Tüm bu öfke ve acıyı buz gibi bir kayıtsızlığa dönüştürür ve kendime diğerlerini yok edebilecek bir imparatorluk kurardım.

Damarlarımdaki ateş tüm cehennemlerden daha sıcaktı. Kardeşimin tuhaf bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Beni ne zaman geri çekilip öfkelenmeme izin vereceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ona sahip olamadım ama intikamımı alacaktım. Bedenimden koparılan ruhumu besleyecek bir yol arayacaktım. Bu benim hayatımın amacı olacaktı. Sonuçta, zamandan başka bir şeyim kalmamıştı. Bu yüzden onu bekleyecektim.

Teker teker, lanet dünyayı fethedeceğim.

Boğazımdan soğuk ve acı bir kahkaha koptu. Acı prens. Romero'nun bu unvanı bana bahşetmesi ne kadar da ironikti. Her zaman acı bir prens, ama asla bir kral değil.

Bir kral gibi kafalarını sikerdim. Ve sonra, hepsini cehenneme götürürdüm ve birlikte yanardık.

Kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım, acı hâlâ göğsümde yayılıyordu. Bir süre daha orada kalacağından şüpheleniyordum, bu yüzden buna alışabilirdim.

"Reina'ya ne oldu?" *Reina*. Sadece bu isim bile içimi parçalayacak güce sahipti. Onu hâlâ seviyordum; onu hâlâ istiyordum. Midem bulandı. Bu

ama kalbim ve ruhum aynı fikirde değildi.

Göğsüm çatladı. Ona gidip başka birini sevmesini söylerken omuzlarının titrediğini hatırladım.

"O gitti."

Hiç gözyaşım yoktu ama kalbim dereleri, nehirleri ve okyanusları sular altında bırakacak kadar ağladı. Lanet olsun, tüm gezegeni sular altında bırakacak kadar.

Dünyanın sessizleşmesi uzun zaman aldı. Kalbim hiç susmadı. Aşk, hayatta ihtiyacım olmayan bir güçtü.

REINA

T Eve dönüş yolculuğu bulanıktı. Bir ayağım diğerinin önünde olsa da kendimi evimin önünde buldum.

Yatağıma girip bir daha hiç çıkmamak istedim ama yapamadım. hareket etmek için. Kapıya baktım ve arkasından gelen arkadaşlarımın neşeli sesleri beni yıktı.

Yere düşerken tüm duygularım -acı, kalp kırıklığı, ihanet, üzüntü- üzerimden akıp geçti. Gözlerim yanıyordu. Hıçkırıklarımın şiddetinden kaslarım titredi ve onları bastırmak için ağzımı kapattım.

Kimseyi duymasını istemedim.

O beni sevmeydi. Neden sevmeydi? Beni bu kadar sevimsiz yapan neydi?

Onu o kadar çok seviyordum ki, onsuz olmak acı veriyordu. Karın kısa, güneşin mavi gökyüzüne ait olduğu gibi, ben de hep ona ait olacaktım, o beni istese de istemese de.

Ve yine de, hiç düşünmeden aşkı bir kenara atmıştı.

Git başkasını sev. Kelimeler canımı yakıyordu. Onları unutmak istiyordum ama beyin hücrelerime yerleşmişlerdi ve tekrar tekrar fısıldamayı bırakmayı reddediyorlardı. *Birisi için iyi olacaksın, ama benim için değil.* Güzel, duygusuz yüzü ve karanlık galaksilere benzeyen gözlerinde en ufak bir sıcaklık belirtisi yoktu. *Seni çoktan unuttum.*

Sözleri kalbimi göğsümden sökmüş ve bıçaklarla küçük küçük parçalara ayırmıştı. Hayatıma devam etmeyi düşünemiyordum bile ve o çoktan bir kadın bulmuştu. Sevdiğimi ve karşılığında sevdiğimi sanıyordum. Dünyanın onunla -bizle- birlikte daha iyi bir yer olacağını düşünmüştüm. Artık her şeyi sorguluyordum. Onunla bir gelecek kurma umudum yok olmuştu ama

aşk kaldı. Kanlı parmaklarımla ona sarıldım, parçalanmış kalıntıları bırakmayı reddettim.

Koridorun zeminine kıvrıldım ve dizlerimi göğsüme çektim. Gözlerim yanıyor, ruhumu parçalayan yaşlar yüzümden aşağı akıyordu. Yok olan kalbimin parçalarının ruhumu ezmesini engellemeye çalıştım ama bu yağmurun yağmasını ya da rüzgârın esmesini engellemeye çalışmak gibiydi.

İçimde bir şey kırıldı ve onu tekrar bir araya getirmek mümkün değildi.

Dairemizin koridorunda ne kadar süre yalnız ve terk edilmiş bir halde oturduğumu bilmiyordum. Belki birkaç dakika, belki de saatlerce. Kapı açılmasaydı ve bir nefes sesi havada yankılanmasaydı sonsuza kadar orada oturabilirdim. Bir çift nazik el yüzümü kavradı ve kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım.

"*Ne oldu?*" diye mırıldandı, sesini duymak için can atıyordum.

Nedense bu beni daha da çok ağlattı. Yüzümü kız kardeşimin göğsüne gömdüm, bir eli beni sararken diğer eli saçlarımı okşadı. Hıçkırıklarımın şiddetinden kaslarım ağrırken titreyerek ağladım.

"*Ne oldu?*" İsla koridora çıkmış olmalıydı.

Sen benim en sevdiğim lezzetsin, tarçın kız.

Yalan söyledi. Hepsi yalandı.

Her öpücük. Her fısıltı. Her kelime. Her an. Hepsi.

Nefes alamıyordum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu ve bir şekilde asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Git başkasını sev.

Kırıldım. Onun için ciğerlerimi yırtarcasına bağırdım, ses tellerimin yanmasına ve zarar görmesine izin verdim. Bu acı, kalbimde yanan acının yüzeyini bile çizmedi. Ellerim saçlarıma kaydı, telleri kavradı ve gergin bir şekilde çekti. Kelimelerin beynimden kopup gittiğini hissetmek istedim. Unutmak istedim.

Arkadaşlarım etrafımı sardı, bana sarıldı, beni boğdu, benimle konuştu. Hiçbirini duyamadım. Sadece onun sesi, bana onu sevmememi söylüyordu. Başkası için iyi olacağımı söylüyordu. Sadece ona değil.

Kız kardeşim beni kucağında salladı. Neredeyse hiç ses çıkarmadan "şşt" demesi çılgınlıklarımı iniltiye dönüştürdü. Arkadaşlarımın fısıltıları ve hareketleri fark edilmedi. Bir an yerdeydim, bir an sonra banyodaydım. Bir zombi gibi duruyordum, zihnim Amon'un dairesinde kaybolmuş, her kelimeyi gözden geçiriyordum. Her hareketini.

Aynadaki yansımamı yakaladım. Solgun bir yüz. Kırmızı çerçeveli gözler. Kırık kalbim ve ruhum bana bakıyordu. Buklelerim karmakarışık ve

Amon'un onları parmağına doladığı görüntü zihnimde canlandı. Yumruğumu aynaya vurarak onu ikiye böldüm. Bunu tekrar tekrar yaptım, üzerine kan bulaştı.

Bu sefer, yansıma beni yeterince tasvir etti. Kırık ve kanlı.

Yatağa nasıl girdiğimi bilmiyordum ama saatler sonra, hatta belki günler sonra, yatağımda uzanmış, kırık bir kalple karanlığa bakarken Amon'un görüntüleri zihnimde oynuyor, beni canlı canlı yiyordu.

Sesinin fısıltıları kalbimde sürekli bir acıya neden oluyordu. Düşüncelerim beni yavaş yavaş parçalıyordu. Düşünmemeye çalıştım ama sessizlik beni de yok ediyordu. Nasıl olur da bu kadar çok söz verip tek bir tanesinde bile ciddi olmazdı?

Tuzluluk dudaklarımı lekeledi ve tekrar ağladığımı fark ettim.

Arkadaşlarım beni yatıştırmak için ellerinden geleni yaptılar. Phoenix elimi sardıktan sonra beni banyo yaptırdı. Yine de fısıltılarını duyuyor ve endişeli bakışlarını görüyordum. Kız kardeşim Amon'u öldürmekle tehdit etti ama neyse ki Isla onu Amon'u aramak yerine benimle kalmaya ikna etti.

Ve tüm bu süre boyunca tek bir kelime söyleyecek enerjiyi bulamadım. Bunun yerine, yalnızlık arayışıyla yatağa gittim. Boğulmak böyle bir şey olmalı: karanlıkta yatmak ve dışarıdaki yağmuru dinlemek.

Neden biz üzgünken hep yağmur yağırdı? Annemi gömdüğümüz gün de yağmur yağmıştı.

Sıcak gözyaşları yanağımdan aşağı süzüldü. Onları silme zahmetine girmedim. Sessiz çılgınlıklar beni boğarken, bir daha asla aynı şekilde bir araya gelemeyecek parçalara ayırırken, sessizce özgürce akmalarına izin verdim.

Bu dünyadaki milyarlarca kalp arasından, benim için atmayı reddedene aşık oldum.

REINA, ÜÇ AY SONRA

S Taksiden indiğimde sonbaharın keskin havasını koklayabiliyordum. Ekim eskiden en sevdiğim mevsim olurdu. Artık favori bir mevsimim yoktu.

Süslü baloların kabaran kalabalığında neredeyse yutuluyordum. elbiseler, elmaslar ve smokinler. Pembe midi elbisem buraya ait değildi.

Sen de öyle, diye fısıldayarak uyardı zihnim ama kalbim duymazdan geldi.

Onu bir kez daha görmeliydim. Onunla bir kez daha konuşmam gerekiyordu.

Parti davetiyesini fedaiye uzatırken parmaklarım yandı. Kendimi sahtekâr gibi hissediyordum ama kararlıyım. Benden sonsuza kadar kaçamazdı. Bana bir açıklama borçluydu.

Kalbimde, paylaştıklarımızın yalan olmadığını biliyordum. Hepsi gerçektir. Bunu iliklerime kadar, her nefesimde ve her kalp atışımda hissettim.

İçeri girdiğimde, açık terasta dolaşırken kendimi sakinleştirici nefesler almaya zorladım.

Altın desenli siyah lake bir bar, mekânın açık alanının doğu tarafını boydan boya kaplıyordu. Bar, en kaliteli içki şişeleriyle doluydu. Servis elemanları cin tonik, şampanya ve şarap dolu kadeh tepsileriyle mekânda dolaşıyordu.

Yumuşak kahkahalar terasın her köşesini dolduruyordu. Pelüş koltuklar, dans pistini çevreleyen alana dağılmıştı. Bir köşede kâğıt oynayanlar ve dağıtıcılar masaların üzerinde hüküm sürüyordu. İnsanlar dans ediyor ve gülüyordu, mutlulukları benim mutsuzluğumla alay ediyordu.

Gece gökyüzü nefes kesici takımyıldızları yansıtıyor ve kanlı bir ayı gösteriyordu. Ben bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu düşünürken, kalabalığın yumuşak mırıltısı herkesin başını adama çevirmesiyle daha da yükseldi

zahmetsizce kalbimi çalmıştı. Hâlâ nefes kesici bir güzelliği vardı. Yüzüne, gülümsemeyen o kıpırtısız maskeye bakmak hâlâ acı veriyordu.

Kalbim sertçe çarptı ve acısı gözlerimi yaktı. Otomatik pilotta hareket ettim. Ona ulaşmalıydım. Ona söylemeliydim ve sonra eğer benimle -bizimle- bir şey yapmak istemezse ortadan kaybolacaktım ve bir daha benden haber alamayacaktı.

Birlikte. Birlikte halledeceğimizi söyledi.

"Burada olmamalısın." Yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve karşımda güzel bir kimono giymiş minyon bir kadın duruyordu. Kim olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Onu daha önce bir kez görmüştüm.

Amon'un annesi. Benzer özellikler. Aynı güzel saçlar. Aynı renkli gözler.

Ama onunki soğuk görünüyordu.

Zorla gülümsedim. "Siz Bayan.... olmalısınız." Ona nasıl hitap edeceğimi bilemediğimden, "Amon'un annesi" diye ekledim.

Başını salladı. "Öyleyim." Onaylamayan bakışlar bana geri döndü ve ellerimi kendime sardım, neredeyse beni ondan korumak için bir kalkan gibi. Taş gibi ifadesi onu Amon'dan ayırıyordu. "Burada olmamalısın."

Gözlerim terasın diğer tarafına, Amon'a kaydı. Beni her zaman kurtaran çocuğa. Ancak bu sefer göğsümdeki kötü his beni kurtaramayacağını söylüyordu. Annesinden değil. Ne de kendisinden.

"Kalmayacağım," dedim omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırarak. "Sadece Amon'la konuşmam gerekiyor."

"Kimsiniz?" diye tanıdık bir ses geldi arkamdan ve dönüp Amon'un babasıyla yüz yüze geldim. Angelo Leone. Hatırladığım kadar korkunçtu. Bana baktı ve bir adım geri çekilip aramıza mesafe koymama neden oldu. Birden başını geriye attı ve güldü. "Artık merak etmene gerek yok. Reina Romero. Annene tıpatıp benziyorsun."

Adam tüylerimi ürpertti. Onu tanımadan terasın karşı tarafına doğru ilerledim. Bay Leone'nin gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissediyordum ama tek odaklandığım şey önümdeki tanıdık karanlık figürdü.

Bir adım. İki adım.

Çok uzaktaydı, yeterince değil. Nabzım hızlandı ve kendimi hareket etmeye zorladım. Tanıdık bir şarkı yaz esintisinde sürüklendi ve adımlarım duraksadı.

Lana Del Rey'in "Cinnamon Girl" şarkısı.

Nefesim kesildi, doğru düzgün hava çekemiyordum. Ya da yeterince. Kendimi toparlamak için çok uğraştım ama tatlı, düşünceli Amon'un görüntüleri zihnimde canlandı. Birlikte ilk Japon yemeğimiz. Dondurma yiyişimiz. Fenerler. Doğum günüm.

Bu bizim şarkımızdı, yıldızlar karanlık gökyüzünde titreşirken açık pistte sürükleniyordu. Bu benim ve onun şarkısıydı, başka hiç kimse bu şarkıyla dans etmemeliydi. En azından onunla değil.

Bakışlarım Amon'unkileri buldu ama o çok sevdiğim gözlerinde hiçbir şey yoktu. Bana öylece baktı ve gitmemi söyledi. İstenmediğimi söylüyordu. Bir an için kılını bile kıpırdatmadı, inatla bana baktı.

"Amon..." Onun adı sessiz bir fısıltı, boğazımda acı veren bir çizikti.

Ağlamamak için tüm çabamı harcadım, paylaştığımız her şeyi sildiği ve geride hiçbir şey bırakmadığı bilgisi nefesimi kesiyordu.

Ben onu sevdim, o beni sevmedi. Belki de hiç sevmedi. Belki de hepsi onun için bir oyundu. Ona her şeyimi verdim. O bana... ne verdi? Kalp ağrısı.

Annemin sözleri rüzgârda uçuşuyor, fısıldıyordu: "*Onun için her şeyden vazgeçtim. Ve o bana hiçbir şey vermedi. Beni duyuyor musun, Reina? Bize hiçbir şey vermedi!*"

Belki de annemi öldüren kalp acısıydı, tıpkı yavaş yavaş öldürdüğü gibi Ben.

Kendimi bir adım daha atmaya zorlarken zorlukla yutkundum. Söylemem gerekiyordu.

Onu. Sadece üç küçük kelime: *Ben. Hamileyim. Hamileyim.* Bunları kabul edebilir ya da reddedebilirdi; gerisini sonra düşünecektim.

Bir kadın elini onun elinin içine kaydırды ve o da gözlerini benden kaçırdı. Artık bakmaya bile değmezdim. El ele piste doğru ilerlediler ve dans etmeye başladılar. Bizim şarkımızla.

Ve bir bütün gibi dans ettiler. İki ruh her zaman birlikte olmak için yaratılmıştı. Ve en çok acı veren şey de birbirlerine nasıl uyduklarıydı. Kadının saçları kuzguni ipek kadar siyahtı ve erkeğinkiyle uyumluydu. Çok güzeldi. Benim olmadığım her şey. Zarif. Kendinden emin.

Piste ilerlerken, bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi zahmetsizce dans ederken, beni unuttuğunu fark ettim. Şarkımız artık bizim değildi. Onlarındı. Ona tüm dünyasıymış gibi bakıyordu. Sanki onun için bir şey olması gerekiyordu.

Bu duygu gözlerimi yaşarttı. Sonsuza dek kara gözlerinde yıldızlar olan o çocuğa bağlanmıştım ama bir hata yapmıştım. Benim için parlamıyorlardı. Belki de hiç parlamadılar. Ya da belki ben başından beri bir yıldızdım ve o da aydı. Dışarıda milyarlarca yıldız varken onlardan sadece bir tane vardı... ve o beni seçmedi. Şimdi, onun tadını bilerek ve sonsuza dek özleyerek tükenecektim.

Kalbim göğsümde küt küt atarken, kendimi bir adım daha atmaya zorladım. Ama yapamadım. Bunun yerine donup kaldım, onu sessizce sevdim. Körü körüne. Ama sonra başını eğdi ve onu öptü; yumuşakça, saygıyla.

Kalbimin kırılma sesi o kadar yüksekti ki beni sağır etti.

Başka tarafa bakamıyordum, kalbimin söyleyemediğini gözlerim söylüyordu. Etrafımdaki mermer zeminde kırılıyor, yanarak kül oluyordu.

Yıldızım sönmüş ve toza dönüşmüş, beni yalnız bırakmıştı.

O kalbimin en iyi parçasıydı. Kalbimin en karanlık parçası. En aydınlık parçası. Bütün kalbim. Parçalanmış haliyle bile ona sahipti. Kırılması gereken her zaman oydu.

Göğsüm sanki biri onu bir öğütme makinesinden geçirmiş gibi ağrıyordu. Acı vücudumun her köşesine yayıldı, fiziksel bir hal aldı ve her geçen saniye daha da arttı.

Tırnaklarım avuçlarıma batarken ve boğazım beni boğan bir yumru ile kalınlaşırken, yanağımdan aşağı bir gözyaşı yuvarlandı. Arkamı döndüğümde görüşüm bulanıklaştı ve uzun, sert bir bedene çarptım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, başımı kaldırmadan.

"Reina." Başka bir tanıdık ses. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kaldırdım, görüşüm bulanıktı ve görmekte zorlanıyordum.

"Bayım.

Konstantin?"

"İyi misin?"

Bozulmadan ve kendimi utandırmadan önce buradan çıkmalıyım.

Amon beni böyle görmeden önce.

Gülümsemeye zorlayarak, "Evet. Affedersiniz." dedim.

Cevabını beklemeden, şeytan ve atları peşimdeymiş gibi oradan hızla çıktım. Gözlerimin yandığını hissedebiliyordum, bir gözyaşı selini serbest bırakmakla tehdit ediyordum.

Tam bir aptaldım. Amon'un başka bir kadını öptüğü görüntü zihnimde oynayıp benimle alay ederken göğsümde bir acı hissettim. Ciğerlerime yeterince hava çekemiyordum. Her şey acıyordu.

Mekândan çıktım, yüzümü kuruladım, ancak gök gürültüsü gökyüzünde patlarken kaldırıma çıktım. Hıçkırıklarımı bastıran ve gözyaşlarımı gizleyen bir sağanak yağmur başladı.

Cennet ve cehennem benimle birlikte ağladı. O benim gelecekle ilgili planlarımın her birinin bir parçasıydı ve ben onun geçmişinde sadece bir kırıntıyım. Dans partnerini izlerken yüzünde beliren o ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Beni hiç sevmedi. Bu düşünce kafatasımın içinde çılgılık atarak alay etti.

Ondan uzaklaştığım her adım beni uyuştururken Paris'te dolaştım, kayboldum. Yavaş ama emin adımlarla. Evimin karşısındaki sokağa geldiğimde sırlıklam olmuşum ve mutluluktan uyuşmuşum. Göğsüm bile artık ağrımiyordu. Sadece hiçbir şey hissetmiyordum.

Caddenin karşısına geçtim, yağmurun kaldırımdaki pıt pıt sesini dinliyordum. O kadar odaklanmışım ki çok geç olana kadar kamyonu duymadım. Havada uçmadan bir saniye önce kör edici farları gördüm. Saatler gibi gelmişti ama sadece bir ya da iki saniyeydi. Zar zor fark edilen bir gümbürtüyle yere indim. Hiç acı yoktu. Artık gözyaşı yoktu.

Gözlerim kapandı, içime işleyen karanlığın tadını çıkarıyordum. Beni yutmasını istedim ama onun yerine bir ses karanlığı delip geçti. "Sakin ölme."

Ölmek istemiyorum. Sadece hissetmeyi bırakmak istiyorum. Ağzım hareket etmedi.

Ya da belki de vardı da ben hissedemiyordum.

Beni sevmeyi bıraktığından beri aldığım her nefes zaman kaybı gibi geliyordu. Arkasında bıraktığı yaralar iyileşmeyi reddetti. Bir parçam, onu asla unutmamak için onlara sarıldı, böylece *bizi* asla unutmayacaktım.

"Reina, nefes almaya devam et." Talep açıldı. Bunu takip edemezdin. "Yoksa sert önlemlere başvurmak zorunda kalacağım."

Sert önlemler. Birisi daha önce de benzer bir tehdit savurmuştu ama kim olduğunu hatırlayamıyordum. Kafatasım acıyordu, her düşünce her hücreme acı yankıları gönderiyordu.

Karanlığın beni ele geçirmesine izin vermeden önce aklımda tek bir düşünce vardı.

Hiç kimse beni *onun tanıdığı* gibi tanıma şansına sahip olamayacaktı. Sev beni.

-Ya da onun yaptığı gibi beni kandırdı. Amon Leone benim mahvoluşumdu.

Ve onu hala sevdiğimden nefret ediyordum.

DEVAM EDECEK...

Hikaye [Affetmeyen Kraliçe](#)'de devam ediyor

SIRADA NE VAR?

Acı Prens'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Bu kitapta yer alan karakterlerin kitaplarını [Luciano](#) ile başlayan Belles and Mobster serimde ve Thorns of Omertà ile başlayan [Thorns](#) of [Lust serimde](#) okuyabilirsiniz.

Okuduğunuz için

teŖekkürler! XOXO

Eva Kazananlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.